Jude Deveraux

EDITURA MIRON

Invitația

Odată Rafe Martínez o ținuse în brațe – goală, sub clar de lună, într-un miez de vară, și-i jurase iubire eternă, dar apoi o părăsise, fără s-o prevină măcar. Ceva în ființa lui Jeannie Crane murise.

Jude Deveraux

Invitația

The Invitation

by Jude Deveraux

Jude Deveraux

Invitația

Traducere de Liliana Mihai

ISBN 973-95059-6-4

Cartea întîi
Invitația

Capitolul 1

Jackie era în extaz. Doar cînd îşi pilota avionul era atît de fericită. Clipind des în soare, se avînta în înălţimi, prinzînd curenţii de aer. Ea se întindea, avionul se întindea şi el. Ea se mişca, avionul se mişca şi el. Ca şi cum corpul avionului era o a doua piele a ei, Jackie putea să-l mişte tot atît de uşor, cum îşi mişca braţul sau piciorul. Zîmbind, se lăsă pe o aripă, pentru a admira splendoarea înălţimilor golaşe ale munţilor din Colorado.

Deodată, privi cu interes, neputînd să-şi creadă ochilor. Aşezată în mijlocul pustiului, la kilometri de cea mai apropiată şosea, era o maşină. Crezînd că vehiculul fusese abandonat, ea îşi întoarse avionul, aplecîndu-se şi se răsuci puţin înapoi, pentru a mai privi o dată. Ieri, maşina nu fusese acolo. Poate că cineva avea nevoie de ajutor.

Se năpusti în jos, atît cît să nu atingă cu vîrfurile aripilor copacii care nu depăşeau cam şase metri înălţime. La a doua tură, ea văzu un bărbat ridicîndu-se de la umbra maşinii şi agitînd mîna în semn de salut. Jackie zîmbi şi îşi întoarse avionul spre casă. Deci totul era în ordine. Imediat ce va ateriza pe pista din Eternity, îl va suna pe şerif şi-l va trimite să-l ajute pe călătorul

rămas în pană. În sinea ei se amuza. Nu puţini erau cei ce rămîneau în pană, în Colorado. Priveau peisajul arid ce se întindea cît vedeai cu ochii, de-o parte şi de alta a drumului, şi erau tentaţi să se apropie cît mai mult de natură. Dar nu mai dădeau importanţă ghimpilor mari cît degetul mic al unui bărbat sau colţurilor de piatră al căror tăiş nu-l tociseră nici chiar puternicele viituri anuale.

Rîzînd, Jackie nu mai era atentă la ceea ce făcea. Aşa încît, nu văzu pasărea mare cît un miel care zbura direct spre elicea avionului. Îşi dădu seama că nu o mai poate evita, totuşi trebuia să încerce. Totul se petrecea cu rapiditate. Cu un minut în urmă, zbura către casă, pentru ca exact peste o clipă totul să se umple de pene şi sînge, iar avionul începuse să cadă.

Jackie era un pilot bun. Unul dintre cei mai buni din America. Se antrenase foarte mult. Brevetul îl luase la vîrsta de optsprezece ani, iar acum, la cei treizeci şi opt de ani, avea destulă experienţă. Dar impactul cu această pasăre o făcu să uite brusc tot ceea ce ştia, toată măiestria. Motorul începu să se înece. Înţelese că se va prăbuşi. Rapid îşi şterse lacrimile, căutînd un loc de aterizare. Avea nevoie de un spaţiu larg, neted, fără copaci şi stînci care ar fi putut smulge aripile avionului.

Singura posibilitate i-o oferea vechiul drum către fantomaticul oraş Eternity.

De foarte mulţi ani nu mai trecuse pe acel drum şi n-avea de unde şti dacă nu-l năpădiseră tufele, sau dacănu era plin de bolovani. Dar nu avea de ales. Cît ai clipi din ochi, ea îndreptă botul avionului pe „pistă" şi-l aşeză la sol. Drumul era blocat de un bolovan rostogolit, probabil, de viiturile din primăvară, iar ea se ruga ca avionul să se oprească înainte de a se ciocni de stînca enormă. Norocul însă o părăsise. Se lovi cu putere de stîncă. În timp ce se prăbuşea cu zgomot, a mai putut

auzi scrîşnetul terifiant al elicei ce se sfărîma. Nu mai era în stare să gîndească. Capul îi fusese aruncat cu putere înainte, izbindu-se de manşă. Leşină.

Reveni la viaţă cînd nişte mîini puternice, bărbăteşti, se străduiau s-o scoată din ceea ce mai rămăsese din avion.

– Eşti îngerul meu salvator? întrebă ca prin vis. Simţea ceva fierbinte alunecîndu-i pe faţă. Cînd îşi ridică mîna să se şteargă, i se păru că şi-a văzut propriul sînge, dar de fapt prin ochii strînşi nu pătrundea nici o rază de lumină.

– Sînt grav rănită? întrebă ea, ştiind însă că bărbatul de lîngă ea nu-i va spune adevărul. Odată văzuse doi piloţi striviţi între resturile unui avion. În timp ce-şi trăiau ultimele clipe, toţi cei dîn jur îi asigurau că, pînă a doua zi, vor fi bine-sănătoşi.

– Nu cred, îi răspunse bărbatul. Se pare că te-ai lovit doar la cap şi ţi l-ai spart puţin.

– O, atunci e perfect! Nu cred să aibă cineva un cap mai tare ca al meu!

El o ridică, purtînd-o pe braţe ca pe un fulg. Atît cît îi permitea starea în care se afla, Jackie îşi dădu capul pe spate, ca să-l privească. Îl zări ca prin ceaţă şi i se păru uriaş. Brusc, Jackie îşi aminti că tocmai şi-a zdrobit ţeasta de resturile avionului avariat. Acum avea în faţa ochilor un bărbat cu trei capete şi şase ochi. Şi cine putea fi mai norocos ca ea, ca după ce se prăbuşise undeva, pe pămîntul nimănui, să apară un bărbat bine, care s-o salveze?

– Tu cine eşti? întrebă ea abia auzit, căci deodată se simţi foarte slăbită.

– William Montgomery, îi răspunse el.

– Un Montgomery din Chandler? Cînd el încuviinţă, Jackie se ghemui la pieptul lui puternic, suspinînd fericită. Cel puţin nu avea de ce să se teamă în legătură

cu intenţiile lui. Dacă era un Montgomery din Chandler, atunci era onorabil, cinstit şi niciodată n-ar profita de situaţie. Cei din familia Montgomery erau oneşti şi de încredere, cît era ziua de lungă.

„Sînt mai miloşi decît e cazul", se gîndi ea. Cînd au ajuns la o oarecare distanţă de avion, aproape de maşina lui, pe care o zărea ca prin ceaţă, el o aşeză cu grijă pe pămînt. Prinzînd-o de bărbie, o privi în ochi.

– Te rog să mă aştepţi aici, nemişcată. Mă duc să aduc nişte pături din maşină, apoi am să fac focul. Spune-mi, cînd nu te mai arăţi pe cer, este cineva să te caute?

– Nu, şopti ea. Îi plăcea vocea lui, cu nota aceea de autoritate. O făcea să simtă că are totul în grijă, inclusiv pe ea.

– Şi eu îmi propusesem să-mi petrec noaptea aici, sub cerul liber, aşa încît, nici pe mine n-o să mă caute nimeni, spuse el. Cît lipsesc, te rog să nu adormi, mă auzi? Cu creierii zdruncinaţi, dacă mai şi adormi, s-ar putea să nu te mai trezeşti deloc. Ai înţeles?

Ca prin vis, Jackie încuviinţă printr-o mişcare slabă a capului, urmărindu-l cum se îndepărtează.

„E un bărbat foarte atrăgător", se gîndi ea în timp ce zăcea pe pămînt şi, brusc, adormi. Dar numai pentru cîteva secunde, căci se trezi la fel de brusc zgîlţîită cu încăpăţînare.

– Jackie! Jacqueline! Vocea o chema cu îndîrjire, dar ea se împotrivea să deschidă ochii şi să-l privească.

– De unde ştii cum mă cheamă? îl întrebă. Ne-am mai întîlnit vreodată? Am cunoscut atîţia cu numele Montgomery, încît nici nu-i mai ţin minte. Parcă spuneai că te cheamă Bill?

– William, veni prompt răspunsul. Într-adevăr, ne-am mai întîlnit, dar sînt sigur că nu-ţi mai aminteşti. N-a fost o întîlnire semnificativă.

– „Întîlnire semnificativă", murmură şi îşi închise ochii din nou, dar William o ridică, îi înfăşură umerii cu o pătură, apoi îi şterse mîinile.

– Să n-adormi, Jackie! Ea îl recunoscu după tonul poruncitor al vocii. Rămîi trează şi vorbeşte-mi! Povesteşte-mi despre Charley.

La auzul numelui fostului soţ, ea încetă să mai zîmbească.

– Charley a murit acum doi ani.

În timpul ăsta, William se străduia să adune ceva vreascuri pentru foc. Nu o scăpa o clipă din ochi pe Jackie. Se întuneca repede şi îi era tot mai greu să găsească uscăturile împrăştiate pe pămînt.

Îl întîlnise pe soţul ei de multe ori. Îl simpatiza pe acel bărbat voinic, robust, grizonat, care rîdea mult, vorbea mult, bea mult şi era în stare să piloteze orice obiect cu care se putea zbura.

Privind-o cum moţăie, îşi dădu seama să trebuie s-o silească să mănînce ceva şi s-o protejeze de frigul care o îngheţase. Dar, mai presus de orice, trebuia s-o ţină trează. Pentru că, fiind în stare de şoc, în combinaţie cu traumatismul suferit, putea avea o nouă cădere.

– Jackie! spuse brusc. Care e cea mai gogonată minciună pe care ai spus-o?

– Eu nu mint, îi răspunse ca prin vis. Chiar nu pot să-mi amintesc. Deja am...

– Sigur minţi. Toţi minţim. Îi spui unei femei ce pălărie drăguţă poartă, cînd de fapt este hidoasă. Nu te-am întrebat dacă ai minţit sau nu; vreau să ştiu care a fost cea mai mare minciună pe care ai spus-o. În timp ce o chestiona pe un ton ridicat, mai tare decît ar fi fost necesar, continua să adune lemne pentru foc. Nu o putea lăsa să adoarmă.

– Obişnuiam s-o mint pe mama în legătură cu drumurile pe care le făceam.

– Şi altceva?

Vocea îi era atît de slabă, încît el abia o auzea.

– Îi spuneam lui Charley că-l iubesc.

– Şi nu l-ai iubit? William o tot îndemna să vorbească. Din timp în timp, mai punea cîte un lemn pe focul făcut lîngă picioarele ei.

– La început, nu. Era mai bătrîn ca mine cu douăzeci şi unu de ani şi la început îl priveam ca pe un tată. Chiuleam de la şcoală şi-mi petreceam după-amiezele cu el şi cu avioanele. Am îndrăgit avionul din prima clipă cînd l-am văzut.

– Înţeleg că te-ai măritat cu Charley ca să fii aproape de avioane.

– Da, îi răspunse ea cu o voce vinovată. Încercă să se ridice. Apoi îşi duse mîna la fruntea plină de sînge. Dar William îi prinse mîna, i-o şterse din nou, apoi îi întoarse faţa către el, încercînd să-i cureţe sîngele cu o batistă. Apoi, după ce se convinse că rana de la cap nu era prea gravă, o îndemnă iar să vorbească.

– Continuă. Cînd ai înţeles că-l iubeşti?

– M-am gîndit la asta abia după vreo cinci ani de căsătorie. Charley pierduse avionul în timpul unui viscol şi cînd mi-am dat seama că s-ar fi putut întîmpla să nu-l mai văd niciodată, am înţeles cît de mult îl iubeam.

Urmă o scurtă tăcere. Îl privea cum stătea aplecat deasupra lemnelor pe care se străduia să le aprindă.

– Dar tu?

– Eu nu i-am spus niciodată lui Charley că-l iubesc.

Jackie zîmbi.

– Ei, nu asta te-am întrebat. Care a fost cea mai mare minciună pe care ai spus-o vreodată?

– I-am spus tatălui meu că nu eu am îndoit aripa maşinii.

– Mmm, mormăi Jackie, devenind mai vioaie. Asta nu e o minciună prea grozavă. Nu găseşti aitceva mai

interesant?

– I-am spus mamei că nu eu am mîncat toată plăcinta cu căpşuni. I-am spus fratelui meu că soră-mea i-a rupt praştia. I-am spus...

– Bine, bine, îl întrerupse Jackie rîzînd. Destul. Eşti un mincinos perfect. Foarte bine. Acum să te întreb eu ceva. Care e cel mai prost lucru pe care o femeie îl poate spune unui bărbat?

William nu ezită.

– Care e ornamentul de argint care-ţi place cel mai mult?

Jackie zîmbi. Începuse să-i placă acest bărbat. Apatia care o copleşise pînă atunci se risipea.

– Care este cel mai prost lucru pe care un bărbat îl poate spune unei femei? întrebă el.

Jackie îi răspunse la fel de repede.

– Cînd eşti la cumpărături şi bărbatul te întreabă: „De fapt, ce cauţi?"

Chicotind, el se îndreptă spre maşină. Deschise portiera şi-şi luă trusa de voiaj.

– Dar cel mai drăguţ lucru pe care un bărbat îl spune unei femei care e?

– Te iubesc, dar asta, doar dacă e adevărat. Dacă minte ar trebui cravaşat pentru ce-a spus. Dar pentru tine? Care e, pentru tine, cuvîntul cel mai drăguţ?

– Da, răspunse el.

– Da, ce?

– „Da", este cel mai bun cuvînt pe care femeia îl spune bărbatului.

Jackie rîdea cu poftă.

– La orice rugăminte? N-are importanţă ce o întrebi? Vrei să auzi de la ea doar un „da", cu orice preţ?

– Nimic nu e mai dulce decît un „da" şoptit pe buzele unei femei, măcar din cînd în cînd.

– Ei, hai, lasă! Nu pot crede că un bărbat care arată

ca tine nu-l aude pe „da" de la o femeie, orice i-ar cere!

El zîmbi de deasupra păturilor, bidoanelor, coşului cu mîncare, pe care de-abia le căra.

– De la una sau două, nu mai mult!

– E-n ordine. Acum e rîndul meu. Care e lucrul cel mai drăguţ pe care l-ai făcut pentru cineva şi nu l-ai spus nimănui?

– M-am gîndit că ar trebui să se mai construiască o aripă la spitalul din Denver. Le-am trimis banii fără să le spun de la cine sînt.

– Oh, Doamne! exclamă ea, amintindu-şi cît sînt de bogaţi cei din familia Montgomery.

– Dar tu?

Jackie începu să rîdă.

– Charley şi cu mine eram căsătoriţi de aproape de patru ani. Cu el niciodată nu puteai sta mult în acelaşi loc. Nu aveai nici măcar timp să înveţi numele vecinilor, cu atît mai puţin să prinzi rădăcini. În anul acela, însă, cumpărasem o căsuţă care avea o bucătărie foarte drăguţă. Mă hotărîsem să-i pregătesc o masă grozavă de Ziua Recunoştinţei. Timp de trei săptămîni i-am vorbit numai de acea masă. Îmi făcusem planul, făcusem cumpărăturile şi, în ziua mult aşteptată, m-am sculat la patru dimineaţa ca să pregătesc curcanul. Charley a plecat de acasă pe la amiază, dar mi-a promis că se întoarce la cinci, cînd totul ar fi trebuit să fie gata. Intenţiona să vină cu cîţiva prieteni, şi ei piloţi, cu care să petrecem. S-a făcut ora cinci şi Charley n-a apărut. S-a făcut şase, şapte... La miezul nopţii, am aţipit. Eram atît de supărată, încît am dormit tot restul nopţii, chircită în fotoliu. A doua zi dimineaţă, Charley al meu sforăia pe canapea. Se alesese praful de minunata mea petrecere de Ziua Recunoştinţei. Şi ştii ce am făcut?

– Mă surprinde că Charley a mai rămas în viaţă după cele întîmplate!

– Îmi venea să-l omor, dar i-am făcut ceva şi mai rău, nu l-am lăsat să mănînce nimic din ce pregătisem. Am îndesat totul în saci de hîrtie şi am plecat la aeroport, i-am luat avionul şi am zburat spre munţi. Pe atunci locuiam în Virginia de Vest. Eram deasupra oraşului Pittsburg, cînd am văzut aninată de coasta unui deal o cocioabă dărăpănată. Pe coş, ieşea o şuviţă abia vizibilă de fum. Am coborît sacii chiar în faţa uşii.

Ea îşi strînse genunchii la piept şi oftă.

– Pînă acum, n-am povestit nimănui despre asta. Mai tîrziu, am auzit că familia aceea spunea că un înger le lăsase din ceruri mîncarea.

William reuşise să aprindă focul şi o privea acum zîmbind.

– Îmi place povestea. Ce-a zis Charley cînd n-a mai găsit curcanul?

Ea ridică din umeri.

– Lui Charley îi era indiferent dacă era curcan sau fasole. Cînd se punea problema de mîncare, pentru el conta cantitatea şi nu calitatea.

Ea îşi ridică privirea spre William.

– Acum povesteşte tu, care a fost cel mai rău lucru care ţi s-a întîmplat?

William răspunse imediat, fără să stea pe gînduri.

– M-am născut bogat.

Jackie fluieră uşor.

– Poate vrei să zici că ăsta a fost cel mai bun lucru care ţi s-a întîmplat.

– Aşa e. Este şi cel mai bun şi cel mai rău.

– Cred că încep să înţeleg.

În timp ce Jackie continua să cugete la cele spuse, William udă o batistă cu apă dintr-unul din bidoane. Cu o mînă o prinse de bărbie şi cu cealaltă începu să-i şteargă sîngele din jurul rănii de la cap.

– Care e cel mai tainic, mai ascuns secret al tău, pe

care nu l-ai spus niciodată cuiva? o întrebă el.

– N-ar mai fi un secret, dacă ţi l-aş spune.

– Crezi că am să-l divulg?

Ea îşi întoarse capul şi-l privi. Pe chipul lui plăcut, se proiectau luminile şi umbrele de la foc. Avea păr negru, ochi negri, pielea măslinie şi nasul lung al celor din neamul Montgomery.

Poate era de vină şi împrejurarea mai puţin obişnuită în care se aflau, o noapte de smoală îi înconjura, în mijloc un foc arzînd. Jackie se simţea atrasă de el.

– Am sărutat un alt bărbat decît pe soţul meu, şopti ea.

– Asta-i tot?

– E destul de rău pentru cartea mea de vizită. Dar tu?

– Am reziliat un contract.

– Şi asta a fost aşa de rău? Dacă te-ai răzgîndit...

– Mi-am călcat promisiunea şi *ea* a considerat că a fost foarte rău.

– Ah, înţeleg, spuse Jackie zîmbind, în timp ce-şi trecea braţele în jurul genunchilor. Care e mîncarea ta preferată?

– Îngheţata.

Ea rîse.

– Şi a mea! Culoarea preferată?

– Albastru. A ta?

Ea îl privi.

– Albastru.

El se aşeză lîngă Jackie, scuturîndu-şi mîinile de praf. Aerul rece de munte o făcu pe Jackie să tremure. El îşi trecu braţul pe după umerii ei. Era un gest la fel de natural ca respiraţia. O strînse aproape de el şi-i sprijini capul de pieptul lui.

– Te deranjează?

Jackie nu spuse nimic. Era atît de plăcută atingerea

unei alte fiinţe omeneşti. Charley fusese întotdeauna atît de cald şi de afectuos cu ea. Adesea stătea ghemuită la pieptul lui, în timp ce el citea cu voce tare vreo revistă de aviatică.

Nu-şi dădu seama cînd era gata-gata să adoarmă. Vocea lui William o făcu însă să se trezească iar.

– Care e cel mai mare regret din viaţa ta? întrebă el tăios.

– Acela că n-am moştenit de la Mae West cîteva din rotunjimile ei. Jackie obişnuia să i se plîngă lui Charley că puştanii o tratau ca pe unul de-al lor pentru că arăta ca ei: o faţă colţuroasă, cu maxilare pătrate, umeri laţi, şolduri drepte şi picioare lungi.

– Cred că glumeşti, nu-i aşa? spuse William cu neîncredere în glas. Eşti una din cele mai frumoase femei pe care le-am văzut vreodată. Nu pot să-ţi spun de cîte ori m-am oprit din drum ca paralizat, ca să te urmăresc cînd treceai pe străzile din Chandler.

– Serios? întrebă ea, trezită de-a binelea. Eşti *convins* că ştii cine sînt?

– Eşti marea Jacqueline O'Neill. Ai cîştigat aproape toate concursurile aviatice. Ai fost peste tot pe glob. Odată ai fost înzăpezită timp de trei zile în Montana, dar ai reuşit să scapi.

– Iar acum m-am prăbuşit la poalele unui munte. A fost un adevărat noroc că am aterizat pe terenul unor fermieri.

El ştia că nu aşa stăteau lucrurile, pentru că citise tot ceea ce se scria despre ea. După ce fusese prinsă în avalanşă, ea şi-a croit drum de ieşire, coborînd creasta unui munte abrupt. Făcuse un calcul perfect, orientîndu-se în timpul zilei după lumina slabă a soarelui, iar noaptea, după stele. Şi-a păstrat calmul în tot acest timp. Făcuse din crengi de copac, înfipte în zăpadă, nişte săgeţi enorme, pentru ca avioanele plecate

în căutarea ei s-o poată zări. Zîmbind el îşi strînse braţul în jurul umerilor ei. A fost încîntat cînd a simţit-o apropiindu-se de el.

– Ei, şi cum merg eu? întrebă ea nesigur. N-ar fi vrut să-i lase impresia că-i cere un compliment, cînd de fapt chiar asta îşi dorea.

– Cu paşi mari, care înghit distanţele. Bărbaţii în toată firea lasă baltă orice activitate, urmărindu-te cînd treci. Cu umerii traşi spre spate, cu capul ridicat semeţ, cu minunatul tău păr des, fluturînd la orice adiere, cu...

Jackie începu să rîdă.

– Unde ai stat ascuns pînă acum?

– Chiar aici, în Chandler, aşteptînd ziua cînd ai să te întorci.

– Ai fi putut aştepta mult şi bine, pentru că niciodată nu m- am gîndit că m-aş putea întoarce. Pe vremea aceea, eram atît de plină de neastîmpăr! Tot ce-mi doream era să plec din acest oraş minuscul, izolat. Voiam să mă mişc, să merg în alte locuri, să văd lucruri noi.

– Şi ai reuşit. A fost chiar aşa de bine, cum ai crezut tu, că ar putea fi?

– La început, da. Însă după şapte sau opt ani, am început să-mi doresc şi altceva, cum ar fi un ghiveci de flori. Voiam să pun seminţe şi să le urmăresc cum cresc. Voiam să am certitudinea că seara mă voi culca în acelaşi loc unde m-am trezit dimineaţa.

– Aşa că, după moartea lui Charley, te-ai întors în vechiul şi posacul Chandler.

– Da, spuse ea, zîmbind cuibărită la pieptul lui. Înapoi în vechiul şi plictisitorul Chandler, unde nu se întîmplă nimic şi fiecare cunoaşte treburile tuturor.

– Acum eşti fericită?

– Eu... ei, dar de ce trebuie să-ţi răspund la toate astea? Mai bine să vorbim despre tine. De ce nu te-am

întîlnit pînă acum? Chiar dacă n-a fost o „întîlnire semnificativă", eu tot nu cred că ne-am mai văzut. Mi-aş fi amintit oricum de tine.

– Mulţumesc. iau asta ca pe un compliment. El se îndepărtă puţin de ea, ca să mai întărească focul. Ce-ai zice să mîncăm ceva? Un sandviş? Murături?

– Sună apetisant. Era convinsă că el nu voia să vorbească despre prima lor întîlnire şi socoti că probabil îi era jenă. O dată, o invitase la dans un băiat care semăna cu o broască rîioasă. Ea ar fi preferat să moară, decît să-i spună adevărul. L-a refuzat, motivîndu-i că nu-şi poate permite o rochie nouă.

Crescuse în Chandler. Avea doisprezece ani cînd îi murise tatăl. Mama, care se considerase o frumuseţe sudică, se abandonase pe patul de suferinţă, zăcînd aşa următorii şase ani.

Avea o rentă, le mai trimitea şi fratele mamei ceva bani, dar de-abia se descurcau. Îi fusese dat să vadă cum li se prăbuşeşte acoperişul în cap. Casa era veche şi putrezită, aşezată la marginea oraşului. Şi, astfel, în timp ce alte fete învăţau să folosească rujul, Jackie îşi petrecea tot timpul liber reparînd cum se pricepea cocioaba. A cioplit scîndurile, a refăcut gardul, a reparat intrarea, a construit o scară nouă, cînd cea veche s-a dărîmat. Învăţase să mînuiască fierăstrăul, dar habar n-avea cum se foloseşte o pilă de unghii.

Într-o zi, avea atunci optsprezece ani, Jackie văzu zburînd pe deasupra capului un avion care avea legată de coadă o eşarfă lungă. Se anunţa pentru a doua zi o demonstraţie aviatică. Mama fetei, care era la fel de sănătoasă ca o păpădie pe o pajişte bine îngrijită, hotărî să facă o criză, pentru că nu voia ca Jackie să piece. Dar Jackie se duse la miting; şi acolo l-a cunoscut pe Charley. Trei zile mai tîrziu, Charley părăsea oraşul. Jackie era cu el. Săptămîna următoare, erau

căsătoriţi.

Mama sa s-a întors în Georgia, unde fratele ei a refuzat să-i creadă ipohondriile, punînd-o la muncă, să-i îngrijească pe cei şase copii ai lui. Judecînd după scrisorile pe care Jackie le primise pînă la moartea mamei sale – survenită după cîţiva ani –, această schimbare fusese cel mai bun lucru pentru ea. Fusese foarte fericită după ce plecase din Chandler, întorcîndu-se în Georgia, între ai ei.

– Douăzeci de ani, şopti Jackie.

– Ce-ai spus?

– Au trecut douăzeci de ani de cînd am plecat cu Charley. Uneori mi se pare că a fost ieri, alteori, că s-a petrecut acum trei vieţi. Ea privi în sus, către el.

– Ne-am întîlnit cumva atunci, înainte de a pleca cu Charley?

– Da, spuse el zîmbind. Atunci ne-am întîlnit. Te doream, dar niciodată nu te-ai uitat la mine.

Ea rîse.

– Se poate. Eram aşa de plină de ifosele tinereţii.

– Şi încă mai eşti.

– Poate plină de ifose. Că din tinereţe, n-a mai rămas nimic!

În acea clipă, William o privi pe deasupra focului. Pentru un moment, Jackie crezu că e supărat pe ea. Era gata să-l întrebe ce greşise, cînd el ocoli grăbit focul, o luă în braţe şi o sărută apăsat pe gură.

Jackie sărutase doi bărbaţi în viaţa ei: pe Charley şi pe un alt pilot, care urma să fie închis şi care nu avea să se mai întoarcă. Însă nici unul din săruturi nu fusese ca acesta.

Sărutul lui William spunea: aş vrea să fac dragoste cu tine, să- mi petrec nopţile cu tine, să te mîngîi şi să te îmbrăţişez.

Cînd el îi dădu drumul, Jackie căzu pe spate

bufnind de pămînt.

– Cred că a mai rămas puţină tinereţe în tine, spuse William sarcastic, punînd un vreasc pe foc.

Jackie rămase fără grai. Nu-şi putea lua ochii de la el. Cum Dumnezeu, de nu şi-l putea aminti? Erau cel puţin jumătate de duzină de Montgomery în clasă cu ea, la liceu. Dar nu-şi putea aminti pe nici unul numit William. Bineînţeles că toţi cei din neamul Montgomery aveau cîte cinci sau şase nume înaintea celui de familie. Aşa încît era mai uşor să-i numeşti cu totul altfel: Scînteie, Rex sau chiar Minunatul.

După ce William a sărutat-o, între ei se lăsă o tăcere penibilă, pe care el o destrămă cu un „O.K."! plin de entuziasm.

– Spune-mi trei dorinţe!

Ea deschise gura să-i răspundă, dar o închise la loc, privindu-l stînjenită.

– Ei, hai, spuse el. Nu pot fi chiar atît de rele, încît să nu le poţi spune! Care sînt?

– De fapt, nici una din dorinţe nu e rea. Numai că sînt atît de... atît de banale.

– Jackie O'Neill, cea mai celebră femeie-pilot care a existat vreodată are o dorinţă care e banală? Nu e posibil!

Brusc, ea înţelese că nu vrea să-i spună dorinţa ca să nu-l dezamăgească. El părea că ştie totul despre ea. Şi cînd cineva cunoştea totul despre celălalt realitatea se banaliza devenind plicticoasă.

– Vreau să prind rădăcini, să mă stabilesc undeva, iar Chandler îmi este familiar. Acum, după ce am văzut tot restul lumii, am aflat că Chandler este un loc frumos. Dar nu pot trăi nicăieri, dacă nu găsesc un mod de-a face bani. Ea ridică mîna cînd el încercă să-i spună ceva.

– Ştiu, ştiu, familia ta şi firma *Taggert* mă plătesc

bine, cînd doresc ca eu să zbor undeva. Dar niciodată nu mă voi pune în slujba unui bărbat. Eu vreau să cooptez cîţiva piloţi tineri, să pornim o mică afacere. Să fac ceva cu adevărat. Să transport pasageri şi mărfuri, poate colete, de aici la Denver. Dar am nevoie de o bază solidă pentru a putea porni o treabă ca asta.

– Dar... El nu reuşi să găsească vorbele potrivite care să-i exprime gîndurile, astfel încît acestea să nu fie supărătoare.

Jackie însă îl intui.

– Jackie O'Neill, cea mai celebră femeie-pilot al secolului, a ajuns să facă doar curse între Colorado şi Coasta de Est. Regina acrobaţiilor aeriene transportă cărţi poştale ilustrate. Oh, e o adevărată ruşine. O tragedie! Aşa-i că la asta te gîndeai?

William îşi feri privirea. Obrajii îi erau în flăcări. „Iată un bărbat care roşeşte", remarcă ea în gînd.

– Toate chestiile astea de curaj nebunesc sînt pentru copii. Sînt sătulă de ele.

El se aşeză din nou lîngă ea, privind-o cu seriozitate.

– Sînt sigur că ţi-ai putea găsi ceva pe măsură, numai să vrei. Ar fi destule posibilităţi.

„Cînd ai bani mulţi ca oricare Montgomery, poate", se gîndi ea.

– Chiar şi cel mai bun pilot trebuie să aibă un avion al lui. Eu mi l-am aranjat pe al meu. Tocmai i-am turtit botul de un bolovan de trei tone, adăugă ea cu amărăciune.

– Te înţeleg, spuse el, cuprinzînd-o iar în braţe. Continua să-şi ferească privirea. Dorinţa numărul doi?

– Stop. Vreau să ştiu care o prima ta dorinţă.

– Eu am doar una singură. Aş vrea să pot realiza ceva, la rîndul meu, ceva care nu se poate cumpăra cu banii familiei Montgomery. Acum e rîndul tău. A doua

dorinţă.

– Păr cîrlionţat, ce zici? Întrebarea ei îl făcu să zîmbească.

– Fii sinceră. Trebuie să mai fie ceva în viaţă să-ţi doreşti, în afară de afaceri. Părea că-l dezamăgise, pentru că nu visa la covorul fermecat sau la pacea mondială. Nu te-ai gîndit să te recăsătoreşti?

Tonul lui era aşa de plin de speranţă, încît ea izbucni în rîs.

– Te oferi voluntar?

– Mi-ai accepta oferta?

Simţindu-i nota pătimaşă, prea serioasă, din voce, Jackie încercă să se îndepărteze. Dar el o strînse şi mai puternic.

– Bine, bine, sînt cuminte!

– Acum spune-ţi tu cea de-a doua dorinţă, îl îndemnă ea.

– Cred că aş vrea să fiu un bărbat la fel de bun ca tatăl meu.

– După cum te porţi, nu prea pari cuminte, ca domnişoarele Beasley.

El începu să rîdă. Tensiunea dintre ei doi se risipi.

– Chiar n-ai de gînd să-mi spui ce aitceva îţi mai doreşti de la viaţă?

– Mi-e teamă să nu fiu ridicolă, dacă-ţi spun.

– Încearcă.

Era în comportarea lui ceva care-i inspiră încredere, siguranţă. Simţi că i se poate destăinui. Dacă ar fi fost cu prietenii lui Charley, discuţia ar fi fost doar ceva gen flecăreală. Acum însă era altfel. Voia să-i spună ce-şi dorea cu adevărat.

– Bine. Ceea ce-mi doresc cel mai mult e o viaţă obişnuită. În primii doisprezece ani, am avut un tată bolnăvicios şi o mamă invalidă. Aş fi vrut să merg şi eu să dansez la petrecerile de la şcoală, sau în altă parte,

dar nu era posibil. Întotdeauna unul din părinţi avea nevoie de mine. Au urmat apoi douăzeci de ani în care am călătorit, am zburat şi am avut o viaţă îngrozitor de agitată. Uneori aveam impresia că fiecare zi îmi aducea ceva nou, un eveniment tulburător. Charley era un vîntură-lume, veşnic fără astîmpăr, pe cît era mama de statică. Am luat masa la Casa Albă, am fost în peste jumătate din ţările lumii, am cunoscut un număr enorm de personalităţi. După...

Ea îl privi cu greu. Cu cîţiva ani în urmă, realizase o performanţă extraordinară pentru acel timp. Făcuse vîlvă în întreaga Americă.

– Am avut fotografia în ziare, încheie ea.

– O eroină americană, spuse el, cu ochi strălucitori.

– Probabil. În sfîrşit, oricum îmi făcuse plăcere.

– Apoi Charley a murit, iar tu te-ai schimbat, spuse el aproape cu gelozie.

– Nu, schimbarea a fost înainte de moartea lui. Într-un fel, am înţeles că oamenii îmi cereau autograful ca să se fălească, nu de dragul meu. Să nu mă înţelegi greşit. Repet, îmi plăcea. Dar, într-o zi, după ce eu şi Charley ne petrecuserăm trei zile, fiecare în cîte un avion, fără să dormim o secundă, zburînd fără încetare pentru a stinge furia focului ce cuprinsese o pădure, mi-am zis: „Gata! M-am săturat". Am fost chemată atunci de preşedinte, pentru felicitări. M-a primit într-un birou mic şi întunecos. Stînd într-un scaun ţeapăn, mă gîndeam:„ Nu se va mai repeta".

Zîmbi.

– Eu cred că atunci cînd ajungi în faza în care o primire la preşedintele Statelor Unite nu-ţi mai stîrneşte decît plictiseală, trebuie să te apuci de aitceva.

Pentru un moment, William rămase tăcut.

– Obişnuitul. Spuneai că vrei o viaţă obişnuită. Ce este o viaţă obişnuită?

Ea schiță un zîmbet.

– De unde vrei să știu? Nici măcar n-am văzut-o, iar de trăit, nici atît. Dar nu cred că felicitările președintelui, șampania în naceia baioaneior cu aer fierbinte, viața în hoteluri, cînd cu bani, cînd fără bani, ei bine, nu cred că toate astea sînt ceva obișnuit. E pasionant, dar și obositor, în același timp.

El clătină din cap.

– E adevărat că vrem întotdeauna ceea ce nu avem. Eu avusesem cea mai obișnuită viață din lume. Am fost la școli pentru cei bogați, am studiat managementul și, după terminarea facultății, m-am reîntors în Chandler, să conduc afacerile familiei. Lucrul cel mai pasionant care mi s-a întîmplat au fost trei zile petrecute în Mexic, cu unul din frații mei.

– Serios?

– Serios ce?

– Și ce ai făcut tu, în Mexic, în timpul celor trei zile?

– Am mîncat. Am privit. Am pescuit puțin.

El se opri.

– De ce rîzi?

– Doi tineri bine făcuți, singuri într-un loc atît de decadent cum este Mexicul, merg să admire priveliștile! Nu cumva erați beți?

– Nu. William zîmbi. Care e cel mai tulburător lucru pe care l-ai făcut?

– Ar fi greu să aleg. Looping-urile puternic răsucite erau destul de pasionante. Odată era alături un conte venețian care încerca să-mi smulgă hainele de pe mine.

– Și asta ți s-a părut nemaipomenit? întrebă William cu răceală.

– Era, dacă ții cont că zburam la mai bine de cinci mii de metri înălțime, iar el se tîra prin avion după mine. Cîteva glisade l-au readus pe locul lui. Dar continua să zbiere că avionul e singurul loc unde nu făcuse încă

dragoste cu o femeie!

William rîdea cu poftă.

– Mai povesteşte-mi. Îmi place să te aud povestindu-ţi viaţa. O întrece pe a mea.

– Nu ştiu dacă e chiar aşa. Odată am făcut o aterizare forţată fără un motor, cu un avion care nu avea roţi şi îi rămăsese doar o aripă şi jumătate. A fost mai pasionant decît mi-am dorit!

– Ce ţări îţi plac cel mai mult?

– Toate îmi plac. Vorbesc serios. Fiecare ţară are ceva specific, iar eu caut că nu-i văd părţile rele.

William rămase tăcut cîteva minute, timp în care mai înteţi un pic focul.

– Charley a fost un bărbat foarte norocos să-şi împartă atîţia ani cu tine. Îl invidiez.

Ea îşi întoarse capul ca să-l privească, încruntîndu-se de atîta concentrare.

– Vorbeşti de parcă ai purtat toată viaţa un foc în inimă.

– Pentru tine? Ei bine, da. Te-am adorat de la distanţă.

– Mă simt flatată. Acum cîtva timp, însă, puteai să-mi spui că mă iubeşti şi chiar să-mi oferi cîteva din milioanele familiei şi tot n-aş fi rămas în Chandler.

Stăteau amîndoi tăcuţi, îmbrăţişaţi, privind jocul flăcărilor. Într-un tîrziu el o întrebă:

– Cam de ce ai avea nevoie ca să-ţi deschizi afacerea cu transporturile?

– Vorbeşti serios?

– Foarte serios.

Ea făcu o pauză înainte de a-i răspunde. Chiar dacă se lovise la cap, creierul îi era întreg. Charley o dădăcise tot timpul că un pilot fără bani trebuie să fie mereu în căutarea unui îndrăgostit de avioane care să aibă bani. El chiar spunea că acesta reprezintă cuplul ideal.

Dar Jackie n-ar fi vrut să profite de pe urma acestui bărbat. Dar dacă tot suferea de plictiseală şi n-avea ce face cu banii, poate că s-ar fi găsit ceva care să-l ajute să-şi umple timpul.

Respiră adînc, încercînd să-şi alunge senzaţia de vinovăţie.

Dacă el chiar dorea s-o ajute, era pentru că o considera o eroină a Americii. În schimb, dacă Jackie ar fi luat bani de la el, ar fi făcut-o pentru ceva mult mai puţin altruist, mult mai primitiv. Cum ar fi: pîinea cea de toate zilele şi poate chiar cîteva rochii mai de soi.

– Două avioane uşoare de bună calitate, un mecanic angajat permanent, hangare, cîteva avioane vechi pentru piese de schimb, bani pentru salarii, pînă i-aş putea plăti pe piloţi.

– Şi de ce aitceva ai mai avea nevoie? Poate de un asociat?

Ştia din start că el se autopropunea. Nu era însă momentul să ia o asemenea hotărîre. Rana de la cap încă mai sîngera, iar gîndirea îi era confuză. Oricum, era excitant să se gîndească la acest bărbat ca la asociatul ei. Se întoarse zîmbind spre el, încercînd să-l descifreze.

– Cine sînt părinţii tăi?

– Jace şi Nellie.

– Aha, asta explică totul! Jumătate din locuitorii oraşului sînt copiii lor!

William zîmbi. Bancurile despre numărul mare de copii din familia sa circulau demult în oraş.

– Doisprezece, în total.

Fără să mai scoată un cuvînt, el goli coşul cu mîncare, care ar fi putut sătura cam o jumătate de duzină de nemîncaţi, apoi începu să-i facă un sandviş. Jackie urmărea cu surprindere, remarcînd că procedează exact cum ar fi făcut şi ea: îngrămădea pe felia de pîine

o bucată de carne de vită, cu mult, mult muştar şi roşii; apoi tăia în felii o murătură mai dulceagă şi o punea pe roşie. Totul era aranjat în frunze de salată, pentru ca pîinea să nu se fărîmiţeze. Urmărindu-i figura, ea constată că face totul absent, preocupat doar de gîndurile care îl frămîntau. Era însă ciudat că el îi pregătea sandvişul exact aşa cum ar fi făcut-o şi ea, cu atît mai mult, cu cît rezultatul era, oarecum, unic.

– Ia uite ce-am făcut! spuse William. Am avut de gînd să-ţi pregătesc un sandviş şi uite ce a ieşit!... Tu, cum l-ai fi vrut?

– Exact aşa cum îl faci pentru tine.

Figura lui plăcută arătă, pentru un moment, cuprinsă de uimire. Apoi zîmbi.

– Adevărat? Toţi îmi detestă sandvişurile.

– Şi pe ale mele, spuse ea, întinzînd mîna. Îl mîncăm jumătate-jumătate şi, pe următorul, îl prepar eu. Eu tai măslinele în loc de murături.

– Şi atunci toţi se vaită că le cad măslinele pe jos.

– Nişte idioţi. Habar n-au cum se ţine pîinea!

Se priveau unul pe celălalt zîmbind.

– Crezi că noi doi am fi în stare să punem pe pîine chiar şi prietenia noastră?

Au izbucnit în rîs.

– Ce părere ai despre ketchup?

– Nu pot să-l sufăr.

– Ceapa?

– Prea puternică. Acoperă orice alte gusturi. Floricelele?

– Aş mînca în cantităţi industriale. Tu?

– La fel.

Lăsîndu-se pe o rînă, el privi spre foc. Părea gata să spună ceva important.

– Dacă vin cu bani pentru cîteva avioane şi ce mai trebuie, m-ai lua ca asociat?

– Ai mai zburat pînă acum? N-avea nici o importanţă dacă mai zburase. Ea pusese întrebarea doar ca să cîştige timp. Chiar dacă n-ar fi fost înzestrat cu numele Montgomery şi cu tot ce decurgea din el, Jackie era generoasă în aprecierea celor din jur, acest bărbat era ca sarea pămîntului, solid ca o stîncă. Uneori, într-un aeroport se mai întîmplau şi lucruri neplăcute, poate chiar înspăimîntătoare, cînd era vorba de o cădere.

Ea însă nu-şi făcea griji. Bărbatul acesta n-ar fi intrat în panică nici în craterul unui vulcan. În adîncul sufletului, Jackie ştia că era timpul să-şi lege din nou viaţa de cineva. Trecuseră doi ani de la moartea lui Charley şi un an de cînd revenise în Chandler. Şi era tot singură. Obosise de atîta singurătate. Mînca, dormea, îşi petrecea serile în singurătate, fără să aibă cu cine schimba o vorbă. Iar acest bărbat era foarte, foarte atrăgător, atît ca înfăţişare, cît şi ca fel de a fi.

– Am luat lecţii timp de doi ani, spuse el cu timiditate, privind-o cu nişte ochi aproape rugători.

– E-n ordine, zise ea la fel de încet, simţind cum o străbate un fior. Îl plăcea, îl plăcea chiar foarte mult. Îi plăcea seriozitatea cu care se angaja în orice, îi plăceau subiectele pe care le discuta, îi plăcea cum se mişcă, felul cum mănîncă. Îi plăcuse cum a sărutat-o, cum a făcut-o să se simtă cînd a sărutat-o. Cunoscuse în viaţa ei mulţi bărbaţi manieraţi, dar nici unul nu-i plăcuse atît de mult ca William. Şi înainte îi plăceau bărbaţii, ar fi fost o ipocrită dacă ar fi negat, dar era o diferenţă între a fi atrasă sexual de un bărbat şi dorinţa de a fi îmbrăţişată de el, de a mînca floricele şi de a-şi spune unul altuia secretele.

Cu ani în urmă Charley angajase un pilot renumit ca să lucreze cu ei. Era atît de fascinant de frumos, încît ea nici nu putea să-i vorbească. Cînd l-a văzut prima dată, ea a scăpat cheia din mînă direct în motor şi aproape

că l-a lovit pe Charley la cap. Zile de-a rîndul, cînd îl vedea, parcă i se încleia limba, nu putea scoate o vorbă. După cîteva săptămîni începu să-şi ridice privirea spre el şi descoperi atunci că el o place, chiar mai mult decît ea. După şase luni petrecute lîngă el, Jackie nici nu-şi mai amintea că-l considerase vreodată frumos. În lunga şi fericita căsnicie cu Charley, ea a învăţat că sentimentul cel mai important între un bărbat şi o femeie era prietenia.

– E-n ordine, spuse ea, ridicînd mîna ca s-o strîngă pe a lui. Dar cu o condiţie.

El îi luă mîna strîngîndu-i-o cu fermitate.

– Oricare, oricare ar fi!

– Trebuie să-mi povesteşti care este cel mai ascuns şi mai înfricoşător secret al tău. Dar vreau adevărul, nu poveşti cu contracte desfăcute, pe care le ştie toată lumea.

William oftă greu.

– Eşti un afacerist oneros, Jackie O'Neil.

Ea nu-i eliberă mîna.

– Ori îmi spui ori nu vom lucra niciodată împreună.

– Bine, spuse el, fără tragere de inimă. În timp ce-mi faci un sandviş cu măsline, am să-ţi spun adevărul despre ce a fost în Mexic.

– Oho! exclamă ea, ridicîndu-şi o sprînceană.

Uneori, în viaţa cuiva pot fi clipe de vis. Această noapte era una din ele. Jackie cugeta că totul era perfect, începînd cu episodul salvării ei din avionul avariat, pînă la tăietura romantică de la frunte şi la bărbatul chipeş care o îngrijea. Iar el chiar avea îngrijă. Să fie hrănită, să-i fie cald şi bine. O flatase, cunoscîndu-i fiecare picaj acrobatic reuşit, fiecare record obţinut, fiecare accident avut. Ca şi cînd ar fi fost împreună de mulţi ani.

Vorbea de parcă ar fi fost vechi prieteni, prieteni, nu

amanţi. De multe ori Jackie era obosită de bărbaţii al căror unic interes era să aducă o femeie în patul lor, care urmăreau prin fiecare cuvînt, prin fiecare gest numai acest scop. Se lăudau cît sînt de bogaţi, cîte proprietăţi au, cît sînt de grozavi faţă de alţi bărbaţi. William, însă, era la fel de plăcut, ca şi o prietenă.

La un moment dat, în timpul serii, el a întins-o pe aşternutul de păturI, punîndu-i capul pe coapsa lui puternică. Îşi rezemă spatele de un copac şi, în timp ce-i mîngîia părul, o îndemna să-şi povestească viaţa.

Se cunoşteau doar de cîteva minute, iar ea se pomenise că-i povesteşte despre Charley, despre anii petrecuţi alături de el, despre greutăţi şi neîmpliniri, despre triumfuri şi căderi.

La rîndul lui, William îi povestise despre viaţa lui perfectă, sau cel puţin aşa îşi imaginase Jackie, că ar trebui să aibă o situaţie ideală. Nimeni nu-i făcuse vreun rău, nu avea duşmani, nu avusese nici o dispută cu nimeni.

– Viaţa asta a mea mă face uneori să mă îndoiesc de mine. Oare dacă aş fi pus la încercare, aş reuşi? se întrebă el, întărind focul. Aş fi capabil să fac ceva, fără banii tatălui meu şi fără renumele familiei?

– Sînt sigură că ai putea, răspunse Jackie. Te miri singur de cîte poţi fi în stare, cînd n-ai încotro.

– Cum ar fi o aterizare cu un avion care are elicea lovită de un vultur?

– Deci asta a fost?

– Ai adus avionul la sol tot atît de uşor, ca şi cînd te-ai fi ridicat de pe scaun. Nu ţi-a fost frică?

– N-aveam timp de frică, aveam prea multe de făcut. Ia spune-mi! Ea îl privi în lumina slabă. De ce nu te-ai căsătorit? Cum de nu te-a înhăţat încă nici o femeie?

– N-am găsit femeia pe care mi-o doream. Vreau o femeie care să aibă capul pe umeri.

– Şi, bineînţeles, un cap frumos, spuse sarcastic Jackie.

– Mă interesează mai puţin cum arată, cît ceea ce are în el!

– Ştii ceva? Îmi placi, chiar foarte mult.

– Şi tu mi-ai plăcut întotdeauna.

Ea tăcu.

– Aş vrea să-mi pot aminti de tine.

– E destul timp. Ţi-e frig? Ţi-e foame? Ţi-e sete?

– Nu, mă simt perfect.

– Aşa cum eşti şi tu!

Jackie era stînjenită de complimentul lui, în acelaşi timp, însă, îi făcea plăcere.

– Cînd vrei să începem... colaborarea noastră? De fapt, ar fi vrut să-l întrebe „cînd vrei să începem să ne petrecem împreună cantităţi enorme de timp?"

– Mîine trebuie să plec la Denver pentru cîteva zile. Am să iau nişte bani de la banca de acolo. Cred că sîmbătă mă întorc. Ce-ai zice să te caut după-amiază? Poţi să-mi dai o listă cu ce ai nevoie să iau de la Denver?

La auzul acestei întrebări, ea începu să rîdă.

– Ce-ai zice, pentru început, de cîteva avioane noi?

– Ce tip ai vrea să fie?

Era tot atît de serios, pe cît era ea de neîncrezătoare. Brusc deveni şi ea serioasă.

– Pentru început, ce-ai zice de două avioane *Wacos*? Şi, se gîndi ea, pentru mai tîrziu ar fi bune şi altele mai puternice, cu care să trasporte vreo jumătate de duzină de pasageri bogaţi.

– E-n ordine. Să văd ce pot să fac.

– Numai atît? spuse ea. Pocnesc din degete şi apar două avioane noi?

– Nu apar singure. *Eu* voi veni cu ele. Va trebui să mă iei şi pe mine împreună cu avioanele!...

Asta nu prea părea a fi o pedeapsă.

– Cerşetorii nu pun condiţii.

Întinzîndu-se, ea căscă, aşezîndu-şi confortabil capul pe piciorul lui.

– Cred că ar fi bine dacă ai putea să dormi, spuse el învelind-o cu pătura.

– Şi tu? întrebă ea, adormită. Şi tu ai nevoie de somn.

– Nu, eu o să rămîn treaz, ca să am grijă de foc.

– Şi de mine, murmură ea, în timp ce-şi închidea ochii. Nici o clipă nu şi-ar fi facut griji în legătură cu onorabilitatea acestui bărbat. Adormi zîmbind. Se simţea la fel de sigură, ca şi cînd ar fi fost acasă, în patul ei, şi nu sub cerul liber, cu coioţii urlînd în depărtare.

Capitolul 2

– Bună dimineaţa!

Obosită, Jackie se ridică de pe pământul tare. Pentru un moment, nu înţelese unde se afla. Clipind des în lumina puternică a zilei, ea se holbă la femeia care stătea pe stînca din faţa ei.

– Vrei puţină cafea?

Frecîndu-şi ochii, îşi înăbuşi un căscat. Apoi luă cana de tablă care îi era oferită.

– Tu cine eşti?

– Sora lui William.

– Oh, spuse ea, încă mult prea ameţită pentru a mai pune vreo întrebare. Privi în jur. Maşina lui William nu mai era, în locul ei apăruse un camion cu macara.

Femeia drăguţă, cu păr negru, cam de treizeci de ani, zîmbea.

– Cred că eşti derutată. Iată ce s-a întîmplat. Noaptea trecută mama a avut una din vedeniile ei, aşa le numeşte familia. Ea are adesea senzaţia că unul din copiii ei este accidentat, va fi accidentat sau este în primejdie. Multe din aceste presimţiri au fost corecte. Tata a auzit-o cînd spunea că fiul ei, William, e pierdut. Asta se întîmpla pe la trei dimineaţa. Din întîmplare nu dormeam, aşa că i-am spus că plec după el. Nu era greu să-l găsesc; lăsase o hartă pe care însemnase

locul unde poate fi găsit. Ea îşi ridică sprîncenele într-un gest de ironie fraternă. William este o persoană plină de simţul răspunderii. Spusese aceste cuvinte cu un ton sarcastic, însoţindu-le de o expresie care însemna că William e puţin cam mototol.

Jackie deschise gura să-l apere, dar o închise la loc.

– Şi aşa, ne-ai găsit.

– Da. Bănuiesc că mama a simţit primejdia în care tu ai fost. Ea arătă spre avionul lui Jackie, zdrobit de stîncă.

– El unde este?

– William? Oh, a fost nevoit să plece. Spunea că trebuie să ajungă la Denver cît mai repede cu putinţă, pentru că are ceva foarte important de cumpărat. Nu ne-a spus nici mie, nici lui tati despre ce e vorba. Îşi privi ceaşca de cafea. Ai cumva vreo idee pentru ce s-a dus?

Jackie îşi strînse genunchii la piept şi nu răspunse. William era foarte corect, se gîndea simţind un fior de tulburare care o străbătea. Era plăcut să fii în preajma unui bărbat care ştia ce înseamnă responsabilitatea. Charley fusese teribil de vesel. Oamenii îl iubeau, dar ei nu trebuiau să trăiască împreună cu el. Charley nu-şi amintea niciodată unde îşi punea lucrurile. Jackie obişnuia să spună că trebuie să-şi piardă jumătate din viaţă căutînd ceea ce a pierdut Charley într-o oră. Cînd Charley promitea să ia masa în aceeaşi seară în două case diferite, Jackie era cea căreia îi revenea rolul ingrat de a contramanda unul din angajamente. Nu se punea problema cîţi bani aduce Charley acasă, niciodată nu ajungea prea departe cu ei, oricîţi ar fi cîştigat. Odată, au avut o săptămînă demenţială, cu ocazia unei demonstraţii aviatice. Au zburat printr-un hambar în flăcări, pentru a convinge şi delecta cîteva sute de fermieri şi

pe familiile lor. Directorul spectacolului a făcut greşeala să-l plătească pe Charley, în timp ce acesta se afla într-un bar. Charley a ajuns acasă a doua zi, mult prea beat pentru a se mai ţine pe picioare şi fără nici un ban în buzunar; îi tratase pe toţi cu băutură. Nu, Jackie nu cunoştea ce este simţul răspunderii la un bărbat.

– Cînd eşti gata, tati şi cu mine o să te ducem la Chandler şi pe urmă trimitem pe cineva să ridice avionul.

– Mulţumesc, e perfect. Îşi bău restul de cafea, se ridică şi îşi întinse oasele. Privind în jurul ei, nu-şi putu reţine un zîmbet. Noaptea trecută, William îi spusese că va avea grijă de tot şi deja se vedea. Era nu numai un bărbat cu simţul răspunderii, ci şi unul de cuvînt.

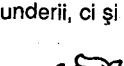

Cu mulţi ani în urmă, Eternity era un orăşel înfloritor, legat de Denver, pe drumul spre San Francisco. Zăcămintele de argint descoperite acolo erau raţiunea existenţei oraşului şi mulţi ani locuitorii au prosperat. S-a construit relativ repede. Graţie unui dulgher român, care a şi făcut avere de altfel, clădirile erau solide şi bine executate. Erau lipsite de obişnuitele coşuri nerezistente, motiv pentru care majoritatea oraşelor decădeau repede.

După ce zăcămintele de argint s-au terminat, edilii au lăsat oraşul să moară, o moarte lentă, dar în 1880 a fost o scurtă revenire la viaţă. O tînără bogată, dintr-o familie extrem de înstărită, venită din Est, numită Montgomery, s-a stabilit în oraş şi a deschis un magazin de îmbrăcăminte, patronat de alţi bogătaşi, şi ei ajunşi aici de la sute de mile depărtare. Dar tînăra s-a îndrăgostit,

s-a pus pe făcut copii, iar magazinul de îmbrăcăminte n-a mai interesat-o. iar cînd interesul ei faţă de magazin a scăzut, a scăzut şi calitatea acestuia. Treptat au reînceput alunecările de teren şi mulţi oameni au părăsit oraşul Eternity. Cei care au rămas au făcut copii, care au plecat şi ei cît de repede au putut. Fiecare care a părăsit oraşul şi-a vîndut casa şi terenul rudelor tinerei femei care încercase să învioreze Eternity. În final, fiecare casă, fiecare parcelă de pămînt, a devenit proprietatea familiei Montgomery.

Pe la începutul secolului douăzeci, nu mai exista nici un locuitor în oraş. Construcţiile au rezistat bine peste ani, datorită strădaniei preceputului dulgher şi echipei sale. Toate erau însă vacante.

Cam cu doi ani în urmă, la puţin timp după moartea lui Charley, Jackie primise o scrisoare de la un vlăstar al familiei Montgomery, în care se spunea că familia sa – care locuia acum în Colorado –, într-un oraş aflat în apropiere de Chandler, are nevoie de un serviciu de transport aerian de la Chandler la Denver şi Los Angeles. Dacă o interesează, ei îi pot oferi această slujbă. A acceptat oferta imediat. Au trebuit să treacă încă şase luni, pînă ca ea să poată fi în stare să-şi asume toate riscurile acestei oferte şi să plece la Chandler. După moartea lui Charley, a fost prea zdrobită de durere, ca s-o mai intereseze viitorul. Parcă luase cu el o parte din ambiţiile ei. Poate fuseseră momente cînd, însoţindu-l pe Charley, la complicatele acrobaţii, a trebuit să treacă prin clipe mult mai grele. Poate o făcuse doar pentru el. În orice caz, indiferent ce ar fi fost, mult timp ea n-a mai vrut să-şi petreacă viaţa călătorind în jurul lumii, în sus şi în jos într-un avion, în faţa unui public ce-şi ţinea respiraţia de spaimă.

Astfel încît, a acceptat propunerea, trimiţîndu-i domnului Montgomery o listă detaliată cu ce ar avea

nevoie: un teren de aterizare, un hangar suficient de mare, cît pentru patru avioane – îşi pusese mari speranţe într-o dezvoltare viitoare – şi o casă confortabilă, pe care eventual s-o cumpere, căci era visul ei să aibă o casă proprie, un loc pe care nimeni să nu i-l poată lua.

După ce a luat decizia, trebui să se gîndească la ce să facă cu Pete, mecanicul lui Charley. Îl ştia pe Pete de cînd era fată; îl cunoscuse în aceeaşi zi în care îl întîlnise şi pe Charley şi, de atunci, fuseseră mereu alături. Cu toate acestea, nu ştia nimic despre el. Pete nu vorbea, rar cînd scotea cîte un cuvînt. La început, prezenţa lui permanentă, tăcută, i se păru destul de stranie. Pete era peste tot unde era şi Charley, fiindu-i absolut devotat.

– Chiar nu vorbeşte niciodată? îl întrebase Jackie pe Charley, cînd erau în pat, în sfîrşit singuri. Uneori, chiar se gîndea că ar trebui să se uite sub pat, să se asigure că Pete nu e acolo!

Charley rîdea de ea.

– Nu-l mai supraestima pe Pete! Nu poate vorbi, dar vede şi aude totul. Şi este un mecanic strălucit.

– Mă sperie, spunea Jackie. Dar Charley rîse din nou de ea, aşezînd-o deasupra lui şi începînd să o sărute. După aceea, rar l-au mai pomenit pe Pete. Era un ceva, care exista *acolo,* aproape ca şi avioanele.

După ani, ea începu să înţeleagă cît era de valoros Pete. Iar cînd omuleţul cel slab se convinsese că şi Jackie îi era credincioasă lui Charley, că nu aleargă după alţi bărbaţi, că nu-i crează probleme, începu să-i poarte şi ei de grijă. El se preocupa ca avioanele ei să fie bine pregătite, că nu aveau nici o defecţiune pe care un mecanic ar fi putut-o prevedea.

Treptat, odată cu trecerea anilor, Jackie începu să-l folosească tot mai mult, uneori să-i vorbească.

Constată că prezenţa lui era chiar liniştitoare.

Cînd ea îi vorbea, Pete nu comenta niciodată şi nu-i dădea sfaturi. O asculta doar şi o lăsa să-şi rezolve singură problemele.

După moartea lui Charley, era şi normal ca Pete să rămînă alături de ea, în circuit. Dar cînd ea s-a hotărît să se mute la Chandler, nu putea anticipa cum va reacţiona el. I-a povestit ce are de gînd să facă. Era aproape sigură că el o va lăsa, pentru a începe să lucreze cu unul din miile de bărbaţi, foşti prieteni cu Charley. Dar Pete o ascultase, fără ca faţa lui bătrînă, brăzdată de vreme, să exprime ceva, apoi spuse:

– Cînd plecăm?

Aceste două cuvinte au lămurit-o că el îşi transferase devotamentul asupra ei, fiind cea mai înaltă preţuire. Charley spunea că Pete este snob; el lucra numai pentru cel mai bun. Nici o avere din lume nu l-ar fi putut determina să muncească pentru cineva pe care nu-l considera cel mai bun. Aşa că, în momentul cînd Pete spusese că merge cu ea, Jackie înţelesese că el îi aprecia talentul şi decizia luată. Cedînd primului impuls, ea îl sărută pe obrazul aspru şi îmbătrînit. Atunci a avut marea plăcere să-l vadă roşind.

A zburat, aşadar, la Chandler. Pete a venit cu maşina ei, remorcînd o rulotă plină cu tot ceea ce au considerat ei că le va fi necesar, adică scule şi piese de schimb pentru motor. Nici ea şi nici Pete nu şi-au luat mobilă sau prea multe lucruri personale.

Jackie n-avea nici o idee despre ce va găsi în oraşul fantomă Eternity, acum renovat. Era pregătită de tot ce era mai rău. Se aştepta să vadă case în ruină cu acoperişurile smulse de vînt. Soarta îi purtase paşii prin astfel de locuri. Cînd nu zburau, ea şi Charley locuiseră cu siguranţă într-o asemenea casă. Ce o aştepta însă acum în Eternity a uluit-o. Domnul Montgomery reno-

vase pentru ea hotelul din oraş şi era pur şi simplu încîntător. Pereţii erau proaspăt acoperiţi cu tapet crem cu trandafiraşi roz. Toată lemnăria de stejar fusese lăcuită de curînd. Fusese tras un cablu telefonic nou, aerian, din Chandler în Eternity, aşa încît avea şi telefon. Camera de baie plasată la primul etaj era placată cu marmură roz şi arăta splendid. Totul curat şi primitor.

Grajdurile de la marginea oraşului fuseseră transformate într-un hangar imens, cu plafon glisant. Puteau astfel să lucreze la avioane şi pe vreme rea. Întregul personal fusese mutat, pentru Pete. Charley s-ar fi amuzat grozav de acest lucru. Magazinul de fierărie fusese transformat în magazin de articole tehnice cu scule atît de noi şi de precise, încît vederea lor a adus lacrimi în ochii apoşi a lui Pete.

În plus, domnul Montgomery a construit pentru Jackie cea mai bună pistă pe care o văzuse vreodată; nu economisise nimic, pentru a face totul cît mai confortabil şi mai bine. Pe cîmpul de la marginea oraşului erau trei avioane avariate, care puteau fi folosite pentru piese de schimb.

De cînd se ştia, Jackie nu se simţise niciodată atît de binevenită ca acum. Era suficient de aproape de Chandler, ca să nu i se pară că este izolată, dar şi destul de departe, pentru a avea intimitate. Din prima clipă, a înţeles că venise acasă. Mai ştia că acolo va prinde rădăcini. Aşa încît, cînd sosi clipa să-l întîlnească pe domnul Montgomery pentru negocierea salariului, era pregătită de luptă. Parcă-l auzea pe Charley cînd îi spunea: „Stai cu arma la picior, fetiţo! Nu-l lăsa să te păcălească. Fixează cea mai ridicată sumă care ţi-a venit în minte şi negociază de la ea în sus!" Dar în clipa cînd îl văzu pe domnul Montgomery, pe care-l cunoştea de cînd lumea, simţi că i-au transpirat palmele de

emoţie. Îşi imaginase ceva cu mult mai rău, iar realitatea îi întrecuse orice fantezie. Aproape că-i venea să-l plătească ea, pe domnul Montgomery, ca să o lase să locuiască acolo.

Treizeci de minute mai tîrziu, ieşi de la el, în extaz. Domnul Montgomery îi oferise o sumă de trei ori mai mare decît se gîndise ea să-i ceară. În plus, îi semnase un contract pentru doi ani. Acum avea cu ce să-şi cumpere mobilă. Putea să-şi cumpere lucruri care aveau să fie ale ei.

Acum, după un an, îşi lua ceaiul în sufrageria cochetei sale case.

– Dumnezeule! Ce-ai păţit? o întrebă prietena ei Terri Pelman, în timp ce Jackie intra în cameră, cu tava cu cele necesare pentru ceai. În ultimul an, ea îşi cheltuise fiecare bănuţ cîştigat, pentru a-şi înfrumuseţa casa. Luase scaune cu spătar înalt, o canapea joasă acoperită cu pluş verde cu roz, un covoraş în dreptul ei, un birou de mahon şi multe antichităţi.

– Nimic grav, răspunse Jackie, punînd tava pe măsuţa din faţa canapelei.

Pe tavă se răsfăţa o încîntătoare cană de ceai, cu două ceşti. Nimeni din cei ce o cunoscuseră pe Jackie n-ar fi bănuit cît este de avidă de lucruri delicate. Cu Charley trăise mereu de azi-pe mîine. El considera că averile îngraşă.

– Absolut nimic!

– Nu încerca să mă minţi, Jacqueline O'Neill. Eu nu sînt unul de la ziar, pe care să-l îmbrobodeşti tu! Ne cunoaştem de o viaţă. De la un timp, simt că se întîmplă ceva.

Zîmbind, Jackie se aşeză pe un scaun acoperit cu o husă din bumbac imprimat cu flori şi frunze de ferigă. În timp ce-şi turna ceaiul, privea la prietena ei. Aveau aceeaşi vîrstă, amîndouă treizeci şi opt de ani, dar nimeni

n-ar fi crezut, privindu-le. După ce au absolvit liceul, Jackie a plecat să-şi petreacă viaţa în cele mai îndepărtate colţuri ale lumii.

Terri s-a măritat cu prietenul ei, chiar a doua zi, după absolvire. A făcut trei copii, care erau acum mari, ditamai flăcăii de nouăsprezece, optsprezece şi şaptesprezece ani. Cu fiecare copil, Terri a mai luat cîteva kilograme în greutate, fără să le mai dea jos şi, într-un fel, ajunsese la concluzia că a îmbătrînit. Cînd Jackie o cicălea că nu se îngrijeşte deloc de ea, Terri îi spunea: „Copiii şi Ralph sînt atenţi doar la ce pun pe masă, nu la ce port pe mine. Aş putea să arăt ca Harlow, iar ei nici n-ar observa".

– Ei, hai, spune-mi, insistă Terri. Deodată ochii i se măriră şi şopti: Ai întîlnit un bărbat! Asta e, nu-i aşa? Noi, femeile, sîntem atît de nebune! Nici chiar căsnicia nu ne poate vindeca de dorul de a fi îndrăgostite. Şi dacă nici căsnicia nu poate vindeca pe cineva, atunci nimic n-o mai face! Cine e? Unde l-ai întîlnit?

Jackie intenţionase să-i povestească prietenei ei despre William, dar n-ar fi vrut să pară caraghioasă. Dacă pe William, noaptea petrecută împreună, nu-l afectase tot atît de mult ca pe ea? Dacă el n-o considerase decît o simplă întîlnire? Poate că deja a şi uitat-o, poate a şi uitat de asocierea lor. Charley ar fi uitat. Adesea, fostul ei soţ se îmbăta. Atunci îi făcea pe toţi pe care-i întîlnea să se simtă cei mai buni prieteni ai lui. Plănuia afaceri împreună cu ei, îi făcea să se entuziasmeze, dar, după douăzeci şi patru de ore, cînd îl căutau, gata să pună în aplicare planurile, el nu-şi mai amintea nimic. Bine-înţeles că Jackie era cea care netezea penele ciufulite, scoţîndu-l din nou pe Charley din încurcătură.

– De fapt nu e vorba de un bărbat, încercă Jackie să mintă, folosindu-şi toată candoarea de care era capabilă. Adică este, dar nu cum crezi tu. Îţi aminteşti

cînd avionul meu s-a prăbuşit, acum cîteva nopţi?

Terri clătină capul cu neîncredere. Oricine ar fi fost recuperat dintr-un avion avariat, s-ar fi aflat apoi într-un spital, primind flori şi îngrijiri medicale. Jackie era însă foarte nepăsătoare, în legătură cu acea întîmplare nefericită. Vorbea despre avionul avariat ca şi cum ar fi spus că merge la un cabinet de cosmetică.

– Da, îmi amintesc, spuse Terri, mirîndu-se de curajul prietenei sale.

– Acolo era un bărbat şi...

– Cum? Ai întîlnit un bărbat în mijlocul pustiului? Cum îl cheamă? De unde vine? A încercat ceva?

Jackie rîdea. Cînd erau în liceu, ea şi Terri se cunoscuseră puţin una pe alta. Terri avea o familie normală, în timp ce Jackie îi avea pe ai ei ciudaţi şi excentrici. Abia după ce Jackie a plecat din Chandler, au început să se cunoască mai bine. Cînd aveau douăzeci de ani, Terri i-a trimis lui Jackie o scrisoare de felicitare deoarece cîştigase prima ei cursă, spunîndu-i că i-a înţeles viaţa, deoarece şi a ei fusese la fel de excitantă. În ziua cînd Jackie a pierdut o cursă, băiatul lui Terri a prins o albină în gură. Aceasta a reuşit să-şi înfigă acul în limba lui, înainte de a fi înghiţită. Soţul ei şi-a scăpat un fier în picior, devenind indisponibil vreo lună de zile. Şi, peste toate acestea, descoperise că era gravidă cu al treilea copil. Ea îi scria: „Tot ce-mi mai doresc acum este o invazie de lăcuste şi viaţa mea va fi completă! Te rog, povesteşte-mi despre viaţa ta anostă, căci am nevoie de ceva care să contrasteze cu veselia şi înfiorarea pe care mi le dau existenţa mea."

Scrisoarea fusese un apel pentru Jackie. Ea mai primise o mulţime, de la diverşi oameni care o cunoşteau demult. Dar o mare parte din aceste scrisori o făceau să se simtă vinovată, deoarece autorii lor spuneau de obicei că se îndoiesc de faptul că ea îşi mai

aminteşte de ei acum, cînd este atît de renumită. Era ca şi cînd succesul într-o cursă, aşa cum era redat de ziare, i-ar fi şters instantaneu din memoria ei. Sau, ca şi cum fiecare celebritate cunoscută de ea acum ar fi înlocuit o persoană lipsită de importanţă din trecutul ei.

Din fericire, Jackie îi scrisese prietenei sale totul despre cursă, despre oamenii pe care i-a întîlnit, despre ceea ce înseamnă să se avînte în înaltul cerului, deasupra mulţimii, la spectacolele aviatice. La început, i-a scris despre aplauze, dar, pe măsură ce treceau anii, ea începuse să-i relateze despre înfrîngeri şi necazuri. Îi scria despre oamenii pe care îi văzuse murind în accidente oribile, despre bărbaţii şi femeile care intraseră şi ieşiseră din viaţa ei. Îi scrisese despre Charley, despre lipsa lui de responsabilitate care o ducea uneori la nebunie. Îi spusese lui Terri că o invidiază pentru viaţa ei calmă, liniştită, pentru soţul ei, care era mereu prezent pentru ea, care se interesa de casă şi de copii.

Terri nu lăsase niciodată să se înţeleagă cît de mult înseamnă corespondenţa aceasta pentru ea. De multe ori, scrisorile pe care le schimbau erau cea mai frumoasă parte a vieţii ei. Îşi folosea tot talentul pentru a le face cît mai interesante, amuzante şi mai ales luminoase. Era minunat să ai o prietenă faimoasă şi tulburătoare ca Jackie, căreia să-i scrii cu atîta încredere şi intimitate. Jackie începuse s-o considere pe Terri prea prudentă pentru vîrsta ei. Era ca şi cînd avusese şansa să plece şi să vadă lumea, dar ea a decis, cu înţelepciune, să rămînă acasă şi să-şi crească liniştită copiii.

Terri nu-i scrisese niciodată nimic care să-i schimbe prietenei sale această părere. De multe ori era sarcastică, glumind pe seama lui Ralph şi a băieţilor. Ea prezenta însă o imagine a vieţii ca şi cînd ar fi fost atît de

bună, de frumoasă, încît trebuia să glumească pe seama ei. Dacă i-ar fi spus adevărul, ar fi sunat ca o lăudăroşenie.

De fapt, Terri se căsătorise cu primul bărbat care o ceruse de soţie, de spaima de-a nu sfîrşi ca fată bătrînă. Deşi n-ar fi vrut să aibă copii imediat, de teamă ca Ralph să n-o părăsească, a rămas însărcinată din noaptea nunţii, sau cu o săptămînă înainte sau după, nu mai ştia sigur. Nu i-a scris niciodată lui Jackie adevărul despre viaţa ei, că soţul ei îşi petrece cea mai mare parte a timpului cu prietenii bînd bere, iar cînd era acasă, dormea cu ziarul în mînă. În locul acestor amărăciuni, ceea ce îi scria lui Jackie părea desprins dintr-un roman de Betty Crocker.

Îi vorbea despre grădina pe care o îngrijea împreună cu soţul, astfel încît să aibă permanent zarzavaturi proaspete. Realitatea era că soţul ei pierduse şi cea de a patra slujbă de mulţi ani, iar tatăl ei plantase o mică grădină în curtea din spate, pentru a o ajuta să-şi hrănească familia. Băieţii, semănînd bineînţeles cu tatăl lor, nici nu se uitau la zarzavaturi, aşa că Terri îi scria lui Jackie că Ralph îşi petrecea toate duminicile cu familia; de fapt el dormea toată ziua, în continuarea nopţii de sîmbătă. Îi povestea lui Jackie ce linişte îi aducea existenţa unei familii. Ea îi înfăţişa un tablou idilic, cu mînuţe mititele şi scumpe care-i aduceau flori, cu guriţe care-i devorau preparatele delicioase. Terri îşi punea la bătaie toată imaginaţia, în povestirile sale despre o experienţă ideală.

Scriindu-i şi plănuind ce-i va mai povesti, Terri trecea de fapt prin cea mai grea perioadă a vieţii. În timp ce băiatul cel mare, un adevărat zdrahon, bătea o fetiţă afară, iar cel de-al doilea îşi arunca mîncarea pe pereţii bucătăriei, în timp ce Terri era în baie vomind din pricina celei de-a treia sarcini, ea plănuia cum

să-şi prezinte mai elogios viaţa, în scrisorile către Jackie.

Între timp, băieţii au crescut mari, iar ea nu i-a mai putut stăpîni. Atunci scrisorile pe care le schimba cu Jackie au devenit şi mai importante pentru viaţa ei. În legătură cu manifestările copiilor în creştere, soţul ei considera că vor deveni cu atît mai bărbaţi, cu cît sînt acum mai neascultători şi mai zburdalnici. Cu cît aveau mai des probleme la şcoală, cu atît era mai mîndru de ei. Terri încercase să-i vorbească, să-i arate că de fapt acum el nu face aitceva decît să le încurajeze delictele de mai tîrziu, dar răspunsul lui era invariabil; şi el fusese crescut în acelaşi mod şi se descurcase foarte bine. Terri ştia însă, din păcate, foarte bine, că din cauza felului lui de a fi nu-şi putuse păstra nici o slujbă mai mult de opt luni, intrînd în conflict cu patronii. Băieţii erau daţi afară, ca şi el, din cauza obrăzniciilor faţă de profesori, directori, proprietari de magazine sau faţă de oricine se întîmpla să le iasă în drum.

Adevărata viaţă a lui Terri şi cea despre care îi scria lui Jackie menţineau mica relaţie dintre ele. Acum, cînd cei trei vlăjgani crescuseră şi rareori mai dădeau pe acasă, cel mai luminos punct al vieţii ei erau aceste vizite în vechiul oraş fantomă, pentru a-şi petrece timpul cu Jackie. Habar n-avea dacă Jackie cunoştea adevărul despre viaţa ei. Nu i-ar fi fost greu să afle, aşa cum fiecare din Chandler cunoştea toate problemele celorlalţi, dar totuşi Terri avea dubii în ceea ce o privea pe Jackie.

Pentru cei din Chandler, Jackie era o celebritate. Nimeni nu s-ar fi grăbit să-i povestească viaţa anostă a unei oarecare Terri Palman.

Aşa încît Terri o vizita pe Jackie cît de des putea.

Amîndouă discutau despre viaţa splendidă a lui Terri, care avea totul: dragostea eternă a unui soţ bun, trei copii minunaţi care creşteau, devenind bărbaţi în toată firea, şi o cadă încîntătoare.

– N-a fost chiar aşa, spuse Jackie rîzînd. N-a fost o întîlnire romantică. Vreau să spun că, deşi m-a sărutat, totuşi...

– Ai avut un accident cu avionul, un bărbat splendid apare în toiul nopţii, te salvează, îşi ridică sprîncenele şi te sărută, iar tu spui: „N-a fost chiar aşa!" Ei, Jackie, pe cine vrei să păcăleşti?

– Terri, eşti incorijibilă! Nu cred că vei ajunge să fii fericită, pînă nu mă vezi măritată şi gravidă!

– Şi de ce, mă rog, să nu trăieşti şi tu la fel de mizerabil, ca şi noi, ăştilalţi?

– Uneori mă gîndesc că tu chiar crezi ce spui. Dacă n-aş şti cît de mult îţi iubeşti familia, aş...

– Spune!

– În realitate, nu sînt multe de spus. De fapt, Jackie se gîndea că era purul adevăr. Ceea ce se petrecuse între ea şi William ar fi putut fi, la urma urmei, doar în sufletul ei. Nu dorea să-i povestească lui Terri ce simţise, pentru a nu părea caraghioasă. Dacă totul s-ar fi sfîrşit în acea noapte? Şi, mai ales, nu voia să-i spună lui Terri că acel bărbat era unul din fiii lui Jace şi Nellie Montgomery. Din motive mai ciudate, Terri considera că nici un bărbat din Chandler nu merita atenţie. Credea, poate, că fusese unul singur mai interesant şi pe acela îl luase ea de soţ. Sau poate pentru că obişnuinţa generează dispreţ. Îi cunoştea pe toţi bărbaţii din Chandler de atîta timp, încît nu credea că poate inspira, vreunul dintre ei, pasiune sau chiar dragoste. Terri avea părerile ei despre bărbatul perfect: cu cît mai exotic, cu

atît mai bun. Chiar o întrebase odată pe Jackie cum de nu se îndrăgostise de un francez, cît a stat la Paris? Jackie îi răspunsese rîzînd: „Sau de un egiptean! Sînt cei mai chipeşi bărbaţi din lume!"

– Este numai un aranjament de afaceri. Mi-am exprimat dorinţa de a înfiinţa o companie de transport, iar el s-a arătat amator să mă ajute. Aşa că acum este la Denver, să cumpere două avioane.

– Asta-i tot?

– Asta-i tot.

Terri nu spuse nimic. Îşi puse cana de ceai pe masă şi se lăsă pe spătarul scaunului, uitîndu-se lung la prietena sa.

– Nu plec de aici, pînă nu-mi spui totul. Pot să-l sun pe Ralph să-mi trimită hainele aici. Sper să nu te superi, dacă vor veni şi băieţii să stea cu noi. Nu-i las singuri, fără mama lor. N-or să te deranjeze!

La această ameninţare, Jackie aproape se cutremură. Se stăpîni, la timp însă. Terri era exemplificarea tipică a zicalei că dragostea e oarbă, pentru că acei haidamaci semianalfabeţi şi desfrînaţi, care erau fiii ei, nu puteau fi suportaţi de nimeni, cu excepţia ei. Ultima dată, cîte unul din ei venise la Eternity s-a ia pe Terri, o înghesuise pe Jackie într-un colţ al băcătăriei începînd să-i spună că o femeie ca ea e „mortală pentru un bărbat şi că el e gata s-o scarpine unde o mănîncă". Jackie i-a tras un picior zdravăn peste ţurloaie, în timp ce i-a trîntit „ca din întîmplare" o tigaie peste mîna stîngă. De atunci, Jackie se oferea voluntar s-o conducă acasă pe Terri, ori de cîte ori aceasta nu era în stare să-şi închirieze o maşină.

– Îmi... îmi place cu el, spuse Jackie, dorind să relateze cuiva despre William, dar, în acelaşi timp, nevrînd

să povestească nimic.

Reacţia ei faţă de William nu avea nici un sens. Jackie fusese căsătorită aproape toată viaţa, dar adevărul era că nu fusese niciodată „îndrăgostită". Se măritase cu Charley ca să poată pleca din Chandler. Charley ştia acest lucru, dar nu-i păsa că fusese „folosit". El dorise doar să vîndă cîteva promisiuni de căsătorie, pentru a avea compania unei fete cu picioarele lungi ca de căprioară, cu o curiozitate nestăvilită şi o asemenea dorinţă de muncă, cum Charley nu mai întîlnise niciodată, pînă la ea. După douăzeci de ore de la întîlnire, Charley a ştiut că ea îi va purta de grijă. Şi n-a greşit. În toţi anii petrecuţi împreună, ea-l asigura că notele de plată erau achitate, că aveau un acoperiş deasupra capului, îi rezolva toate problemele, făcînd ca viaţa lui, odată tumultuoasă, să devină una din cele mai paşnice posibil. El a răsplătit-o, arătîndu-i lumea.

– Îmi place de el, repetă Jackie. Asta-i tot. Era acolo, cînd am picat, a avut grijă de mine şi am stat de vorbă. Simplu, nu?

„Vorbeam de parcă ne cunoaşteam dintotdeauna, se gîndi ea. Vorbeam de parcă n-am fi vrut să ne mai oprim vreodată; vorbeam de parcă eram prieteni, prieteni vechi, prieteni noi, cei mai buni prieteni".

– Cine e el?

– E... William şi nu mai ştiu cum, nu-mi mai amintesc.

– Locuieşte în Chandler?

– Nu sînt prea sigură. Vorbea repede, aşa ca Terri să nu apuce s- o întrebe cum de a acceptat să lucreze cu un bărbat al cărui nume de familie nu-l cunoştea.

– Terri, prea îţi faci multe probleme. N-a fost nimic. Am întîlnit o mie de bărbaţi în viaţa mea şi, cîtorva sute,

le-am dat lecţii de zbor. Şi cu el e acelaşi lucru.

– Poţi să te minţi pe tine, dar pe mine nu mă poţi minţi. Roşeşti ca o şcolăriţă. Aşadar, cînd mi-l prezinţi?

– Nu ştiu. Sora lui parcă mi-a spus că ar putea fi înapoi sîmbătă. Ziua era un eveniment în mintea ei. Sîmbătă seara, tîrziu, îi spusese el. La ora trei după-amiază, Jackie îşi propuse să-şi pună un şorţuleţ drăguţ, galben cu alb, ceva cu volănaşe în jurul unui cordon lat şi o bluză albă pe dedesubt. Trebuia, de asemenea, să împrăştie parfum în cîteva locuri strategice şi să aibă plîine la cuptor. El o văzuse în costum de piele pentru zbor, cu părul strîns sub casca de piele căptuşită cu bumbac, aşa că, a doua oară, se gîndea ea, ar fi bine să-i arate o altă latură a ei, aceea de posibilă soţie care are grija casei.

Jackie tresări auzind rîsul prietenei.

– Oh, iubito, ai încurcat-o rău de tot! Îmi aduci aminte cum eram eu la optsprezece ani! Tonul lui Terri spunea clar că felul în care Jackie se purta era de înţeles la optsprezece ani, dar puţin cam caraghios la treizeci şi opt!

La auzul unui corn, Jackie sări îşi întoarse capul spre fereastră, provocînd din nou rîsul lui Terri.

– E cel mare al meu, zise ea.

– Cheamă-l înăuntru, la o cană cu lapte şi prăjituri, spuse Jackie, dar spera că nu va trebui să îndure rînjetele obscene ale „băiatului".

– Nu, trebuie să plec, hotărî Terri cu curaj, încercînd să-şi alunge suferinţa din glas.

Cei trei fii şi soţul se considerau întotdeauna neglijaţi cînd ea îndrăznea să plece în cîte o după-amiază, în loc să stea în casă, la ordinele lor. Aşa încît, drept

pedeapsă, făcea tot posibilul să distrugă casa, în lipsa ei. Ea ştia să va găsi mîncarea aruncată pe jos, uşile de la dulap deschise în calea a mii de muşte, iar pe bărbaţi furioşi, văitîndu-se că nu au fost hrăniţi de ceasuri întregi.

– Te sun sîmbătă, să-mi povesteşti totul, promise Terri în timp ce pleca în fugă, pentru că fiul său sufla într-un corn, făcînd un zgomot asurzitor.

Capitolul 3

Jackie încercase în zadar să fie rezonabilă în următoarele zile. Încercase să-şi vorbească, să-şi spună că era o femeie în toată firea, nu o fetişcană frivolă, cu ochi strălucitori, dar nu-şi asculta sfaturile. Îşi blestema clipa cînd se născuse femeie. De ce erau aşa de proaste femeile? Era suficient să întîlnească un bărbat amabil cu ele şi, în cîteva minute, visau la căsătorie. Îşi spunea că fusese o întîlnire extraordinară, fusese lovită puternic la cap. De fapt, dacă ar fi avut mai multă minte, nu s-ar mai fi gîndit la incident.

Îşi reaminti de numeroşii bărbaţi pe care îi întîlnise de-a lungul anilor. Odată, fusese cu Charley pe un vas. Acolo era un bărbat foarte drăguţ care... de fapt era mai mult decît... drăguţ. Era de-a dreptul încîntător: înalt, cu păr de un blond-închis, cu ochii albaştri, clari, ca de cristal. Îşi petrecuse optsprezece ani prin diferite universităţi, studiind o mulţime de probleme, astfel încît era fascinant să discuţi cu el. Era scînteietor, educat, teribil de prezentabil, tot ce poate dori o femeie, dar, deşi îşi petrecuseră împreună toate cele patru zile ale călătoriei, în timp ce Charley era chinuit de rău de mare, Jackie nu se îndrăgostise de acel bărbat.

Sigur, îşi spunea în sinea ei, atunci era căsătorită şi poate din cauza asta nu o mai interesa altcineva. Poate

că William fusese primul bărbat interesant, plăcut, pe care-l cunoscuse, de cînd era singură.

Îi veni să zîmbească. După moartea lui Charley, fusese uluită de numărul mare de bărbaţi care veniseră să-i prezinte condoleanţe. Era atît de speriată la gîndul că nu-l mai are pe Charley care s-o ocrotească. Se întreba ce va face ea singură. Şi, deodată, descoperi că erau o mulţime de bărbaţi dornici să-i ofere tot ce-şi dorea. Era şi flatată, dar şi ofensată, în acelaşi timp.

Şase luni după moartea lui Charley fusese distrusă, nu atît pentru că nu ieşise cu nici un bărbat, cît pentru amestecul de singurătate şi invitaţiile insistente pe care le primea. După luni de zile, începu să iasă în oraş pentru cîte un picnic. Nici nu deschidea bine gura şi compania îi era asigurată.

Dar, la fiecare, întrebările erau acelaşi: „Mai ai fraţi sau surori?", „Unde ţi-ai petrecut copilăria?", „Unde ai urmat şcoala?", „Cîte curse ai cîştigat?", „Cum a fost cînd ai luat masa la Casa Albă?"

După şase luni de întrebări stereotipe, se gîndi că poate ar fi bine să tipărească nişte cărţi de vizită, cu toate informaţiile, pentru a scăpa de mereu aceleaşi conversaţii plictisitoare. Chiar nimeni nu avea nimic interesant de spus? Ceva în sensul: „Care este cea mai gogonată minciună pe care ai spus-o vreodată?" Nu se putu abţine să nu-şi amintească. Asta o întrebase William. Şi îi făcuse un sandviş aşa cum şi-l dorea ea, nu unul convenţional, cu brînză sau carne cu muştar, ci unul zdravăn, un adevărat sandviş.

La un an după moartea lui Charley, se mutase în Chandler, pentru că obosise de veşnicele deplasări, obosise de oamenii pe care îi văzuse de atîtea ori, care erau atît de sfîrşiţi, încît mureau de plictiseală, de la treizeci de ani. Îi era teamă că dacă va mai sta mult cu ei, va ajunge la fel. Îşi dorea să fie cu cei care aveau

uimirea în glas, cînd vorbeau despre avioane. „Nu pot să înţeleg cum stau în aer obiectele astea", spuneau ei. Aceste vorbe care o piictisiseră pînă la lacrimi, o enervaseră prin stupiditatea lor, acum îi făceau plăcere, pentru că erau atît de simple. Iubea oraşul Chandler, îi iubea oamenii, oameni care au făcut puţin în viaţa lor şi, totuşi, aşa puţin cît au făcut, au dus lumea mai departe.

Iar acum, în acest orăşel adormit, a întîlnit un bărbat care a făcut ceea ce, cu excepţia lui Charley, nici un altul nu fusese capabil să facă: să-i trîneasscă interesul.

Joi, a făcut curăţenie în toată casa. Vineri, a plecat după cumpărături şi a cheltuit de două ori bugetul pe trei luni, afectat pentru îmbrăcăminte. Cînd a venit acasă, a constatat că nu-i place nimic din ce cumpărase. Şi-a răscolit toate hainele din dulap, nefolosite de ani. Le-a scos pe cele care i s-au părut mai potrivite. Nu se putea decide: să se îmbrace ca o soţie dulce şi calmă, sau ca o oarecare femeie senzuală. Sau poate ar fi trebuit să pară ca o stea de cinema în intimitatea casei, cu pantaloni făcuţi la croitor şi cu o bluză de mătase.

Sîmbătă dimineaţa, era convinsă că toată viaţa ei depindea de această după-amiază. Mai ştia că, orice ar fi ales, era rău. Se sculase de dimineaţă bosumflată, înciudată pe ea, că se comportă ca o fetişcană flămîndă de dragoste, care face ceva, doar ca să se afle în treabă. Poate că el nici n-o să apară. Şi chiar dacă vine, ar putea fi stînjenit, văzînd-o împopoţonată ca pentru şcoala de dans. Ce-ar fi, dacă el ar veni îmbrăcat în haine de lucru, gata să demonteze un motor de avion? Ce-ar fi, dacă n-ar veni deloc?

Jackie se duse la grajdul transformat în hangar, se căţără pe o scară de funie şi încercă să demonteze elicea de la avionul său avariat. Dar primul lucru pe care a reuşit să-l facă a fost să scape cheia mecanică,

să-şi rupă jumătate dintr-o unghie şi să-şi cojească oja, de un roşu puternic, de pe celelalte unghii. Cu mîinile ridicate spre lumină, se strîmbă. Adio, mîini frumoase, se gîndi ea, ridicînd din umeri. Poate era chiar mai bine să nu încerce să-l impresioneze.

Sus, pe scara de funie, îmbrăcată cu o salopetă unsuroasă, care fusese odată gri-deschis, acum de o culoare nedefinită, Jackie demonta cu o cheie mecanică elicea contorsionată.

Dîndu-şi la o parte o şuviţă de păr rebelă care-i tot intra în ochi, îşi trasă o dîră de unsoare pe obraz. În timp ce căuta cu privirea axul, văzu nişte picioare, încălţate cu pantofi scumpi. Îşi şterse faţa cu mîneca salopetei, mînjindu-se şi mai tare cu unsoare.

Privi în jos, la tînărul arătos, care se holba la ea. Era înalt, cu părul şi ochii de culoare închisă. O privea cu seriozitate, ca şi cum ar fi vrut să-i spună ceva.

– Îţi aminteşti de mine? întrebă el, cu o voce foarte plăcută.

Ea se opri din lucru, încercînd să dezlege misterul şi-l privi cu luare aminte. Acum, că o făcuse atentă, i se păru ceva cunoscut la el, dar nu reuşea să-l localizeze. Fără îndoială că lucra în Chandler şi fuseseră la aceeaşi şcoală.

– Îmi pare rău, spuse ea, nu ştiu de unde să te iau.

Zîmbind, el ridică mîna, cu palma strînsă.

– Îţi aminteşti de asta? În palmă ţinea ceva. Curioasă, ea sări de pe scară. Deşi era considerată o femeie înaltă, el o depăşea cu mult. Stînd în faţa lui, foarte aproape, i se părea destul de cunoscut. Luă

obiectul din palma lui, care era o insignă şcolară. CHS, era imprimat în auriu, pe fondul culorilor şcolii, albastru şi auriu. La început, insigna nu-i spusese nimic, apoi, însă, privind mai cu atenţie în ochii negri şi serioşi ai bărbatului din faţa ei, începu să rîdă:

– Eşti micul Billy Montgomery, nu-i aşa? Nu te-aş fi recunoscut. Ai crescut mare. Se dădu cîţiva paşi înapoi. Şi te-ai făcut foarte arătos. Cred că ai sute de iubite. Ce-ţi fac părinţii? Cu ce te ocupi acum? Oh, am o mie de întrebări să-ţi pun! De ce n-ai venit să mă vezi, pînă acum?

Plăcerea de a fi întîmpinat cu atîtea entuziasm era trădată doar de un zîmbet abia schiţat, pe faţa lui.

– Nu am nici o iubită. Tu ai fost singura fată pe care am iubit-o vreodată.

Ea rîse din nou.

– Nu te-ai schimbat prea mult. Ai rămas la fel de sobru, de serios, ca un om bătrîn.

Îl luă de braţ cu dezinvoltură.

– Ce-ar fi să intrăm şi să bem o ceaşcă de ceai? În timpul ăsta ai să-mi povesteşti despre tine. Îmi amintesc cît de severă eram cu tine.

Îl privea, în timp ce se îndreptau spre casă.

– E greu de crezut că-ţi schimbam scutecele!

Zîmbind, au intrat în casă, ţinîndu-se de braţ. Billy nu fusese niciodată prea vorbăreţ. Acum, tăcerea lui, îi dădea lui Jackie răgazul să-şi amintească. El, împreună cu fraţii şi surorile, au fost prima ei slujbă ca baby-sitter. El reprezentase prima experienţă în ceea ce înseamnă copil mic şi scutece murdare. După prima zi, Jackie s-a dus acasă şi i-a spus mamei că niciodată, niciodată nu va face copii. Aceştia ar trebui închişi într-un hambar de paie, mai înainte de a distruge casa.

Îi plăcuse întotdeauna Billy. Era atît de liniştit şi de ascultător, gata oricînd să facă tot ce-i cerea Jackie.

Dacă ea le propunea să le citească, toţi, pînă la unul, doreau să se joace de-a maimuţele în copac. Dacă Jackie voia să se joace dîndu-se de-a rostogolul pe deal, atunci micuţii ar fi dorit să stea liniştiţi în casă şi să se joace cu păpuşile sau cu trenuleţele.

Billy fusese altfel. El voia ce voia şi cînd voia Jackie. La început, credea că vrea să fie doar agreabil. De multe ori, însă, mama lui Billy o întreba ce avea de gînd să facă cu copiii, în acea zi. Cînd Jackie îi spunea, mama remarca rîzînd: „Este exact ce mi-a spus Billy că şi-ar dori".

Jackie se simţea bine cu băieţelul liniştit, dar nu era prea încîntată, cînd, deşi nu mai era baby-sitter, el se ţinea după ea, peste tot. Dacă era în oraş cu familia şi o zărea pe Jackie, îi părăsea pe ai lui şi alerga la ea. Bineînţeles că uneori trebuia să traverseze cîte o stradă lată şi o făcea prin faţa cailor uriaşi, iar automobiliştii erau nevoiţi să pună frîne nebuneşti. Dar lui puţin îi păsa, voia numai să fie tot timpul cu Jackie. Mama ei începuse s-o necăjească, spunîndu-i că Billy s-a îndrăgostit de ea. Jackie se gîndea că puştiul mai are puţin şi îi va apărea seara în prag. Devenise sîcîitor. Îi devenise frăţiorul sîcîitor, tot n-avea ea fraţi şi nici nu şi-ar fi dorit vreodată.

Mama ei şi mama lui Billy aranjaseră ca Jackie să aibă grijă de băiat trei după-amieze pe săptămînă. Cînd a auzit Jackie, s-a înfuriat, dar maică-sa nici n-a vrut să audă, aşa că fata s-a decis să scape de puşti şi s-a gîndit să-i sperie de moarte. La cincisprezece ani, ea era un adevărat băieţoi, iar Billy, la cei cinci ani ai lui, arăta mare pentru vîrsta lui şi foarte voinic. Jackie s-a căţărat într-un copac, lăsîndu-l jos singur, ore întregi. Spera că se va plînge mamei sale, dar el n-a făcut-o niciodată. Răbdarea lui era fără limită şi părea că posedă un al şaselea simţ, ştiind precis ce trebuia şi ce

nu trebuia să facă. La cinci ani, nu s-ar fi balansat pe funia legată de crengile unui copac care atîrnau peste apa rîului. Nici la şase ani n-ar fi făcut-o. Dar cînd avea şapte ani, el se agăţă de funie şi se balansă. Jackie l-a putut vedea că era terifiat, dar şi-a strîns buzele şi a făcut-o, aruncîndu-se apoi cu curaj în apă, lîngă ea. Jackie fusese tentată să nu-i spună nici un cuvînt de felicitare, apoi îi zîmbi totuşi şi îi făcu cu ochiul. A fost răsplătită cu unul din rarele zîmbete ale lui Billy.

După întîmplarea asta, au fost prieteni mai buni. Jackie îl învăţă să înoate şi îl lăsă s-o ajute la mici treburi ale casei. Billy, care vorbea numai cînd avea ceva de spus, remarcă faptul că Jackie locuia într-o casă mai interesantă decît a lui. Acasă la el, servitorii făceau totul, pe cînd la ea, fiecare era dator să muncească.

– E un fel de a vedea lucrurile, spusese ea.

Mama lui Billy a fost cea care i-a sugerat băiatului s-o invite pe Jackie la film. Aceasta, care nu avea bani pentru asemenea frivolităţi, a fost tulburată, mai ales cînd l-a văzut pe cel mai drăguţ băiat din clasa ei, în faţa sălii de cinema. S-a oprit să-l salute, dar Billy s-a aşezat între ei doi, spunîndu-i adolescentului înalt de un metru optzeci că Jackie este prietena lui şi că ar trebui s-o lase în pace, dacă nu vrea s-o păţească. Şase luni, povestea a făcut hazul şcolii. Ceilalţi copii o necăjeau fără cruţare, în legătură cu bodyguard-ul său înalt de aproape un metru, care le-ar fi putut învineţi genunchii cu pumnii săi.

– Îl sui pe scăunel ca să-l săruţi, cînd îi spui „noapte bună"? o batjocoreau ei.

La vremea cînd Billy avea şapte ani, i se spunea în oraş „umbra lui Jackie". Era peste tot cu ea. Indiferent ce i-ar fi făcut, nu-l putea determina să nu se mai ţină după ea. Ţipa la el, îi spunea ce gîndeşte despre el,

chiar i-a spus că-l urăşte, el era în continuare după ea.

Într-o zi, Jackie avea pe atunci şaptesprezece ani, se întorcea de la şcoală însoţită de un coleg. S-au oprit, pentru o clipă, lîngă cutia poştală şi, în timp ce băiatul culegea o frunză căzută în părul ei, dintr-un boschet, ţîşni micul Billy de şapte ani, sălbatic ca o pisică turbată, aruncîndu-se asupra băiatului care nu bănuia nimic. Bineînţeles că Jackie a vrut să-l potolească. L-a îndepărtat pe Billy de băiat, cerîndu-şi scuze. Dar era speriat, căci Billy îi izbise, lăsîndu-l lat în mijlocul noroiului din drum. A doua zi, la şcoală, toţi au reînceput s-o ironizeze cu mare plăcere pe Jackie, în legătură cu iubitul ei cel pitic, pe care îl ţinea ascuns în tufiş.

Mama lui Billy, o femeie plăcută, a auzit despre tărăboi şi a venit la Jackie să-şi ceară scuze, motivînd purtările fiului ei cel mai mic: „Te iubeşte atît de mult, Jackie!"

Nu asta ar fi vrut ea să audă la cei şaptesprezece ani. I-ar fi plăcut să ştie că o iubeşte căpitanul echipei de fotbal, nu un puşti care era jumătate cît ea.

După episodul ăsta, nu i-a vorbit lui Billy trei săptămîni. S-a îmbunat, totuşi, cînd l-a găsit într-o dimineaţă adormit, în balansoarul de la intrare. În timpul nopţii, el sărise afară pe fereastra de la dormitor şi aşteptase să apară camionul cu lapte. S-a ascuns printre bidoane, iar cînd şoferul a oprit acasă la Jackie, s-a rostogolit ca o minge pînă la balansoar, s-a ghemuit acolo şi adormit. Cînd l-a văzut Jackie l-a numit blestemul căpeteniei ciumaţilor din Egipt, dar maică-sa l-a considerat spiritual.

În ziua cînd Jackie l-a întîlnit pe Charley şi s-a îndrăgostit de avioane, Billy a încremenit.

– Iubeşti avioanele mai mult decît pe mine? a întrebat-o el.

– Iubesc muşcăturile de ţînţar mai mult decît pe tine!

îi răspunsese ea.

Ca de obicei Billy n-a spus nimic. Jackie ar fi preferat să-l audă ţipînd, văitîndu-se sau plîngînd, cum făceau ceilalţi copii. Dar Billy era un băieţel ciudat, ca un bătrîn, într-un trup de copil.

Cînd a fugit de acasă cu Charley, Jackie i-a lăsat mamei un bilet. Îi era prea frică să dea ochii cu ea.

Dar, pe la jumătatea drumului spre aeroport, nu mai rezistă impulsului şi alergă înapoi. Încălecă pe calul unui cunoscut şi dădu o fugă acasă la Billy. Aici era în plină desfăşurare o petrecere ocazionată de o aniversare. Cei unsprezece fraţi şi surori ai lui Billy, împreună cu o mulţime de copii din Chandler, se hîrjoneau, făcînd un zgomot infernal, suficient pentru a produce un cutremur de pămînt, dar nu era nici urmă de Billy. Mama lui, calmă în mijlocul haosului, o văzu pe Jackie şi-i arătă spre intrare.

Billy era acolo, singur, citind o carte despre avioane. Privindu-l, Jackie simţi că parcă îl iubeşte puţin. Cînd o văzu venind spre el, micul Billy, de obicei serios, îşi înălţă faţa inundată de bucurie spre ea. El, care rîdea foarte rar.

– Niciodată n-ai venit să mă vezi, spuse el, iar felul în care o făcuse i-a dat o senzaţie de vinovăţie. Poate fusese mult prea dură cu el.

Au izbucnit amîndoi în rîs.

– Pleci cu el, nu-i aşa? întrebă el cu lacrimi în glas, privindu-i bagajul.

– Da, plec. Tu eşti singurul căruia îi spun. Mamei i-am lăsat un bilet.

Billy dădu din cap ca un om mare.

– Nu te-ar fi lăsat să pleci.

– Ar fi făcut orice să mă oprească.

– Da, aşa el

Era obişnuită cu felul lui bătrînicios de a fi, acum,

însă, îi putea vedea toată tristeţea.

Într-o pornire de afecţiune, îi ciufuli părul întunecat.

– Ne vom mai vedea, copile! spuse ea şi se întoarse să plece. Billy îşi încolăci braţele în jurul taliei ei, strîngînd-o puternic.

– Te iubesc, Jackie. Te voi iubi cît voi trăi şi după.

Jackie îngenunche, îmbrăţişîndu-l. Apoi îl îndepărtă puţin de ea şi îi netezi părul.

– Să ştii că şi eu, poate, te iubesc un pic.

– Te căsătoreşti cu mine?

Jackie rîse.

– Mă voi căsători cu un bărbat bătrîn şi gras şi am să plec, să văd lumea.

– Nu, nu se poate, şopti el. Eu te-am văzut primul!

Jackie se ridică, privind în jos la el, la lacrimile care-i alunecau pe obrazul angelic.

– Acum trebuie să plec. Dar ne vom revedea într-o zi, copiie. Sînt sigură.

De fapt, nu credea în ceea ce spusese, doar plănuise să părăsească pentru totdeauna acest orăşel prăpădit. Pleca să vadă lumea! Sub un impuls de moment, aşa cum i se întîmpla de multe ori, îşi desprinse emblema şcolii, o mică insignă albastră cu auriu, de pe bluză şi i-o întinse. Ce nevoie mai avea de emblema unei şcoli necunoscute, dintr-un orăşel necunoscut?

– Sigur, copile, îi strigă peste umăr. Sigur îţi voi scrie!

Bineînţeles că n-a făcut-o niciodată. De fapt, în următorii ani, abia şi-a amintit de Billy de vreo cîteva ori şi asta doar cînd era într-un grup şi făceau haz, comparînd orăşelele mici. Pentru a spori veselia celor din jur, ea le spunea povestea micului Billy Montgomery, care o exasperase de cînd avea doisprezece ani, pînă cînd a scăpat de el, apoi, cînd înţelese că era un Mont-

gomery cu bani şi relaţii, care putea face orice-i plăcea, îl dădu uitării.

– Probabil că e căsătorit acum şi are o jumătate de duzină de copii, sugerase odată un individ.

– Nu se poate, spuse Jackie, Billy e doar un copil. Eu îi schimbam scutecele.

– Jackie, cred că ar trebui să mai înveţi puţihă aritmetică.

Atunci, înţelese că „micul" Billy Montgomery avea acum douăzeci şi cinci de ani şi o cuprinse spaima.

– Mă faci să mă simt bătrînă, remarcă ea, rîzînd forţat. Nu poate fi vorba decît de vreo trei ani, de cînd am părăsit oraşul Chandler. Oftă adînc, cînd Charley îi reaminti că erau căsătoriţi de şaptespreceze ani.

Şi iată că acum, mulţi ani după ce părăsise oraşul Chandler, se găsea faţă în faţă cu băieţaşul care o sufoca cu prezenţa lui şi care jurase că o va iubi veşnic. Atîta doar, că nu prea mai semăna cu băieţelul pe care şi-l amintea ea. Acum avea cel puţin un metru optzeci, umeri laţi, şolduri înguste, foarte arătos.

– Hai înăuntru, să bei o ciocolată fierbinte, spuse ea, şi nişte prăjituri. Îşi repeta mereu în sinea ei că, în comparaţie cu ea, Billy era doar un copil. Dar privindu-l, era cam greu să te gîndeşti că fusese şi el puşti.

– Aş prefera o cafea, zise el, invitînd-o cu un gest s-o ia înainte.

Odată intraţi în casă, Jackie se simţea stînjenită, mişcîndu-se cu stîngăcie.

– Ce-ţi face familia?

– Sînt bine, toţi. Dar mama ta?

– A murit cu cîţiva ani în urmă, îi răspunse ea peste umăr, intrînd în bucătărie.

Billy se afla exact în spatele ei.

– Îmi pare rău. Stai, lasă-mă să te ajut, spuse el, întinzînd mîna peste capul ei, după cutia cu cafea

boabe.

Jackie se răsuci, pomenindu-se cu ochii fixaţi pe gîtul bronzat de soare al lui Billy, apoi, pe măsură ce-şi ridica privirea, îi întîlni bărbia, o bărbie pătrată, de parcă ar fi fost lucrată cu rindeaua, de un dulgher. Îşi ţinu respiraţia pentru un moment. Brusc, se opri din studiu, încercînd să-l ocolească, pe sub braţul lui.

– Dumnezeule, dar semeni grozav cu tatăl tău! Apropo, ce mai face?

– Exact la fel ca acum cîteva zile, atunci cînd v-aţi întîlnit.

– Da, desigur, eu...

Billy zîmbi la ceva ştiut numai de el, scoase apoi un scaun de sub masa din colţul cochetei bucătării şi o invită să ia loc.

– Fac eu cafeaua, spuse el.

– Te pricepi? Încă din şcoală, Jackie era convinsă că bărbaţii nu sînt în stare să facă nimic, cu excepţia a ceea ce erau plătiţi sau li se impunea să facă. Puteau să lupte în războaie, să conducă afaceri de mari dimensiuni, dar nu se puteau hrăni singuri şi nici nu-şi puteau alege singuri hainele, fără să aibă vreo femeie alături de ei.

Billy puse în rîşniţă cantitatea corectă de boabe de cafea, apoi începu să învîrtească de mîner, urmărind-o permanent cu un zîmbet uşor.

– Ei şi acum, povesteşte-mi despre tine, spuse ea, zîmbindu-i. Se străduia să-şi amintească dacă acestui bărbat îi schimbase ea, odată, demult, scutecele.

– Am mers la şcoală, am absolvit, iar acum îmi ajut tatăl, de cîte ori are nevoie.

– Deci, administrezi milioanele familiei Montgomery, nu-i aşa?

– Mai mult sau mai puţin.

– N-ai soţie, copii? I se părea imposibil să creadă

că un copil, pe care-l îngrijise, ar putea fi suficient de matur pentru a avea o soţie, fără a mai vorbi de cîţiva copii.

– Ţi-am spus că tu ai fost singura femeie pe care am iubit-o. Ţi-am spus asta, în ziua în care ai plecat.

La auzul acestor cuvinte, Jackie izbucni în rîs.

– În ziua cînd am plecat, tu aveai opt ani şi abia ajungeai cu nasul la catarama de la cordonul meu!

– De atunci, am crescut. Spunînd acestea, el se întoarse şi puse cafeaua în ceşti, iar Jackie nu se putu abţine să nu observe că într-adevăr crescuse şi încă foarte, foarte bine.

– Ei, şi ce mai face familia ta? întrebă ea, cel puţin, pentru a treia oară.

Billy se întoarse, îşi scoase portofelul din buzunarul de la spate, extrase un teanc de fotografii şi i le întinse.

– Nepoatele şi nepoţii mei, spuse el, sau o parte din ei.

În timp ce se făcea cafeaua, el se aplecă deasupra ei, arătîndu-i pozele copiilor. Unele erau de grup, altele, individuale. Lui Jackie îi făcea plăcere faptul că acest bărbat era atît de sentimental, încît să poarte la el fotografiile copiilor, cît şi faptul că le ştia vîrstele şi cîte ceva despre personalitatea fiecăruia din ei. Ea şi-i reamintea pe părinţii acestor copii, ca şi pe copii. De pildă, era o fetiţă cu părul negru, care avea acum aceeaşi vîrstă cu mama ei, cînd Jackie o văzuse ultima dată.

– Cred că am îmbătrînit, murmură Jackie. În sinea ei, nu adăugase nici o zi, la vîrsta pe care o avea cînd plecase din Chandler. Se simţea încă de optsprezece ani, considerînd că mai trebuie să facă multe pînă să crească şi să acţioneze ca un adult. Încă nu ştia ce vrea să facă precis cu viaţa ei.

Zburînd cu diverse avioane, în demonstraţii şi curse,

făcînd acrobaţii şi folosind trucuri, pentru a lua ochii publicului, ea avusese o adolescenţă prelungită. Acum era însă hotărîtă să se potolească şi să devină adult. Se gîndea că ar fi gata să ia în căsătorie un bărbat ca toţi bărbaţii, care să aibă serviciu de la nouă la cinci, care să vină seara acasă şi să citească ziarul. Se gîndea chiar că acum ar fi timpul să-şi facă o familie. Terri îi spunea că ar fi totuşi caraghios, din moment ce una din cele două foste colege de liceu era aproape bunică.

– N-ai să îmbătrîneşti niciodată, Jackie, îi spuse încet Billy, la ureche.

Simţindu-i respiraţia pe piele, tresări. În sinea ei, trebui să-şi dea un ghiont, ca să-şi revină. Ce se întîmplase cu ea, de îşi putea îngădui să fie afectată de simpla apropiere de un copil, ca Billy?

– Ce... începu ea, dar se opri, auzind zgomotul unui avion. Parcă venea la aterizare.

Lăsînd jos ceaşca de cafea, ea alergă prin sufragerie, spre uşa din faţă, către aeroport. Billy o urmă îndeaproape. Jackie îşi micşoră ochii de soarele puternic. Avionul zbura către pista de aterizare. Jackie remarcă faptul că pilotul nu era prea îndemînatic: avionul cobora prea repede.

Pilotul conducea avionul la aterizare aproape la mustaţă, iar Jackie plănui să-i ţină o lecţie. Ar fi putut să ia jos acoperişul vechii case de pe deal, iar impactul putea distruge avionul.

Alergînd peste cîmp, Billy o întrecu, pentru a ajunge primul la avion. Îşi ridică braţele, cînd pilotul se opri. Jackie realiză cu întîrziere că pilotul era o femeie. Numai o femeie putea fi atît de suplă, cu rotunjimi atît de delicate şi numai o femeie frumoasă putea accepta atît de uşor ca un bărbat s-o dirijeze la coborîre, prin ridicarea braţelor. Îşi roti privirea făcînd un gest de salut cu

cascheta de piele. Un torent de păr negru ca noaptea i se revărsă pe umeri. Se întoarse spre Jackie, cu o expresie de vinovăţie înciudată, întipărită pe faţa drăgălaşă.

– Voiam aşa de tare să te impresionez, spuse ea, dar n-am reuşit decît să fiu la un pas de moarte, să mă izbesc de copaci şi... Îl privi pe Billy. Acela, pe care aproape l-am atins, era un acoperiş?

– Nimic altceva, îi răspunse el.

Cuvintele de mustrare muriră pe buzele lui Jackie. Îşi amintea de vremea cînd, dorind să-l impresioneze pe Charley cu măiestria ei de pilot, reuşea doar cele mai proaste zboruri, cînd era el prin preajmă. Îi zîmbi fetei, în loc să-i mai dea lecţii.

– Ţi-o aminteşti pe verişoara mea, Reynata, nu-i aşa?

În primul moment, Jackie nu-şi aminti de ea, apoi o privi uluită.

– Rey? Tu eşti micuţa Rey?

Cînd o cunoscuse, Reynata era o fetiţă durdulie de cinci ani, cu rochiţele veşnic murdare şi genunchii juliţi. Încerca să se ţină după copiii mai mari, veşnic cădea şi se lovea. Acum era înaltă, frumoasă şi distinsă.

– Cum să nu te ţin minte? spuse Jackie, încercînd să pară binevoitoare. În sinea ei, se întreba dacă şi părul ei va deveni gri, ca al tuturor „adulţilor" pe care-i cunoscuse. După ce a dat mîna cu tînăra, Jackie a invitat-o în casă, la o cafea.

– Cu mare plăcere, dar aştept camionul care trebuie să apară şi... A! Uite-l! A şi sosit!

Jackie fusese ca şi Rey, plină de energie, veşnic în mişcare. Alerga spre drumul care ducea în Eternity, ori de cîte ori apărea cîte un camion ca acum.

– Cred că trebuie să te ajut, spuse Billy urmîndu-şi verişoara.

Contrariată, Jackie venea agale în urma lor. Oare ce se petrecea? Avionul cu care venise Rey era un *Wacos* nou-nouţ, parcă ieşise ieri din fabrică. Era exact tipul de avion despre care îi vorbise salvatorul ei, William, pe care şi-l dorea atît. Era doar o coincidenţă sau îl trimisese chiar William?

Ajunse şi ea lîngă camion. Deja începuse descărcarea. Lucrurile erau dirijate în hotelul vechi, pe care ea îl închiriase de la tatăl lui Billy – un pat, lenjerie, un scaun, cîteva măsuţe joase –, încît Jackie rămase minute în şir, fără să scoată o vorbă.

– Eşti atît de amabil să mă lămureşti şi pe mine ce se petrece aici? îl întrebă pe Billy, trăgîndu-l deoparte. Şi te mai rog, fii atît de bun şi spune-i omului aceluia să *înceteze să mai care lucrurile în casa mea. Eu* am destule.

Billy o privi surprins.

– Etajul de deasupra este goi, nu? Nu ai închiriat şi etajul, nu-i aşa?

– Nu, nu l-am închiriat. Tatăl tău...

– Oh, am cumpărat hotelul de la tati. Mi-a cerut cinci dolari pe el. Am încercat să-l fac să-l dea cu un dolar, dar nici n-a vrut să audă. Ticălosul, îmi ceruse zece, la început. Eu nu dau doi bani pe afaceri, aşa că treaba asta nu m-a amuzat. Nu-mi place să fiu trişat, nici măcar de propriul meu tată.

Jackie era sigură că povestea era foarte nostimă, dar în clipa aceea nu avea chef de amuzament.

– Şi ce urmează?

– Cred că ar fi trebuit mai întîi să-ţi ceri voie. Vreau să spun că, de fapt, este casa ta, aşa că şi celelalte trei etaje de deasupra sînt tot ale tale, dar n-am avut timp să te întreb, crede-mă. Am avut de rezolvat nişte treburi cît se poate de urgente, ca să ne rămînă destul timp să fim gata, pe cît posibil, pentru INVITAŢIE. M-am gîndit

că ar fi mult mai practic, dacă aş locui pe aproape, în loc să fac zilnic drumul de la Chandler şi-napoi. Aşa că am cumpărat hotelul de la tata şi am angajat cîţiva oameni să cureţe etajul de deasupra. Mama mi-a găsit cele necesare, într-o mansardă, şi...

– Stai puţin! Jackie aproape că striga. Ce treabă ai *tu* cu INVITAŢIA? Ce legătură am *eu* cu această familie? De ce vorbeşti despre *noi*? Dar în clipa în care pronunţa aceste vorbe, Jackie îşi dădu seama de răspuns. În picioare, în faţa ei, umbrind-o de razele arzătoare ale soarelui, nu era micul Billy Montgomery, ci William, prinţul ei salvator, bărbatul care o scosese dintre resturile avionului avariat, cel care o intrigase cu felul său de a vorbi, care îi trezise interesul pentru viaţă şi chiar o făcuse să se gîndească din nou la dragoste. El era bărbatul la care visase, pe care şi-l imaginase, conturîndu-şi viitorul. Bărbatul de care începuse să creadă că s-a îndrăgostit era, de fapt, un băieţaş, un băieţaş foarte înalt.

Prima reacţie a lui Jackie a fost de jenă.

– Cred că e la mijloc o greşeală. Tu îţi vei încărca boarfele şi te vei întoarce în Chandler!

Cu capul în jos, ca să nu-i observe faţă împurpurată, ea porni către hotel. Acolo nişte oameni duceau o măsuţă, pe uşa din faţă. William o prinse de braţ.

– Jackie... începu el.

– N-ai învăţat că trebuie să te adresezi celor mai în vîrstă decît tine, cu numele de familie? Pentru tine, eu sînt domnişoara O'Neill!

El nu-i eliberă braţul.

– Cred că ar trebui să stăm de vorbă.

– Nu cred că avem ce vorbi! Hei! strigă ea spre unul din hamalii care ieşea din hotel, îndreptîndu-se spre camion. Nu mai duceţi nimic înăuntru. Micul Billy nu va rămîne aici.

Hamalii chicotiră, privind cînd la Jackie, cînd la William, şovăitori. El era cu mult mai înalt şi mai voinic decît ea şi era greu să crezi să poate fi numit „micul Billy".

William le dădu un ordin scurt, însoţit de o înclinare a capului.

– Luaţi o pauză.

Apoi, ţinînd-o ferm de braţ, o conduse de-a lungul străzii neîngrijite, pe o alee năpădită de buruieni. Fără un cuvînt, o împinse într-o clădire părăsită, care fusese odată una din cîrciumile din Eternity. Înăuntru, zăceau cam şase-şapte scaune desfăcute şi cîteva mese murdare. O aşeză pe singurul scaun care avea toate cele patru picioare.

– Ei, şi acum, Jackie...

Ca un copil rîzgîiat, ea se ridică imediat de pe scaun.

– Nu încerca să-mi explici ceva. A fost o greşeală grosolană, asta-i tot. Acum, vreau să-ţi iei lucrurile şi să pleci din casa mea. Ezită. Sau, dacă acum îţi aparţine, am să plec eu!

La gîndul acesta, inima începu să-i bată cu putere. Închiriase pentru nouăzeci şi nouă de ani primele două nivele ale hotelului, plănuind să mai închirieze cîte un nivel pe an, pînă cînd va fi în întregime al ei. Cînd i-a sugerat pentru prima dată ideea închirierii hotelului, Jace Montgomery i-a cerut mai mult decît putea ea să plătească, aşa că-l întrebase cam cît o costă un etaj. Abia stăpînindu-şi un zîmbet, el împărţi suma în cinci părţi egale. Apoi Jackie îi solicitase o reducere, pentru închirierea a două nivele. Cu o reducere de zece la sută, ea îşi putea permite să închirieze două nivele şi, după şase luni, îl putea adăuga şi pe al treilea, cu reducere de doisprezece şi jumătate la sută. Actul de închiriere pe durata a nouăzeci şi nouă de ani îi dădea

suficientă siguranţă, aşa că îşi cheltuia toţi banii pentru aranjarea casei. Şi, dintr-o dată, acum, se vedea nevoită să-şi părăsească imediat cuibul, realizat cu trudă.

– Voi pleca chiar acum!

– Ce s-a întîmplat cu tine? o întrebă William, aşezîndu-se între ea şi uşă. Crezi că intenţionez să am aventuri amoroase cu tine? Am avut impresia că ne-am înţeles clar că vom colabora împreună, într-o afacere. A mai existat între noi doi şi altceva? Ceva despre care eu nu ştiu?

Jackie se aşează înapoi, pe scaun, rugîndu-se în gînd să poată fi în stare să supravieţuiască acestei zile grele. Bineînţeles că el avea dreptate. Ea reacţionase prosteşte. Între ei, nu fusese nimic. Totul se derulase şi căpătase dimensiuni, doar în mintea ei. El ştiuse tot timpul în acea noapte cine e Jackie, ştiuse că era destul de bătrînă, încît îi putea fi... oh, îi putea fi sora mai mare, ştiuse că-i fusese prima guvernantă!

Asta însemna că tot, dar absolut tot ce-şi imaginase ea că simte fusese unilateral. E drept că o sărutase, dar, ca să fie cinstită cu ea însăşi, nu fusese un sărut care să aprindă pămîntul. Atunci poate l-a considerat un sărut tandru, cînd, în realitate, nu fusese decît unul amical.

Iar în legătură cu conversaţia lor? Şi asta fusese normală. Pentru că voia s-o ţină trează, el nu i-a pus întrebări plictisitoare, cum ar fi, „ce părere ai despre profesorii de la liceu?"

– De ce mă priveşti astfel? întrebă el.

În timp ce-l privea, se gîndea că, de fapt, nu mergea să locuiască amîndoi sub acelaşi acoperiş, într-un loc izolat, cum era oraşul fantomă. I-ar fi plăcut să creadă că bîrfele din oraş ar fi fost în floare, dar adevărul era că nimeni n-ar fi crezut că între ea şi William ar putea fi

altfel de relaţii, decît ca între profesoară şi elev, fără nici o posibilitate de scandal.

Jackie era convinsă că şi William gîndea la fel. Ea era mentorul lui, eroul lui, profesorul lui, cea care-l învăţase cum să prindă ploşniţe, cum să-şi ţină echilibrul pe o frînghie, cum să-şi ţină respiraţia cîteva minute. Da, acum era sigură că n-ar fi avut probleme cu William.

Problema ar fi cu ea însăşi. Pentru că, pentru nimic în lume, nu l-ar fi putut privi pe acest bărbat tînăr fără să-şi amintească permanent că era un copil, în comparaţie cu ea, care era o femeie bătrînă. Cînd te simţi ca la optsprezece ani, e greu să te convingi că nu-i mai ai. Uneori, e un adevărat şoc să priveşti în oglindă şi *să-ţi vezi faţa îmbătrînită care se uită la tine. Nici un* bărbat nu-i spusese: „Cînd te vei scula, vei arăta ca o puştoaică". Acum, nu mai arăta ca o puştoaică, nici după ce se machia o oră. Oh, desigur, ştia bine că încă era atrăgătoare, dar nu ca la optsprezece ani, pe care nu-i va mai avea niciodată.

– Mă gîndesc că ar fi mai bine dacă ai locui în Chandler, spuse ea, cu cea mai potrivită voce de adult. Ar fi mai bine pentru... Pur şi simplu, ar fi mai bine, asta e! Se străduia să-şi păstreze vocea neutră. Dacă locuieşti cu un bărbat care e cu zece ani mai tînăr şi căruia i-ai fost şi dădacă, se cheamă că săvîrşeşti un incest...

– Bine, dar legat de afacerea pe care o începem va fi nevoie să fim împreună multe ore şi mă gîndeam că ar fi caraghios să fac zilnic cu maşina patruzeci de mile dus-întors la Chandler. Dacă e nevoie să discutăm ceva seara?

– Telefonezi.

– Dacă ai nevoie de ajutor, în legătură cu avioanele?

– M-am descurcat singură destul de bine, pînă

acum, fără tine. Cred că voi putea şi de aici înainte.

– Dacă eu am o problemă ce nu suferă amînare?

– Aştepţi pînă dimineaţa. Aşa cum făceai cînd trebuia să aştepţi să-ţi desfaci cadourile de Crăciun.

El se depărtă, punîndu-şi un picior pe marginea barului, cotul pe tejghea şi capul în palmă. „I-ar mai fi trebuit nişte ochi înroşiţi de curent şi un pistol cu şase gloanţe la şold şi ar fi arătat ca un pistolar întîrziat. Afară, trebuie să-l scoată afară din Eternity şi cît mai departe de ea, dacă se poate", se gîndi Jackie.

După un timp, el îşi întoarse spre ea faţa serioasă, iar Jackie îşi aminti cît de sobru fusese în copilărie.

– Nu! spuse el, întinzîndu-i mîna, ca pentru a o ajuta să se ridice.

Jackie nu se simţea chiar aşa de bătrînă, încît să aibă nevoie de ajutor.

– Ce vrea să însemne acest „nu"?

– Înseamnă că voi locui în Eternity, cît va fi necesar. M-am hotărît.

– Te-ai... spuse ea, înghiţindu-şi cuvintele. Pentru o clipă se simţi ca atunci cînd era guvernanta lui şi el n-o asculta. Dar, cînd se ridică în faţa lui, trebui să-şi înalţe capul, ca să-l privească în ochi şi atunci descoperi că privea în ochii unui bărbat, nu în cei ai unui copil. Se răsuci pe un călcîi şi părăsi localul. I se simţea mînia în fiecare pas făcut.

Se plimbă un timp, departe, în pustiul care înconjura Eternity, încercînd să se gîndească la ce are de făcut. O irita foarte tare că simţise nişte... nişte porniri atît de puternice pentru acest tînăr, în acea primă noapte. De ce nu i-a spus cel de-al şaselea simţ că ştie mai multe despre viaţă decît el? De ce n-a fost ridicată de nişte sfori, ca să nu mai aibă de-a face cu un copil mare, nu unul crescut mare? Şi sigur că acolo fuseseră nişte sfori. Fuseseră. Ei, da, fuseseră... Cu cît se gîndea mai

profund, cu atît nu-şi putea aminti nimic aitceva, decît că el era cu mult mai tînăr decît ea.

Poate că, în acea noapte, el avusese mult umor. Oare de ce, cu cît îmbătrîneşti, cu atît scade şi cheful de rîs? În mod normal, ar trebui să fie invers. Vîrstnicii au nevoie de rîs ca să se menţină. Cînd eşti tînăr, sari din pat dimineaţa la sculare; pe măsură ce îmbătrîneşti, începi să te dai jos mai încet, renunţînd la sărituri... Rîsul te-ar putea ajuta să suporţi boli şi dureri, să compenseze faptul că muşchii nu te mai ascultă. Şi, totuşi, oamenii, cu cît îmbătrînesc, cu atît rîd mai puţin. Poate că ar fi chiar o metodă să le ghiceşti vîrsta. Dacă rîd de cincizeci de ori pe zi, sînt copii. De douăzeci de ori pe zi, înseamnă că-şi numără anii, cu douăzeci. De zece ori pe zi, iată-i la mijlocul vîrstei de treizeci de ani. Iar cînd încep să numere patruzeci, nimic nu-i mai face să rîdă.

Cam cu un an în urmă, Jackie ieşise să ia masa cu un bărbat foarte drăguţ. Acolo, s-au întîlnit cu alte trei perechi. În tot timpul mesei, nimeni n-a schiţat un zîmbet, s-a vorbit doar despre bani şi ipoteci, despre care afacere ar fi putut fi cea mai rentabilă. Mai tîrziu, cînd însoţitorul o întrebase dacă s-a distrat bine, Jackie îi răspunsese că acei oameni îi păruseră puţin cam bătrîni. La aceasta, bărbatul îi replicase dur că prietenii lui erau mai tineri decît ea. „Doar ca număr de ani", răspunsese sarcastic Jackie. Din seara aceea, n-a mai auzit de el.

Iar acum, problema ei era un tînăr, un bărbat foarte tînăr, numit William Montgomery. Trebuia să scape de el, să şi-l scoată din suflet. Nu credea că ţine la el. Se simţise atrasă de el în noaptea aceea, cînd a scos-o din avionul avariat; s-a simţit atrasă din nou, în această dimineaţă. Poate că era vorba doar de absenţa atît de îndelungată a unei companii masculine, mai ales că îşi

petrecuse ani mulţi, aproape în exclusivitate, alături de bărbaţi. Însă nici chiar ea nu credea în această explicaţie. La Billy îi plăcea seriozitatea, felul în care proceda, cînd promitea ceva. „Fir-ar să fie, se gîndi ea, după anii petrecuţi împreună cu Charley, să mă îndrăgostesc de un maimuţoi, numai pentru că această creatură îşi urmăreşte pînă la capăt ideile, pentru că realizează ce şi-a pus în gînd!"

Capitolul 4

Chiar dacă Jackie gonea spre oraşul fantomă, care reprezenta pentru ea, „acasă", nu-i prea tresălta inima de bucurie. Casa era scăldată într-o lumină caldă, încă de la intrare. Cineva înăuntru o aştepta. Nu era o locuinţă goală, ci una însufleţită de existenţa cuiva.

Se mustră în gînd, încercînd să-şi oprească imaginaţia. Bărbatul care o aştepta era un puşti, era doar partenerul ei de afaceri, şi nimic mai mult. Încet, ca el să nu ştie că a sosit, închise portiera maşinii şi intră în casă. Se simţea o aromă îmbietoare de mîncare. Caldă, luminoasă, mirosind plăcut, căsuţa ei nu fusese niciodată mai primitoare.

El era în bucătărie întors cu spatele şi curăţa chiuveta. Mînecile suflecate pînă sus lăsau să i se vadă braţele puternice, bronzate. Chiuveta era plină cu vase murdare, iar el le freca de zor. Jackie rămase în uşă tăcută, urmărindu-l. Deşi era bancher, om al cifrelor, care îşi petrecuse o mare parte din viaţă cu nasul în cărţi, avea un corp de atlet. Crescută în Chandler, ea ştia că toţi din familia Montgomery îndrăgeau orice formă de sport: vîsleau, înotau, călăreau, escaladau coastele stîncoase pînă în vîrful munţilor, mergeau pe jos, cînd nu puteau călări. Trupul lui William oglindea aceste preocupări sportive. Pe sub tricoul subţire de

bumbac, spatele său bronzat părea o îngrămădire după alta de mușchi, dealuri și văi, care- i dădeau un aspect de o rară frumusețe. Pantalonul i se mula pe coapsele puternice, iar fesele încordate în curbe strînse întindeau țesătura. Jackie fu nevoită să-și întindă brațele de-a lungul trupului. Își strînse tare, pînă la durere, degetele în pumni, pentru a-și stăpîni dorința de a-l atinge. Ar fi vrut să-și încolăcească brațele în jurul taliei, să-și lipească obrazul de spatele lui, apoi să simtă cum se întoarce spre ea și îi sărută fața ridicată.

– Vrei puțină cafea? întrebă el încet, încă întors cu spatele. Cuvintele lui au făcut-o să tresară puternic. Cît trecuse, de cînd îi simțise prezența, în spatele lui? Oare îi observase chipul reflectat în fereastra întunecată a bucătăriei?

– Nu, reuși să șoptească, în timp ce se întoarse să părăsească încăperea. Bineînțeles că ar fi vrut o cafea în compania lui, apoi să se așeze amîndoi și să discute. Stătuse astfel la taifas serile cu mulți, foarte mulți bărbați, depășeau poate o sută, vorbind despre avioane sau despre cunoscuți comuni, despre politică sau despre orice le trecea prin minte.

Dar rar fusese atrasă de vreunul dintre ei. Și bineînțeles că niciodată nu încercase senzațiile de acum. Care era oare cauza acestei atracții? se întreba. Ce anume te determină să stai și să discuți confortabil cu unii și cu alții nu? Văzuse adesea femei care erau înnebunite după un tip sau altul, bărbați care pe ea o lăsau indiferentă. Acum era ea cea care căzuse în plasă, ea era cea ale cărei palme transpirau în prezența unui bărbat, care era incapabilă să vorbească și chiar să gîndească în mod coerent, cînd el era în preajmă.

Dar, își reaminti că *acest* bărbat era tabu, indiferent ce ar fi simțit pentru el. Își ridică semeață capul și, cu un zîmbet superior de adult, îl întrebă:

– Nu era timpul să mergi la culcare? Voia să-l jignească, să-l pună la punct, cum obişnuia cînd îl avea în grijă, dar el nu părea deloc să se simtă insultat. Mai mult, îi adresă un zîmbet cu subînţeles, care o făcu să ia foc.

– N-am chef de somn, tu ai?

Spre consternarea ei, Jackie simţi că roşeşte ca o virgină de optsprezece ani. Şi, ceea ce era şi mai rău, nu-i veni în minte nimic cu care să-l pună la punct, să-i reamintească faptul că el era un băieţaş, în timp ce ea era o femeie matură şi plină de complicaţii.

El începu să rîdă, privindu-i starea de confuzie, apoi spuse:

– Hai afară, vreau să-ţi arăt ceva.

Prietenos, îi trecu braţul pe sub al său şi o conduse afară.

– Ţi-am simţit lipsa, în seara asta, îi spuse şoptit, prinzîndu-i mîna, în timp ce ea încerca să-l îndepărteze.

– Bine, am înţeles, zise el amuzat. Sînt cuminte. Mă gîndeam la relaţiile dintre noi.

– Relaţii? Cum poţi vorbi despre ceva care nu există? Cînd eşti aşa de tînăr, ai impresia că totul e posibil. Cînd ai să îmbătrîneşti, ai să înveţi că există şi limite. „Asta e! se gîndi ea, l-am pus la punct!" Chiar dacă trupul ei suspina după el, mintea îi era mult mai prudentă ca a lui.

William nu părea să observe mica lecţie de înţelepciune pe care i-o oferise.

– Cînd eşti bogat ca mine, foarte multe lucruri îţi sînt la îndemînă.

„Asta da, înţelepciune", se gîndi ea. Din păcate, cînd trebuie să alegi între bani şi minte, de obicei au cîştig de cauză banii. Îşi spunea că ar fi trebuit să fie ofensată de aluzia stridentă la averea lui, dar, pe de altă parte, îi şi plăcea puţin. Îi dispreţuise întotdeauna pe

oamenii care declarau că duc o viaţă grea, în ciuda faptului că aveau servitori, oricînd, la dispoziţie.

În orice caz, indiferent ce ar fi spus ei, Jackie nu scăpa nici un prilej de a-i aminti diferenţa de vîrstă.

– Cred că, pe măsură ce ai să mai creşti, vei afla că există unele lucruri în viaţă, care cîntăresc mai mult decît banii.

– Care sînt acelea?

– Inteligenţa, înţelepciunea, fericirea. Ah... ah.

Pentru o clipă se opri, cugetînd. Apoi, privi în ochii lui surîzători şi privi lumina lunii care îi arginta părul. El îi ţinea mîna strîns. Cu un oftat de om învins, ea îl întrebă:

– Ce planuri ai? Era o femeie de acţiune, iar această discuţie cu iz filozofic o plictisea.

William începu să rîdă, acel chicotit dominator care începuse s-o enerveze, o sărută pe frunte, ca pe un copil, apoi îi arătă cu un gest cîmpurile goale din sudul oraşului Eternity.

– Am putea construi un alt aeroport acolo, de unde să poată decola două avioane mari. Poate de tipul *Bellanca*. Parcă aşa se cheamă, nu?

– Da, spuse ea încet, aşa se cheamă.

– Am putea iniţia o linie de transport între Denver şi Los Angeles.

– Aici e Chandler, nu Denver.

– Deschidem un aeroport la marginea oraşului Denver, dar conducem afacerea de aici, transportînd produse ale firmelor Montgomery la Denver, le descărcăm acolo, încărcăm la Denver pasageri şi mărfuri, apoi zburăm la Los Angeles.

El se prefăcea că nu observă cît de calmă devenise Jackie.

– Şi cine va pilota aceste avioane?

– Ai putea antrena piloţi. Am cîţiva veri care ar fi încîntaţi să zboare. Şi cînd vei deveni prima femeie care

cîştigă premiul *Taggie,* vei atrage multe femei care vor dori să înveţe să piloteze. Ţi-ar plăcea, nu-i aşa?

Jackie era sigură că el încerca s-o îmbuneze, spunîndu-i că vrea să înfiinţeze o companie, unde toţi piloţii să fie femei. În alte condiţii, ar fi fost încîntată. Acum însă nu-i suna în urechi decît cuvîntul *Taggie.* Brusc se depărtă de el.

– Să cîştig *Taggie*? Ţi-ai pierdut minţile? N-am de gînd să particip la această cursă şi cu atît mai puţin să cîştig!

– De ce? întrebă el cu simplitate. Eşti cel mai bun pilot din lume, mai bună decît orice bărbat şi în mod sigur mai bună decît oricare femeie. Dai clasă oricui. Anul trecut, bărbatul care a cîştigat *Taggie* nu avea nici pe jumătate din experienţa şi îndemînarea ta. Era un nimeni, în comparaţie cu tine.

Doamne, ce plăcut era să fii lăudat într-un mod atît de elocvent! Mai ales cînd ştia că el are dreptate. Jackie zburase odată cu cîştigătorul premiului *Taggie* de anul trecut şi, în tot timpul călătoriei, ea se gîndea că acest pilot n-ar fi trebuit să primească autorizaţia, nici măcar pentru a zbura cu o jucărie pentru copii, darmite cu un avion. Cîştigase datorită norocului, nu priceperii.

– N-am de gînd să particip nici la acea cursă, nici la alta, spuse ea, răsucindu-se pe un călcîi. Apoi se îndepărtă agale.

El o prinse de braţ.

– Dar de ce, Jackie? Eşti cel mai bun pilot din America, poate din lume. Şi, cu toate astea, n-ai participat la nici una din marile curse. Ai obţinut recorduri de durată şi viteză, dar, de cîţiva ani, ai renunţat să mai participi la curse. Oricine ar fi mers mai departe, numai tu te-ai oprit. Am crezut că ţe-ai pierdut curajul, dar nu e adevărat. Am văzut că nu curajul ţi l-ai pierdut. Şi atunci de ce nu vrei să participi la cursă şi s-o cîştigi?

– Pentru că sînt prea bătrînă, răspunse ea repede, dorind să spună orice, numai să-l facă să nu mai vorbească despre asta. Reflexele mele nu mai sînt atît de rapide ca ale piloţilor mai tineri. Am activat în această meserie mult, mult timp şi...

William rosti un cuvînt foarte vulgar, dar care definea perfect şi aproape corect ceea ce încerca ea să-l facă să creadă.

– Mă minţi, de ce?

Ea detesta să nu fie crezută de cei din jur. De ce nu puteau oamenii să accepte ceea ce le spuneau ceilalţi? De ce William nu putea accepta că era prea bătrînă, pentru a zbura în cursa aceea distrugătoare? De ce n-o lăsa în pace?

– Nu-mi plac cursele, spuse ea. Duc la un consum inutil de combustibil, tocmai acum, cînd ţara noastră, are probleme. În timp ce sînt oameni care mor de foame, piloţii se angajează în cheltuieli fără rost. Cînd ai să mai creşti, ai să înţelegi că banii pot fi cheltuiţi mult mai raţional decît pe curse şi alte chestii îndoielnice.

La auzul acestei scurte dizertaţii, William pufni în bătaie de joc:

– Ceea ce duce de rîpă economia americană acum este tocmai absenţa circulaţiei banilor. Oamenii îşi capitalizează veniturile, prea speriaţi ca să le cheltuiască. Această ţară are nevoie de mai multe cheltuieli, nu de mai puţine. Iar cursele, cum este *Taggie,* oferă satisfacţie populaţiei surmenate.

Se opri privind-o intens, vrînd parcă să-i citească în suflet. Jackie îşi întoarse capul, ferindu-şi ochii. El îi prinse bărbia cu vîrfurile degetelor şi îi ridică faţa spre el.

– Îmi ascunzi ceva. De ce nu-mi spui adevărul?

Furioasă, se smulse de lîngă el. Se afundă în întunericul nopţii, ascunzîndu-şi privirea. Se oprise în drep-

tul vechiului magazin de îmbrăcăminte, care lăsa o umbră compactă.

Ce prostie, se gîndi ea, ce prostie să se simtă atît de rău, numai pentru că îl dezamăgise. Foarte mulţi considerau că ar trebui să participe la curse şi întreceri, iar ea îşi bătea joc de părerile lor. Lui William, însă, avea dorinţa iraţională de a-i fi pe plac.

Rămase şi ea uimită, cînd pe buze i-au venit alte cuvinte, decît cele pe care le gîndise.

– De ce? Ce importanţă are dacă cîştigi sau nu o cursă? Îşi simţi în voce o notă de înfumurare, care o dezgustă. De fapt, părea să spună „De ce nu mă accepţi aşa cum sînt?"

– Vreau să rămîi în memoria tuturor, îi răspunse el cu simplitate şi nu trebuia să fii un geniu, ca să pricepi ce voia să spună. Cărţile de istorie îi păstrau doar pe cei care au reuşit cel mai bine, care au zburat cel mai sus, cel mai repede, cel mai mult etc. Dacă Jackie îşi înceta seria recordurilor, a succeselor, tot ce realizase pînă atunci, avea să moară odată cu ea. Deşi se gîndise la asta de nenumărate ori, Jackie n-ar fi spus-o cu voce tare, pentru nimic în lume. Uneori se simţea înciudată şi poate puţin invidioasă, cînd citea că un oarecare pilot smintit, care avea în cap tot atîtea cunoştinţe cîte avea ea la degetul mic, a intrat în istoria aviaţiei, realizînd cîteva recorduri.

– Mai gîndeşte-te, spuse William, mai mult pentru sine. Cînd ea se îndepărtă din nou, el şopti cu un oftat:

– Bine, am încheiat. Pentru seara asta, nu pentru totdeauna. Poate ai să-mi spui adevărul, dacă eu...

– Tu... ce? întrebă ea, încercînd să schimbe vorba cu asprime, dar vocea o trăda, era tristă şi obosită.

– Am să te provoc la un duel! Chiar şi în întuneric, ea îi putea vedea ochii scînteind.

– Am dreptul să aleg armele?

– Desigur, răspunse el pe acelaşi ton. Orice doreşti. Săbii, pistoaie. Îşi ridică sprîncenele. O luptă corp la corp...

– Avioane, răspunse ea. Ne vom duela cu avioane. Izbucni în rîs, văzîndu-l pe William că geme ca un om în agonie.

Rîdea în hohote. Ce putea fi însă mai primejdios decît acţiunea rîsului? Rîsul era mult mai puternic, decît toate sărutările din lume. Poţi rezista să nu te îndrăgosteşti de un bărbat care te atrage doar sexual, dar cum ai putea să nu faci o pasiune pentru cel care-ţi aduce rîsul de buze? Rîzînd cu un bărbat, ajungi să visezi la viaţa cu acel bărbat, care poate vedea latura ei luminoasă, un bărbat care ar putea zîmbi chiar şi cînd îi este mai greu.

– Ei, să lăsăm! spuse ea încet, îndepărtîndu-se de el. Se întorcea agale spre casă.

William rămase nemişcat, urmărind-o cum se îndepărtează.

Capitolul 5

Două zile mai tîrziu, după încă vreo cîteva nopţi nedormite, Jackie ajunsese la concluzia că trebuie să facă neapărat ceva. Noapte de noapte, se perpelea, se răsucea de pe o parte pe alta la nesfîrşit şi, de fiecare dată, se ridica din pat, ascultînd să prindă măcar un zgomot de la William. Ştia bine că, locuind cu două etaje mai sus, nu era posibil să audă, dar asta nu schimba cu nimic lucrurile. Ştia că este *acolo;* îi putea simţi prezenţa.

În dimineaţa celei de a treia zile, cam pe la ora trei, se sculă din pat şi îşi ţinu un adevărat rechizitoriu. În concluzie, ori pleca el, ori ea avea să înnebunească. Cînd era mai tînără, îi plăcea să analizeze motivul pentru care a procedat copilăreşte, din cauza geloziei sau a invidiei, încercînd să-şi domine sentimentele. Cu vîrsta, însă, a devenit mai înţeleaptă, înţelegînd că toţi erau oameni. Indiferent de motiv, *trebuia* să se elibereze de el, să-l îndepărteze. Ce-ar fi spus Terri, dacă venea în vizită şi o găsea locuind împreună cu William, în aceeaşi casă? În cîteva ore, oraşul ar fi vuit de tot felul de lucruri drăguţe, precum: „furat din leagăn" sau „cu caşul la gură".

Dacă ar fi fost la Paris, ar fi putut sta liniştită, căci nimeni nu s-ar fi gîndit să o urmărească la fiecare

trezire sau culcare. Dar aici era vorba de Chandler din Colorado, un orăşel la marginea pădurii, modest, unde nu-i era permis unei femei de treizeci şi opt de ani să locuiască împreună cu un bărbat cu zece ani mai tînăr.

Şi, pe deasupra, ca şi cum diferenţa de vîrstă n-ar fi fost destul, mai era acum şi povestea cu premiul *Taggie*. Trebuia să termine cu toate astea, chiar acum.

William avea ochi de fanatic binefăcător. Ţinea cu orice preţ s-o determine să cîştige cursa, pentru a intra în analele aviaţiei. Cu scînteieri ciudate în priviri, părea că are de gînd să facă un lucru nesăbuit, cum ar fi anunţul că ea urmează să participe la cursă, sperînd în felul acesta s-o oblige să se răzgîndească.

În timp ce se îmbrăca, Jackie continua să fie amărîtă. Deşi ştia bine că tot ceea ce făcea era poate cel mai nebunesc lucru din viaţa ei, nu se putea opri. A avea alături un bărbat cu bani şi renume, ca William Montgomery, era un vînat la care visa orice pilot cu glorie prost plătită. William nu încerca să-i răpească aureola lui Jackie, nici nu dorea s-o înlăture de la conducerea companiei. Voia doar să stea în umbră şi să se ocupe de munca plicticoasă de administrare a banilor. El ceda de fiecare dată în faţa ei, spunînd: „Sînt sigur că tu ştii cel mai bine".

Se înfurie. Cel mai tare o enerva însă faptul că îi era bine lîngă el, cu felul lui de a fi, încet, dar gîndit. Nu mai ştia ce explicaţii să-şi dea. William o făcea să se simtă în siguranţă.

În prima zi, el a întrebat-o unde-şi ţine cărţile. Au trecut atunci printr-un moment de stînjeneală, căci ea îşi avea singurul dulap de cărţi, în dormitor. Jackie a socotit atunci că nu poate fi vorba de vreo intenţie obscură de a-i pătrunde în dormitor.

El îi ceruse registrele ca să vadă cine, ce şi cît îi datora.

– O, asta era, spusese ea, apoi începu să turuie cîţi oameni din oraş, de diferite categorii, îi erau îndatoraţi pentru folosirea aerodromului, pentru transportul de mărfuri la Denver, pentru că zburaseră cu ea la Trinidad. Ţinea minte cine îi plătise şi cît mai avea de dat. Ţinea minte datele zborurilor şi durata lor. Îşi amintea cine a plătit-o în produse şi cine i-a dat bani numerar.

William asculta fascinat expunerea legată de partea materială a vieţii ei. Clipi de cîteva ori, apoi îi spuse că va cumpăra nişte cataloage şi va întocmi o colecţie adevărată, de cărţi. Străduindu-se să fie cît mai obraznică, Jackie îi aruncă peste umăr, în timp ce-i întorcea spatele în grabă, părăsind camera:

– Sper că nu te aştepţi să-mi cheltuieşti fiecare bănuţ cîştigat, pe cărţi!

Planul ei era să-l determine pe William să spună el că pleacă; de asemenea, intenţiona să fie foarte clar, şi pentru el şi pentru oricine i-ar fi vizitat, că nu era nimic altceva între ei doi, decît o relaţie de afaceri. Aşa că, în încercarea ei de a ajunge la acest final, poate că nu era un partener de afaceri prea agreabil. Şi, deşi părea de-a dreptul stupid să se autosaboteze, constata, pe zi ce trece, că-l plăcea tot mai mult pe William.

Pe el, însă, nu-l supăra nimic din tot ce-i spunea. Sufletul lui era de un calm infinit. Într-o zi, au sunat trei indivizi pentru a anula zborurile planificate spre Denver. Ea a dat vina pe cea mai apropiată persoană, care, bineînţeles, era William. Tot restul zilei, l-a ironizat: „Ei bine, ce ar putea şti un puşti ca tine, despre dezamăgire? Eşti prea mic să poţi pricepe cît de grea poate fi viaţa uneori". William n-a scos o vorbă. Îşi ridicase doar o sprînceană într-un fel care o făcu să simtă că-i vine să latre sub masă.

Ar fi fost mai uşor de crezut că William era un puşti, dacă ar fi reacţionat ca atare.

Cu fiecare minut care trecea, Jackie simţea cum creşte primejdia de a se afla prea aproape de acest tînăr. De aceea, se străduia să-l îndepărteze cît mai repede. În prima seară, el îi folosise bucătăria. Cît lipsise ea, dar, în seara următoare, a întrebat-o dacă-i permite să coboare de la etaj, unde locuia, şi să-i folosească bucătăria, deoarece el avea doar o farfurie, şi aceea de căpătat.

N-a putut să-l refuze şi, pentru un lung şi încîntător minut, s-a visat stînd la masă cu un bărbat, în faţa unei sticle de vin, amîndoi bine dispuşi. Se scutură, să gonească imaginea. La prînz, ea invocă un drum urgent la Chandler, pentru a ridica un colet cu pînzeturi.

În timp ce se afla într-un local, pentru a lua masa, cu o farfurie pe care se afla specialitatea zilei, Reynata se aşează în faţa ei.

– Îmi permiţi? o întrebă tînăra, care era la fel de frumoasă ca în acea dimineaţă cînd o revăzuse prima dată.

Fata se aşeză, comandă o Coca, apoi, privind la Jackie, o întrebă:

– Intenţionezi să fii prima femeie cîştigătoare a cursei *Taggie*?

Întrebarea o scoase pe Jackie din melancolie.

– Unde ai auzit asta?

– Aşa se zice.

Jackie zîmbi.

– Parcă-mi amintesc că William a pomenit ceva. Suferă de mania idolarizării. După cum ştii, mulţi tineri au astfel de sentimente faţă de femeile mai în vîrstă.

– Nu sînt sigură că este ceea ce simte William, în legătură cu tine. Rey zîmbea, agitîndu-şi paiul.

La aceasta, Jackie sări ca arsă:

– la ascultă, nu e nimic între mine şi Billy Montgomery, cu excepţia unui angajament de afaceri. Cine

spune că ar fi ceva e un mincinos ordinar! Pentru mine, el este un puşti şi nimic mai mult. Nu uita că-i schimbam scutecele! Mi-e greu să-i privesc fără să mi-l imaginez cu mustăţi de lapte pe faţa bucălată de copil. Şi acum sînt tentată să-l mîngîi pe creştet şi să-i cînt cîntece de leagăn. Vreau să... Se opri brusc, pentru că toţi din sală o priveau.

„Ei bravo! se gîndi Jackie. Dacă pînă acum nu fusese nici o suspiciune, acum este sigur!"

– Trebuie să plec, murmură către Rey, apoi ieşi în fugă.

Aşa că acum, după trei zile în care avusese parte de calmul, disciplina, ochii lui William, care adesea îi dădeau fiori, înţelesese că trebuie să-l îndepărteze. Dar cum? Insultele nu păreau să-l afecteze – niciodată, de altfel, nu l-au atins. Cînd era copil, Jackie îi adresa o mulţime de grosolănii, pentru a-l alunga, dar degeaba! Şi, culmea, chiar începuse să-i placă prezenţa lui tăcută. Era o stîncă solidă, ceva de care depindea viaţa ei. Fără el, părea că-şi pierde echilibrul.

Aşa că acum, în ce mod să-l alunge? Să-l gonească, mai înainte ca întregul oraş să înceapă bîrfele pe seama lor.

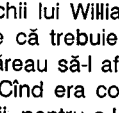

Capitolul 6

– Ai vrea să zbori cu mine, Billy? îl întrebă Jackie, cu cea mai suavă voce. Mi-ar plăcea să văd cît te pricepi la avioane. Zîmbetul pe care i-l adresă era făcut din miere otrăvită. Stătuse puţin în cumpănă, dar îşi amintise cît era de precaut, cît iubea siguranţa. Copil fiind, singura dată cînd a reuşit să-l alunge a fost într-o zi cînd l-a pus să traverseze pe un buştean întins peste un torent rece şi vijelios. El a mers pe buştean, dar, după aceea, i-a spus: „Nu te mai iubesc". Iar Jackie nu l-a mai văzut mai mult de o săptămînă. Bineînţeles că n-ar fi recunoscut, dar, în sinea ei, simţea că îi lipseşte. În final, s-a oprit ca din întîmplare în faţa casei lui şi i-a făcut o vizită. Mama lui i l-a arătat pe Billy afară, iar Jackie s-a trezit alergînd spre el. Nu şi-au spus nimic, nici ironii, nici scuze, dar, cînd a plecat, William era ca o codiţă după ea şi au trecut patru zile întregi pînă cînd Jackie să-i spună că o plictiseşte.

Azi, gîndi ea, acest avion urma să fie un alt buştean aşezat de-a curmezişul torentului. Numai că, de data asta, ea nu s-ar mai duce după William, să-l aducă înapoi.

Unul din avioanele de tipul *Wacos,* pe care le achiziţionase William, era echipat cu sistem de dublă comandă, pentru instructor şi elev, putînd fi pilotat de

ambii. William era în faţă, Jackie în spate. Pete, mecanicul, învîrti elicea, iar Jackie îi făcu un semn lui William cu degetele mari ridicate, pentru a porni rulajul pe pistă.

Îi zîmbi din nou. El părea atît de calm, de sigur pe el, fiecare gest pe care-l făcea demonstrîndu-i cît de mult dorea s-o impresioneze cu îndemînarea lui la pilotaj. Era atît de metodic, încît ea se întreba dacă nu cumva William luase lecţii de zbor, numai pentru că eroina lui, Jackie, ştia să piloteze.

Jackie ştia însă că şi zborul, ca orice în viaţă, era un talent, iar talentul nu se învaţă. Dibăcia poate fi deprinsă; se poate învăţa arta zborului din manuale, dar cu talentul te naşti, aşa că, unii îl au, alţii nu.

Cu cîţiva ani în urmă, un fabricant realizase o bijuterie de avion monoplan.

Visa să revoluţioneze aviaţia şi, cu mari speranţe, începuse probele de zbor. Avionul era mai bun decît se aşteptase, dar, după cîteva ore de zbor, aparent fără nici un motiv, pilotul se zdrobi de munte.

Proiectantul încercase să explice că accidentul se datora unei erori de pilotaj, dar piloţii, cam superstiţioşi de felul lor, spuneau că avionul era blestemat. De pe linia de montaj, ieşi alt prototip. Un alt pilot îl testă. Dar s-a petrecut exact acelaşi lucru. După cel de- al doilea accident, nimeni din lumea aviatică n-ar fi trecut pe lîngă avion fără să-şi facă semnul crucii, sau fără să rîdă, sau amîndouă.

Disperat, proiectantul ajunse la Jackie. Îi oferise o sumă mare de bani, ca să încerce un nou zbor. Jackie ştia că, dacă ţi-e scris, sfîrşeşti oriunde te-ai afla, pe pămînt sau în aer. Îi acceptă oferta, căci dacă tot era să-şi încheie socotelile cu această lume, evident că prefera să sfîrşească în aer. Toţi au sfătuit-o să nu se angajeze, ea însă nu şi-a schimbat hotărîrea.

În aer, micul avion era o minune. Se manevra atît de uşor, încît Jackie avea impresia că ar putea şi dormi în timpul zborului, dorindu-şi să stea cît mai mult, acolo sus.

Pe neaşteptate, primul rezervor de combustibil se blocă, după treizeci de minute. Motorul se înecă şi muri în aer. Fără să stea prea mult pe gînduri, Jackie învîrti comutatorul celui de al doilea rezervor şi reporni motorul. Nimic. Fie că al doilea rezervor fusese gol, fie că era undeva o blocare, iar combustibilul nu mai ajungea la motor.

„Asta e!" îşi spuse Jackie, întrebîndu-se cum să le explice celor de la sol că piloţii dinaintea ei fuseseră omorîţi de o eroare la conducta de combustibil. Era însă remarcabil faptul că, aflată faţă în faţă cu moartea, Jackie îşi păstrase luciditatea de a mai căuta butonul rezervorului de combustibil. Pe etichetă scria: „Cuplat" şi „Decuplat". Sau citise ea greşit, poate era „Decuplat" şi „Cuplat"? Răsuci în celălalt sens, încercă motorul şi... porni.

Rîzînd fericită, aduse avionul la sol. Apoi, avu marea plăcere să-l informeze pe proiectant că singura eroare la avionul lui era că montase cineva invers comutatotul de combustibil. În mod sigur, ceilalţi doi piloţi îl închiseseră. Nimeni, în afară de Jackie, nu s-ar fi gîndit, în acele momente, să răsucească butonul în sens opus. Talent? Instinct? Orice. Jackie a supravieţuit pentru că nu a pilotat ca la carte.

După zece minute de zbor alături de William, Jackie îşi dădu seama că el nu s-ar fi gîndit niciodată să răsucească butonul în alt sens. Era cu adevărat un zburător desăvîrşit. Fiecare mişcare pe care o făcea era conform unei reguli. Nu lăsa loc şansei, era absolut sigur.

După treizeci de minute, Jackie se simţea plictisită pînă la lacrimi. Oare el nu putea pricepe că şi zborul

este o artă, o creaţie? Avioanele n-au nimic de-a face cu cărţile. Avioanele evoluează în aer. Ce ar putea lăsa mai multă libertate unui spirit creativ?

Pînă acum, William zburase de parcă ar fi avut semne de circulaţie înfipte în nori. Se aştepta să-l vadă întinzînd mîna, pentru a semnaliza un viraj la dreapta!

După patruzeci şi cinci de minute, nu mai rezista. Motivînd că vrea să încheie zborul, Jackie preluă comanda.

Erau două feluri de zbor: cu pasageri şi fără. De obicei, Jackie încerca să se controleze cînd avea un pasager, dar acum voia să-l facă pe William să spună că nu mai vrea să-i fie asociat şi, de asemenea, dorea, probabil, să-i dea un mic spectacol.

Prima mişcare: curăţarea camerei. Piloţii temerari obişnuiau să se laude că-şi ţin cabinele foarte curate. Şi iată cum făceau: îşi întorceau avioanele cu susul în jos şi vibrau puţin aripile. Simplu. Bineînţeles că trebuia să te asiguri că centura de siguranţă era bine strînsă. Se întîmplase ca unii pasageri să mai şi cadă!

Jackie întoarse avionul cu fundul în sus şi îi dădu o mişcare de şerpuire. Apoi, repetă figura. Rapid, îşi reluă poziţia de mers înainte, apoi se repezi din nou cu capul în jos. Nu voia să lase nici un fel de resturi în cabină! Praf şi murdărie, cîteva ambalaje de gumă de mestecat îi zburaseră pe lîngă obraz. În faţa ei, mîinile puternice ale lui William erau încleştate pe marginea cabinei, să nu cadă.

Jackie îşi făcuse un trai bun şi un renume, cu spectacolele ambulante care înfiorau mulţimea de privitori. Cu cît era mai riscant, cu atît era mai bine plătită, iar ea era foarte bine plătită!

Faza următoare erau răsucirile. Se înclină scurt, cînd pe o aripă, cînd pe alta şi iar şi iar, apoi intră brusc într-un looping, răsucindu-se într-un cerc vertical

complet. A urmat apoi o figură specială, creaţia ei, pe care cineva a numit-o looping răsucit în adîncime, în care ea executa looping-ul şi răsucirea, în acelaşi timp. După ce termină, motorul se opri, iar avionul începu să piardă din viteză. În jur era o tăcere sfîşietoare. Porni din nou motorul.

Cu ani în urmă, pe cînd învăţa să zboare, Charley se convinsese că Jackie ştie cum să se descurce în orice situaţie neprevăzută. O pusese să decoleze de pe plajă, şosele, stadioane, hipodromuri. Învăţase să zboare vertical, cu capul în jos, fără vînt. O învăţase cum să înlăture un incendiu la bord şi gheaţa de pe aripi. Cînd era ceaţă groasă între ea şi sol, el îi arătase cum să se orienteze, practicînd o spărtură în ceaţă cu ajutorul căldurii de la motor. O învăţase cum să amerizeze şi ce să facă dacă era luată de valurile mării.

Se hotărîse să-i arate lui William aproape tot ce ştia. Zbură printre copacii înalţi, calculînd în centimetri distanţa dintre ei. O greşeală cît de mică şi aripile ar fi fost smulse. În momentul cînd era printre copaci, ea făcu brusc o serie de înşurubări. Fixînd botul avionului la linia orizontului, ea execută cîteva rotiri laterale, la trei sute şaizeci de grade, una după alta, sfîrşind exact cînd era la un pas de a se izbi de munte.

Cam la o săptămînă după ce fugise cu Charley, timp în care el o lăsase foarte puţin să părăsească avionul, îi spusese: „Fetiţo, tu ai un giroscop în cap. Pentru tine e totuna dacă zbori normal sau cu capul în jos. Ştii precis încotro mergi". Acum, Jackie zbura cu capul în jos, manevrînd avionul printre copaci.

Îşi dădu seama că rezerva de combustibil era pe sfîrşite, aşa că îndreptă avionul spre Eternity, scriindu-şi numele pe cer, în timpul zborului. Scrisul pe cer era mai puţin spectaculos fără fumigenele ataşate de coada avionului, dar mişcarea era aceeaşi.

În clipa cînd atinse pista de la Eternity, motorul se opri din lipsă de combustibil. Perfect, se gîndi ea. Calculase perfect. Charley ar fi putut fi mîndru de ea.

Şi, după ce avionul aterizase, William era pe locul lui, cu capul dat pe spate, cu ochii închişi, iar ea îl observă cum se străduia din răsputeri să nu i se facă rău. Erau puţini cei care ar fi putut trece prin ceea ce tocmai experimentase William, fără să vomite. Dar el reuşise să-şi controleze stomacul. Ridicîndu-se în picioare, Jackie îi întinse mîna. El deschise ochii pentru o fracţiune de secundă şi o privi, apoi clătină slab din cap. Nu avea de gînd să-i accepte mîna întinsă cu insistenţă, pentru a putea coborî.

La sol, Jackie, politicoasă, privi în altă parte, în timp ce el sărea jos din avion, cu chiu-cu vai, fără ajutorul cuiva. Cînd se întoarse şi-l privi, faţa lui era albă, pielea părea lipicioasă şi de-abia-se ţinea pe picioare.

– E-n ordine, Jackie, spuse el grav, în timp ce respira adînc. Lupta din greu să-şi stăpînească greaţa. Ai cîştigat. Îmi fac bagajul şi te părăsesc. Voi pleca în cîteva ore.

Deşi îi reuşise planul, Jackie se simţea prost. Nu voia să-i piardă prietenia, doar să-l vadă afară din casa ei şi din viaţa ei, cu tabieturi zilnice.

– William, eu...

Cînd se întoarse s-o privească, avea ochii plini de ură, iar pielea i se colorase. Scînteia de furie. De fapt, era mai mult decît furie în privirea lui, era turbat de mînie. Dar bunele lui maniere au pus capăt enervării paroxistice.

Cînd îi vorbi, vocea lui era foarte blîndă şi calmă.

– Bănuiesc că acum vrei să-mi ceri să rămînem prieteni. Că ai avut întotdeauna un puternic respect pentru mine şi că îmi vei preţui întotdeauna prietenia. Făcu un pas spre ea. Nu-ţi vreau prietenia, Jackie. Niciodată

n-am vrut prietenia ta. Încă de cînd eram copil, am dorit dragostea ta.

În acel moment, ea făcu greşeala să-i zîmbească dispreţuitor. Acest zîmbet prăbuşi ceva în sufletul lui William. În copilărie, fusese blînd, temperat. Acum însă devenise violent, chiar primejdios. Cînd făcu un pas spre ea, Jackie se dădu înapoi.

– Te distrează că-mi doresc iubirea ta? Ce te face să rîzi? Prostuţul Billy Montgomery care se ţine după marea, excentrica Jackie O'Neill. Da, da, ai fost mereu o excentrică. Şi copil fiind, erai diferită de ceilalţi. Toţi copiii se străduiau să se copieze unul pe celălalt, tu, nu. O, ştiu că te gîndeşti că tot ce-ai dorit era să porţi haine demodate şi să faci parte dintr-un grup, dar adevărul era altul. Ţi-ar fi plăcut să ieşi prin acoperişul casei mamei tale şi să-i baţi apoi la loc ţiglele. Ţi-a plăcut să ai o scuză că ţi-ai părăsit colegii de clasă, ca să poţi face tot ce vrei tu. La şaisprezece ani, cînd nici o fată nu şi-ar fi primejduit viaţa sărind din copaci şi balansîndu-se pe frînghie, tu făceai aceste lucruri. Ai făcut întotdeauna ce ai vrut, iar restul lumii, fie blestemat!

Portretul pe care i-l creionase William nu era prea plăcut. O făcea să pară ciudată şi egoistă. Deschise gura să spună ceva, dar el se aplecă spre ea, pînă cînd o făcu să-şi îndoaie spatele.

– Te-am iubit pentru curajul de a fi tu însăţi. N-ai încercat să te iei după alţii. În acest oraş, unde fiecare îl cunoaşte pe celălalt, tu ţi-ai găsit propriul fel de a fi. Acela de a face doar ce vrei tu. Şi, cînd s-a ivit ocazia, ai plecat fără a ezita, ai prins momentul. Fără frică, fără să stai pe gînduri, fără să priveşti înapoi. Ţi-ai găsit ce ai vrut şi ai plecat. Asta am iubit la tine, Jackie. Deşi eram copil, am ştiut precis ce gînduri aveai şi pentru asta te-am iubit. Acum sînt bărbat şi ştiu sigur că tot ce-am simţit n-a fost o dragoste de căţeluş. N-am cum

să-ţi explic. Atunci te-am iubit ca un bărbat şi te iubesc la fel şi acum.

– Acum? şopti ea, privindu-l în ochi. În momentul acela, era imposibil să-i mai considere un copil.

– Da, acum! Probabil că noi doi sîntem la fel, dar la poli opuşi. Te-am iubit din prima clipă cînd te-am văzut. Aveam doar cinci ani, cînd mama ţi-a deschis uşa, prima dată. Stăteai în prag, o fată de cincisprezece ani, prea înaltă, prea slabă, cu părul ce-ţi intra în ochi, pentru că fuseseşi prea grăbită ca să-l mai strîngi la spate. Erai drăguţă, într-un fel aparte, nu la modul să iei respiraţia unui bărbat. Pe mine, însă, m-ai blocat. Te-am privit, de la înălţimea mea de copil şi m-am îndrăgostit de tine. De atunci şi pînă în clipa asta, n-am încetat să te iubesc.

Părea şi mai înalt, continuînd să se aplece asupra ei.

– Eu am fost acela care l-a convins pe tata să instituie premiul *Taggie*, în speranţa că asta te va determina să te întorci la Chandler. Eu am fost cel care l-a îndemnat pe tata să-ţi scrie, după moartea lui Charley, şi să-ţi propună să formezi o companie aviatică pentru familia noastră. Eu am fost sponsorul anonim pentru şase demonstraţii de zbor, pentru tine şi Charley, căci ştiam că pe atunci el îţi bea ultimul bănuţ. Unchiul *meu* i-a vorbit preşedintelui despre fapta voastră eroică de a salva victimele incendiului. Ea îl privea uluită.

– Tu? Atît a putut şopti.

– Da, eu. Te-am iubit întotdeauna. Întotdeauna, neîncetat. Aşa cum tu, privind un avion, ştii sigur că este visul vieţii tale, la fel şi eu am ştiut din prima clipă, că sîntem făcuţi unul pentru altul. Am cunoscut foarte puţine femei. Nu m-am culcat cu nici una, fiindcă mi se părea că te-aş fi trădat. Te-am aşteptat şi în timpul ăsta ţi-am purtat de grijă, folosindu-mi întreaga abilitate.

Brusc, el se îndreptă, privind-o cu mînie.

– Iar *tu,* iată ce faci!

Felul în care spuse „tu" o făcu să i se zbîrcească pielea.

– Te-am judecat greşit. Am crezut că ai caracter. Am crezut că ai curajul propriilor tale convingeri. Ai avut tăria să fugi cu un bărbat de două ori mai vîrstnic decît tine şi te-a durut în cot de părerea celor din jur. Ai învăţat să pilotezi mai bine decît orice bărbat şi te apucă rîsul la ideea că un bărbat ar putea fi egalul tău. Tu făceai acrobaţii pe crengile copacilor, pe cînd altor fete le era frică să nu-şi ude părul. Poţi face în viaţă orice, orice vrei. Îţi trăieşti viaţa aşa cum vrei tu, fără să te gîndeşti ce-ar spune restul lumii, dar, cînd e vorba de dragoste, devii laşă. Eşti gata să mă arunci bucuroasă la gunoi, numai pentru că certificatele noastre de naştere spun că avem vîrste diferite.

Jackie încercă să se apere, dar el n-o lăsă.

– Nu mai încerca să mă minţi şi să te minţi. Singura oprelişte dintre noi este părerea ta stupidă că nu putem fi împreună din cauza vîrstelor noastre. Tu nu-ţi permiţi să mă cunoşti. Ţi-e teamă să stai de vorbă cu mine, ca nu cumva să descoperi că aş putea avea şi eu un cap de bărbat, ce-i drept, pe umeri. Aşa cum tu eşti un adult, nici eu nu mai sînt un copil. Eu m-am născut bătrîn, iar tu, Jackie, te-ai născut copil şi vei rămîne veşnic copil. Niciodată n-ai să creşti mare, sau, mai bine-zis, niciodată n-ai să îmbătrîneşti. Ştii care este unul din motivele pentru care te iubesc atît de mult?

– Nu, şopti ea.

– Pentru că mă menţii tînăr. Nu contează cîţi ani ai, întotdeauna vei avea prospeţimea unui copil. Nu te preocupă problemele celor din jur. Pe noi, bieţii muritori, ne apasă gîndul bolilor şi al durerilor de şale, dar tu nu ştii ce înseamnă. Nu le ai şi nu le vei avea niciodată. Tot

timpul te gîndeşti să faci numai ce vrei şi cînd vrei tu. Dacă vrei să zbori, zbori, chiar dacă alţii îţi spun să n-o faci. Am fost turbat de gelozie pe Charley. Ştia exact cum eşti şi a simţit cum trebuie să procedeze, ca să te înhaţe. Tu i-ai fost recunoscătoare, dar el ştia că ar fi trebuit în genunchi să sărute pămîntul, pentru că a avut prilejul de a te întîlni. Ştia că-i vei purta de grijă şi se amuza cînd o făceai. Îţi cunoştea valoarea foarte bine.

William oftă.

– Înainte de a pleca, Charley şi-a trecut mîna prin părul meu şi mi-a spus: „Mai mult noroc, data viitoare, puştiule!" Pentru el ai fost un premiu şi acum eşti nepreţuită.

Figura lui nobilă era schimonosită de un zîmbet plin de dispreţ. Felul în care o privea de sus în jos o făcu să-i fie ruşine de ea însăşi.

– De fapt, *ai fost* nepreţuită. N-aş fi crezut niciodată că s-ar putea întîmpla, dar ai îmbătrînit, Jackie. Ai devenit o femeie bătrînă.

El rămase în faţa ei un moment, de parcă ar fi aşteptat ceva. Poate se gîndea că ea îşi va înlănţui braţele în jurul lui, spunîndu-i că n-a îmbătrînit, iar ca dovadă era dorinţa ei de a trăi cu un bărbat cu zece ani mai tînăr ca ea. Dar Jackie n-ar fi fost în stare să facă aşa ceva. Pur şi simplu nu putea. Nu conta ce i-a spus. Cînd îl privea, îl vedea pe micul Billy Montgomery şi, pînă nu scăpa de această imagine, n-ar fi fost capabilă să vadă în el altceva decît un copil.

După un lung moment de tăcere, el spuse în sfîrşit:

– Bine, Jackie, ai cîştigat! Sau poate am pierdut amîndoi? Oftă din adîncul sufletului. Îmi împachetez şi plec de aici, imediat.

Ea rămase neclintită. Pe de o parte, era tristă, dar, pe de altă parte, uşurată. Nu va mai avea îndoieli, nu se va mai chinui. Nu-i va mai urmări prin casă trupul tînăr,

puternic, nu va mai zace trează, în pat, pentru a-i asculta orice zgomot.

Cînd plecase de acasă, Jackie voia să se plimbe, o plimbare lungă, în timp şi spaţiu. N-ar fi putut să-l vadă părăsind casa. Simţea că trebuie să prelungească, pe cît posibil, momentul cînd se va întoarce şi va intra în apartamentul goi.

Deşi nu plîngea şi ar fi putut să vadă încotro merge, Jackie părea că nu se uită pe unde calcă. Poate că era mult prea adîncită în gînduri. Indiferent de cauză, însă, nu sesiză în faţa ei un povîrniş abrupt, adînc, săpat în stîncă de cursul unei ape, ca o groapă, în care se adunaseră, în timp, resturi ruginite de fier vechi. Agilă de felul ei, încercă să se agaţe de ceva, dar piciorul călcă pe un bolovan ce se rostogoli în prăpastie, iar ea căzu. Nu alunecase prea jos. Se oprise în mijlocul unei grămezi de fiare ruginite, care fuseseră odată un *Ford*.

Buimacă, îşi scutură capul, apoi verifică mental dacă n-are vreun os rupt. Era întreagă nu păţise nimic. Nu-şi putu stăpîni un zîmbet de uşurare. Încă zîmbind, îşi trecu mîna peste frunte şi simţi ceva fierbinte şi lipicios, care nu putea fi altceva decît sînge.

Îşi trase repede mîna şi văzu că era de asemenea plină de sînge. În palma dreaptă, avea o rană adîncă. În jurul ei numai margini ascuţite de metal ruginit. Se tăiase într-una din ele. „Tetanos", îi trecu imediat prin minte.

– Jackie!

Nu o surprinse vocea lui William, strigînd-o cu îngrijorare. Ca şi în copilărie, el simţea cînd Jackie avea nevoie de ajutor. Indiferent unde s-ar fi aflat, el o găsea întotdeauna.

– Aici, strigă ea, în sus, către marginea gropii, dar vocea îi era stinsă, mai mult o şoaptă. Suna slab şi fără putere, ca şi cînd Jackie era o umbră, nu o fiinţă reală.

Din fericire, William o auzi, însă, şi apăru la marginea gropii, cam deasupra capului ei, cu spatele spre soarele care apunea, privind în jos, spre ea.

Pînă a-i vedea figura lui William, Jackie nu-şi imaginase cam cît de rău arăta. El era palid. Privindu-se, ea descoperi că era plină de sînge, pe bluză, pe pantaloni, probabil şi pe faţă, iar rana de la mînă continua să sîngereze. Din palmă, i se scurgea permanent un pîrîiaş de sînge roşu şi fierbinte.

Jackie închise ochii pentru o clipă, destul însă să-l facă pe William să sară jos peste firul de apă care vîjîia pe fundul prăpastiei. Lui Jackie i se părea că e foarte departe. Îl auzi cum îşi dă drumul de pe marginea prăpastiei, cum sare peste stîncă. Ca prin vis, ea zîmbi, întrebîndu-se dacă stîncile nu s-au dat la o parte din drumul lui.

– Jackie, spuse el încet, trezeşte-te! Mă auzi? Trezeşte-te!

– Nu dorm, răspunse ea, dar se simţea ciudat, ca şi cînd s-ar fi aflat în afara trupului ei. Parcă mi s-a mai întîmplat odată ceva asemănător, spuse ea zîmbind. Ai de gînd să mă salvezi, din nou?

– Îhm, fetiţo. Întinde-mi mîna, să te scot de aici.

Ea zîmbi, auzindu-l că-i spune „fetiţo". Charley obişnuia s-o strige aşa. De fapt, cei mai mulţi dintre bărbaţii pe care-i cunoştea foarte bine îi spuneau, cîteodată, „fetiţo". Vag, îşi dădea seama că William vine spre ea. Cînd îi auzi foşnetul hainelor, îşi deschise ochii larg, pe cît putea. William era cu pieptul său lat, musculos, dezgolit. Pielea netedă, fierbinte, lipsită de păr, arăta minunat.

– Ascultă-mă Jackie, spuse el. Ai pierdut mult sînge şi s-ar putea să leşini. Aş vrea să-ţi aduni puterile şi să încerci să faci ce-ţi spun. Mă înţelegi?

Ea dădu afirmativ din cap, zîmbind uşor. Se sperie,

însă, cînd îl văzu că îi leagă încheietura mîinii folosind o fîşie ruptă din cămaşa lui. Pînă atunci nu simţise nici o durere, dar manevra asta îi aminti că e rănită.

– Te doare? întrebă el.

– Da, veni răspunsul, deşi ea încerca să braveze.

– E bine. Durerea o să te ţină trează. Acum, am să încerc să te ridic şi să te duc la un doctor care să te coasă.

– N-am nevoie de nici o cusătură. Pe cuvînt. E doar o zgîrietură mai adîncă. O mică tăietură. E suficient un plasture.

– Fricoaso! îi spuse, în timp ce o urca pe umărul goi şi începu să urce malul.

Jackie se gîndi că tot corpul ei era cît un umăr de-al lui. Era pe punctul de a leşina, iar mîna începuse s-o doară rău.

– Dacă tatăl tău te concediază, ţi-ai putea găsi de lucru, salvînd cuconiţele distrate. Mai rău ar fi de garderoba ta. William, nu-i aşa că sînt al naibii de grea?

Aproape că murmură ultima remarcă, sperînd ca el să-i spună că nu este grea deloc.

– Da, eşti. Arăţi destul de subţire, încît s-ar putea crede că eşti uşoară, dar nu eşti deloc. Eşti foarte grea.

La ce putea să se aştepte de la un bărbat, care-i aşezase totul, după dimensiuni, în dulapurile ei din bucătărie? Să aibă fantezie?

– Ştii ceva, pot să merg şi singură! Mi-am tăiat mîna, nu piciorul, iar acum mă simt chiar mai bine. Dacă sînt prea grea pentru tine, pot merge şi singură.

– Nici gînd! îi răspunse scurt William.

Cînd ajunseră la albia rîului, se aştepta ca el s-o lase jos, dar se înşelase. O ridică în braţe şi porni cu ea spre casă.

Se simţea mai bine, cu excepţia durerii din mînă care era tot mai puternică şi începuse să se întindă în

tot corpul. Braţele îi atîrnau la spatele lui William, iar mîna îi era atît de plină de sînge, încît nu reuşea să vadă tăietura. Se îmbărbăta, însă, spunîndu-şi că nu putea fi prea adîncă. De fapt, nici n-avea nevoie de un doctor. Puţin săpun, un bandaj bine strîns şi gata!

Ca şi cînd i-ar fi citit gîndurile, William îi spuse:

– Nu discut! Te coase!

Cu o grimasă, ea îşi lăsă mîna să-i cadă fără s-o mai privească.

Trei ore mai tîrziu, cusută, bandajată ca într-un costum din Hong Kong, după expresia ei, aşezată pe pat, Jackie se simţea ca ultimul prost. Cum reuşise să fie atît de năroadă, încît să alunece de pe marginea unei prăpăstii?

În timp ce-şi contempla prostia, uşa de la dormitor se deschise, iar William intră ducînd o tavă cu mîncare, pe care i-o aşeză pe genunchi.

– Supă de pui, crutoane, salată, limonadă şi budincă de ciocolată, ca desert. Mănîncă, să te faci bine.

– Zău, Billy, pot să mă hrănesc şi singură. Te porţi cu mine, de parcă am şi făcut febră tifoidă. Am să mă dau jos din pat şi...

În timp ce William o privea cu o expresie îngăduitoare, ea încercă să se ridice. Imediat, simţi însă că o ia ameţeala. Îşi duse dosul palmei la frunte, cu un nobil gest victorian, şi căzu înapoi în pat.

– Ce spuneai? Nu-i aşa că nu-ţi este rău? E doar o mică tăietură, ceva mai mult de douăzeci şi şase de copci, iar cu sîngele pe care l-ai pierdut ai fi îngrăşat trei vampiri o lună de zile! Ce mai stai în pat? Urcă-te în avion şi fă nişte viraje!

Jackie îşi dădu seama că merita din plin sarcasmul lui. Şi, pe deasupra, se mai purtase şi ca un bebeluş, în timp ce era cusută. Tînărul Blair sosise

acasă, la volanul maşinii mari cît un avion, a domnului Montgomery.

În clipa în care-l văzu, Jackie începu să ţipe s-o lase în pace, cu acele lui cu tot.

Tînărul Blair – numit aşa de mama sa, pentru a face distincţie între el şi tatăl său, tot doctor – clipi la ea de cîteva ori, apoi se întoarse către William, nedumerit.

– Coase-o! O ţin eu!

Şi chiar aşa au şi făcut. William o ţinea bine în braţele sale puternice şi o alinta ca pe un copil, în timp ce tînărul Blair îi punea copcile. William îi mîngîia părul şi îi punea tot felul de întrebări absurde despre avioane. Căuta să-i distragă atenţia, enervînd-o sau stîrnindu-i rîsul. Pînă la a douăzecea copcă, a mers cum a mers. După aceea, însă, întrebările sîcîitoare ale lui William s-au adăugat la durerea tot mai accentuată, aducînd-o în stare să-i spună:

– William Montgomery, habar n-ai de avioane! După tot ce ştii despre zbor, ar trebui să rămîi la faza de avioane de hîrtie. N-ai nici o chemare pentru maşinile zburătoare.

– De ce nu participi la cursa *Taggie?* îi ripostă imediat, încercînd să nu piardă ocazia de a scoate de la ea taina pe care i-o ascundea.

– Pentru că... A! Ce parşiv eşti! Eşti mai rău decît un ac chirurgical! Bine că mi-am dat seama care era scopul flecărelii tale!

Tînărul Blair nu-i dădea atenţie, continuînd să-i coasă mîna. Aproape terminase.

– E o rană foarte urîtă, Jackie, şi te sfătuiesc să-ţi foloseşti cît mai puţin mîna, măcar cîteva zile. Trebuie lăsată să se vindece. Asta înseamnă că nu vei mai zbura un timp.

– Dar...

William o întrerupse.

– Am eu grijă de ea.

– Şi de un puştan ca tine, cine are grijă? şopti ea printre dinţi. Durerile erau aşa de mari, încît nu mai ţinea cont de ce vorbeşte sau pe cine jigneşte.

William nu părea să se sinchisească de remarca răutăcioasă.

– Am angajat o virgină de optsprezece ani să-mi schimbe scutecele. Ai ceva împotrivă?

Jackie simţi că roşeşte. Prefera să-l privească pe tînărul Blair cum îi coase mîna. El nu-şi ridica privirea, dar îl simţi că zîmbeşte. William insinua că ar fi geloasă şi că ei doi sînt amanţi, ceea ce, bineînţeles, era departe de adevăr. Ar fi putut să-i explice asta doctorului, dar nu-şi găsea cuvintele.

După ce operaţia luă sfîrşit, iar Jackie îşi putea lăsa, în fine, mîna pe pătură, simţi că o cuprinde furia, văzîndu-l pe doctor că-l ia deoparte pe William şi că îi vorbeşte, de parcă i-ar fi fost soţ sau chiar tată.

– Ai grijă să stea liniştită. O să se simtă mai bine peste o zi sau două, dar trebuie să se menajeze, în continuare.

– Desigur, îl auzi pe William spunînd, ca şi cînd era de la sine înţeles că acest tînăr, acest foarte tînăr bărbat, o va îngriji.

Luîndu-şi foarte în serios atribuţiile, William îi pregătise masa şi insista să mănînce.

– Nu mi-e foame! spuse ea, realizînd că se poartă ca un copil răzgîiat.

William stătea în picioare lîngă patul ei, privind-o de sus.

– Bine, spuse încet. Faci cum crezi. Pentru următoarele zile, voi angaja atunci o asistentă care să te îngrijească. Nu te pot obliga să mă asculţi.

– Dar pot să-mi port şi singură de grijă, zise ea sfidător.

– Chiar aşa să fie? întrebă el, arcuindu-şi o sprînceană. Cum ai de gînd să-ţi speli părul, doar cu o mînă? Bănuiesc că n-ai să-l laşi aşa, plin de sînge uscat? S-ar putea să te năpădească muştele. Dar ce mai contează? Eşti puternică, le poţi goni. Cum te hrăneşti cu o mînă? În casa asta nu există mîncare nici pentru un peştişor, cu atît mai puţin pentru o femeie flămîndă. Cred că mai bine ar fi să chem o asistentă. Mi se pare că am auzit pe cineva că domnişoara Norton e liberă.

La acest nume, Jackie păli. Domnişoara Norton era coşmarul oricărui copil: mare, puternică, cumplit de severă şi ursuză. Se născuse bătrînă. Avea părul gri-argintiu, se îmbrăca complet în alb şi părea de cincizeci de ani, încă din ziua naşterii, care se pare că fusese cam cu un secol înainte de venirea pe lume a lui Jackie.

– Eu... Oh! N-ai putea să chemi pe altcineva? De pildă, pe drăgălaşa domnişoară Patterson?

– Cîteva mămici din oraş au descoperit că siropul pe care-l dădea copiilor era de fapt whisky curat. Atunci, i-au sugerat să-şi găsească fericirea în alt oraş. De un lucru, însă, să fii sigură. Fie că o voi chema pe domnişoara Norton, fie că-ţi vei găsi tu singură o asistentă, eu voi continua să-ţi port de grijă. În nici un caz n-am să te las aici, să te descurci tu, de capul tău. Chiar dacă nu meriţi să te îngrijesc, după tot ce mi-ai făcut azi, nu te pot lăsa singură.

El îşi lăsă capul într-o parte.

– De fapt, ce ai tu împotriva mea, Jackie? Am avut vreo comportare necuviincioasă faţă de tine? Ţi-am spus vreodată ceva care să te ducă cu gîndul la intenţii obscene, în legătură cu tine?

– Nuuu, zise ea, folosindu-şi întreaga voinţă de care era capabilă, ca să nu roşească. Ţinînd cont că

pierduse atît de mult sînge, era de mirare că mai putea roşi.

– Atunci, ce am greşit? Poate crezi că ţi-am făcut avansuri? După cîte înţeleg, mă consideri permanent un copil – mereu îmi aminteşti acest lucru. Atunci, cum ar putea copilul care sînt să facă toate lucrurile de care tu mă crezi capabil? Mai mult, tu eşti o femeie bătrînă, nu-i aşa?

– Da, spune ea cu îndoială. Aşa cred. Adică, desigur, ai dreptate.

– Ei bine, Jackie, voi fi sincer cu tine. Sînt un Montgomery, să nu uiţi niciodată. Chiar ai lipsit atît de mult din oraş, încît ai uitat renumele familiei mele? Crezi că sînt în stare să-i fac ceva unei femei, cînd e limpede ca lumina zilei că nu-mi suportă decît cu greu prezenţa? Azi ai păţit-o urît, încercînd să-mi arăţi că nu mă vrei. Mi-ai demonstrat că preferi să pui capăt unei prietenii de o viaţă, decît să mă ştii în preajma ta. Ştii cum m-ai făcut să mă simt în după-amiaza asta?

– Ai fost destul de explicit în privinţa asta, spuse ea, încercînd să nu-şi mai amintească tot ce-i spusese el. Nu se simţise niciodată atît de neînsemnată, de meschină.

– Ei bine, tu te-ai purtat urît, iar eu ţi-am ripostat cu armele mele. M-ai făcut să înţeleg clar că nu mă vrei, nici acum, nici mai tîrziu, pentru că veşnic eu voi fi pentru tine doar un copil. Asta el

Ea încercă să-i citească expresia feţei, dar nu reuşi. De mic copil, Billy era de nepătruns. Deşi era permanent după ea, Jackie nu ştiuse niciodată dacă el o plăcea sau se gîndea la ea doar ca la o ciudăţenie.

– Uite şi acum ai nevoie de ajutor, iar pentru mine e foarte uşor să ţi-l dau. Tînărul Blair a spus că poţi să-ţi mişti mîna abia peste o săptămînă. Am să fac tot ce vrei tu. Rămîn aici, sau plec şi plătesc pe cineva care să te

îngrijească, dacă vrei tu. În caz că rămîn, vom fi în relaţii de...

El zîmbi.

– Îţi aminteşti de vremurile cînd îmi erai guvernantă? Poate că acum pot să-ţi întorc favoarea. Am să fiu guvernanta ta. Nu crezi că e un schimb cinstit?

– Eu... nu ştiu, încercă ea să răspundă. Toată partea dreaptă a trupului o durea, fusese lovită şi rănită, părul îi era plin de praf şi de sînge închegat şi îi dădea mîncărimi enervante, iar, pe deasupra, era foarte, foarte obosită. Nu voia să ia acum nici o hotărîre. Tot ce-şi dorea era să se spele şi să doarmă.

– Hai, vino, spuse el, prinzînd-o de mîna sănătoasă şi ridicînd-o din pat. Nu te poţi gîndi, acum. E cazul să faci o baie, trebuie să-ţi spăl părul şi după aceea să dormi.

– Nu mă gîndesc să...

– Rareori o faci! Tu întîi acţionezi şi după aceea gîndeşti...

Cînd reuşi să se ridice în picioare, în faţa lui, el o privi în ochi.

– Jackie, tu chiar crezi că sînt genul de băiat care să profite de o femeie atunci cînd e rănită şi are dureri mari?

Ceva, din modul lui de exprimare, o făcu să se încrunte. Poate erau de vină cele două cuvinte, „băiat" şi „femeie", puse alături. Dar, indiferent ce o deranjase, ştia sigur că el n-ar fi profitat de ea. Nu era genul de bărbat care să înfricoşeze o femeie.

– Nu poţi tu să-mi speli părul. Mă spăl şi singură.

– Nu cred să reuşeşti cu o singură mînă.

Tot ce spunea şi făcea avea darul s-o deruteze. Poate n-ar fi trebuit să-l compare mereu cu Charley, dar el fusese singurul bărbat pe care-l cunoscuse cu adevărat.

Charley avea o figură viguroasă, de tată, dădea ordine, lua decizii, spunea „nu" mai des decît „da", dar, ca mamă, era cel mai rău. Mulţumită Celui de Sus, Jackie avea o sănătate de fier. În puţinele cazuri cînd fusese bolnavă, Charley se plictisise şi plecase de acasă, mai înainte ca ea să se fi însănătoşit. Îşi amintea că odată, avea febră mare, era şi foarte slăbită. Cu toate acestea, a fost nevoită să meargă la bucătărie să-şi desfacă singură o conservă de supă.

Poate că bărbatul pe care-l cunoşti cel mai bine în viaţă îţi formează părerea despre cum ar trebui şi, cum n-ar trebui să fie un bărbat. Iată de ce acum ea se întreba dacă se cădea ca un bărbat să spele părul unei femei. Ceea ce, desigur, era absurd. Dacă bărbatul face treburi „rezervate femeilor", îşi pierde părţile trupului care reprezintă bărbăţia? Sau i se usucă şi devin inutile? Bineînţeles că nu. Era foarte adevărat că singurii bărbaţi din viaţa ei, tatăl şi soţul, îşi petrecuseră viaţa stînd în fotoliu, pretinzîndu-i ei să-i servească tot timpul cu diferite treburi. Şi probabil că asta aştepta ea de la bărbaţi, femeia trebuia să dea, iar bărbatul, să primească; iar cînd bărbatul era cel care dădea, era cam... nu era bine, sau nu era pe de-a-ntregul bărbat.

William îşi ţinea braţul în jurul umerilor ei, într-un fel camaraderesc, nesexual şi, de aceea, atingerea lui o deruta. Azi-dimineaţă, ţipase în gura mare că o iubea, că a iubit-o, dar acum, părea că nici n-o mai place, măcar. Totuşi voia s-o ducă în baie să... să ce?

– Hai, nu te mai gîndi atîta, zise William, în timp ce deschidea uşa băii. O lăsase puţin singură, cît să ia un pahar de apă şi o pastilă dintr-un flacon. Puse apoi paharul pe marginea chiuvetei.

– Uite, ia asta.

– Ce este?

– Ar putea fi un medicament făcut dintr-o iarbă foarte veche, găsită într-un mormînt din America de Sud şi care o face pe femeie să execute orice-i cere bărbatul. Sau, ar putea fi un analgezic, care te poate face să simţi mai puţin durerea din mînă. Tu ce crezi?

Jackie luă pastila fără nici o umbră de zîmbet şi o înghiţi cu puţină apă.

– Ei, bravo! Acum scoate-ţi bluza asta, pătată de sînge.

Jackie deschise gura să spună ceva, dar renunţă. Purta sutien care-i mai acoperea puţin partea de sus a corpului. Şi, de fapt, apăruse de nenumărate ori în tricouri decoltate, vara, în public. Era vreo diferenţă?

Brusc, William îi cuprinse umerii şi o întoarse cu faţa spre el, nas în nas.

– Jackie, nu sînt un violator. Nu sînt genul de bărbat care să profite de o femeie care a fost rănită şi a pierdut mult sînge. Nu sînt... nu sînt aşa de domic de o femeie, încît să recurg la trucuri, pentru a o dezbrăca. Tot ce vreau e să-ţi spăl tonele de sînge uscat de pe tine. Arăţi oribil şi ai început să miroşi urît. Acum, fii amabilă şi scoate-ţi bluza. Poţi să te acoperi cu un prosop, ca să nu te văd eu. Oricum, însă, trebuie să te speli.

Pastila începuse să-şi facă efectul: durerea era mai puţin acută, iar ea începuse să se simtă ameţită. Zîmbind uşor, încercă să-şi descheie bluza, dar îi era greu, cu o singură mînă. O fulgeră o durere puternică, în momentul cînd încercă să-şi folosească mîna bandajată. În final, William îi descheie nasturii şi îi scoase bluza. După aceea, nu mai avu nici o problemă cu ea.

Cu un minut în urmă, era o femeie de treizeci şi opt de ani, acum însă, un copil murdar ca un purcel, aplecată deasupra unui lighean, ca să fie spălată pe cap.

Jackie constatase că este cel mai senzual lucru din lume să fie spălată pe cap de un bărbat. Cînd mergea la coafor şi-i spăla părul o femeie, aceasta îşi făcea bine meseria, dar era veşnic grăbită, pentru că alte şase cliente îşi aşteptau, aliniate, rîndul la spălător.

Mîinile puternice ale lui William îi masau pielea capului. N-avea unghii care s-o zgîrîie, nu se grăbea, nu părea că ar dori să termine prea repede. Pastila contra durerilor o făcea să se simtă ameţită, ca un pahar de băutură, după o zi grea de muncă. Deşi nu băuse, îşi pierduse sobrietatea. Se simţea relaxată, se încălzise, iar masajul făcut de William îi dădea o stare de piăcută uşurare. Degetele lui îi mîngîiau cu gingăşie pielea capului, apoi muşchii de la gît. Părea că ştie precis care muşchi era încordat, unde să maseze, ca s-o relaxeze.

Parcă prea repede, el îi clăti părul pentru a doua oară, îi înfăşură capul cu un prosop, ca unei actriţe de cinema, apoi o ajută să se ridice.

– Mă duc să umplu cada, pînă cînd te schimbi şi-ţi pui halatul.

Spunînd acestea, se întoarse cu spatele la ea, răsucind robinetele de la cadă. După cîteva clipe de ezitare, Jackie îşi scoase hainele băţoase de murdărie, îşi luă halatul din cuierul din spatele uşii şi îl puse pe ea. Cînd William se întoarse spre ea, cada era plină cu apă fierbinte din care se ridicau aburi, pe deasupra, cu un strat gros de douăzeci de centimetri de spumă. Dacă plonja sub acest strat gros şi opac, ar fi fost complet ascunsă privirilor.

– Mă duc să mai aduc nişte prosoape. Tu, intră în cadă. Şi ai grijă să nu-ţi uzi bandajul. Înainte de a pleca, el stinse lumina. Baia rămase iluminată slab doar de lampa din dormitor.

După ce el părăsi baia, Jackie îşi scoase halatul şi

intră în apa fierbinte. Nimic nu era mai plăcut decît o cadă plină pînă la refuz cu apă fierbinte, acoperită cu spumă uşoară şi parfumată. Rareori îşi permisese plăcerea de a se îmbăia într-o cadă. Rareori avea timp pentru aşa ceva. Dar, de fapt, ea făcea foarte rar asemenea lucruri, care i se păreau decadente şi inutil de senzuale. Putea să se cureţe foarte bine sub duş, fără a mai consuma atîta timp, apă şi săpun.

Închise ochii, lăsînd căldura din apă să-i pătrundă prin piele, pînă la oase. Spuma de baie fusese un cadou de la Terri, făcut cu doi ani în urmă, de un Crăciun. După părerea ei, o femeie singură îşi poate permite acele lucruri delicioase, cum ar fi să leneveşti într-o cadă plină cu apă fierbinte. Jackie, însă, nu deschisese niciodată flaconul. Mirosea ca un coşuleţ cu caise proaspăt culese, coapte de soare, dulci şi zemoase.

Era aproape adormită, cînd William deschise încet uşa, uitîndu-se după ea. Jackie îşi întoarse capul şi-i zîmbi. Îi zîmbi şi el, apoi închise uşa.

Adormise, cînd el s-a întors, după o jumătate de oră. Începu să-i spele faţa. Cînd deschise gura să obiecteze, el îi spuse:

– Fără proteste!

Atunci ea se lăsă din nou pe spate, închizînd ochii. Era prea somnoroasă, prea relaxată, ca să se mai gîndească la ceva. El îi spăla sîngele închegat de pe faţă şi de pe gît, apoi mîna stîngă, nebandajată. Apoi el trecu la capătul căzii, se aşeză pe margine, îi scoase un picior din apă, încercînd să i-l săpunească. Senzaţia era teribilă. Baia slab luminată şi masajul delicat al picioarelor, în apa fierbinte, mirosul aromat al spumei de baie, în combinaţie cu pastila, o făceau pe Jackie să se simtă minunat. Toată viaţa fusese nevoită să muncească şi niciodată nu avusese timp să se bucure de ceva. Întotdeauna avusese drept scop întreţinerea familiei.

Cînd William termină mesajul, ea îi zîmbi. Era atît de frumos, în lumina slabă care venea din dormitor!

– Îţi mulţumesc, îi şopti, în timp ce se mişca spre cuier să-şi ia un prosop alb şi pufos.

– Ieşi din apă. Te şterg eu.

În timp ce rostea aceste cuvinte, el îşi întoarse capul într-o parte şi îşi închise ochii. Jackie ieşi din apă, fără nici o tragere de inimă. Spuma îi mai strălucea pe piele. El o înfăşură în prosop. Braţele îi înlănţuiau trupul prin prosop şi era absolut normal ca aceste braţe s-o înlănţuie în timp ce el îi ştergea spatele cu un capăt de prosop. În loc să se relaxeze, ea tremura.

– Ţi-e frig?

– Nu, şopti şi se trezi punîndu-şi capul pe umărul lui.

Îndepărtîndu-se de ea, el îi ridică bărbia cu vîrfurile degetelor.

– Ai transpirat. O aşeză apoi în pat şi, stînd în picioare, lîngă ea, îi întinse o pijama roz.

– Îmbrac-o. Te-aş ajuta, dar ai să-ţi aduci aminte mîine dimineaţă şi ai să mă urăşti.

Ea izbucni în rîs. În timp ce el era ocupat să-i aranjeze articolele de cosmetică pe toaleta din faţa oglinzii într-o ordine precisă, ca la armată, ea intră în pijama, apoi se strecură, mulţumită, în pat.

– E mult mai bine aşa, îi spuse el în timp ce-i trăgea păturile pînă la bărbie.

– Ai învăţat de la guvernantă cum să te porţi şi cum să faci baie cuiva? şopti ea.

William o privi cu asprime.

– Guvernanta mea avea o idee originală despre baie. Striga „Foc!" şi punea furtunul de incendiu pe noi.

Jackie chicoti.

– Nu-i adevărat!

– Pe cuvînt de onoare! Şi nu ne învelea niciodată la culcare. Spunea „În pat!" şi alergam ca din puşcă. Dacă vreunul din noi îndrăznea să nu se supună, ne lega de picioare şi ne atîrna de balcon, pînă cînd ne revizuiam atitudinea faţă de somn.

– Nici asta nu e adevărat!

– Ba da! Ţi-o jur!

– Trebuie să fi avut şi o latură bună guvernanta ta. Nu cred că era chiar un monstru!

– Mmmm, da. Era unicat. Habar n-avea ce era acela un program. Cînd eram cu ea, puteam mînca cereale la prînz şi came la micul dejun. Şi nu încerca niciodată să ne silească să fim altfel decît eram.

– Ei? spuse ea, prinzînd curaj.

– Uneori, părinţii au idei învechite în legătură cu copiii lor. Ei au impresia că toţi sînt la fel. Alcătuiesc portretul unui copil ideal şi se străduiesc să-i facă să semene cu el. Dacă nu-i plac sporturile, părinţii îi spun: „Trebuie să ieşi afară şi să joci fotbal!" Dacă piciului îi plac jocurile în aer liber, ei spun: „De ce nu stai în casă, să mai citeşti o carte?" Indiferent cum ar fi copilul, ei vor altfel.

– Dar guvernanta ta nu era ca aceşti părinţi, nu-i aşa?

– Nu, nu era. Îi plăceau, sau nu-i plăceau oamenii, pentru felul lor adevărat de a fi. Nu încerca să-i schimbe.

Jackie considera că discuţia era foarte interesantă şi ar fi vrut grozav de mult s-o continue, dar pica de somn.

– N-a încercat să te schimbe? şopti ea, cu ochii închişi.

– Nu. Nu se plîngea niciodată, că sînt... cum sînt. Nu se plîngea că nu sînt ca alţi copii, pentru că nici ea nu era ca alţii. Înţelesese că fiecare e făcut să fie diferit de

celălalt.

– O nepotrivire. Voi doi nu vă potriveaţi. Vocea de-abia i se mai auzea.

– Nu, dimpotrivă, eram, fiecare, un unicat. Se aplecă şi o sărută pe frunte. Acum, dormi şi poate că Zîna Bună, îţi va aduce în noaptea asta ce-ţi doreşti tu cel mai mult.

Ea adormi cu zîmbetul pe buze. El stinse lumina şi ieşi din cameră.

Capitolul 7

A doua zi dimineaţă, cînd se trezi din somn, Jackie îşi dădu seama imediat că mîna dreaptă îi pulsează puternic şi că are stomacul teribil de goi. În primul rînd, simţi că este prea slăbită pentru a se putea da jos din pat. Încet, deveni conştientă de zgomotul surd care venea din direcţia bucătăriei.

Curiozitatea o făcu să-şi depăşească starea de letargie. De la bucătărie veneau tot felul de arome îmbietoare, pe care nu reuşea să le identifice: pui, zarzavaturi, pîine caldă şi ceva care aducea a cidru fierbinte, de mai. Se ridică şi plecă după miros.

William tocmai ieşise din bucătărie. Stătea pe micul pavaj din dale de piatră şi meşterea ceva. Cu picioarele depărtate, curăţa cu o mică rindea o uşă scoasă din ţîţîni.

Razele soarelui pătrundeau în bucătărie, prin perdelele din dantelă albă, ca o spumă, iar masa rotundă din lemn de pin era încărcată cu platouri cu mîncare, acoperite.

Îl privi. Spatele puternic i se contura prin bluza de bumbac de un albastru pal. Mîinecile îi erau suflecate. Mîinile puternice, osoase, mînuiau rindeaua pe conturul uşii, cu o mişcare, ca o mîngîiere. Jackie îşi netezi părul cu mîna. Rezistă tentaţiei de a se întoarce în dormitor

ca să-şi aranjeze faţa şi părul, poate chiar să-şi facă unghiile. Se sili să rămînă pe loc. N-avea chef să pară o femelă prostuţă şi cochetă.

– Ce faci? îl întrebă.

El se întoarse spre ea, zîmbindu-i cu un surîs luminos, ca razele soarelui.

– Repar ceva. Sprijini uşa de peretele casei şi se îndreptă spre ea.

– Ia să-mi văd pacienta! Îşi puse cu tandreţe ambele mîini pe capul ei şi-i întoarse faţa spre lumină.

– M-am lovit la mînă, nu la faţă!

– Poţi citi o mulţime de lucruri, privind în ochii cuiva.

– Ce fel de lucruri? Că e miop? Cît a băut cu o seară înainte?

– În cazul tău, cu totul altceva. Albul ochilor este clar în dimineaţa asta, spre deosebire de aseară, cînd era tulbure, de durere şi sperietură. Ţi-e foame?

– Sînt lihnită.

– Bănuiam. Ia loc. Îţi pun o farfurie.

Ea îl lăsă să o servească. Era aşa de plăcut să fii servită de un bărbat!

De aceea, nu protestă, nu-i spuse că, de fapt, el era musafirul ei şi normal era ca ea să-l servească. În dimineaţa asta, nu i se mai părea că este musafirul ei. În dimineaţa asta, simţea... Nu voia să-şi scruteze sufletul, ca să afle ce simţea.

Stătea cuminte, în timp ce el îi turna cafeaua fierbinte. Nu se lamentă nici cînd puse zahăr şi lapte, cafea pentru copii, se gîndi ea. Ştia că azi îi va părea gustoasă.

– Mic dejun sau prînz? întrebă el. O privire scurtă spre ceas îi arătă că era aproape ora unu, a după-amiezei.

Dormise aproape paisprezece ore. Nu-şi amintea să mai fi dormit vreodată, atît.

– Prînz, răspunse ea. Urmări apoi cum îi umple farfuria cu o bucată generoasă dintr-un pui prăjit, într-o tavă uriaşă. Adăugă sos, morcovi şi mazăre. Presără deasupra mărar tocat. Pîinea era caldă încă. Cidrul fierbinte de mere aromea dintr-o cană uriaşă.

– Tu ai pregătit toate astea? îl întrebă ea, neîncrezătoare.

El rîse.

– Nu tocmai. Salutări de la bucătarul familiei mele. Unul din fraţii mei a adus tot, cam acum o oră.

Era prea ocupată cu mîncarea, ca să mai comenteze. Ignora chiar şi faptul că William o privea, urmărindu-i mişcările, cu un zîmbet visător, pe faţă.

– Jackie, cît timp a trecut, de cînd nu ţi-ai mai luat o vacanţă? O vacanţă adevărată? Fără avioane, fără nimic, care să-ţi amintească de ele.

– Nu mi-am dorit niciodată o asemenea pauză. Îl privi zîmbind, pe deasupra farfuriei, pe jumătate golită. Dar tu? Cînd ţi-ai luat ultima vacanţă?

– Exact în aceeaşi perioadă cu tine.

Izbucniră amîndoi în rîs.

– Ei bine, spuse el, eu sînt Regele Cupă şi...

– Cine?

– Regele Cupă, care era în conflict cu Regina de Cupă, din *Alice în Ţara Minunilor.*

– Aha, înţeleg.

– În orice caz, declar ziua de azi sărbătoare. Fără cărţi, fără planuri de viitor, fără....

– Fără discuţii despre cursa *Taggie,* îi sugeră ea repede.

– Fără discuţii despre cursa *Taggie.* Ei, acum să-mi spui ce fac oamenii în zilele de sărbătoare?

El părea pus pe şotii.

– Păi, să vedem... Cheltuiesc mai mult decît îşi pot permite. Dorm în locuri străine şi lipsite de confort.

Mănîncă mîncăruri ciudate şi greţoase. Se scoală la ora patru dimineaţa şi-şi petrec şaisprezece ore admirînd lucruri prea mari, prea vechi sau prea nu ştiu cum, ca să poată fi înţelese şi, în tot acest timp, avînd o singură dorinţă: o noapte de somn zdravăn, acasă, în propriul pat.

– Sună splendid, nu-i aşa?

– Divin.

– Vreun loc anume, unde ai vrea să mergi?

– Te referi la un loc îndepărtat şi exotic?

– Desigur.

El surîse.

– Ce-ar fi să mergem într-unul din vechile oraşe miniere, poate găsim ceva interesant de văzut, de pildă, minereu de argint.

– Sună destul de exotic. Crezi că ai putea să urci?

– Da, răspunse ea. Aş vrea să ies afară, la soare.

Mîna rănită mergea spre bine. Jackie se simţea liniştită, fără îndoiala şi neastîmpărul care o caracterizau. Poate era de vină cantitatea mare de sînge pierdută ieri; poate de aceea nu mai părea că doreşte să-l gonească pe William. Sau, poate că, îi era şi puţin milă de ea însăşi, ca atunci cînd ţii regim şi, te scuzi pentru că ai strănutat şi ai putea să fii doborît de gripă şi nu e bine să mori de foame, dacă eşti bolnav. Aşa că, mănînci repede cinci porţii de îngheţată asortată.

Simţea acum că se schimbase ceva în relaţiile ei cu William.

El o salvase ieri, poate chiar i-a salvat viaţa. Ar fi putut muri, din cauza pierderii mari de sînge. Aşa că azi nu-i putea cere din nou să părăsească locuinţa. Trebuia să se poarte frumos şi politicos cu el. Mîine îşi va recăpăta vigilenţa, determinîndu-l să piece. Aşa că astăzi va fi amabilă cu el. Şi poate că, purtîndu-se frumos cu William, se va comporta la fel şi cu ea însăşi.

– Dacă ai terminat de mîncat tot de pe masă, hai să te îmbraci şi să mergem.

– Nu pot să mă îmbrac singură, remarcă ea sarcastic. Auzind aceasta, el ocoli masa, se apropie de ea şi îi deschise primii doi nasturi de la bluza de pijama.

– Ia încheie-i la loc, spuse el.

Jackie făcu o încercare, dar o săgetă o durere ascuţită prin mînă, cînd vru să o mişte.

William stătea calm, cu o expresie de automulţumire pe faţă, în timp ce ea se străduia să-i demonstreze că se poate descurca repede şi bine, chiar numai cu mîna stîngă. După ce îşi irosi cîteva minute, ea îi scoase limba.

Şi el fusese de atîtea ori copilăros.

– Pariez că mi-ai făcut schimbări ridicole în casă, cît timp am dormit. Ce aitceva ţi-ai mai luat libertatea să faci, în afară de uşa de la bucătărie? întrebă ea, încercînd să-şi salveze demnitatea.

– Am făcut puţină ordine, îi răspunse el zîmbind.

Auzind acestea, Jackie se ridică brusc de la masă şi deschise dulapurile de bucătărie. Era atît de mîndră de căsuţa ei cochetă, încît permanent dădea mare importanţă aşezării lucrurilor. Îşi pusese ustensilele de gătit în dulapul de lîngă sobă. Cele necesare pentru spălat şi curăţat erau lîngă chiuvetă. Aparatura folosită mai des se găsea în dulăpioare, mai în faţă, iar alte lucruri, cum ar fi dispozitivul de tăiat ouă, undeva în spate.

William îi schimbase tot acest aranjament. În locul unei aparente, dar încîntătoare dezordini era acum ordine militărească. Toate lingurile din bucătărie erau puse într-un dulap, aliniate perfect, după mărime şi metal. Lingurile de lemnse aflau la un loc, apoi cele emailate şi cele de inox. Ea folosea la gătit doar o parte din ele. Cîteva erau utilizate la vopsirea şosetelor, iar cu una curăţa părul din conducta de scurgere. Acum, toate se

găseau la un loc. La fel şi cuţitele: cuţitul cu care mai repara zidăria era lîngă cel de tăiat pîine. Ghivecele de flori de pe pervaz erau şi ele puse după mărime, semănînd cu un set de păpuşi ruseşti. Pusese muşcata parfumată lîngă asparagus, încît acum trebuia să le citească denumirea pe etichete, în loc să le vadă tulpinile graţioase. Noul lui aranjament o enerva şi i-ar fi trebuit ore întregi să-şi rînduiască din nou dulapurile. În momentul acela, făcu tot posibilul să-i dea de înţeles ce gîndeşte despre atitudinea lui arogantă, specific masculină. Era desigur convins că ştie mult mai multe despre organizare decît ea şi, ceea ce era şi mai supărător, că are dreptul să-i facă ordine în lucrurile ei personale.

Îi zîmbi dulce. Apoi deschise, unul după altul, dulapurile şi cu mîna bandajată măturâ jos întregul conţinut, aşezat cu atîta rigurozitate.

La cel de-al treilea dulap, William sări de la masă, privind-o mînios.

– Faci asta, ca să mă sfidezi! Ar trebui însă să ai mult mai mult bun simţ în organizarea bucătăriei, de fapt în organizarea vieţii tale. Cum aşezasem eu, puteai găsi orice, şi orb să fi fost.

– Dar eu nu sînt oarbă, nu-i aşa? Deschise cel de-al patrulea dulap, dar William o prinse de mînă.

– Opreşte-te!

Încercă să-şi scoată mîna dintr-a lui, dar el o prinse mai puternic şi o trase cu totul spre el.

– Pentru dezordine, nu există nici o scuză, remarcă arţăgos William, iar Jackie începu să rîdă. Rîsul său îl făcu şi pe el să zîmbească.

– Nu te las să mai faci mizerie, spuse el. Cît crezi tu că mi-a luat să sortez fiecare lucru, din aceste dulapuri?

– Mult mai puţin decît o să-mi ia mie să le pun înapoi, la locul lor.

Timp de cîteva minute, s-au jucat, mai în glumă, mai în serios, de-a războiul: el îi dădea la o parte mîna, de cîte ori ea încerca să apuce mînerul uşilor de la duiă-pioare.

– Ştii ceva, eşti un caraghios! spuse ea rizînd şi împingîndu-l. Ideea ta de organizare e o prostie. Eu îmi pun lucrurile acolo unde am nevoie să le folosesc.

– Hai! Poate ai avut de gînd să faci aşa! Dar, după cum arată, se pare că le pui unde-ţi vine! Nouăzeci şi nouă la sută din lucruri le-ai îngrămădit într-un singur dulap, în cel mai apropiat de chiuvetă. Era un chin să iei ceva de acolo. Lenea este organizatorul tău.

Şi ce dacă era în aceste cuvinte ceva mai mult decît un pic de adevăr? Era groaznic, cînd oamenii ajungeau să te cunoască îndeajuns de bine ca să-ţi observe greşelile. Era mult mai bine înainte, cînd nu te cunoşteau deloc şi credeau că eşti perfect.

– Lasă-mă să plec, spuse întorcîndu-se spre el. În clipa aceea, însă, era cu totul în braţele lui, înfruntîndu-l, cu braţele răsucite într-ale lui.

– Ştii că-mi place! îi spuse el, adulmecîndu-i pielea de pe gît. Miroşi bine, a somn.

– A ce?

William îi sărută gîtul. Mîinile o strîngeau cu putere, apăsînd-o pe trupul lui. Îi despărţeau doar ţesăturile uşoare ale hainelor de interior.

– Eu... eu cred că n-ai să faci asta, şopti ea. Capul îi era dat pe spate, iar ochii, închişi. Se gîndea să-l oprească.

Interveni însă pretextul cu îngheţata.

Cum ar fi putut ea să oprească un bărbat aşa de voinic, cînd ea era atît de slăbită, după accidentul de ieri? O să-l oprească, în momentul cînd se va simţi mai bine.

– Jackie, eşti atît de frumoasă! Ai idee cum arăţi în

dimineaţa asta?

– Ca şi cînd aş fi dormit într-un hambar.

– Exact. Buzele îi mîngîiau lobul urechii. Eşti fierbinte şi moale şi dulce, atît de dulce. Ai vocea puţin răguşită, iar ochii îţi sînt doar pe jumătate deschişi. Mîinile lui au alunecat în jos, pe spate, pînă la rotunjimile feselor, nu mai departe, rămînînd hotărîte în această zonă a curburilor, în timp ce buzele i se furişau spre mijlocul gîtului.

– William, eu... ah, eu cred că..., cred că ar fi mai bine să mă îmbrac.

– Desigur, spuse, îndepărtîndu-se atît de brusc, încît o făcu să alunece cu spatele spre chiuvetă, de care se prinse zdravăn, cu mîna sănătoasă. El se îndreptă spre uşa bucătăriei şi rămase o clipă acolo, cu spatele la ea. Îi putea vedea umerii mişcîndu-se în ritmul unei respiraţii puternice, cu care încerca să se liniştească.

– Eu nu cred că ar trebui să se mai repete, spuse ea, fără vlagă.

– Nici eu. Vocea lui era aspră, ca şi cînd ar fi vorbit cu sine. Părea că n-ar mai putea repeta ceea ce tocmai făcuse. Cînd se întoarse spre ea, William zîmbea din nou. Singura schimbare vizibilă era că pielea gîtului era puţin mai colorată decît de obicei.

Cu un aer detaşat, William făcu un pas înainte şi, cu îndemînare şi rapiditate, îi descheie toţi nasturii de la pijama.

– Acum, mergi şi te îmbracă. După aceea o să-ţi închei eu nasturii şi o să-ţi leg şireturile de la pantofi. Îşi săltă capul, cu o privire rugătoare. Dar, Jackie, încearcă să-ţi închizi singură fermoarele!

Ea începu să rîdă, dar privirea lui era mult prea serioasă.

– Am să mă străduiesc, îi spuse solemn, în sinea ei, însă, deborda cu bucurie. Este încîntător să te simţi

dorită, se gîndea ea, în timp ce aproape ţopăia spre dormitor. La şaisprezece ani, cînd bărbaţii te doresc, este înfricoşător. Nu ştii ce să faci cu ei. Îţi doreşti să fii considerată o femeie inteligentă, care şi-a încheiat de mult copilăria. La şaptesprezece ani, vrei să-i demonstrezi mamei că eşti un adult, că poţi avea un bărbat ca şi ea şi că eşti suficient de coaptă ca să fii în stare să ţii o casă şi să ai grijă de bărbatul din ea, la fel ca mama. Te deranjează, însă, că tot ceea ce-l duce mintea pe acel bărbat este să-ţi bage mîinile pe sub hainele tale. De ce oare băieţii de şaptesprezece ani nu privesc cu seriozitate viaţa şi viitorul? Ei nu ştiu ce-i aşteaptă?

În viaţă, nu sînt multe lucruri mai serioase, mai oneste, mai tulburătoare, decît o fată de şaptesprezece ani.

Dar, la treizeci şi opt de ani, nu mai trebuie să te afirmi în faţa mamei. Cînd ajungi la treizeci şi opt de ani, ai învăţat că a ţine o casă şi a purta de grijă unui bărbat nu e ceva original; e doar o rutină. Mereu îi speli ciorapii, te gîndeşti cu ce să-l mai hrăneşti, iar şi iar, tot timpul aceleaşi lucruri. La treizeci şi opt de ani ai vrea să te simţi dorită şi te întrebi ce s-a întîmplat cu toţi acei băieţi de şaptesprezece ani care nu se puteau abţine să nu pipăie fetele. Tocmai cînd femeia începe să se relaxeze şi-şi doreşte puţină distracţie descoperă că e căsătorită cu un bărbat a cărui unică dorinţă este să doarmă pînă la cină, apoi să doarmă pînă la ora de culcare. Ce s-a întîmplat cu toată acea energie? Cu toată acea dorinţă?

Uneori lui Jackie i se părea că bărbaţii şi femeile au fost greşit împerecheaţi. Cînd a fost prima dată căsătorită, ea dorea să-i demonstreze lui Charley cît era de valoroasă. Înţelegînd, prin asta, gătitul, curăţatul hainelor lui şi, evident, zborul. Ţinea atît de mult să-l im-

presioneze cu aptitudinile ei de pilot! Dar, în vreme ce lui Charley îi plăcea să-şi petreacă după-amiezele în pat, ea ar fi vrut să fie în avion.

Acum, după atîţia ani, Jackie simţea că este acolo unde Charley fusese cu ani în urmă. Ea îşi arătase ei înseşi şi lumii întregi ce poate, iar acum... acum nu i-ar mai fi displăcut să-şi petreacă după-amiezele în pat, cu un bărbat!...

Bineînţeles, îşi reamintea ea mereu, *nu cu acest* bărbat. Acest bărbat, acest foarte tînăr bărbat, William Montgomery, era în afara dorinţelor ei. Dacă şi-ar fi dorit compania unui bărbat, s-ar fi gîndit la cineva mai... apropiat. Da, acesta era cuvîntul potrivit. Apropiat, se referea la vîrstă, la poziţia socială, la tot. Însemna un bărbat care s-o sprijine în viaţă. Da, acesta era adevărul. Un bărbat mai în vîrstă, ar fi avut înţelepciunea să ocrotească o femeie. La acest gînd, Jackie clătină din cap. Avusese un bărbat care-i fusese şi tată şi soţ. Nu i-ar fi trebuit un al treilea tată!...

Jackie dădu din cap, să se limpezească. Chiar era amuzant, se gîndi ea. Aşa cum, în clasele mici, elevii se îndrăgostesc de profesoară, William are impresia că s-a îndrăgostit de o femeie mai în vîrstă. Iar ea este suficient de matură, încît să-i facă plăcere atracţia lui, nu-i aşa? Să-i facă plăcere şi să o folosească.

Zîmbi, simţind că ea era acel adult, matur. Îşi dădu toată silinţa, să-şi scoată pijamaua şi să îmbrace o pereche de pantaloni de gabardină moale, o bluză de mătase sintetică cu buzunare aplicate şi o jachetă mare, albă, pusă pe umeri. Îşi încheie fermoarul de la pantaloni, dar i-a fost imposibil să-şi încheie nasturii. I-a luat ceva mai mult decît într-o zi obişnuită să-şi aranjeze părul şi faţa, dar îşi acordă circumstanţe atenuante, pentru asta. Orice femeie dorea să arate bine, cînd ieşea la plimbare, nu-i aşa? E drept că mai înainte făcea

haz de femeile care foloseau fixativul, chiar atunci cînd trebuiau să piloteze un avion. După o oră de zbor, într-o furtună de praf, erai norocoasă dacă mai aveai păr pe cap, cît despre pieptănătură, ce să mai vorbim!

Strîngîndu-şi bluza neîncheiată, ea coborî în living, unde William era ocupat cu rearanjarea sertarelor de la biroul ei. Ea scăpă o exclamaţie. William se întoarse spre ea, spunîndu-i că arată minunat, iar ochii îi exprimau sinceritate.

– Te deranjează dacă te rog să nu te atingi de sertarele mele? explodă furioasă.

El îi încheie bluza.

– Ţi-ai ascuns cumva chiloţei în sertare?

– Cu certitudine nu! spuse ea şocată, ca o institutoare sobră, dintr-un roman deocheat. Te rog să-ţi corectezi comportarea!

– Asta depinde de cum înţelege fiecare o comportare corectă. Din punctul meu de vedere, mă comport aşa cum sînt.

– Atunci, comportă-te din punctul meu de vedere.

El se aplecă, ridică un coş pentru picnic şi îşi trecu braţul peste al ei.

– Imediat ce te vei hotărî care este punctul tău de vedere. Nu-i dădu răgazul să replice, la acest nonsens.

– Crezi că poţi să mergi?

Înţelese că se referea la rana avută şi la starea ei de slăbiciune, dar, din anumite motive, întrebarea o deranjă. O considera, oare, prea bătrînă pentru a merge într-o excursie? Insinua că ar fi făcut mai bine să rămînă în balansoar, lîngă foc?

– Pot să te întrec oricînd, băiat de oraş ce eşti! În timp ce tu învăţai să ţii creionul în mînă, eu cunoşteam toate tipurile de avioane, scoteam motoarele din... Se opri pentru că William rîdea cu poftă. Îşi îngustă ochii ameninţător, ceea ce îl făcu să rîdă şi mai tare.

– Hai, Tarzan, să mergem, spuse el, luînd-o de braţ şi conducînd-o spre uşă.

Cine ar fi crezut, se întrebă ea, că micul Billy Montgomery se va schimba, devenind atît de glumeţ? Ce-i drept, glumele lui erau simple şi cam demodate. Şi ce dacă nu-i plăcea să se vînture în sus şi în jos cu avionul? Erau atîţia care nu considerau asta o distracţie amuzantă. Dar William se distra în alt mod.

De pildă, umorul său era copilăresc şi fizic. Jackie se amuza de genul de umor în care oamenii stau într-un bar şi flecăresc, dar se mai distra şi de genul grotesc, cu farse şi schimonoseli. William îi înţelesese foarte bine izbucnirea de enervare, cînd o întrebase dacă se simte în stare să meargă în excursie şi se gîndi să-i exploateze ideile fixe, dar şi orgoliul. Astfel, simulă în glumă că este bătrîn, obosit şi bolnav, obligînd-o astfel să-l ajute să urce dealul, trăgîndu-l după ea. Neputinţa de a urca, apoi prăbuşirea în braţele ei, mimînd că este rupt de oboseală erau făcute pentru a se apropia fizic cît mai mult de ea.

Nu pierdea nici o clipă pentru a-şi înlănţui braţele în jurul ei, pentru a-şi sprijini capul pe umărul ei, pentru a-şi lipi obrazul de gîtul ei. Ea îi spuse să se potolească, dar, în vorbele şi gesturile ei, era tot atîta putere de convingere cîtă putea fi, într-o algă udă.

Cînd Jackie îşi îngădui să fie sinceră cu ea însăşi, recunoscu că-i place acest joc cu William. Copil fiind, apoi tînără femeie, pierduse din vedere joaca. De aceea, William avea dreptate cînd spunea că ştia ea de ce vrea să crească mare, ce voia cu adevărat era să

devină adult, să fie independentă. Cînd avea zece ani, îşi dorea să fie femeie matură. Odată mama ei, chiar îi spusese exasperată: „Chiar n-ai să fii copil, niciodată?" Ar putea cineva întineri? Ar putea un vîrstnic să devină tînăr? Cînd era la liceu, toţi copiii îşi doreau să se joace şi să se distreze. Jackie îi privea cu un dispreţ total; se gîndea doar la viitorul ei, la ce va face, la modul cum va reuşi să scape de acest orăşel făcînd ceva cu viaţa ei. Alte fete de vîrsta ei declarau că vor „să se mărite cu Boby şi să fie cea mai bună soţie". Acum îi era jenă de rîsul ei arogant, de atunci.

Pierduse din vedere joaca. Pierduse din vedere că Charley trebuia s-o curteze. Aşa-zisa lună de miere şi-o petrecuseră în avion. El îi fusese şi profesor şi soţ. Atunci, îi plăcuse, chiar fusese bucuroasă, acum, însă, îşi dorea să se relaxeze, să... să miroasă trandafirii.

William o făcea să rîdă. O provoca şi o alerga în jurul unui copac, apoi arunca o haină pe o stîncă însorită, chiar la capătul promontoriului, şi se aşezau, putînd să admire priveliştea spectaculoasă. Din coş, reconstituise un adevărat festin: vin, brînză, pîine, măsline, muştar, friptură rece de pui, porţii minuscule de pate în formă de flori, suc de roşii, limonadă rece.

Jackie se aplecă peste stînca încălzită de soare, făcîndu-i iar pe William s-o aştepte.

– Ai fost toată ziua foarte adîncită în gînduri, spuse el, turnîndu-i un pahar cu vin roşu.

– Nu pot să sufăr, cînd descoperi ce-mi trece prin minte.

După ce lăsă să treacă un moment de tăcere, el spuse:

– Vrei să-mi spui şi mie ce te frămîntă?

Ea nu voia să-i spună nimic. Permanent avea în minte că, în curînd, ceea ce era între ei doi se va sfîrşi şi atunci n-avea rost să devină mai apropiaţi decît erau

acum. Adevărul era, însă, că se simţea tot mai legată de el.

– Mă gîndeam la tot ceea ce mi-ai spus ieri.

– Jackie, începu el, dar ea simţi că urmează să-şi ceară scuze, de aceea, îl opri cu o mişcare a mîinii.

– Nu, nu spune nimic. Merit tot ce mi-ai spus. Cînd eram copil, simţeam că voi fi cea mai bună, că voi reuşi. Ceea ce n-a înţeles, însă, nimeni era că-mi doream să pot fi ca alţi copii. Am încercat. Voiam să fac şi eu parte din grupurile de fete care mergeau după ore la un birt şi flecăreau în faţa unui pahar de sifon, sau flirtrau cu băieţii. Dar n-am reuşit. Mi se părea că sînt stîngace.

Îşi bău vinul, ferindu-şi privirea de văpaia soarelui, coborît spre apus.

– O ştii pe prietena mea, Terri Pelman? Deşi pe atunci o cunoşteam puţin, grozav o mai invidiam. La şcoală era aşa de populară, veşnic înconjurată de băieţi. Întotdeauna era la curent cu ultima modă şi ştia s-o poarte. Fără exagerări, la locul ei, ceea ce eu un reuşeam. Îmi doream o viaţă ca a ei. Şi eu aş fi vrut să fie nebun după mine căpitanul echipei de fotbal, dar asta nu s-a întîmplat niciodată. Îţi imaginezi cum era?

– Da, răspunse el simplu, iar ea îşi dădu seama că a înţeles-o. Îşi aminti de cîte ori auzise că alţi copii îl necăjeau pe William, pentru că îi dădea tîrcoale. Îşi aminti că unul din fraţii săi mai mari se bătuse cu nişte băieţi, din cauză că-i spuseseră ceva lui William. Deşi William nu-i pîrîse, sora sa auzise ceva şi îi spusese, aşa că fratele lui s-a bătut pentru el.

Jackie se îndoia că ar fi descoperit vreodată ce i-au spus micului Billy. Dar, cum nu-l văzuse de cîteva zile, trecuse, ca din întîmplare, pe la el, nu pentru a-l vedea, bineînţeles, ci pentru că, probabil, avea un comision de la mama ei.

William tocmai mînuia o greblă, cam de două ori mai mare ca el, căznindu-se să adune frunzele căzute din curtea imensă a casei familiei Montgomery, în timp ce fratele mai mare, un cavaler cu nişte ochi negri, remarcabili, dormea sub un pom. Şi cum Billy nu i-ar fi spus în ruptul capului ce s-a întîmplat, ea îl trezi pe frate-său şi-l făcu să vorbească. Pe Billy nu l-ar fi intimidat nimeni, indiferent de talie sau vîrstă, dar pe fratele său, vîrsta şi dimensiunile lui Jackie l-au speriat, aşa că i-a povestit. Se pare că nişte băieţi, cam cu patru ani mai mari decît Billy, se învîrteau de colo-colo, pe lîngă pod, fără nici o ocupaţie, cînd unul din ei zise: „Ce-ar fi, să facem o întrecere între bolovani? William, contra bolovanului de colo! Eu pariez pe stîncă!"

Jackie de-abia s-a abţinut să nu rîdă, cînd a auzit. A aşteptat pînă după-amiază, cînd era singură şi atunci a hohotit. Pedeapsa fratelui lui Billy pentru că-i bătuse pe băieţi a fost să cureţe toate frunzele de pe pajiştea din faţă. Billy executa acum pedeapsa fratelui său.

După atîţia ani, îl privi pe Billy, bărbatul, şi îl întrebă:

– Ai mai participat, de atunci, la vreo întrecere între bolovani?

Aproape că vedea cum îi lucrează rotiţele, încercînd să înţeleagă despre ce era vorba. Cînd îşi aminti, faţa lui se lumină şi începu să zîmbească, înainte de a se întoarce spre ea, cu ochii scînteind:

– Vezi tu, fratele meu a luat remarca asta ca pe o ofensă, dar eu n-am considerat-o niciodată aşa. Mi se părea că toţi ceilalţi copii erau nişte proşti, sărind de la una la alta. Ei nu puteau pricepe că în viaţă e nevoie de planificare. Jumătate din distracţie constă în a plănui. Poate pentru că nu vorbeam prea mult, m-au crezut cam cretin, dar eu îmi plănuiam întotdeauna ziua de mîine şi ziua următoare şi pe următoarea.

Făcu o pauză.

– Eu am descoperit ceva, un lucru pe care alţii nu par să-l ştie: dacă te gîndeşti intens la un lucru, se va întîmpla.

– Da, spuse ea, dar nu-l întrebă ce dorise să se întîmple. Nu voia să audă. Ai înţeles perfect. Aşa cum tu erai diferit de ceilalţi, fără a avea intenţia să fii, la fel eram şi eu. Eram ciudată şi, cînd nu mă puteam integra, începeam să strîmb din nas la ceilalţi copii, spunîndu-le lor şi mie însămi că n-am nevoie de ei.

– Şi atunci te-ai îndrăgostit, spuse el încet.

– De Charley? În vocea ei se simţea neîncrederea.

– De ceva puţin mai mare decît Charley.

– A, da, zîmbi ea. De avioane. Ştii, am crezut mult timp că avioanele sînt de genul masculin, dar, cu cît îmbătrînesc, cu atît mai mult cred că sînt de genul feminin. Nu mi-a trebuit mult timp să le cuceresc, dar au fost prietenele mele foarte, foarte bune. Cineva, cu care am împărţit totul.

– Şi bărbaţii?

Ea privi departe, în zare, fără să-i răspundă.

El insistă.

– Ce-ai de gînd să faci acum cu viaţa ta, Jackie?

Ea nu-l privi, dar, în timp ce vorbea, vocea îi vibra de pasiune.

– În mine s-a schimbat ceva. Nu ştiu ce. Atîţia ani mi-am dorit să cuceresc lumea. Ştiam atît de clar ce vreau şi ce am de făcut ca să obţin ce mi-am propus. Acum, însă, după ce am dus la bun sfîrşit tot ce începusem, nu mai ştiu ce am de făcut mai departe. O parte din mine e înciudată că lumea pare că se mişcă, în timp ce eu rămîn nemişcată, dar o altă parte chiar vrea să rămînă imobilă, lăsînd lumea să treacă pe lîngă mine. O parte din mine vrea să cultive trandafiri şi...

Brusc, ea se opri, sorbind o înghiţitură mare de vin.

– ... şi să aibă copii, continuă el, în locul ei, cu o

uluitoare şi supărătoare exactitate.

– E ridicol! Îţi dai seama că două colege de clasă din liceu sînt deja bunici? Oricum, ce aş putea face cu copiii?

Se opri, căci se lamentase prea mult. O familie a ei, proprie, nu fusese ceva la care să se fi gîndit serios, pînă acum. Fusese prea ocupată cu avioanele şi cu grija pentru Charley, ca să mai aibă timp şi pentru copii. Exista acum şocul de a vedea că lumea nu o mai interesează şi, totuşi, voia să facă parte din această lume.

– Am impresia că, de fapt, vreau totul. Vreau tot ce lumea îmi poate oferi. Nu vreau să renunţ la nimic, vreau să am tot ce nu am încă.

William zîmbea. Soarele îi lumina faţa, făcîndu-l şi mai frumos decît era.

– Nu pot să-ţi dau chiar totul, dar aş vrea să te iau de nevastă şi să-ţi fac cîţi copii vrei tu!...

Jackie ştia că vorbeşte serios şi, pentru o clipă, i se uscă gura. În ea era un îndemn aproape copleşitor de a spune „da". Senzaţia era aproape la fel de intensă ca atunci cînd văzuse pentru prima dată un avion. Atunci, nu ştia nimic despre lume. N-avea nici cea mai vagă idee despre cruzimea oamenilor, despre modul în care au judecat-o pe ea şi talentele ei, înainte de a o cunoaşte. Acum, era mai în vîrstă şi avea în urma ei experienţa unei mari suferinţe şi bucurii şi ştia ce aveau să spună oamenii. Dacă se căsătorea cu William, ei n-ar fi văzut nimic altceva decît diferenţa de vîrstă.

– Nu trebuie să-mi răspunzi, spuse el, forţîndu-se să zîmbească. A fost doar o cugetare.

– Da, doar o cugetare. Ea încerca să-şi compună expresia feţei, aşa încît, cînd se întoarse spre el, să nu-i poată vedea ochii. Sîntem prea serioşi. Mai bine, ne-am gîndi cine va curăţa bucătăria. Iar tu, ai să-mi aranjezi la loc toate obiectele aşa cum erau, aşa cum vreau eu. La

fel şi biroul.

– Ce vorbeşti? Ştiai că ai în birou o papiotă cu aţă şi o cutie cu ace, iar în cutia de cusut un perforator?

Ea nu ştia nimic din toate astea, dar nu-i punea la îndoială vorbele.

Uneori, poate că fusese prea ocupată, punînd lucrurile unde nimerea, dar asta nu era treaba lui.

– N-are importanţă unde-mi pun lucrurile. E casa mea.

– Doar pentru un timp. Parcă ţi-am spus că-mi aparţin toate casele din Eternity, la fel şi terenurile.

La auzul acestor cuvinte, Jackie izbucni în rîs. Doar un Montgomery putea spune că este proprietarul unui întreg oraş, cu atîta dezinvoltură.

– Cumva, ai primit în dar clădirile, la a douăzeci şi una aniversare a zilei de naştere?

O spusese ca pe o glumă, dar văzîndu-l pe William că roşeşte înţelese că a nimerit-o şi izbucni într-un hohot de rîs.

– Orice alt om de pe pămînt ar fi cerut o călătorie în jurul lumii, un palat sau un colier cu diamante, numai William al meu tare ca piatra, totdeauna înainte gînditor, ce credeţi că a cerut? Un oraş fantomă! O dărîmătură, o vechitură de oraş fără valoare, pe care nu l- ar fi vrut nimeni, chiar cînd era viu. Ce te-a făcut să ceri acest loc, pentru Dumnezeu?

Cînd o privi, ochii lui aveau o lumină stranie.

– Aici puteam construi un cîmp de aterizare. Răspunsul lui a fost simplu, dar spunea multe. Spunea că el îşi făcuse planuri întotdeauna şi că orăşelul şi aeroportul fuseseră momeala pentru ea.

Chiar dacă se căsătorise cu un alt bărbat şi nu avusese niciodată intenţia să se întoarcă în oraşul natal, William plănuise s-o aducă înapoi. Ce spusese el? „Dacă îţi pui serios în gînd ceva, acel ceva se va

întîmpla." Oare ea era azi aici pentru că el o dorise atît de mult, pentru că se gîndise atît de intens, încît ea a venit înapoi?

Ea îi zîmbi. Dacă lucrurile se petrecuseră aşa sau nu, între ei, ea nu putea să nu fie flatată. Charley nu-i făcuse curte niciodată; el o făcuse întotdeauna să simtă că i-a acordat o favoare, ducînd-o departe de acel Chandler de două parale. O lăsase pe Jackie să-l curteze, muncind şi iar muncind. Iar acum, iată un bărbat care-şi cheltuise ani, plănuind s-o cucerească.

– Mă faci să mă simt valoroasă, spuse ea încet. Mă faci să mă simt cel mai preţios obiect din lume.

– Asta şi eşti.

Era atîta sinceritate în vocea lui, încît Jackie nu ştia dacă trebuie să se bucure sau să se îngrijoreze. Sau ceva din amîndouă. În final, reuşi să spună doar:

– Îţi mulţumesc.

Capitolul 8

„Aşa arată raiul", se gîndea Jackie. Următoarele două săptămîni zburară fulgerător, una după alta. Viaţa era încîntătoare. Stătea pe canapeaua cochetă, străduindu-se să urmărească programul la aparatul de radio pe care i-l adusese William. Adevărul era, însă, că îl urmărea cum lustruieşte un munte de pantofi de ai lui şi ai ei. Se lamenta şi îi detesta înfumurarea, dar pînă la urmă constata că totuşi e mult mai bine să-ţi găseşti în cutia de cusut foarfeca şi nu perforatorul. Şi, desigur, era mai plăcut să porţi pantofi curaţi şi lustruiţi.

Afară ploua şi se răcise. William făcuse un foc zdravăn, pentru a alunga frigul nopţii de munte. O convinsese să stea pe canapea, învelită în pătură, fără altă preocupare decît să asculte liniştită programul la radio. Şi să-l urmărească, se gîndi ea. Cine ar fi putut crede ce efect poate avea asupra ei vederea unui bărbat, preocupat de treburile domestice, cum ar fi lustruirea pantofilor? Într-un fel această activitate simplă îi stîrnise mult mai multă dragoste decît toate sărutările lui. Iar Jackie ştia bine că o căsnicie trainică e clădită pe lucruri mărunte, nu pe pasiune. Cînd este ceva de făcut unul citeşte instrucţiunile şi celălalt munceşte? Din cîte

ştia ea, nici unui bărbat nu-i place să primească ordine de la o femeie. Şi atunci, se ajunge la ceartă, nu? Aceste discuţii neînsemnate ruinează serile şi după-amiezele.

Jackie învăţase că nu este suficient ca doi oameni să se iubească; ei trebuie să fie împreună, la toate, zi de zi, să fie capabili să trăiască în pace şi armonie.

Aici era necazul ei cu William. Era foarte uşor de trăit cu el. Dacă ar fi reuşit să treacă peste ideile cu adevărat absurde despre organizare! Dacă putea uita că era obsedat să pună lucrurile într-o ordine care i se părea lui cea mai bună.

Altfel, era foarte comod de convieţuit cu el. Cînd îi era foame, nu căuta repede pe cea mai apropiată femeie ca să-i prepare hrana caldă şi delicioasă, de parcă ar fi fost vorba de o secreţie glandulară! Nu aştepta ca ea să facă totul pentru el. De pildă, acum, el îi lustruia pantofii. Treaba asta o făcuse Jackie, doar de cîteva ori în viaţă. La urma urmei, cine ar fi stat s-o urmărească, dacă şi i-a curăţat sau nu? Ceilalţi piloţi? Charley? Avioanele?

Vocea lui o readuse la realitate.

– Jackie! spuse el, iar dulceaţa vocii lui o avertiză că făcuse o boacănă sau că era pe cale s-o facă.

– Da? zise ea aproape la fel de inocent.

– Cînd am făcut ordine în birou, am dat peste ceva foarte interesant.

– Zău? Şi ce era? O foarfecă de unghii?

El trecu peste tonul sarcastic. Ea îşi dădu seama că avea un peşte mare în undiţă.

– Am găsit o scrisoare de la un ziar important în care te rugau să fii atît de amabilă şi să scrii pentru ei ceva legat de zbor.

– Oh, spuse ea, gîndindu-se cum să schimbe vorba. Ştia bine că dorinţa lui cea mai arzătoare era să-i vadă numele trecut în analele aviaticii şi, dacă nu reuşise asta, încercînd s-o facă să cîştige marile curse, poate izbutea, convingînd-o să devină scriitoare.

– Cred că ar fi o idee superbă, continuă el, inocent. Ceea ce ştii tu despre avioane este nepreţuit. Ai putea ajuta tînăra generaţie de femei să înveţe pilotajul, să le faci să vrea să zboare. Ai putea împărtăşi din cunoştinţele tale, învăţînd o întreagă naţiune.

– Corect, dar dacă eu, la vremea mea, aş fi ştiut ceea ce ştiu acum, n-aş mai fi avut nevoie să mă urc într-un avion. Mi-aş fi agăţat aripi şi aş fi zburat direct în rai!

El se prefăcu din nou că nu o aude.

– Ia uite! Ziarul a trimis o notă scurtă: „Nita Stinson, zburătorul înnăscut, povesteşte despre primul ei zbor". Privind articolul, William, dădu din cap în bătaie de joc. Auzi! Zburătorul înnăscut! Tu eşti adevăratul pilot!

– Pentru informarea ta, Nita este întîmplător o prietenă de a mea şi un pilot excelent. În voce, i se simţea ostilitatea, ca şi cînd ar fi fost gata să se bată pentru prietena ei.

– Îmi cer scuze. N-am vrut s-o jignesc. Iartă-mă, dacă am greşit, considerîndu-te cel mai bun pilot, bărbat sau femeie, din lume. Zborul tău l-ar fi îmbolnăvit şi pe arhanghelul Gavril.

Cînd îl privi, el îi adresă un asemenea zîmbet, încît înţelese că i-o plătise cu aceeaşi monedă.

– Totuşi, insistă el, de ce nu încerci să scrii? Cu o privire deznădăjduită, ea îşi ridică mîna bandajată, arătîndu-i că era incapabilă de o asemenea activitate.

Instantaneu, William înşfăcă un stilou şi hîrtie.

– Tu dictează şi eu am să scriu!

– Zborul e o distracţie. Îmi place. Ar trebui să-l încercaţi.

– Haide, Jackie, fii serioasă! Trebuie să existe ceva ce ţi-ar plăcea să povesteşti milioanelor de tinere, de pretutindeni, care se întrebă cum este să fii pilot.

Ea îi zîmbi un moment, apoi zîmbi.

– Da, este ceva ce aş putea să spun lumii întregi. Eşti gata de scris?

Cu un zîmbet de satisfacţie, William începuse să scrie, cum îi dicta Jackie.

– Cînd o femeie a avut o slujbă modestă, oricare ar fi fost ea, e privită astfel, pentru tot restul vieţii. Chiar dacă devine conducătoarea ţării, oamenii vor spune: „Doamna Jones, fosta secretară, este acum preşedintă". Noi ştim că s-a autodepăşit, dar, în adîncul ei, doamna Jones a rămas tot o secretară. În schimb, dacă un bărbat devine preşedinte, lumea spune: „Domnul Jones, care lucra într-un oficiu poştal, conduce acum ţara". Explicaţia este că domnul Jones este magnific pentru că s-a ridicat singur, din poziţia lui modestă. Diferenţa dintre cei doi este că doamna Jones este o secretară cu pretenţia de a fi conducător, în timp ce domnul Jones era un conducător în devenire, chiar şi cînd sorta corespondenţa.

William pusese jos stiloul, oprindu-se din scris, înainte ca ea să-şi termine prima propoziţie. Cînd îşi termină tirada, ea îl privi cu un zîmbet de automulţumire. N-avea de gînd să scrie dulcegării, articole roz-bonbon, care să le facă pe tinere să intre în aviaţie. Orice femeie trebuie să ştie că devine o condamnată intrînd în aviaţie, căci lumea aviaticii este dură. Este dură, pentru că bărbaţii sînt convinşi că te vei prăbuşi numai pentru că

eşti femeie şi, prin urmare, în opinia lor, nu eşti nici inteligentă, nici competentă.

– Nu-i aşa că asta doreai? întrebă ea mieros.

– Asta doream eu, dar nu cred că şi revista! S-o lăsăm, mi-e foame! Hai să pariem cine o să-ţi taie zarzavaturile! Abia aştept să cîştig!

Rîzînd, ea îi permise s-o ajute la bucătărie.

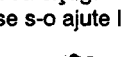

Cînd Jackie se trezi în dimineaţa următoare avea o senzaţie delicioasă, de bine. Oare mai era bolnavă? Ei, nu chiar bolnavă, dar destul de neputincioasă. Nu era cazul încă să ia o decizie în legătură cu plecarea lui William. Cînd va fi sănătoasă, va pleca el singur, cu certitudine, dar acum, ea putea să-şi amîne hotărîrea, cu conştiinţa împăcată. El îi era camarad şi o ajuta, atîta tot.

Fusese o dimineaţă de duminică superbă! William pregătise o prăjitură cu afine, pe care au servit-o stropită cu sirop şi s-au amuzat ca nişte copii. E ciudat cît pot fi de copilăroşi doi adulţi, cînd sînt singuri. Orice ar spune unul dintre ei îi pare celuilalt scînteiator, sau amuzant, sau amîndouă.

Ea nu-şi amintea să fi rîs atît de mult, cînd erau copii. Jackie considerase întotdeauna viaţa ca o provocare, ceva care trebuia cucerit, iar William părea că o consideră provocarea lui. Dar, indiferent ce fusese altădată, acum era altfel, pentru că ei se potriveau.

După micul dejun, William spălă vasele, în timp ce Jackie, cu o demonstraţie de mare suferinţă, pe care de altfel nu o resimţea, le ştergea. După ce au terminat cu vasele, au intrat în living, iar William i-a dat să citească

rubrica de umor din ziar. Era lucrul cel mai natural din lume, să stea în braţele lui, ca să poată vedea caricaturile. Mărul pe care îl mînca l-a împărţit cu el, muşcătură cu muşcătură. Era o scenă de paradis.

Un sunet de corn, urmat de scrîşnetul roţilor pe pietriş, anunţă sosirea unei maşini. Pe faţa lui Jackie apăru o expresie de groază.

– E Terri, spuse ea cu spaimă, ca şi cînd se întîmplase cel mai cumplit lucru din lume. În secunda următoare, aruncă braţul lui William de pe umerii ei şi sări ca arsă, încercînd panicată să cuprindă, dintr-o privire, camera. I se părea că peste tot erau urmele coabitării cu William. Trebuia să-i înlăture orice urmă!

– Ce ţi s-a întîmplat? întrebă el, stînd nemişcat pe canapea.

– E Terri, zise ea, ca şi cînd aceste cuvinte explicau totul. Papucii de casă ai lui William se aflau pe podea, lîngă fotoliu. Cămaşa lui, cu un buzunar desfăcut, era aruncată peste cutia de lucru; îi promisese că i-o repară, cînd i se vindecă mîna. Pe măsuţa de cafea, se vedeau trei reviste, cu numele lui la rubrica de subscripţii. Haina îi atîrna în cuierul de lîngă uşă.

Într-o frenezie, se străduí să-i înlăture orice urmă, iar cînd braţele îi erau încărcate căută cu disperare un loc unde să-i ascundă lucrurile. Dacă Terri, dintr-un motiv oarecare, se uita în dulapul de haine? Dacă se uita în cămară? Jackie alergă spre dormitor, apoi se opri. Acolo, era cel mai rău loc unde le-ar fi putut ascunde.

Calm, William se opri în faţa ei şi îi luă lucrurile din braţe.

– Am eu grijă de ele, spuse el moale. Era ceva în vocea lui, ceva ce Jackie n-ar fi vrut să audă. Fără îndoială că îl jignise, dar acum nu se putea gîndi la asta. O să aibă grijă să-l mîngîie mai tîrziu.

– Terri nu trebuie să vadă că locuiesc cu un bărbat,

îi explică ea, încercînd să-şi motiveze gesturile cu o minciună. Dar o privire rapidă în ochii lui William îi spuse că n-a crezut-o. El ştia că stînjeneala ei provenea din faptul că lucrurile din camera ei aparţineau unui bărbat nepotrivit ca vîrstă, unui tînăr, nu unui tip pe care ea ar fi vrut să-l prezinte cu mîndrie prietenelor.

În timp ce-şi rotea privirea prin cameră, căutînd şi alte evidenţe ale prezenţei lui William, încercă să nu se gîndească la ce urma să facă. Mai tîrziu, va încerca să-l convingă pe William şi pe ea însăşi că încercase doar să apere reputaţia amîndurora.

Îl privi, cum stătea acolo, cu braţul plin cu lucruri personale.

– Poate ar trebui ca tu... începu ea.

– Bineînţeles, spuse el. Se răsuci pe un călcîi şi se îndreptă spre scări.

Ar fi vrut să-l strige, dar o opri o bătaie insistentă la uşă. Se întoarse şi se duse să răspundă.

– Ce naiba faci? o întrebă Terri. Am ciocănit de patru ori. Abia azi-dimineaţă am auzit de accidentul tău. De ce nu m-ai chemat? Puteam veni, să te ajut.

– Eşti drăguţă, dar mă simt bine, serios.

– Eu am auzit altceva. Terri trecu pe lîngă Jackie şi privi prin cameră. Nu prea mai erau multe semne ale prezenţei unei alte persoane, dar, chiar şi pentru Jackie, camera era schimbată: mai puţină harababură, mai multă ordine severă, mult mai curat.

– Aici se petrece ceva, spuse Terri, privind-o insistent în ochi. Ce se întîmplă?

– Nimic, răspunse Jackie, dar trebui să-şi dreagă vocea. Chiar şi ei i se păru evidentă minciuna.

– Mmmm, mîrîi Terri, vizibil nemulţumită. Dar cum te-ai descurcat tu, de una singură, săptămîna asta? Şi, cum se simţea extrem de obosită şi chiar era, se trînti într-un fotoliu scund, mare, acoperit cu perne. Soţul ei

pierduse săptămîna asta o altă slujbă şi avuseseră o ceartă de zile mari. „O slujbă, nu e o legătură cu chei", ţipase el. „Le pierzi şi gata! Acum, ce-ai să faci?" Dar, mai bine, nu-şi mai amintea ce a urmat. Îşi permisese să iasă azi din casă, doar pentru că auzise de accidentul prietenei ei.

Dar nu voia să vorbească despre viaţa ei. Nu voia să vorbească şi nici să se gîndească. Jackie avea o viaţă excitantă, avea tot ce era mai bun în viaţă, tot ce-şi putea dori cineva.

Încet, cu grijă, îşi mută greutatea de pe şoldul învineţit, băgînd mîna pe sub perna fotoliului. În momentul acela, ca un hocus-pocus, trase de sub ea un ciorap bărbătesc.

Îl ridică, părînd întîi nedumerită. Apoi, cînd văzu roşeaţa de pe faţa lui Jackie şi cînd aceasta îi smulse ciorapul din mînă, Terri începu să rîdă.

– Ai un bărbat! De asta ţi-a trebuit atîta, ca să-mi deschizi uşa! Oh, spune-mi odată, cine e? Se pare că nici măcar o căsătorie nereuşită nu poate vindeca o femeie de speranţa că totuşi există poveşti de dragoste. Chiar dacă bărbatul ei nu era bun, Terri credea cu sinceritate că undeva, departe, exista şi pentru ea un cavaler în armură strălucitoare.

Sesizînd jena de pe figura lui Jackie, Terri începu s-o tachineze.

– Cine e? Nu-mi vine să cred că se întîmplă ceva şi că mie nu mi-ai spus nimic. N-am auzit nici o şoaptă, prin oraş, *l*-ai ascuns bine! Hai, spune-mi odată, cine e?

– Nimeni, zise Jackie, imperturbabilă. Vrei nişte ceai?

– Desigur, dar mai întîi povesteşte-mi! Tot ce putea face Jackie era să ţină departe de gura lumii ceea ce se petrecea în viaţa ei. Asta nu era treaba lui Terri. Dar Terri nu ştia nimic, aşa că Jackie se strădui din greu să

nu-şi piardă răbdarea, indiferent cîte întrebări incomode, jenante, i-ar fi pus Terri.

– De care ceai vrei? o întrebă Jackie. Strîngea cana cu ceai atît de tare în mînă, încît i se albiseră încheieturile degetelor.

– Din care bea şi el, îi răspunse Terri cu aroganţă, strîmbîndu-se la Jackie.

– Cauţi ceva? îl întrebă William pe băiatul lui Terri. La prima vedere „băiatul" nu părea să facă vreun lucru rău. Dădea roată avionului parcat în hangar, dar William îi cunoştea pe cei din Chandler. Bărbaţii Pelman erau lipsiţi de scrupule, leneşi, proşti şi răi. William nu avea încredere în aceste creaturi bădărane, care nu mergeau nici la biserică, fără un scop anume.

– Da'tu ce ca'ţi aci? îl întrebă băiatul cel mare. Sprîncenele negre şi subţiri îi erau adunate într-o încruntătură rea. În felul lui animalic, era semeţ, cu buzele subţiri şi ochii afundaţi în orbite. Dar avea acel aer de permanentă pîndă, pe care îl au adesea oamenii reduşi şi aroganţi. Fie că o făcea conştient, fie că nu, el părea că sfidează pe oricine l-ar fi contrazis sau ar fi insinuat că nu este la fel de isteţ ca toţi ceilalţi.

Brusc, se lumină la faţă, arătînd mîndru de sine, ca o maimuţă care a dezlegat problema dată de un biolog.

– Te ţii după ea, aşa-i?

– Poftim? îl întrebă William, cu asprime. Nu era sigur, dar se pare că acest Pelman avea cam optsprezece ani şi se numea Larry.

– Aci şade Jackie. Te ţii după ea, nu? Spre oroarea lui William, Larry îi făcu cu ochiul, ca şi cînd erau doi

băieţi, buni prieteni, care complotau împreună. Mi-am pus ochii pe ea, dă cînd a venit în oraş. Bătrîna zice, nu că ar şti ceva, că cucoana asta s-a vînturat în toată lumea, aşa că m-am socotit eu că învîrte ea ceva. Pricepi ce zic? Îi făcu cu ochiul lui William. A făcut nişte chestii, dă care cucoanele din Chandler n-a auzit niciodată. Acu' Jackie asta e aici în oraşu' ăsta dă doi bani şi n-am auzit nimic, că ar face ceva cu vr'unu', pricepi ce zic? Da', io zic că umblă cu cioara vopsită! Aşa că m-am socotit să aflu io cine e! E cam trecută, da' socot c-o să fie mulţumită să aibă un bărbat ca lumea în pat. Acu-i d-abia la-nceput p-aci. După ce s-a ţinut tot cu tipi străini, daţi naibii! Acu, c-ai fost primu', ţi-o las cît vrei, doar eşti un Montgomery, ce mă-sa! Poate o să mă răsplăteşti, vr'odată, că, totuşi, io am văzut-o primu'. Poate ne dai şi nouă vr'o slujbă, mie şi lu' babacu'! Ceva nu prea greu, ceva aşa, ca din prietenie, un cadou, aşa, din cînd în cînd. Ei, ce zici, te prinzi?

– Mi-ai văzut cumva pantofii?

Jackie rămase mută de groază. Se răsuci către uşa de la bucătărie, şi-l văzu pe William stînd în picioare, în cadrul ei, cu expresia unui copilaş abandonat. Treizeci de minute îşi pierduse cu Terri încercînd s-o convingă că nu există nici un bărbat în viaţa ei, evident, nici unul din Chandler! Iar acum, iată-l pe William! Nici mai mult, nici mai puţin, decît întrebînd-o, unde-i sînt pantofii!

A vrut să ţipe la el, dar şi-a dat seama că, orice ar fi spus, ar fi înrăutăţit şi mai mult situaţia. N-o să treacă nici o oră şi întreg oraşul Chandler va fremăta de bîrfe,

că bătrîna Jackie are o treabă cu tînărul Montgomery.

– Doar nu e Billy Montgomery! spuse Terri. Nu l-am mai văzut de ani de zile! Ce cauţi aici?

Jackie încercă să-şi vină în fire. Oare ce va răspunde William? Îi va spune adevărul? Că-şi petrece zilele, ţinîndu-se după Jackie, cum făcea cînd era copil?

– Jackie şi cu mine am demarat o afacere împreună.

– O, ce drăguţ! Ce mai face mama? Dar tatăl tău?

Jackie îl privea, în timp ce răspundea la interogatoriul lui Terri. De obicei, William era foarte pedant, pieptănat cu grijă, cu cămaşa bine aranjată. Acum, însă, era *de-a dreptul* ciufulit, iar pe unul din obraji parcă avea o vînătaie. Dintr-o ochire, Jackie observă că pe încheieturile degetelor de la mîna dreaptă avea urme de sînge. Cînd o văzu unde se uită, el îşi ascunse mîna la spate, continuînd s-o informeze pe Terri despre familia lui.

– Şi, ia spune, ce şcoală ai făcut? îl întrebă ea.

Lui Jackie i-a trebuit destul să priceapă că lui Terri nici nu-i trecea prin cap că William ar putea fi bărbatul cu care trăia, *acel* bărbat, despre care Terri o întrebase cu tot deliciul unui interogatoriu din timpul inchiziţiei spaniole.

De altfel, Terri îi vorbea lui William pe tonul pe care îi au adulţii faţă de copii, un fel de voce de doi bani, spirituală. Jackie aştepta ca, din moment în moment, să-l întrebe dacă s-a spăiat în urechi.

– Ei, şi, deci, tu ai îngrijit-o pe Jackie, spuse Terri. E foarte frumos din partea ta, mai ales că bănuiesc că ai şi tu, treburile tale. Un tînăr bine, ca tine, are cred, o sută de drăguţe.

– Ceva mai puţine, îi răspunse William, zîmbind uşor.

Era genul de zîmbet care o înfuria pe Jackie. Era zîmbetul unui puşti, adresat unei femei în vîrstă, cînd

încearcă s-o convingă de bunele lui purtări.

Afară, cornul începu să urle insistent. Oribilul fiu a lui Terri o soma să piece şi asta chiar acum.

– Dacă ai nevoie de vreun ajutor, în legătură cu Jackie, anunţă-mă. În timp ce vorbea, Terri începu să se îmbrace. Grijuliu, William îi ţinu haina.

– Întotdeauna ai fost un manierat. Nu-i aşa, Jackie? Îţi aminteşti cum era. Şi ca băieţel era aşa de politicos!

Jackie nu putea scoate o vorbă. Voia să-şi aducă aminte că-i cunoscuse pe William de cînd era băieţel.

– Ei, cum să nu-ţi aminteşti? spuse Terri, văzînd că Jackie nu răspunde. Îi erai guvernantă şi se ţinea după tine peste tot. Ce mai fugeai de el! Şi acum, Billy, ce drăguţ din partea ta, că o ajuţi pe Jackie la necaz. Ei, te rog, aminteşte-le părinţilor tăi de mine şi poate că ieşi odată cu copiii mei.

– Da, spuse Jackie pe un ton foarte dur. Poate aranjăm să se joace într-o zi. La nisipar. Sau poate îi luăm la circ. Ar putea să călărească pe elefanţi şi să mănînce vată de zahăr.

Terri o privi surprinsă, fiind izbită de tonul plin de ură.

– Ei, da, desigur.

– Pe Jackie o doare mîna, interveni William plat, iar calmul său o enervă şi mai tare pe Jackie. I-a mîncat nervii.

– Nu mă însoţeşti pînă la maşină? o întrebă Terri.

Jackie îşi strînse pumnul. O însoţi pe prietena sa la maşină, unde fiul cel mare stătea ca pe jar, la volan, gata s-o ia din loc. În timp ce se apropiau, îşi întoarse capul, dar nu atît de repede, încît Jackie îl văzu că era mînjit de sînge uscat, de la nas pînă la obraz.

– Să n-ai impresia că mă păcăleşti, spuse Terri grijulie, în timp ce ajunseseră la maşină. Aflu eu care-i bărbatul acela pe care mi-l ascunzi!

Jackie îşi ţinea dinţii încleştaţi, clocotind de furie.

– După cum observi, William nu mai e un copil. Dacă încă n-ai remarcat, îţi spun eu: e un bărbat. Îşi dădu seama că nu era cazul să spună asta.

Terri o privi contrariată, ca şi cînd între Jackie şi ceea ce tocmai spusese nu putea fi, pentru nimic în lume, vreo legătură.

– Ei, sigur, este acum un tînăr. Nu pot nega acest lucru. Crezi că l-am jignit, cumva, întrebîndu-l de părinţi? Copiii de vîrsta lui sînt teribil de sensibili.

– William nu este un copil! Vorbele i-au sunat mai dur decît ar fi vrut. Oare de ce nu reuşea să fie mai degajată, mai rece? Poate dacă ar fi fost aşa, chiar ar fi reuşit să-i destăinuie lui Terri ceea ce începuse să simtă pentru William.

– Nu, spuse calm Terri, Billy nu mai e un copil, dar odată ce l-ai văzut în scutece, eşti tentată toată viaţa să-l vezi la fel. Îşi lăsă capul într-o parte. Dar ce-i cu tine? Mi se pare foarte drăguţ din partea lui Billy că-ţi poartă de grijă. Şi tu l-ai îngrijit destul. Mi-aduc aminte cum era tot timpul pe urmele tale. La şcoală, toţi făceau haz că micul Billy Montgomery îţi face curte. Ea întinse mîna şi o apucă pe Jackie de braţ. Cred că Billy a generat acel lucru ascuns în sufletul tău, pe care l-ai fi putut avea faţă de propriul tău copil.

– Doar dacă l-aş fi născut la zece ani, izbucni Jackie, înfuriată.

Terri o privea uimită.

– Îmi cer scuze, spuse ea încet. Se pare că lipsa copiilor te-a marcat. N-am vrut să te jignesc. Mă gîndeam doar că e foarte bine că Billy e aici, cu tine. E un gest frumos din partea lui.

Jackie nu reuşi să articuleze nimic. Terri avea dreptate, dar pe ea o făcuse să se simtă de o sută de ani. După părerea lui Terri, ea era sterilă, o femeie în vîrstă,

care-şi trăise viaţa şi pentru care nu mai exista nici o speranţă de viitor. După părerea lui Terri, ea ar fi trebuit să-i fie recunoscătoare acestui tînăr, care o „îngrijise", cît a fost „neputincioasă". De parcă n-ar fi fost vorba de o tăietură la mînă. Terri o privea ca şi cînd nu la mînă era rănită, ci ar fi avut o artrită datorată bătrîneţii, care o ţinea într-un scaun cu rotile, iar acest minunat tînăr, Billy Montgomery, în marea lui generozitate, o plimba de colo-colo.

Terri îşi puse mîna pe mînerul uşii de la maşină. Brusc, o prinse pe Jackie de braţ şi o trase deoparte, să nu le audă fiul său.

– Să nu crezi că am uitat de tipul acela cu care eşti. N-ai să reuşeşti să te ascunzi de mine.

– Nu am nici un secret faţă de tine, spuse Jackie furioasă, dar şi sinceră în acelaşi timp.

Terri arăta de parcă era gata să plîngă. Jackie era luceafărul vieţii ei şi nu putea înţelege cu ce a putut-o ofensa. Poate că Jackie era sinceră, cînd spunea că nu este nici un bărbat în viaţa ei. Poate că Terri recepţionase greşit semnalele. Poate că ostilitatea bruscă, inexplicabilă a lui Jackie, se datora faptului că Terri o interpretase greşit, iar Jackie era acum jenată că nu are pe nimeni.

– Îţi aminteşti ce ţi-am povestit despre Edward Browne? Iar m-a întrebat de tine, îi spuse Terri încet, trăgînd cu ochiul spre fiul său, care o aştepta îmbufnat în maşină. De mai multe ori, m-a întrebat de tine. Chiar te place, iar pentru tine ar fi o şansă nemaipomenită.

Jackie era hărţuită de atîtea sentimente contradictorii, încît nici nu putea vorbi. Astfel că Terry luă tăcerea ei drept încurajare.

– E un bărbat foarte drăguţ, Jackie, continuă cu insistenţă Terri. Are în jur de cincizeci şi cinci de ani şi e văduv. Copiii lui sînt mari, aşa că, din punctul ăsta de

vedere, nu sînt probleme. Ştii că uneori copiii vitregi pot fi o pacoste. El este destul de înstărit, încît te-ar putea întreţine şi după ce renunţi la pilotaj.

Jackie pricepu că de fapt Terri voia să spună: „Cînd îţi vii în fire, hotărăşte-te şi termină cu nebunia asta cu avioanele, căci există un bărbat care să-ţi poarte de grijă."

Terri n-avea habar de ideile care-i treceau prietenei sale prin minte. Pentru ea, perspectiva lui Edward Browne era minunată. El era proprietarul tuturor magazinelor de încălţăminte pe o rază de sute de mile, avea o casă încîntătoare, plină cu antichităţi, moştenite de la părinţi. Pentru Terri, ideea unui bărbat aşezat, demn de încredere, a unei case bine întreţinute, ordonate, reprezenta paradisul. Nu era dornică de o viaţă agitată. Furiile de beţiv ale soţului şi bătăile sîngeroase dintre el şi băieţii lui erau destulă agitaţie pentru ea. În mintea lui Terri, fericirea însemna să poţi cumpăra ceva drăguţ şi fragil şi să ai certitudinea că nu va fi spart în următoarele douăzeci şi patru de ore.

– Edward Browne este un bărbat atît de plăcut, o încurajă Terri. A locuit cincisprezece ani în Chandler şi toată lumea de acolo are numai cuvinte de laudă la adresa lui. Nici o bîrfă. Soţia lui a fost minunată şi se pare că se iubeau foarte mult. Acum doi ani, cînd a murit, el a fost distrus şi am înţeles că e foarte singur. Orice femeie nemăritată din Chandler, de la douăzeci la cincizeci de ani, s-ar da în vînt după el. Din cînd în cînd, iese cu cîte una, dar niciodată nu a fost văzut cu aceeaşi femeie, mai mult de două ori. În schimb, despre tine m-a întrebat de mai multe ori. I-am spus că ar trebui să te viziteze, dar mi-a răspuns că vrea să ştie mai întîi dacă îl accepţi. Cred că e, în felul lui, un timid, iar tu, Jackie, ştii că ai darul de a intimida. Cred că te consideră o celebritate şi de aceea îi este parcă teamă

să te viziteze, fără a-ţi cere mai întîi permisiunea.

Terri o privea cu subînţeles:

– Pot să-i spun că te poate căuta?

– Eu... eu nu ştiu ce să zic, şopti cu sinceritate Jackie. De ce era oare viaţa atît de complicată?

Pentru Jackie era clar că nu se putea descotorosi de Terri, decît dacă accepta să-i permită acestui bărbat, Edward Browne, să-i facă o vizită. Şi, de fapt, de ce n-ar accepta să iasă cu acest bărbat foarte, foarte apropiat de vîrstă? Avea vreo obligaţie faţă de altcineva? Nici vorbă. Era complet şi absolut liberă. De altfel, atracţia sa pentru William se datora, probabil, cam nouăzeci la sută, singurătăţii. Fusese obişnuită cu mulţi oameni în jurul ei, iar acum era dintr-o dată atît de singură, încît probabil că orice bărbat, indiferent de vîrstă, ar fi atras-o.

– Spune-i să-mi facă o vizită, răspunse Jackie cam fără tragere de inimă.

Terri o îmbrăţişă, apoi urcă în vechitura de maşină, alături de fiul său furios, care demară atît de violent, încît o împroşcă pe Jackie cu pietriş.

După ce o văzu plecată, Jackie se porni împotriva lui William. Nu se împăca deloc cu ideea că el îşi anunţase atît de strident prezenţa faţă de Terri. Dacă Terri ar fi fost puţin mai şireată, ar fi putut pricepe că Jackie şi William erau... ei bine, erau ceea ce erau!

Îl găsi pe William în casă, stînd pe canapea şi citind calm ziarul. Cînd îşi ridică privirea spre ea, părea că o aşteaptă să se aşeze lîngă el şi să-şi termine de citit rubrica de umor, ca şi cînd nimic nu s-ar fi întîmplat.

– Vreau să-ţi vorbesc, spuse ea cu asprime, îndată ce închise uşa în urma ei.

– Şi eu ce trebuie să fac? întrebă el, cu o voce amuzantă.

Numai că ea n-avea chef de glumă. Oare el nu-şi

dădea seama ce bîrfe puteau să apară?

– Ai putea să te joci aşa cu „băieţeiui" lui Terri, nu cu mine. Avea intenţia să-l certe pentru că-i pusese în pericol reputaţia, insistînd că locuieşte împreună cu ea, din moment ce intrase în cameră întrebînd-o unde-i sînt pantofii. Dar, spre ciuda ei, îi spuse cu totul altceva.

– Cum i-ai permis lui Terri să te trateze ca pe un copil? îl întrebă ea.

William o privi cîteva clipe, printre gene.

– Asta te-a tulburat aşa? Îşi luă din nou ziarul în faţă.

– Vîrstnicii îi tratează întotdeauna pe cei mai tineri decît ei ca pe nişte copii. Întotdeauna, indiferent cîţi ani ar avea, adăugă el.

Părea că vrea să-i sugereze că el a încheiat aici discuţia, dar Jackie se înfurie şi mai tare.

– Vîrstnicii! şuieră ea în culmea mîniei. Ce vrei să spui? Terri are exact vîrsta mea. Ba, mai mult, este cu trei luni mai mică decît mine!

Vizibil neimpresionat, William întoarse pagina ziarului.

– Unii sînt bătrîni, la douăzeci, alţii sînt tineri, la şaizeci.

– Şi asta ce vrea să însemne?

Sporindu-i enervarea, William nu se grăbi să-i răspundă. Continua să citească acel ziar blestemat, cu faţa ascunsă privirii ei. Era greu, dacă nu chiar imposibil, să porţi o discuţie serioasă despre cele mai profunde eşecuri din viaţa cuiva, chiar cu acea persoană. Însă de la început ei i s-a părut că William neglija să ia în serios această diferenţă de vîrstă, acţionînd ca şi cum puţin i-ar fi păsat.

– Ce i-ai făcut băiatului lui Terri? întrebă ea. Încerca o altă cale să-l facă să iasă din muţenie.

– M-am străduit să-l învăţ cîteva maniere, ceva ce era necesar să ştie.

Pe de-o parte Jackie ar fi vrut să-i mulţumească pentru intervenţie, pe de altă parte, însă, acest lucru o supărase destul de mult. Orice femeie şi-ar dori să fie o prinţesă încîntătoare, pentru a cărei onoare să se lupte un tînăr frumos care mai tîrziu să se transforme, bine-înţeles, într-un prinţ. Dar, în realitate, lui Jackie nu-i convenea ideea că-i aparţine lui William şi, prin urmare, el nu are dreptul să devină agresiv, aşa cum făcuse cu băiatul lui Terri.

Prinţesă sau nu, lipsa de reacţie a lui William a dezarmat-o. Voia cu orice preţ să-l scoată din sărite, dar nu ştia cum.

– În oraş, este cineva, un bărbat care doreşte să-mi dea o întîlnire, spuse ea, intenţionînd să dea vocii o notă de comunicare banală. Dar în timp ce vorbea, înţelese că, de fapt, încerca să-l facă gelos. Văzîndu-l că lasă ziarul, continuă: Terri mi-a spus că e îngrozitor de drăguţ. Antrenîndu-se în subiect, ea continuă, privind ziarul pe care William şi-l ţinea în dreptul feţei. E vorba de Edward Browne. Ai auzit de el? Terri spune că e un bărbat minunat. Mai în vîrstă, cu experienţă. A fost căsătorit mulţi ani, aşa că e destul de domesticit, cum s-ar zice. Probabil că ştie destule despre femei.

Aştepta, stînd în picioare, o reacţie din partea lui. După cîtva timp, tacticos, William împături partea de ziar pe care o citise, punînd-o cu grijă deasupra. Cu greu s-ar fi putut spune că ziarul acela fusese răsfoit, apoi desfăcu un alt fascicul.

– Cred că ar trebui să ieşi cu el, spuse William, din spatele ziarului.

– Ce... ce-ai zis?

– Domnul Browne este un bărbat drăguţ. Mama mea îl agrează destul de mult, tata, la fel.

– Şi vrei să mă duc cu el? Chiar şi pentru urechile ei, vocea-i suna plină de neîncredere.

– Cred că ar trebui. O privi pe după ziar. Serios, Jackie, ai nevoie să mai ieşi şi tu. Nu poţi trece de la Charley direct la mine. Trebuie să mai cauţi şi alte alternative.

Ea nu-şi dădea seama dacă cele auzite au enervat-o sau au zăpăcit-o de tot.

– Pentru informarea ta, am cunoscut nenumăraţi bărbaţi, în afară de tine şi de Charley.

– Mmmm, mormăi el. „Tipi străini, daţi naibii!"

– Daţi...? Astea nu erau cuvintele lui William. Parcă ar fi reprodus vorbele altcuiva. Pentru Dumnezeu, ce te-a apucat?

– Nu te mai înţeleg. Mi-ai spus că Terri ţi-a sugerat să ieşi cu Edward Browne şi am fost de acord. Am greşit cu ceva? Am presupus că vrei neapărat să ieşi cu domnul Browne; sau n-ai fi vrut să fiu de acord?

Ce-ar mai fi putut să spună? Ce se alesese din intenţia ei de a-l face gelos!

– Da, sigur, e o idee bună. Am... am să vorbesc cu Terri.

Telefonul sună, înainte ca ea să se mai poată gîndi la ceva. Răspunse apatic. O chemase Terri, să-i comunice că tocmai îl văzuse „întîmplător" pe Edward Browne pe stradă. Au stat puţin de vorbă, iar el se pare că ar fi fost încîntat s-o invite diseară, la un restaurant. Îi convine? Terri îi pusese această întrebare ca şi cînd ar fi întrebat-o pe Jackie dacă i-ar plăcea să accepte în dar cîteva milioane de dolari.

Jackie refuză să se gîndească la ceea ce era gata să facă. Da, îi convine, îi spuse lui Terri. Se va întîlni cu Edward la *Conservator,* cel mai bun restaurant din Chandler, la ora opt seara.

– O, şi să nu uit, Jackie, spuse Terri, pune-ţi rochia aceea a ta din mătase bej. Cea cu nasturi aurii.

– Eu mă gîndeam să mă îmbrac cu salopeta pe care

o port cînd lucrez la avion, răspunse Jackie sarcastic.

Se săturase ca toţi cei din jur să considere că nu ştie cum să se poarte, cum să se îmbrace, cum să-şi organizeze viaţa. Imediat, însă, se simţi vinovată, pentru că-i vorbise lui Terri pe un ton atît de veninos.

– Nu-ţi face griji, am să mă duc şi mă voi strădui să arăt cît mai onorabil.

– E-n ordine, spuse Terri cu timiditate, fiind convinsă că făcuse iar o gafă. Dar simţea că, de data asta, scopul scuza mijloacele. După părerea ei, Jackie şi Edward erau făcuţi unul pentru altul şi se vor îndrăgosti nebuneşte, de la prima întîlnire. Jackie îi va fi recunoscătoare, cîndva, pentru că le-a făcut cunoştinţă.

Jackie închise telefonul. Îl privi în treacăt pe William care continua să-şi ascundă faţa, în spatele ziarului.

– Diseară am o întîlnire, zise ea, simţind cum inima îi bate să-i spargă pieptul. Şi-ar fi dorit prosteşte ca William să arunce ziarul, s-o prindă în braţe şi să-i spună să nu se întîlnească cu un alt bărbat.

Dar nu se întîmplă nimic din toate astea. El mormăi ceva, lipsit de importanţă. Jackie părăsi camera, cu umerii căzuţi. Ar fi vrut să-l vadă că mototoleşte ziarul şi-l aruncă în foc cu atîta putere, încît să dărîme un buştean aprins, bușteanul să cadă pe covor, covorul să ia foc, William să se lupte cu flăcările, iar incendiul să cuprindă duşumeaua, casa şi încă patru magazine din apropiere.

O oră mai tîrziu cînd reveni în cameră, îmbrăcată pentru întîlnire, William, liniştit, încă mai citea ziarul, ca şi cînd, pentru el, plecarea lui Jackie nu însemna nimic.

Jackie trebuia să admită că, judecat singular, Edward Browne era tot ce şi-ar fi dorit o femeie de la un bărbat: înalt, puternic, destul de solid, ceea ce denota că-i place să mănînce bine, cu umeri laţi şi şolduri înguste. Avea părul negru, cu cîteva fire albe la tîmple şi ochi negri, minunaţi. Deşi era atît de bine, faptul că era reţinut demonstra că nu ştia cît de atrăgător este.

Nici nu era de mirare că femeile din Chandler erau moarte după el, se gîndi Jackie.

– Domnişoara O'Neill, spuse el, întinzîndu-i mîna. Nu pot să vă spun cît sînt de încîntat că mi-aţi acceptat invitaţia. De ani de zile, sînt un admirator al dumneavoastră.

– Nu sînt chiar aşa de mulţi ani, sper, răspunse ea, cu ochi scînteietori. El o privi nedumerit, părînd că nu-i înţelege umorul.

Graţios, cu bunele maniere pe care le avusese probabil toată viaţa, el îi oferi un scaun. Urmă o tăcere destul de lungă, apăsătoare, în timp ce consuitau meniul.

Edward comandă competent o sticlă de vin franţuzesc. După ce au dat comenzile, Jackie de-abia reuşi să se stăpînească să nu-şi arunce o privire la ceas. O aştepta o seară foarte lungă şi plicticoasă. Spera că nu are nici o importanţă ce face şi ce gîndeşte micul Billy Montgomery. El făcea, doar temporar, parte din viaţa ei.

– Este deplorabil întregul ritual al întîlnirilor, nu-i aşa? Edward îi vorbise, privind-o prin lumina dată de sfeşnic. Se întîlnesc doi oameni obişnuiţi, care devin nervoşi şi nesiguri, puşi în situaţia imposibilă de a-şi descoperi calităţi unul celuilalt.

– Da, e destul de nepiăcut, zîmbi Jackie. Ochii lui se înveseliseră.

– V-a vorbit Terri despre mine, tot atît de mult cît mi-a vorbit mie despre dumneavoastră?

La această încercare, Jackie izbucni în rîs. FBI-ul nu ştia atîtea despre criminali, cît îi povestise Terri la telefon, în legătură cu Edward Browne, repetîndu-i cu emfază cît de mult se interesase Edward de ea. „Cred că e îndrăgostit de tine, de mai mult timp", spusese Terri. „Ştie o mulţime de amănunte despre tine şi mi-a pus o mie de întrebări".

„Şi fără îndoială că m-ai transformat într-o sfîntă", spusese Jackie.

„Te-ai fi aşteptat să-i vorbesc despre părţile tale negative?" o întrebase Terri, apoi adăugase ceva, ce o făcuse pe Jackie să ofteze adînc: „Îi plăcea grozav cînd îi arătam albumul cu poze".

Aşa că acum Jackie se întreba cam ce-i povestise Terri acestui bărbat.

– Da, Terri nu se mai oprea, cînd începea să povestească despre dumneavoastră. Cred că i-a scăpat un singur lucru: dacă aveţi sau nu tatuaje.

Pentru a doua oară, Edward o privi contrariat.

– Nu, nici unul, spuse el serios. O... înţeleg, vă referiţi la faptul că am fost la marină.

Jackie nu se referise la nimic, doar încercase să inoculeze puţin imponderabil situaţiei, dar fără succes. Sosirea salatelor a scutit-o de explicaţii.

– Cred că am putea urni discuţia, vorbind despre vieţile noastre de pînă acum, spuse el. Bineînţeles, dumneavoastră vă e uşor, din moment ce sînteţi o personalitate recunoscută pe plan mondial.

Jackie turba, cînd i se vorbea astfel. Ca şi cînd ea n-ar fi fost o fiinţă umană, cu nevoi obişnuite: de dragoste, de prietenie, de căldură.

O clipă, Edward amestecă atent salata. Jackie îl urmărea. Nu-l cunoştea deloc şi îi acceptase invitaţia într-un moment de nervozitate. Pe măsură ce-l privea mai atent, se gîndea: „Iată tipul de bărbat cu care ar

trebui să mă mărit. Este perfect ca vîrstă, aspect, educaţie".

Era bărbatul pe care l-ar fi putut prezenta tuturor şi toţi ar fi spus: „Ce bărbat încîntător este soţul tău!"

– Şi dumneavoastră vă regretaţi soţul tot atît de mult cît îmi regret eu soţia? întrebă el încet, atît de încet, încît Jackie de abia îl auzi.

Întrebarea era pornită din inimă, aşa că Jackie îi răspunse cu acelaşi ton.

– Da, îi răspunse, apoi îl aşteptă să mai spună ceva. El părea cuprins de tristeţe, care-i dădea un aer romantic, se gîndi Jackie şi din nou înţelese de ce Terri şi celelalte femei se străduiau atît de mult să-l căsătorească.

– Ştiţi ce-mi lipseşte cel mai mult?

Ea îşi scutură capul în sens de negaţie, iar el continuă:

– Îmi lipseşte cineva care să mă înţeleagă. Am fost căsătorit cu soţia mea foarte mulţi ani, aşa încît putea spune doar privindu-mă: „Te doare capul, nu-i aşa?" De fiecare Crăciun, copiii cei mari îmi făceau cadou papuci şi cravate. Soţia mea, însă, îmi dăruia vapoare micuţe, în casete de sticlă, pentru că numai ea ştia că visul meu fusese să navighez în jurul lumii, la bătrîneţe. Toate hainele le cumpăra pe gustul meu, gătea exact ce ştia că-mi place. Ne-a trebuit un timp îndelungat de convieţuire, pentru a ajunge la acest nivel de confort, iată de ce îi simt acum atît de mult lipsa.

Jackie îl asculta în tăcere, gîndindu-se la Charley, care ştia atît de multe despre ea, bune şi rele.

– Cînd soţul meu dorea să fac ceva şi eu n-aş fi vrut, el ştia sigur cum să mă păcălească s-o fac.

Edward îi zîmbi.

– Cora era mereu foarte cheltuitoare. Nu cheltuia atît de mult pentru ea, cît pentru mine şi copii. Uneori mă

supăram pe ea, dar ştia întotdeauna cum să mă potolească.

Cînd au terminat salata, Jackie ştia că vor vorbi despre singurătate, despre marea singurătate pe care o resimţi cînd îţi pierzi persoana cea mai apropiată. Fiecare a vorbit despre ce a pierdut. De pildă, despre numele afectuoase cu care o striga Charley. În ziua în care l-a întîlnit pe Charley, el a numit-o „*înger*", iar ei i-a plăcut foarte mult. Dar, după o săptămînă, nu i-a mai spus „îngerul meu". Cam după un an de la căsătorie, ea l-a întrebat de ce nu-i mai spune astfel. Charley a zîmbit şi i-a răspuns: „Pentru că tu, scumpa mea, nu eşti un înger. Eşti un drăcuşor."

Jackie se temea că atracţia pentru William se datora doar acutei singurătăţi. Nu-i aşa că un trup cald, alături, reprezintă mult mai mult decît nici unul? Nu-i aşa că ea şi William erau nepotriviţi? Nu-i aşa că William era prea îndrăzneţ, în felul său, faţă de ea? Nu-i aşa că erau prea multe diferenţe între ei?

– Ce v-aţi propus să faceţi în viitor? o întrebă Edward.

– Să-mi dezvolt serviciile aeriene de transport pentru mărfuri şi călători, împreună cu William Montgomery, asociatul meu.

– William Montgomery? O, vreţi să spuneţi, micul Billy? chicoti el. De fapt, *cred că nu mai este chiar atît* de mic, nu-i aşa? Cîţi ani are acum?

– Douăzeci şi opt, spuse ea, cu mîna încleştată pe paharul cu vin.

– Ce repede cresc copiii, nu? Nu sînteţi uluită văzînd azi un copil pe tricicletă, iar în ziua următoare, căsătorit? El îi zîmbi cu căldură. În acest timp chelnerul sosi cu tava cu aperitive. Bineînţeles că ni se potriveşte şi nouă. Parcă ieri eram adolescenţi plini de exuberanţă, iar acum sîntem *între două vîrste.*

Jackie încercă să-i împărtăşească zîmbetul. Nu era pentru orice femeie un şoc cînd auzea pentru prima dată, că este plasată între două vîrste? Jackie admitea că treizeci şi opt era între două vîrste şi, totuşi, exprimarea i se părea mai potrivită pentru părinţii ei, decît pentru ea.

– N-aţi avut copii, nu?

– Nu, răspunse Jackie. Felul în care-i pusese această întrebare o făcu să creadă că şansele ei erau spulberate.

El privea în jos, în farfurie. Jackie observă că se pregătea să-i spună ceva important.

– Femeia care se va căsători cu mine trebuie să poată avea copii.

– Da? întrebă ea plină de speranţă.

– Da.

El îi zîmbi cald, vădit încîntat, de entuziasmul ei. Soţia lui le plîngea pe femeile care nu puteau avea copii. Obişnuia să spună că o femeie fără copii era „incompletă".

– Am un băiat şi o fată în Denver şi spun cu mîndrie că am şi doi nepoţi, un băieţel de şase luni şi o fetiţă de doi ani, frumoşi, deştepţi, talentaţi. Se întrerupse singur, rîzînd plin de mulţumire. Vă arăt imediat fotografiile.

Jackie deschise gura să-l roage să i le arate, dar el dădu din mînă.

– Nu, mai bine nu. Povestiţi-mi despre dumneavoastră. Spuneaţi că aţi chibzuit să intraţi într-o afacere cu un tînăr, Billy. El a moştenit banii familiei Montgomery şi, cu tinereţea lui, ar putea zbura pentru dumneavoastră.

– William nu este un pilot foarte bun.

– A, păcat! Dar sînt sigur că puteţi angaja cîţiva. El n-are nişte veri tineri care ştiu să piloteze? Parcă-mi amintesc de cîţiva care aveau asemenea preocupări.

– Mă voi ocupa eu însămi de asta, spuse ea, ţinîndu-şi capul aplecat în jos.

Edward îşi dădu seama imediat că a ofensat-o.

– Bineînţeles că vă veţi preocupa. Vă rog să mă iertaţi. N-aş vrea să mă înţelegeţi greşit. Mai aveţi destui ani pînă la pensie. Ştiţi, pentru mine, pensionarea bate la uşă şi, fără să vreau, îi consider şi pe alţii în aceeaşi situaţie.

Protesta mult prea mult. Era clar că făcea eforturi disperate s-o facă să uite ofensa. Se lăsase o linişte apăsătoare. Jackie continua să stea cu capul în jos, învîrtindu-şi peştele în farfurie. Comandase peşte, ca să-l poată tăia cu furculiţa. N-ar fi acceptat să apeleze la un bărbat să i-l taie în bucăţi.

Doar William... „Încetează!" îşi comandă singură.

Edward nu prea înţelegea, ce spusese atît de jignitor. Cînd soţia lui împlinise patruzeci de ani, vîrsta de care Jackie se apropia în viteză, două zile a plîns necontenit. Îi spunea că tinereţea ei s-a sfîrşit şi că nu vrea să fie bătrînă. Probabil că aceasta era problema lui Jackie. Refuza să privească în faţă faptul că, totuşi, nu mai era un copil. Ziarele nu mai puteau continua mult timp să scrie despre ea, ca fiind cea mai tînără persoană care făcea aşa şi pe dincolo. Oricînd îşi putea pierde vederea sau reflexele. Poate s-a supărat, văzîndu-i pe piloţii mai tineri, lucrînd mai bine şi a înţeles că ea îmbătrîneşte. La început, bătrîneţea e supărătoare.

Sau, se gîndi el, poate se teme că nu mai este atrăgătoare.

– Îmi plac femeile mature, spuse el. Cunosc mai multe despre viaţă. Ochii îi rîdeau. Nu mai aşteaptă atît de mult de la un bărbat.

El voia să se explice, dar Jackie luă remarca în alt sens.

– Vreţi să spuneţi că o femeie mai în vîrstă înţelege că nu poate cere de la un soţ mai mult decît poate el da, aşa că n-are rost să viseze la un tînăr nemaipomenit, care s-o răpească.

Nu era deloc ceea ce voise el să spună, dar n-o corectă. Era ceva care o irita, iar el n-o cunoştea destul ca să înţeleagă ce anume. Se hotărî că poate ar fi mai bine să schimbe subiectul.

– Cîndva, am de gînd să navighez în jurul lumii, spuse Edward, cu ochii strălucind, încercînd să aducă vorba despre ceva mult mai plăcut decît bătrîneţea.

– Serios? întrebă Jackie încercînd să pară ceva mai interesată de vorbele lui.

Ştia că n-a avut intenţia s-o jignească, spunîndu-i că-i plac femeile mature. Ea era o femeie matură. Şi atunci, de ce cuvintele lui William îi răsunau în cap, ca un ecou? „Aş vrea să te iau de nevastă şi să-ţi fac cîţi copii vrei!" El nu spusese „cîţi copii mai poţi face, în perioada fertilă care ţi-a mai rămas". Oare ar mai putea o femeie matură să aibă o duzină de copii?

– Aţi fost vreodată marinar? se forţă ea să-l întrebe. Edward rămase descumpănit, căci ştia că ea a vrut să ştie, de fapt, dacă a condus el însuşi o ambarcaţiune. Ţinînd cont de măiestria ei ca pilot, era de înţeles că presupunea că şi alţii ar trebui să fie la fel de capabili ca ea.

– Mmmm, voiam să spun că voi naviga cu un vas de croazieră, alături de alte cîteva sute de persoane.

– Oh, a fost singura replică a lui Jackie. I se întîmplase să se afle în oraşe, unde acosta cîte un asemenea vas de croazieră. Ambarcaţiunea era trasă în port şi imediat fiecare magazin, fiecare restaurant era luat cu asalt de turişti, care cumpărau orice putea fi numit amintire.

– Vino cu mine, Jackie! exclamă el surprinzînd-o şi

pe ea, dar şi pe sine.

– Poftim?

– Aranjez eu totul, plătesc tot. Nu-ţi pretind să te căsătoreşti cu mine. Voi reţine cabine separate şi vom fi tovarăşi de călătorie, prieteni. Vom vedea lumea împreună. Poate că tu ai mai văzut-o şi altă dată, n-ar mai fi o noutate. Se apleacă peste masă şi îi luă mîna în mîna lui puternică şi caldă. Ştiu că am putea fi prieteni. Am citit foarte multe despre tine şi mi-a plăcut să ascult tot ce se spunea despre viaţa ta zbuciumată. M-a impresionat cînd am auzit cum ai zburat cu acei copii, salvaţi din incendiu, la spital, iar preşedintele te-a felicitat. Cred că ştii sute de poveşti de-astea.

– Înţeleg că vrei să iei cu tine un aparat de radio, nu?

– Te rog să mă scuzi, vrei să mai repeţi, n-am înţeles?!

– Luîndu-mă cu tine, ca să-ţi spun istorioare, ar fi ca şi cînd ţi-ai avea propriul radio, în buzunar, în fiecare moment. Cum îmi cumperi un breloc, cum îţi spun o poveste. Dacă-mi plăteşti toată excursia, ţi-ai asigurat distracţia pe vas, fără să mişti un deget.

Cînd termină, el o privea distant, stînd ţeapăn în scaun. Era mai degrabă privirea unui afacerist, nu a unui bărbat care a ieşit cu o femeie drăguţă la un local.

– Îmi cer scuze, zise ea, oftînd adînc. Domnule Browne, n-am vrut să fiu agresivă, dar cred că te-ai îndrăgostit de idolarizarea făcută de Terri, legată de tot ce am realizat în viaţă. Totuşi, şi eu sînt o femeie, aşa cum a fost şi soţia ta. Nu sînt o instituţie publică, nici măcar n-am talent de povestitor. Am dus o viaţă zbuciumată, dar n-am intenţia să mă retrag.

O, Cerule, iar stricase totul! Edward era o persoană foarte drăguţă, ca şi Terri, de altfel. De ce, oare, avea ea totuşi senzaţia că nouăzeci la sută din interesul lor

pentru ea se datora faimei? Ce alt motiv ar fi avut acest bărbat să se intereseze atît de ea? Cu certitudine, nu era cea mai frumoasă femeie nemăritată din oraş. Atunci, ce găsise la ea?

El dăduse deja răspunsul la această întrebare: îşi dorea o însoţitoare. Avea cincizeci şi cinci de ani şi nu prea îl mai interesau picioarele lungi şi o femeie cu care să întemeieze o familie. La vîrsta asta, îşi dorea pe cineva cu care să stea de vorbă. Şi cine ar putea candida mai bine, decît o femeie care a călătorit în toată lumea şi era un „sac de poveşti"?

După izbucnirea lui Jackie, n-a mai fost nici o cale de a salva seara. Restul cinei s-a desfăşurat într-o tăcere apăsătoare.

Capitolul 9

Cînd se întoarse acasă, Jackie nu se miră găsind casa în întuneric şi nici urmă de William. Doar nu-şi imagina că el o s-o aştepte!

Îşi scutură capul, încercînd să se limpezească. Între ea şi William nu era nimic, absolut nimic, şi nici nu va fi.

El îi spusese că o iubeşte, chiar dacă făcuse tot posibilul să-l oprească. Tresări de groază, amintindu-şi cum a pilotat avionul cu susul în jos, ca să-l facă să-i vină rău. Chiar dacă nu reuşise să-i întoarcă dragostea, nu fusese prea politicos din partea ei să se poarte atît de dur.

Îndreptîndu-se spre dormitor, îşi simţea fiecare picior greu de sute de kilograme.

William, William, William, repeta în minte, ca un ecou. Numai pe el îl avea în gînd, deşi era interzis. Era fructul interzis din grădina Edenului.

– Şi noi ştim ce s-a petrecut acolo, izbucni ea, cu voce tare, deschizînd uşa.

Cum aprinse lumina, îşi dădu seama că se întîmplase ceva, ceva ce o deranja. Stătea în picioare, în cadrul uşii, şi nu înţelegea.

Îşi privea camera. Era exact cum o lăsase; nu remarcă nimic anume schimbat, cu atît mai puţin în rău. La fel şi în bucătărie, totul era cum lăsase la plecare.

Brusc, realiză ce nu mergea: chiar faptul că nu se schimbase nimic. Într-un timp foarte scurt se obişnuise cu ordinea făcută de William, cu felul lui de a ascunde vederii toate lucrurile. Chiar dacă nu erau puse la locurile lor, dar, cel puţin, nu se vedeau. Acum, însă, nimic nu mai fusese ascuns. În bucătărie, pe dulapul de lîngă chiuvetă, erau resturi de la prepararea cinei. William îşi lăsase vasele murdare în chiuvetă, nici măcar nu le clătise. Sub un impuls de moment, deschise uşa de la frigider. În locul ordinii cu care era obişnuită, văzu o adevărată harababură. Ca şi cum, un puşti ameţit ar fi avut intenţia să vîneze ouă de Paşti în cutia de făcut îngheţată. Nu înţelegea de ce dezordinea din frigider putea s-o deprime. Dar o deprima. Poate că, în faţa acestei certitudini, că William era supărat pentru că ea se întîlnise cu un alt bărbat, Jackie ar fi trebuit să se simtă mai bine.

Dimpotrivă, însă, se simţea mai rău. Poate cuvîntul potrivit era „deznădejde".

– Jackie, îşi spuse ea, cu voce tare, eşti deznădăjduită. Te-ai întors de la o întîlnire cu un bărbat perfect care te iubeşte şi eşti deprimată pentru că asociatul tău n-a curăţat bucătăria.

Descurajată, străbătu pe întuneric întreaga casă, pînă în dormitor. Înţelesese că era ocazia cea mare de a încheia totul între ea şi William. Mîine dimineaţă, îi va spune că a petrecut minunat, cu un bărbat minunat, şi că-i surîdea ideea de a-şi reface viaţa cu el. Cum se spunea asta în franceză? „Insouciance" – nepăsare. Da, îi va descrie cu nepăsare petrecerea de aseară.

Dar, în loc să joace rolul doamnei indiferente, chiar în clipa cînd intră în dormitor, se aruncă pe pat. Se afundă, practic în plapuma groasă şi izbucni în lacrimi. Oare de ce luase viaţa ei această întorsătură teribilă? De ce se gîndea tot timpul la William? Aseară, nu exis-

tase nici un moment în care să nu se întrebe ce face sau la ce se gîndeşte William. Permanent, îl compara pe drăgălaşul domn Browne cu William, orice ar fi făcut sau ar fi spus.

Deodată simţi o mînă puternică, bărbătească, pe cap, o mînă care nu putea fi decît a lui William. Nu se mira de prezenţa lui. Nu era alături de ea de cîte ori avea vreun necaz? Cînd avionul s-a zdrobit de stîncă, el era acolo, să o salveze. Cînd şi-a tăiat mîna, el i-a oprit sîngele. Chiar şi mai înainte, dacă ea şi soţul ei aveau nevoie de bani, William era cel care ştia şi îi ajuta, fără a-şi da numele.

– Vrei să-mi spui şi mie ce ţi s-a întîmplat?

Cu faţa ascunsă în plapumă, ea clătină din cap. Nu, nu voia să-i spună, pentru simplul motiv că nici ea nu cunoştea care era adevărata problemă.

I se păru foarte normal ca William să o cuprindă în braţe. Stătea rezemat de căpătîiul patului, cu picioarele atîrnate. O aşeză de-a curmezişul, cu capul pe pieptul lui lat.

– Ia şi bea, spuse el, apropiindu-i de buze o băutură cu aromă plăcută. Ea înghiţi de cîteva ori, cu lăcomie, apoi William îi luă paharul, aşezîndu-l pe noptieră.

– Acum spune-mi ce te-a făcut să plîngi.

– Nu pot, răspunse continuînd să plîngă.

– Cui să-i spui, dacă nu mie?

Din păcate, avea dreptate. N-ar fi putut să-i spună lui Terri, pentru că Terri nu trebuia să ştie nimic de William. El era un secret. Dar era prietenul ei, fusese prietenul ei, dintotdeauna.

– Cum a fost cu... întîlnirea ta? o întrebă el cu o voce pierită.

Cu capul lipit de inima lui, Jackie îi putea simţi emoţia. Acum ar fi trebuit să-i povestească cu detalii bine gîndite despre întîlnire. Ar fi putut să-l oprească pe Wil-

liam, şi pe ea însăşi, să mai creadă că ar putea fi vreodată ceva între ei.

– A fost perfect, spuse. El a fost perfect. Cuvintele nu se potriveau cu tonul vocii, care spunea că „perfect", înseamnă „oribil". Lacrimile îi porniră iar ca un torent udîndu-i cămaşa.

– Oh, William! exclamă agăţîndu-se de el. Ştiu ce *ar trebui* să fac. Ar trebui să mă mărit cu un bărbat ca Edward Brownè. Este exact ce-mi trebuie. Ca vîrstă, educaţie. Ne potrivim chiar şi la statură. Totul e perfect. El e singur, eu singură. Sîntem perechea ideală, coborîtă din Rai.

William îi întinse o batistă, iar ea îşi suflă nasul cu zgomot.

El a fost atît de amabil, iar eu m-am purtat oribil. Am răstălmăcit tot ce-mi spunea, cum era mai rău. Mi-a spus... mi-a spus că sînt o femeie matură.

– Asta denotă că nu te cunoaşte deloc, spuse William cu sarcasm.

Jackie suspină.

– Nu ştie nimic despre mine. Vrea să-i ţin de urît, povestindu-i anecdote despre viaţa mea zbuciumată. M-a făcut să mă simt ca o exploratoare care merge să-i înveţe pe băştinaşi cum să patineze.

Izbucni din nou în lacrimi.

– Dar era atît de drăguţ. Oare de ce am fost atît de urîcioasă cu el? De ce oare nu fac niciodată ce trebuie? De ce n-am făcut ce ar fi trebuit să fac?

– Dacă e atît de *grozav, de ce nu* te-*ai îndrăgostit* de el? Vorbele lui William erau calme, dar Jackie, stînd cu capul pe pieptul lui, putea să-i simtă inima care-*i bătea* cu putere, trupul tensionat, căci, ceea ce spunea, avea o mare însemnătate pentru el.

– Pentru că este atît de... atît de bătrîn, izbucni Jackie. Nu are umor! Nu este ca tine. Tu mă faci să rîd.

Tu mă faci...

Se ridică brusc şi-l privi.

– De ce zîmbeşti? Se simţea jignit de acel zîmbet. Eu mi-am deschis inima în faţa ta, iar tu rîzi?!

– Jackie, dragostea mea! spuse el rar, trăgînd-o mai aproape. Eşti singura femeie care mă consideră amuzant. Cînd mă aflam în compania unor oameni care intenţionau să facă un lucru stupid sau primejdios şi le spuneam „nu", ei mă numeau „om bătrîn".

– Copilării, zise Jackie în bătaie de joc.

La aceasta, William clătină din cap, strîngînd-o tandru în braţe.

– Ştii ce iubesc eu la tine, Jackie?

– Nimic nu este de iubit la mine. Sînt o proastă, spuse ea cu greutate.

El îi ignoră vorbele.

– Unul, numai unul din lucrurile pe care le iubesc la tine este faptul că, atunci cînd erai copil, erai adult, iar acum, cînd eşti adult, eşti un copil. Cred că la naştere aveai douăzeci şi cinci de ani şi, de atunci, nu te-ai schimbat. Şi, probabil, nici nu te vei schimba.

– Nu am douăzeci şi cinci de ani. Sînt o femeie matură. Oh, William, ce să fac? Acest bărbat este atît de potrivit pentru mine!

– Ca şi conopida.

– Cum?

– Conopida e foarte potrivită pentru tine. Se poate mînca zilnic. De fapt, oamenii ar trebui să mănînce doar pui fierţi, conopidă şi orez. N-ar trebui să mai mîncăm niciodată ciocolată sau îngheţată sau floricele.

– Despre ce vorbeşti?

– Despre Edward Browne. El este conopida.

– Oh! exclamă ea începînd să înţeleagă. Şi, atunci, tu eşti îngheţata de ciocolată.

– De vanilie, mi-ar plăcea mai mult.

În ciuda supărării, ea zîmbi.

– Cred că ai o părere foarte bună despre tine, nu-i aşa? Zîmbetul îi dispăru la fel de brusc cum îi apăruse.

– William, ce să fac? Tu şi cu mine nu putem... nu putem fi împreună. Ştii la fel de bine, ca şi mine. Dar mă gîndesc la tine tot timpul. Chiar aseară, cînd eram cu acel foarte drăguţ bărbat, eu... Oh, William, ce să fac?

Doar zvîcnirile puternice ale inimii trădau faptul că William era afectat de cuvintele ei. De fapt, îi spunea, în felul ei, că îl iubeşte, nu?

– Vreau să-ţi pun o singură întrebare, spuse el. Dacă nu m-ai fi văzut niciodată copil şi m-ai fi întîlnit pentru prima dată, cînd s-a prăbuşit avionul, dacă aş fi avut aceeaşi vîrstă cu tine, sau cu cîţiva ani în plus, ce-ai fi simţit pentru mine?

Jackie nu răspunse imediat. Răspunsul trebuia gîndit bine. William avea un simţ al umorului atît de diferit de al altora. Ea îi îndrăgea cinstea şi felul în care putea să rîdă de el însuşi. Desigur, nu era singurul bărbat cu simţul umorului. Dar erau şi destui ca Edward Browne, bărbaţi care nu obişnuiau să rîdă. Erau prea mulţi ca Edward Browne, care se considerau bătrîni, pentru că aşa scria în actele lor.

Dar, dacă William ar fi avut treizeci şi opt de ani, în loc de douăzeci şi opt, ar fi fost altfel? Ea încercă să-i scruteze caracterul. Dacă s-ar fi căsătorit cu o femeie mai tînără decît el, i-ar fi revenit responsabilitatea de a o învăţa. Jackie ştia foarte bine că soţii mai în vîrstă socoteau că două treimi din menirea lor erau să-şi înveţe tinerele soţii ce este viaţa. De aceea în următoarele cinci minute, după ce spusese „da", soţul mai vîrstnic se transforma într-un bătrîn. El avea nevoie de cineva care să zboare acum într-un avion cu josul în sus şi, apoi de altcineva care să-l oprească să se transforme într-un bolovan, ca în jocul din copilărie.

– Jackie, ai de gînd să-mi răspunzi? Spune-mi adevărul. Ce-ai fi gîndit despre mine, dacă nu m-ai fi cunoscut mai înainte? Şi dacă pe certificatul meu ar fi fost scrisă o altă dată de naştere?

– Aş fi gîndit că ai nevoie de mine, spuse ea încet. Ai nevoie de mine, ca să te menţin tînăr.

Jackie continuă să vorbească, nu avea importanţă despre ce, cînd simţi respiraţia lui William, în păr. Era, ca şi cînd, cei doi copii inocenţi care se ocroteau unul pe celălalt, se transformaseră brusc în doi adulţi, capabili de sentimentele adulte.

Aproape imediat, ea deveni conştientă de palmele puternice ale lui William, care erau pe spatele ei, de buzele lui, care-i sărutau gîtul.

– William, şopti ea.

Păru că n-o aude şi o trase mai aproape de el, trupul, sînii, ea, în întregime, lipită de pieptul lui. Ea mai mult simţi, decît îi auzi oftatul adînc, ca şi cînd moliciunea ei îi tulburase puterea de oţel a pieptului.

Încet, ca şi cînd era cel mai important lucru pe care îl făcuse vreodată, William îşi îngropă palmele în părul ei şi îşi apropie buzele de ale lui Jackie.

El o mai sărutase, dar nu ca acum.

Atunci, demult, reuşise să se ţină sub control. De fiecare dată, părea că vrea să-i spună ceva. Acele sărutări aveau un început şi un sfîrşit.

Acest sărut, însă, era însăşi dragostea. Era dragostea şi blîndeţea şi senzualitatea. Purta în el dorinţa ascunsă de mult, mult timp, de cînd William îşi dorise să-şi lipească buzele de ale ei. Acum, cînd i se permitea, voia să savureze fiecare secundă. Dar mai era ceva, în acest sărut: vulgaritatea. William îşi deschidea sufletul, lăsînd-o pe Jackie să înţeleagă cît de mult însemna pentru el, îi permitea să vadă cît îi era de dor, cît tînjea după ea şi cît o iubea. Îi arăta cît de uşor l-ar fi

putut răni. Era lipsit de apărare, dezvoltîndu-şi cele mai profunde sentimente, pentru a fi văzute şi simţite. Avea încredere în ea.

Jackie ştia că niciodată William n-ar fi luat ceea ce nu i se oferea, aşa încît, dacă sărutul continua, o lăsă să facă ea primul gest. O respecta mult prea mult, pentru a face ceva ce ea ar fi regretat mai tîrziu.

Sărutul continua, devenea mai profund, iar Jackie simţea cum creşte dorinţa. Îi putea simţi sufletul întreg, în acest sărut. Cînd se îndepărtă de ea, în el vibra dorinţa năvalnică, pe care se străduia s-o ţină sub control. Jackie îl simţea că s-ar fi năpustit asupra ei, i-ar fi smuls hainele şi ar fi făcut dragoste sălbatic cu ea. Cu toate astea, el se limitase la un sărut blînd, un lung sărut.

– William, şopti ea.

– Da? Vocea lui, de obicei profundă, era acum gîtuită de tensiunea emoţiei.

– Eu... Nu ştia ce să spună. Femeile sînt îndoctrinate de mici cu ideea că bărbatul trebuie să fie agresorul. Bineînţeles că, după ani de căsnicie, o femeie înţelege adesea că, dacă nu începe ea, n-ar mai fi nici un început. Acum, Jackie ar fi vrut să-i spună lui William că totul e în ordine, că-l doreşte la fel de mult ca şi el. Poate ceea ce făcea nu era bine, iar mîine va regreta. Dar, dacă lumea se prăbuşeşte azi, iar acel mîine nu va mai fi niciodată?

Ea nu folosi cuvinte pentru a-l îndemna. Se folosi însă de vicleşugul femeilor cu experienţă, de a se dărui, lăsîndu-şi trupul să-i spună „da". Se întoarse complet către el îşi deschise gura sub a lui, îl apăsă cu picioarele, lăsîndu-şi trupul moale.

Se temea că o va întreba dacă e sigură că vrea să facă dragoste cu el, punînd-o să mai ia încă o hotărîre. Dar William nu-şi pierdu timpul cu vorbele. În loc de

cuvinte, o privi, cu cei mai încîntători ochi pe care-i văzuse vreodată. Privirea lui era aceea a unui copil care gustă pentru prima dată o înghețată, propunîndu-și să o savureze pînă la ultimul strop.

Se gîndise, bineînțeles, mai mult decît ar fi vrut să recunoască, la ceea ce William îi destăinuise, într-un alt moment tensionat, că este virgin. De nenumărate ori se trezise noaptea, imaginîndu-și că e o femeie în vîrstă, care învață un tînăr timid, de altfel, foarte atrăgător și în întregime splendid, ce trebuie să facă. Se imagina în postura unei curtezane franceze, cuminţenia pămîntului, amintindu-și mereu că trebuie să fie blîndă și amabilă, menajîndu-i stîngăciile și prima impresie. Ar fi putut să facă în așa fel, încît prima lui experiență sexuală să-i rămînă în amintire, prin frumusețea neprihănită.

Însă, a visa de unul singur, în pat, nu are nimic de-a face, cu realitatea. Iar el, în realitate, era un mascul de o sută de kilograme, entuziast și flămînd. Nici vorbă de timiditate. Nici de ezitare. Frumusețea consta în exuberanța, energia, plăcerea neștirbită, în bucuria curată și noutatea, pentru William.

Cerule! William, n-ar fi putut să-i descheie nasturii mai repede. Adineauri, era complet îmbrăcată, iar acum, nu mai avea nimic pe ea. Adineauri, era în așteptarea plăcerii, iar acum zîmbea fericită de încîntare, în timp ce William îi atingea și-i gusta pielea.

Mîinile lui erau peste tot, căutînd, explorînd. Gura urma mîinile, iar cînd Jackie gemu de plăcere, el păru că a găsit cheile paradisului. Cu o mînă pe un sîn, cu gura pe celălalt, el încerca diferite mișcări, pentru a vedea care se potrivește cel mai bine, pentru amîndoi.

Dacă Jackie ar fi putut vorbi, ar fi spus că totul se potrivește cel mai bine.

– William, încercă să vorbească, dar el își purta mîinile peste tot trupul, iar acea gură încîntătoare îi dădea

asemenea fiori de plăcere, încît cu greu putea gîndi.

– Tu... Se întrerupse, căci nu-şi putea aminti ce voia să spună. Cine şi-ar fi putut aminti ceva aşa de complicat ca vorbele, cînd era mîngîiată, cum era ea? Palmele lui îi atingeau coapsele, alunecîndu-i pe curbele picioarelor. Acum înţelegea fascinaţia bărbaţilor cînd aveau de-a face cu virgine. Cînd te gîndeşti că acest bărbat nu făcuse niciodată dragoste! Ea se simţea mai mult decît deosebită. Se simţea unică, neegalată, ca o regină. Acest bărbat divin, care nu fusese niciodată atins de vreo femeiă, o făcea să simtă că era al ei, într-un mod fără echivoc.

Trupul ei începu să freamete, flexibil, moale, uşor.

– Tu... încercă ea, din nou.

– Eu, ce? reuşi el să şoptească înecat de plăcerea pe care o experimenta.

Ea îl trase de gulerul cămăşii. Era complet goală, încîntător de goală, oferindu-se ochilor şi mîinilor lui William, el, în schimb, era complet îmbrăcat.

După uşurinţa cu care o dezbrăcase, ea nu se miră cînd îl văzu gol, cît ai clipi din ochi.

Doamne, cît era de frumos! Pielea îi era netedă şi proaspătă, ca a unui nou-născut. Pe piept avea un păr moale şi scurt, iar muşchii puternici fremătau de forţă şi tinereţe. Nu s-ar fi gîndit niciodată că i se poate întîmpla ca vederea acestui trup frumos, să-i sporească şi mai mult neputinţa în faţa dorinţei. Mîinile îi căutau cu nerăbdare orice şi tot ce ar fi putut pipăi; apoi îşi răsuci trupul, astfel ca să-şi poată lipi gura de umerii lui goi, iar mîinile i se mişcară în jos.

Ea nu era pregătită pentru beatitudinea, extazul care apăruseră pe faţa şi în vocea lui William, cînd ea îi cuprinse în palme părţile lui cele mai intime. Dacă pînă atunci Jackie nu fusese convinsă, acum, plăcerea ei consta în certitudinea că el n-o compara cu nici o altă

femeie. Nici o altă femeie nu-l atinsese. Nici o altă femeie nu-şi pusese mîinile sau buzele pe trupul lui. Era al ei, numai al ei!

Cînd îşi mişcă trupul mare şi greu deasupra ei, pregătindu-se să o pătrundă, ea îşi arcui şoldurile, pentru a-l primi. Niciodată expresia „aşa fusese scris" nu i se păruse mai adevărată, mai proprie, ca atunci cînd şi-a unit trupul cu cel al lui William. În minte îi răsuna ca un ecou, cuvîntul „acasă", el venise acasă, ea era acum acasă. Ei erau acum acolo unde le era destinat să fie.

– Da, da, a fost tot ce putea spune cînd William începu să se mişte deasupra ei. Nu există cuvinte că poată fi descrisă fericirea. Există tulburarea care însoţeşte întotdeauna sexul, dar cu William era mai mult. Se pare că el îi atinsese nişte zone adînci, profunde, unde nimeni nu mai ajunsese. Acest act, pe care ea îl experimentase pînă atunci, fusese doar unul fizic, acum, însă, era mai mult decît atît. Era aproape spiritual, căci simţea că era încătuşată de acest bărbat, pînă la ultima fibră. Fuseseră prieteni, şi-au schimbat gînduri şi taine, dar acest schimb le fusese pînă acum refuzat.

Jackie s-ar fi aşteptat, deşi era ultimul lucru pe care l-ar fi recunoscut, ca prima dată cu William să dureze foarte puţin. Din fericire, greşise. Contactul dura de mai multe minute, la fel de puternic.

– William, eşti minunat, spuse ea ca-n vis, cu spatele arcuit şi ochii închişi. Îl auzi că rîde, acel rîs mulţumit de sine al bărbaţilor, cînd sînt foarte mîndri de ei. Îşi apăsă apoi pieptul transpirat peste al ei, sărutînd-o pe gît.

Săptămîna care a urmat, Jackie a trăit într-o lume de vis. Ea-şi încheiase viaţa sexuală, odată cu dispariţia lui Charley, aşa că, într-un fel, acum era aproape la fel de novice ca şi William. Pînă să-l întîlnească, Charley se culcase cu oricare femeie care îi spusese „da" sau „poate". Aşa că ştia foarte bine ce-i place şi cum trebuie să facă să-şi satisfacă dorinţa. Încercase contactul în orice poziţie posibilă. Ca toate femeile, Jackie fusese foarte curioasă şi îi ceruse să-i povestească despre experienţele lui trecute. Auzise ea că nişte fete din Singapore fuseseră teribil de aşa şi aşa, apoi că era în Florida o fată care era priceputâ în mod deosebit, la altceva. Pentru moment, Jackie nu-şi dăduse seama, dar, mai tîrziu, înţelesese că se simţea intimidată. Cum ar fi putut o slăbănoagă ca ea să concureze cu acele femei, care ştiau atît de multe? Odată chiar îi spusese asta lui Charley, iar el făcuse haz, spunîndu-i că era cea mai bună dintre toate şi că o prefera, în pat, tuturor femeilor din lume. Un timp, s-a simţit bine, apoi au început acele mici îndoieli sîcîitoare, că poate alte femei fuseseră mai... mai cum? Mai atrăgătoare? Cu mai multă pricepere tehnică?

Cu William se simţea liberă de comparaţii, liberă de a fi nevoită să trăiască după standardele altcuiva. Şi cine ar fi crezut că această libertate, era cel mai afrodisiac lucru, pe lumea asta? Şi, de asemenea, cine s-ar fi gîndit că solidul, dependentul, prea cinstitul cetăţean William Montgomery ar putea fi un demon în pat? În toţi acei ani, de cînd îl cunoştea, Jackie observase puţine indicii că ar fi fost inventiv. Dimpotrivă, părea a fi miniatura lui: urmează regula. De mic copil, el colora întotdeauna în interiorul liniilor.

Timp de o săptămînă n-au lucrat nimic, absolut nimic. Motivau atît pentru ei, cît şi pentru Pete, că trebuiau să aştepte să se vindece mai întîi mîna lui Jackie,

ca să poată zbura, sau ca să poată lucra la motoare şi chiar pentru a urmări aspectul financiar al afacerilor lor. Adevărul era, un adevăr pe care ei nu-l recunoşteau deschis, că erau atît de preocupaţi unul de celălalt, încît nu se mai puteau gîndi la nimic altceva.

Jackie îşi impusese să nu-l compare pe William cu Charley, dar nu reuşise. Charley fusese un bărbat foarte sexy. Se gîndea la sex tot timpul şi îi plăcea să facă insinuări sexuale. Orice, ridicarea avioanelor, scaunelor, totul îi provoca aluzii la sex. Se gîndea la sex, făcea sex, discuta despre sex.

William nu părea să fie prea diferit de el. Privindu-l, complet îmbrăcat, la micul dejun, Jackie nu putea crede că era acelaşi cu bărbatul cu care fusese în pat, cu o oră înainte. Cu hainele pe el, ai fi zis că nu există un bărbat mai demn ca William. Era atît de calm, atît de distant, de discret, încît îţi pierea şi cheful, cînd îl priveai. Cu toată tinereţea lui, William văzuse indivizi mai în vîrstă decît el care veneau să-i ceară sfatul. Văzîndu-l atît de sobru, era uşor de crezut că Jackie îl bănuia la început destul de timid în pat. Însă fusese atît de afectuos, de tandru, de pătimaş cu ea, încît pur şi simplu a uluit-o.

A descoperit cu încîntare că, fără haine, William devenea senzual ca un copil. În general, copiii văd într-o băltoacă de noroi ceva plăcut şi rece, îşi scot hainele şi se împroaşcă, unul pe celălalt. Ei nu au idei preconcepute că „nu e frumos" sau „civilizat" ceea ce fac. Această inocenţă, această senzualitate semăna cu felul de a fi al lui William, în pat. El nu făcea dragoste din obligaţie, cu dorinţa de a termina cît mai repede, ca să poată dormi, după aceea. Nu urmărea să ajungă cît mai repede la finalul actului sexual. Lui îi plăcea să facă dragoste.

Jackie nu se gîndise nici un moment că, din punct

de vedere sexual, ar avea refulări. Cînd fusese odată întrebată de o femeie ce a găsit la un bărbat aşa de bătrîn ca Charley, ea rîsese cu indiferenţă. Deşi avusese şi ea neplăceri cu Charley şi discuţii, probleme sexuale n-au fost niciodată între ei.

Cel puţin, aşa credea, pînă să-l întîlnească pe William. Nu e de mirare că bărbaţii preferă femeile virgine; nu e de mirare că un bărbat e în stare să ucidă, dacă femeia lui s-a culcat cu un altul. Dacă femeilor li s-ar permite să facă dragoste cu mai mulţi bărbaţi, ele ar începe să-i compare, aşa cum îl compara ea acum pe Charley cu William. Şi, dacă femeile şi-ar compara amanţii, unde s-ar ajunge? Ar mai putea bărbaţii să spună „Sînt cel mai bun, păpuşico?" Ar trebui să şi dovedească acest lucru!

Dacă s-ar fi culcat cu un bărbat ca William, înaintea lui Charley... ei bine, Jackie preferă să nu se mai gîndească!...

După primele zile, ea încetă să-i mai compare pe cei doi bărbaţi şi începu să se bucure cu adevărat. Era greu de explicat, iar ea nici nu se străduí prea mult, dar William o făcuse să se simtă ca şi cînd ar fi fost prima pereche care descoperea deliciul celor două epiderme în contact.

Nu vorbeau şi păreau că nici nu se gîndesc la sex. Sexul era ceva care venea de la sine, ceva spontan şi mirific, ceva curat, încîntător. Păreau că-şi spun: „Oare ce aş simţi, dacă aş face aşa? Sau aşa?" William o lăsă să-şi plimbe mîinile la nesfîrşit pe coapsele puternice, pe pieptul lui lat.

Cînd se sărutau, păreau că sînt primii care au descoperit această practică delicioasă. Charley avea mereu senzaţia că sărutările erau o pierdere de timp. „Mie îmi plac chestiile mai serioase, iubito", obişnuia el să-i spună. Jackie nici nu-şi dădea seama că era însetată

după sărutări, ca un rătăcit în deşert, după apă. Cu William se săruta mult. Goală, se întindea peste el şi-i săruta faţa, ochii, nasul lung, necăjindu-l că-i trebuie şaisprezece sărutări, ca să-i poată suge drăgăstos buza de sus. Îşi plimba limba pe dinţii lui sau îi urmărea conturul gurii.

Apoi schimbau locurile. Era rîndul lui să o sărute. Palmele îi mîngîiau braţele şi umerii, în timp ce buzele îi urmăreau fiecare trăsătură a feţei. Îşi petreceau ore întregi în pat. Se atingeau, se priveau, se sărutau, se descopereau, unul pe celălalt. Jackie se gîndea uneori că erau ca Adam şi Eva, simţind primii asemenea plăcere.

Cînd făceau dragoste, de fiecare dată, părea că e altfel. Uneori erau atît de grăbiţi, încît nu ajungeau să-şi arunce hainele destul de repede. Alteori, se iubeau ceasuri întregi. Uneori, dura mult, alteori, dorul îi prindea pe neaşteptate.

Stăteau pe canapea, William citea ziarul, Jackie îi cosea un nasture la cămaşă şi, deodată, hainele le atîrnau pe suportul lămpii. Apoi se priveau, cu o expresie nedumerită, ca şi cînd ar fi spus: „Oare, cum s-a întîmplat?"

Actul în sine era descătuşat de prejudecăţi sau constrîngeri. Cu William ea ştia că nu va fi judecată sau comparată. Ştia că, oricum ar fi fost, pentru el, ea era preferată, unică. Era uluitor cît de mult se schimbase Jackie, ştiind că cineva o iubeşte, orice ar fi făcut. După primele zile, amîndoi păreau că îşi spun: „Hai să încercăm şi asta, să vedem ce simţim". Trăirea. Era totul, pentru amîndoi. Cînd îşi atingeau mîinile, buzele, cînd încercau diverse poziţii în timpul actului sexual.

Şi, apoi, era imaginaţia lui William. Parcă îşi conservase întreaga imaginaţie pentru acest unic eveniment. Trecuse prin şcoli, studiase limbajele altor popoare şi

debita tot ce ştia, cu inventivitatea unui papagal. Acum, însă, în sfîrşit, găsise un domeniu fără reguli pe care să fie obligat să le urmeze. Odată, în timpul celei de-a treia zile, într-un moment, cînd curgeau apele pe amîndoi, William spusese cu o asemenea înfocare „Jackie, îmi place", încît ea izbucni într-un rîs zgomotos. „Şi mie", fusese răspunsul.

Singura persoană cu care s-au întîlnit în această săptămînă a fost tăcutul Pete. Au făcut tot posibilul să-şi ascundă pasiunea de el, dar fără succes. Jackie îşi aminti o zicătoare arabă, care-i plăcea foarte mult: „Sînt trei lucruri pe care nu le poţi ascunde: gravitatea, dragostea şi un om căiare pe o cămilă". Ea şi William au probat adevărul al doilea. În dimineaţa care a urmat după prima noapte petrecută împreună, au convenit că ar fi mai bine să-şi mascheze pasiunea ce abia se dezlănţuise de ochii celor din jur. William a acceptat, fără tragere de inimă. „Cred că am putea, cît însă nu eşti măritată cu mine",spusese el. Jackie căutase să-l convingă că ar fi mai bine, pentru reputaţia lor.

Ieşiseră afară, convinşi fiind că sînt cei mai buni actori din lume şi că nimeni nu va afla că se schimbase ceva în relaţiile dintre ei. Au reuşit să-l păcălească pe Pete, doar vreo zece minute. El curăţa nişte piese, cu hainele îmbibate de kerosen. Cei doi încercau să se poarte ca şi cum totul era neschimbat. Stăteau în picioare, de o parte şi de alta a lui Pete, discutînd despre problemele zilei respective. Cîteva minute, Jackie şi William nu se priviseră. Apoi, William spusese ceva în legătură cu nişte pasageri ce trebuiau duşi la Denver, iar cînd Jackie îi răspunse a făcut greşeala să se uite în ochii lui. Timp de cîteva momente, s-au privit în tăcere, peste capul lui Pete. Cînd acesta şi-a ridicat ochii spre ei, s-a înroşit pînă în vîrful urechilor, de parcă ar fi dat buzna în camera unor tineri căsătoriţi, aflaţi în

luna lor de miere. Cît ai clipi, Pete părăsi hangarul, lăsîndu-i singuri pe cei doi, care nu făceau altceva decît să se uite unul la celălalt. Era o atmosferă atît de încinsă, încît kerosenul ar fi putut lua foc. Fără să schimbe o vorbă, doar ridicînd o sprînceană, au intrat în casă. Abia au avut timp să închidă uşa în urma lor. În secunda următoare, hainele erau azvîrlite pe jos, iar ei îmbrăţişaţi, căutîndu-se cu înfrigurare, unul pe celălalt. Două zile n-au mai ieşit din casă.

Idila lor a luat sfîrşit după opt zile, cînd doamna Beasley, bîrfitoarea oraşului, a intrat peste ei în dormitor şi i-a găsit pe amîndoi în pat.

Capitolul 10

William şi Jackie erau singuri în toată casa. Stăteau în living, împreună, pe aceeaşi canapea. Împreună poate nu e cuvîntul potrivit, căci Jackie era cocoţată pe un capăt al canapelei, cît mai departe posibil de William. De dimineaţă, spioana oraşului, care se mîndrea că nu există pentru ea uşi închise, pătrunsese în dormitorul lor. Considera că era, fără îndoială, de datoria ei, să ştie tot ce se petrecea în oraşul fantomă, aşa că îşi pusese cea mai bună pălărie şi dădu buzna. Se scuză că are nevoie să împrumute ceva de la Jackie. Era bineînţeles o absurditate, căci doamna Beasley locuia mult mai aproape de magazine, ca şi ceilalţi vecini, decît Jackie.

Dar ea văzuse ceea ce sperase să vadă: ceva care să-i satisfacă foamea de bîrfe. Plecă în fugă, trîntind uşa şi îşi porni maşina minusculă, atît de repede, încît William nu reuşise să-şi tragă pantalonii şi s-o prindă de umăr. Prin oraş circula gluma, că alergătorul cel mai rapid din lume era una din fetele Beasley, care duce o bîrfă fierbinte.

Aşa că se întîmplă exact ceea ce Jackie n-ar fi vrut. Ea dorea să devină respectabilă, să le arate celor din oraş că nu era nici grăbită, nici uşuratică, pentru a-şi merita poziţia în oraş. Pentru prima data în viaţă, ea

dorise să se integreze, nu să rămînă pe dinafară. Dar, în această dimineaţă, doamna Beasley îi ruinase unica ei şansă. Acum, cînd va intra în oraş, va vedea ochii oamenilor privind pieziş apariţia ei. Toate poveştile care circulaseră pe seama ei urmau să fie dezgropate.

William n-a vrut s-o lase singură, dar Jackie l-a implorat să piece la Denver pentru cîteva zile.

– Trebuie să-i înfrunţi singură, Jackie? Ce este de înfruntat? Ai impresia că sîntem primii în acest oraş care trăiesc împreună, înainte de căsătorie? Jumătate din copiii oraşului sînt politicos numiţi „prematuri", pentru că s-au născut la şase luni după nuntă.

Ea nu-i răspunse, căci şi el ştia prea bine că ei doi nu erau un cuplu obişnuit.

Pentru că ea nu i-a răspuns, William se întoarse şi părăsi camera. Reapăru după cîteva minute, cu geamantanele. A vrut s-o îmbrăţişeze, dar ea l-a respins; cu maxilarele încleştate, îşi ridică bagajele.

– Mă întorc peste trei zile, îi spusese el, părăsind casa.

Jackie nu aşteptă prea mult, pînă să se declanşeze furtuna. Aceasta luă chipul lui Terri, cu figura mînioasă, stînd bătoasă în faţa casei, gata de bătaie.

– E adevărat? întrebă ea cînd Jackie deschise uşa, omiţînd saluturile convenţionale.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti, spuse Jackie, încercînd să-şi păstreze prestanţa. Oare de ce au oamenii mereu impresia să ar trebui să-ţi vorbească „pentru binele tău"? Vrei puţin ceai?

– Nu, nu vreau nici un ceai. Ce vreau este să încerc să-ţi scot gărgăunii. Doar n-ai de gînd să te măriţi cu acest... acest copil, nu-i aşa?

Jackie oftă greu.

– William nu este un copil. Este un bărbat în toată firea.

Spre consternarea ei, Terri se prăbuşi în lacrimi, pe canapea. Jackie nu se aşteptase la asta. Se aşteptase la insulte şi descărcări de furie, din partea prietenei ei, dar nu la lacrimi. Se apropie de ea şi o cuprinse pe după umeri.

– Hai, vorbeşte!

– Nu, spuse Terri. Tu nu vrei să vorbeşti. Ştii cît de mult însemni tu, pentru mine, Jackie? Ai idee cît de importantă eşti, pentru viaţa mea?

Din păcate, Jackie ştia cît de mult însemna pentru Terri. Nu-i putea uita pe cei doi fii, de-a dreptul mitocani, ai acesteia; îl auzise pe soţul ei, vorbindu-i, el care nu putea păstra o slujbă. O văzuse odată prin oraş pe Terri, apărîndu-i în faţă pe neaşteptate. Pe figură i se citea mizeria. Aceea nu era faţa pe care ea i-o arăta lui Jackie.

– Da, spuse Jackie, întinzîndu-i mai multe batiste. Cred că ştiu.

– Tu eşti idolul meu. Eşti idolul multor femei din America. Nu eşti o oarecare, ca mine. Tu eşti deosebită.

Da, se gîndi Jackie. Asta fusese una din problemele majore ale vieţii ei. Ea şi-a dorit să piloteze, dar niciodată n-a vrut să fie o celebritate.

Terri o privi.

– Ai de gînd să te măriţi cu el?

– Eu... eu nu ştiu.

– Dar el te-a cerut?

Jackie nu răspunse. Tăcerea ei a fost răspunsul de care avea nevoie Terri.

– Te-ai gîndit ce faci?

– Da, bineînţeles că m-am gîndit. M-am gîndit la tot. Am gîndit şi am răsucit totul în mintea mea, de o mie de ori.

– Te-ai gîndit că întotdeauna vei arăta mai bătrînă ca

el? Tinerele îi vor face zîmbre, iar cînd te vor vedea, vor spune: „Nevasta ta e bătrînă". E mai bine să fii mai tînără şi mai drăguţă decît bărbatul.

Avea impresia că Terri citeşte propriile gînduri. Fusese crudă cu ea însăşi, de o mie de ori.

– Potrivirea de vîrstă nu e garanţia fericirii, îi spuse ea obosită, dar tonul plin de suferinţă nu o opri pe Terri să continue, în timp ce-şi sufla nasul în batistă.

– Toţi prietenii voştri îl vor trata ca pe un puşti, nu ca pe un bărbat. Ai să-i vorbeşti despre lucruri care s-au petrecut în viaţa ta, pe care el nu şi le aminteşte, pentru că s-au întîmplat mai înainte ca el să fi învăţat să meargă.

Jackie nu voia să se ambaleze, dar deja Terri începuse s-o enerveze.

– De ce contează vîrsta, doar cînd femeia e mai bătrînă? De ce n-are importanţă şi atunci cînd este bărbatul mai bătrîn? Îl deranjează cumva pe un bărbat, îndrăgostit de o femeie mai tînără, că-i vorbeşte despre lucruri care s-au petrecut înainte de naşterea ei? Dimpotrivă, începe să rîdă, o bate uşor peste fund şi-i spune cam aşa:„ Ei, acum, scumpo, tu te duci înapoi la buţătărie, şi-ţi vezi de treabă. Noi, bărbaţii în toată firea, avem ceva de discutat". Şi tu vrei să spui că acest fel de lucruri, sînt normale? Asta este ce trebuie să încurajăm?

Terri nu răspunse. Probabil că-şi formulase aceste întrebări în ultima zi şi jumătate, de cînd auzise despre ceea ce văzuse doamna Beasley.

– Cum poate el să aibă grijă de tine? Tu eşti o femeie în toată firea.

– Dacă s-ar fi căsătorit cu o femeie de douăzeci şi patru de ani, nimeni nu l-ar fi întrebat pe bărbatul de douăzeci şi opt dacă este capabil să-i poarte de grijă, spuse Jackie. Nimeni nu s-ar fi întrebat dacă este

bărbat. De ce să fie considerat copil, numai pentru că soţia lui, e mai în vîrstă decît el? Subiectul începuse s-o înfierbînte. Şi, pentru că tot veni vorba, aş vrea să ştiu ce nevoi are o fată de douăzeci şi patru de ani, iar eu nu le am. Camaraderie? Un bărbat care să-şi asume responsabilitatea unei soţii şi poate a copiilor? Sex? Să fie prezent cînd e nevoie de el? Ce nevoi are o femeie mai tînără, pe care eu să nu le am?

Terri o privi cu milă.

– Vorbeşti prin prisma unei văduve. În decurs de treizeci şi opt de ani, sper că ai învăţat mai multe decît el. Ia aminteşte-ţi cît de proastă şi de necoaptă erai, la douăzeci şi opt de ani. Gîndeşte-te cîte ai învăţat despre viaţă, de atunci.

Jackie îşi ridică braţele exasperată.

– Ştii ce-am învăţat de la viaţă? Am învăţat să nu mai doresc să-mi petrec viaţa alături de un bărbat care se consideră un semizeu, pentru mine. Charley n-a fost pentru mine numai soţ; el a fost un dictator. El făcea toate regulile şi ştia tot.

– Dar aşa şi trebuie să fie! aproape că strigă Terri, frustrată şi înspăimîntată. Ea ştia foarte bine cît de onorabilă poate fi căsnicia şi voia să-şi salveze prietena de la o nenorocire pe care o putea prevedea atît de clar, ca într-un glob de cristal.

– Cine a făcut această regulă? se repezi Jackie, apoi începu, însă, să se calmeze.

Ştia că Terri are pentru ea numai cele mai bune intenţii. Terri credea că Jackie era pe punctul de a cădea într-o greşeală grosolană şi încerca s-o prevină.

– Cine spune că soţul trebuie să fie profesor şi instructor pentru soţia lui? De ce nu pot fi egali cei doi? William şi cu mine sîntem egali. El ştie ce este un cămin, o familie şi stabilitate. Eu ştiu ce este zbucium,

impulsivitate şi viaţa de azi pe mîine. Dacă am fi avut aceeaşi vîrstă sau dacă el ar fi fost ca acel bărbat perfect, cu care ai vrut să mă măriţi, ar fi trebuit să mă adaptez felului lui de a fi. Un bărbat mai în vîrstă, nu m-ar abate niciodată din drumul meu. Dacă William s-ar fi căsătorit cu o femeie mai tînără, ar fi tiranizat-o în ceea ce priveşte aranjarea buclelor. L-ar fi privit ca şi cînd ar poseda toate răspunsurile, iar bietul William s-ar fi simţit obligat să i le furnizeze, aşa cum le ştie el. Dar eu ştiu, pentru că am văzut atîţia oameni, că nu există o cale bună sau una rea, cînd faci ceva. Eu n-aştept ca William să-mi spună cum să gîndesc, cum să trăiesc, cum să-mi fac ordine pe toaletă. Eu vreau doar ca el să... să...

– Să ce? întrebă Terri, cu gura strînsă, părînd să spună că nu crede nimic din cele spuse de Jackie.

Dar Jackie nu-şi făcea griji că luptă într-o bătălie pe care destinul o desemnase să o piardă.

– Să mă iubească. Vreau ca el să-mi fie prieten. Să mă iubească, aşa cum sînt. Nu vreau să-l schimb, iar el nu vrea să mă schimbe. Eu nu-i voi pune în spinare greutatea aberantă a necesităţii, de a avea răspuns la toate. Noi sîntem egali.

– Dar, Jackie, spuse Terri încet, ca şi cînd ar fi explicat ceva pe care oricine altcineva din lume îl ştia, un bărbat trebuie să simtă că el este bărbatul. Poate că tu şi cu mine ştim că nu sînt cinci bărbaţi în lume care să ştie măcar jumătate din cîte ştie o femeie, dar este important pentru un bărbat să creadă că ştie mai mult decît femeia iubită.

Jackie izbucni în rîs.

– Terri, dacă tu crezi că William crede cu sinceritate că eu ştiu mai multe decît el, pentru că sînt mai în vîrstă, atunci nu-i cunoşti deloc pe bărbaţi. Cîţi ani aveau băieţii tăi, cînd au decis că ei cunosc mai

multe despre lume decît tine, pentru că tu erai o biată femeiă?

În ciuda faptului că se simţea apropierea dezastrului, Terri nu-şi putu opri un zîmbet.

– Nouă. Ba nu, opt ani.

– Aşa-i! Eu sînt cea care a spus că William şi cu mine sîntem egali, nu el. Noi sîntem egali, pentru că eu nu caut la el răspunsurile. Cînd m-am măritat cu Charley, am crezut că, fiind mai în vîrstă, ştie tot ce era de ştiut. Ne-a fost greu amîndurora cînd am început să înţeleg că era o fiinţă ca oricare dintre noi. Amîndoi am vrut să ne întoarcem la vremea cînd eu îl priveam cu ochii strălucitori, plini de încrederea că el poate orice, dar odată pierdută această încredere, este pierdută pentru totdeauna. Nu mă aştept ca William să ştie totul. Eu vreau de la el doar ceea ce se pricepe mai bine: fermitate, o prezenţă calmă în furtuna vieţii mele. Nu l-am zeificat pe William; îl iau aşa cum este şi îmi place, cum este.

Jackie zîmbi.

– Vezi tu, pentru el o e mare uşurare să fie iubit pentru ce este, în loc de a se strădui să încerce să fie ceea ce nişte fete romantice cred că este.

Jackie începuse să se simtă mai bine. Pe măsură ce vorbea, era din ce în ce mai convinsă de adevărul celor spuse.

– Oare de ce un bărbat poate fi copil la cincizeci de ani, dar nu poate fi matur la douăzeci şi opt? Este obişnuit ca femeile să se plîngă că soţii lor n-au mai multă minte decît la doi ani; atunci de ce este de neconceput că un bărbat poate fi maturizat, la douăzeci şi opt de ani? William spunea...

Terri înţelese că Jackie a cîştigat, că, încă o dată, Jackie a făcut exact ceea ce a vrut, întorcînd spatele întregii lumi.

– Iar noi ştim foarte bine cîtă înţelepciune aveam la douăzeci şi opt de ani. Vocea îi era încărcată de sarcasm.

– La douăzeci şi opt de ani, eram doborîtă de trei copii şi de un bărbat care nu-şi putea păstra slujba, în schimb, îşi putea păstra porţia de tărie. Iar la douăzeci şi opt, tu zburai prin hambare în flăcări.

– Refuz să reduc un bărbat la o singură trăsătură – vîrsta, spuse furioasă Jackie. Întreabă-mă despre demnitatea lui, despre capacitatea de a judeca, în caz de forţă majoră, despre bunătatea lui, despre felul în care se îngrijeşte de alţii. De ce toate astea nu au nici o valoare, iar vîrsta lui este totul?

Terri deschise gura să mai spună ceva, dar renunţă. Îşi dădu seama că n-avea sens să mai continue discuţia cu Jackie; se răzgîndi. Se ridică în picioare.

– E clar că mi-am răcit gura de pomană. Cînd acest băiat îţi va frînge inima, am să te ajut să pui bucăţelele la loc!

Aceste vorbe o enervară pe Jackie.

– E scris undeva că eu şi William sîntem sortiţi eşecului, numai pentru că eu sînt mai bogată în ani, nu în spirit?

Terri pornise către uşă, intenţionînd să nu mai scoată un cuvînt, dar, în clipa aceea, se întoarse:

– Tu ai răspuns la toate, nu-i aşa, Jackie? Ai fost peste tot, ai făcut de toate, aşa că e normal să ştii tot. Cum pot eu să ştiu ceva? Am trăit toată viaţa în acelaşi oraş, soţul meu s-a atrenat cu beţivii din oraş, iar copiii mei îşi vor petrece, nu e nici un dubiu, viaţa de adulţi în puşcărie. Aşa că, spune-mi şi mie, cum ar putea cineva atît de neînsemnat ca mine să ştie ceva?

– Terri... începu Jackie, ridicînd mîna s-o mîngîie, dar Terri se feri.

– Jackie, eu sînt aici, dacă ai nevoie de mine,

adăugă ea şi părăsi casa.

Jackie se rezemă de uşă, începînd să plîngă.

– Oare de ce nu poate fi viaţa mai simplă? şopti ea, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji. De ce eu nu pot fi ca alţi oameni?

La aceste întrebări, însă, răspunsul nu exista.

Capitolul 11

Surpriză!

Jackie rămase cu gura căscată de uimire, privind musafirii din uşa casei, cinci bărbaţi şi două femei, cu feţe radioase şi bine dispuse. Expresiiie lor nu reflectau ceea ce simţea ea, în adîncul sufletului.

– Fac prinsoare că nu te aşteptai să ne vezi, Jackie!

– Nu, spuse ea, străduindu-se să fie cît mai politicoasă, dar inima îi căzuse în papuci. Ieri, abia, avusese loc discuţia cu Terri. În orele care au urmat, ea nu păşise dincolo de uşă, de teama celor din Chandler. De teama comentariilor despre ea şi William.

Acum în faţa uşii stăteau şapte persoane, prieteni vechi ai lui Charley, amici vechi de chefuri. Bărbaţi şi femei, care făcuseră odată parte din viaţa ei, dar pe care îi uitase.

Privindu-i cum rîd, ridicînd sticlele cu vin, dornici să sărbătorească revederea, ea înţelese cît de mult s-a schimbat de cînd a venit în Chandler. În Chandler unde, dacă cineva îţi zărea lumina aprinsă la ora trei noaptea, te-ar fi căutat la ora şase dimineaţa să te întrebe dacă nu ţi s-a întîmplat ceva rău.

– Intraţi, le spuse ea zîmbind şi deschizînd larg uşa. Apoi alergă la bucătărie, bănuind că sînt înfometaţi şi că, în scurt timp, cel puţin doi din ei îi vor cere bani.

– Jackie, vino aici şi povesteşte-ne ce ai mai făcut în

aceşti doi ani. Am văzut hangarul plin de avioane. Ce-i cu ele?

Jackie, care tocmai pregătea cel de-al patrulea sandviş, simţi că-i îngheaţă mîinile. Deci acesta era motivul venirii lor aici: auziseră ceva despre noua ei afacere şi voiau de lucru.

Brusc simţi o dorinţă arzătoare ca William să fie lîngă ea. Cu politeţe, dar ferm, el le-ar fi dat de înţeles că angajau doar oameni capabili, nu pe toţi boşorogii, ale căror vremuri bune, apuseseră demult.

La acest gînd îşi scuturâ capul, încercînd să se limpezească. Şi ea era unul din boşorogi, pentru că ei erau generaţia din care făcea parte, erau lumea ei.

– Poftiţi la masă, îi invită, aducînd o tavă cu gustări şi murături. Masa din sufragerie era deja plină cu sticle de vin şi bere. *Unul din ei le adusese într-o valiză.*

– Sperăm că n-o să superi, dacă o să-ţi ţinem companie cîteva zile, spuse unul din bărbaţi. Ne-am gîndit că nu te vom deranja, din moment ce eşti proprietara acestui hotel. Trebuie să-ţi fie tare urît singură, aşa că o companie nu ţi-ar strica.

– Nu, sigur că nu. Aşa e, zise ea, forţîndu-se să zîmbească. Îşi aminti de vremurile cînd era cu Charley. El era un bărbat foarte generos; ceea ce le convenea tuturor, de minune. El era considerat generos, dar Jackie era cea care trebuia să cumpere alimentele, să pregătească mesele şi să cureţe după fiecare.

Aşa că, erau acum aici, în căutare de slujbe, masă şi casă, pe gratis.

– Salut!

Ea-şi ridică privirea. În faţa ei, stătea William, puternic, înalt şi pur. Razele soarelui îi aureolau capul, făcîndu-l să pară un înger salvator. Dărîmînd trei sticle goale, Jackie alergă spre el, iar el îşi desfăcu braţele strîngînd-o puternic la piept. Vag, îşi dădu seama de

tăcerea ce se lăsase în jurul lor, dar n-o interesa ce gîndesc ceilalţi. Pînă în acest moment, nu realizase cît de mult începuse să depindă de William, de forţa lui.

– Hai, Jackie, nu ne faci prezentările?

Unul cîte unul Jackie îi prezentă. În cameră erau doar şase. Al şaptelea, cel mai bun prieten al lui Charley, ieşise puţin afară. Cu toţii l-au salutat pe William cu entuziasm şi l-au invitat să li se alăture la petrecere.

Jackie era cu sufletul la gură. Aceştia erau primii oameni cărora le făcuse cunoştinţă cu William, prezentîndu-l ca bărbatul ei, şi le aştepta reacţia. Dar, în comportarea lor, nu era nimic neobişnuit. În cîteva minute au început să-i povestească lui William, plăsmuiri despre isprăvile lor ca piloţi, în timp ce William le vorbea despre hotelurile cochete din oraş, unde ei ar putea sta. Jackie fu nevoită să-şi ascundă un zîmbet. Acum se putea relaxa; William era aici, s-o ocrotească. El nu le-ar fi permis acestor indivizi să-i ia cu asalt casa, nici nu i-ar fi angajat, fără să aibă calificarea necesară.

Cinci minute mai tîrziu, prietenul lui Charley, Arnold, reapăru în cameră.

Gladys, cam prea prietenoasă cu William, exclamă:

– Iar acest superb obiect tînăr îi aparţine lui Jackie.

Arnold zîmbi şi spuse:

– Din cîte ştiam, Jackie şi Charley n-au avut copii.

Brusc se făcu linişte. Doar William părea calm.

– Sper s-o conving pe Jackie să ne căsătorim. Spusese asta cu voce mieroasă, părînd netulburat de ceea ce tocmai se relatase.

Cît despre Jackie, ea ar fi dorit să se deschidă podeaua şi s-o înghită pămîntul, ca să nu se mai ştie niciodată de ea. Se răsuci pe un călcîi şi părăsi camera, ignorînd scuzele lui Arnold, răsunînd în urma ei şi rugăminţile celor din grup să se întoarcă.

Cînd ieşi afară, rămase surprinsă să simtă mîna lui

William pe braţ. El încerca s-o oprească din mers, dar Jackie îşi pusese în gînd să se urce în avion. Era singurul loc unde se simţea cu adevărat în siguranţă.

– Jackie, spuse William, bărbatul ăla e pe jumătate beat. Şi chiar treaz să fi fost, mă îndoiesc că ar fi putut vedea mai departe de vîrful nasului.

– Ar fi putut vedea ceea ce oricine poate să vadă.

William îi cuprinse umerii.

– Nu mă interesează nimic din toate astea, Jackie. Eu te iubesc. Te iubesc. Nu mă interesează cîţi ani ai, ce rasă eşti, dacă eşti grasă sau slabă. Te iubesc pentru ceea ce eşti tu.

Şi pentru că nu-i răspunse, el îşi lăsă mîinile să alunece de pe umerii ei.

– Dar acum, tu vei decide, îi spuse el, cu o voce îngheţată. Tu trebuie să hotărăşti.

Ea plecă de lîngă el, îndreptîndu-se spre avion. În cîteva minute decolă.

Dacă, în ziua în care ea îl luase în avion, William îşi spusese că zboară imprudent, văzînd-o acum, el rămase îngrozit. Ea zbîrnîia pe deasupra copacilor, atît de jos, încît crengile din vîrf au zgîriat avionul. Zbura drept spre munte. Nu puteai şti, pînă în clipa cînd ridică avionul, dacă are de gînd să se zdrobească sau nu de stînci. Cînd avionul, cu motorul în forţaj părea că n-o mai ascultă, ei aproape că nu-i păsă.

Zbură cîteva ceasuri, cînd vertical, cînd cu susul în jos, cînd oblic.

Cînd i se termină combustibilul, era cam la trei mii de metri şi plana deasupra unui vîrf muntos. Sub ea se afla o păşune întinsă, fără copaci. Îşi lăsă avionul să cadă acolo. Nu ştia şi nici n-o interesa, dacă va nimeri acel loc şi plonjă pe cealaltă parte a muntelui, iar roţile erau la marginea prăpastiei.

După o clipă, cînd motorul se oprise, ea rămase pe

loc, ţinîndu-şi capul pe spate, cu ochii strînşi pînă la durere. Se afla pe vîrful unui munte, cu rezervorul de combustibil gol şi singura modalitate de a scăpa era să coboare pe jos muntele şi să-l escaladeze apoi, cu o canistră de combustibil.

Coborî din avion, dar nu-şi începu coborîşul pe jos. Se aşeză pe marginea stîncii, admiră priveliştea magnifică, apoi aşteptă să-i vină vreo idee înţeleaptă. Nu-i veni nici o idee, dar, veni grindina. Tîrziu, după-amiază, cerul se închise şi începură să-i cadă în cap adevărate pietre de gheaţă. Se adăposti sub aripa avionului.

Se înnoptă. Se strînse covrig, îşi trase pe ea hainele de piele, pe care le aruncase la repezeală, înainte de a se urca în avion şi aţipi. Însă nu putea gîndi. De fapt, spera că nu se va mai putea gîndi niciodată. Ar fi vrut să se poată întoarce în timp, cînd viaţa era uşoară, cînd era mai tînără şi cunoştea toate răspunsurile.

În dimineaţa următoare, devreme, nu se miră, cînd auzi în apropiere un avion. Probabil că William o căuta. Nu era el salvatorul, de fiecare dată? Era întotdeauna prezent, pentru a o salva, fie că avea nevoie de bani, de copci pentru rană sau de ajutor, pentru a o scăpa de intruşi. Cînd avionul ajunse deasupra capului ei, Jackie ieşi de sub propriul ei aparat de zbor şi făcu semne cu mîinile spre pilot, că este teafără. În replică, el îşi balansă aripile, astfel încît Jackie înţelese că a fost văzută. De la acea distanţă, pilotul părea a fi unul din prietenii lui Charley. Simţindu-se vinovată pentru că provocase atîta agitaţie, ea realiză că William i-a pus pe toţi la treabă, ca s-o găsească.

Era flămîndă şi obosită. Mai ştia că le-a dat de furcă multor oameni, care erau îngrijoraţi de ea, dar mai stătea încă pe gînduri, înainte de a coborî muntele. Şi, mai ales, spera să n-o caute nimeni. În special William. Acum, trebuia să fie singură, să se poată gîndi.

Dar îi era imposibil. În capul ei, zumzăiau prea multe voci. Vocea lui William, chemînd-o şi implorînd-o.

Apoi vocea lui Charley, care-i spunea: „Ce mai contează, peste o sută de ani?" Erau şi vocile lui Arnold şi Terri. Ce ecou avea vocea lui Terri, în capul ei!

Dar cea mai puternică dintre toate era propria ei voce. „El o să vrea o femeie mai tînără. Ar merita o femeie care să-i poată dărui o droaie de copii".

– Încetează! îşi spuse ea, punîndu-şi mîinile la urechi. De ce oare nu putea auzi ce i-a spus lui Terri? Cît de deşteaptă fusese atunci, grozav de deşteaptă. Îi spusese numai lucruri adevărate. Şi atunci, de ce nu le-a crezut?

Se făcuse seară. Îi scăpărau ochii de foame. Ştia că ar fi putut să coboare muntele. Dar nu se putea clinti. Încă nu luase decizia.

Cînd auzi zgomotul inconfundabil al cuiva care urca pe urmele lăsate de un elan bătrîn, înţelese, fără urmă de dubiu, că era William. Cu maxilarul lăsat, cu braţele încrucişate pe piept, era hotărîtă să-l aştepte. Ce urma să-i spună?

Spre uimirea ei nu era William, ci liniştita, durdulia lui mamă, Nellie, care urca muntele, luptîndu-se cu un coş uriaş de picnic, sub braţ.

Lui Jackie i-au fost necesare cîteva momente ca s-o recunoască. Se gîndea că e, poate, o halucinaţie.

Dar cuvintele lui Nellie au readus-o la realitate.

– Cred că am făcut infarct, spuse ea cu zîmbetul pe buze. Apoi, se aşează uşor pe pămînt.

Capitolul 12

Nellie nu făcuse un atac de cord. Nu era însă obişnuită să urce, iar efortul, combinat cu altitudinea, i-a dat senzaţia că e pe moarte. Timp de cîteva minute bune, Jackie îşi comută atenţia de la propria persoană la Nellie. În scurt timp, amîndouă stăteau la umbra aripii avionului, înfruptîndu-se din mîncărurile, cărate de Nellie.

Jackie aşteptă calmă să înceapă circul. Dar Nellie nu scoase o vorbă despre William sau despre faptul să trăiau împreună. Discutară despre vreme, despre avionul care era chiar pe marginea prăpastiei, în general nimic important.

În final, Jackie nu mai rezistă.

– Mă crezi o caraghioasă, nu-i aşa?

Nellie nu păru surprinsă de întrebare.

– Nu, draga mea, după mine, eşti una din cele mai grozave femei pe care le-am cunoscut.

Jackie dădu din cap.

Nici de data asta Nellie nu luă în seamă sarcasmul ei. Nellie schimbă subiectul.

– De ce nu participi la cursa *Taggie?*

Jackie zîmbi. Refuzase să-i explice lui William, dar n-o putea refuza pe mama lui.

– Nu-mi place să fiu o celebritate. Detest aparatura modernă de zbor care înlocuieşte talentul pilotului. Căci asta reprezintă azi zborul, aparatură. Nu-ţi trebuie talent, ci cunoştinţe solide de matematică. În cîţiva ani, oameni ca William pot deveni piloţi mai buni decît mine.

Nellie zîmbi, la aerul inocent al vorbelor lui Jackie.

– De ce nu vrei să te căsătoreşti cu fiul meu?

Asta era! Bîlciul începuse, se gîndi Jackie.

– Dintr-o mulţime de motive. Să zicem, pentru că merită o soartă mai bună. Apoi e vorba şi de mîndria mea. Nu-mi plac bîrfele şi poveştile care circulă.

Nellie începu să rîdă.

– E drept că aţi stîrnit o mulţime de discuţii. Bietul meu soţ, de cîte ori iese pe stradă, este acostat de cîte cineva, care-i relatează ultima bîrfă legată de faptul că doi tineri necăsătoriţi au fost găsiţi împreună în pat. Aţi scandalizat întregul Chandler. Sînt convinsă că sînteţi primul cuplu din acest oraş care a intrat în bătaia focului.

Jackie roşi jenată şi-şi plecă privirea în pămînt.

– Ai idee ce au ajuns acum să spună? Că probabil a fost ceva între voi doi, încă de cînd eraţi copii.

Jackie clipi uluită, cîteva secunde.

– Cum?

– Da. Doamna Beasley spune că legătura dintre tine şi fiul meu, în toţi acei ani, nu era normală.

Jackie deschise gura să vorbească, dar renunţă. Apoi începu să rîdă.

– Bine, dar William era copil! Şi o calamitate. O adevărată calamitate. Am făcut orice să scap de el. Dacă nici asta nu e normal, atunci nu mai ştiu ce-ar putea fi!

– Tu ai încercat să scapi de el? Din cîte îmi amin-

tesc, voi doi eraţi nedespărţiţi. E drept, îi spuneai să te lase în pace, dar cînd el rămînea acasă, veneai întotdeauna să-l vezi.

– N-am făcut aşa ceva, spuse Jackie cu indignare.

– Dar cînd el a avut gripă? Veneai în fiecare zi.

– Eram îngrijorată de întreaga familie.

– Doar William era bolnav.

Jackie luă un băţ şi începu să deseneze cercuri pe pămînt.

– Era doar un copil. Încă mai este. Întotdeauna a fost.

– N-ai crezut niciodată asta. Îi cereai mereu sfatul în multe probleme. Ai iubit întotdeauna aventura, dar, înainte de a face ceva, îl întrebai pe William, dacă o să iasă bine.

– Nu-i adevărat, spuse Jackie, ca o şcolăriţă.

Pentru un moment, Nellie nu-i răspunse.

– Tu ştii că William n-a vorbit o lună întreagă, după ce ai plecat din Chandler? Nu voia să vorbească, accepta cu greu să mănînce. Ca să-l fac să meargă seara la culcare, trebuia să-l iau în braţe şi să-l legăn. Mi-era teamă că-şi va pierde dorinţa de a trăi.

– Iar eu, nu m-am gîndit niciodată la el. Jackie îşi acoperi ochii cu mîna. Iar acum, mă gîndesc numai la el. Nu ştiu ce să fac. William vrea să ne căsătorim. Dar între noi... sînt diferenţe. Oamenii...

– Să-i ia naiba de oameni! spuse Nellie.

Jackie n-a fost niciodată mai uluită, ca acum. Nellie Montgomery era cea mai calmă, mai blîndă şi mai optimistă persoană din lume. N-a existat vreodată ceva care s-o facă să-şi piardă calmul, nici măcar cei doisprezece copii care o asaltau. Nici chiar cînd trei din ei au venit, în acelaşi timp, plini de sînge. Nellie era per-

soana pe care ţi-ai fi dorit s-o ai alături, în timpul unei catastrofe: nu-şi pierdea calmul nici în faţa plutonului de execuţie.

Iar acum înjura.

Cînd Jackie o privi, figura lui Nellie nu mai era cea blîndă, dulce, pe care o văzuse întotdeauna. Era plină de furie.

– Jackie, dă-ţi seama!

Aceasta o făcu pe Jackie să-şi îndrepte spatele, cu ochii larg deschişi.

– Ai impresia că altora le e uşor, iar tu eşti singura cu probleme? Ai fost norocoasă de cînd te ştiu!

– Norocoasă? şopti Jackie. Oare cum putea fi norocoasă, cu viaţa ei atît de plină de greutăţi şi bătălii?

– O, ştiu la ce te gîndeşti. Sînt o Montgomery şi, prin urmare, nu cunosc aitceva decît luxul şi viaţa uşoară. N-ai dreptate. Tu ai fost capabilă toată viaţa să faci ce vrei, iar în jurul tău, ai avut numai oameni care te-au iubit. Acum, cînd ai întîlnit un obstacol, întorci coada şi fugi. De ce nu încetezi să mai fii atît de egoistă şi să te mai gîndeşti şi la alţii, nu numai la tine?

Jackie rămase încremenită de uimire în faţa izbucnirii neobişnuite a acestei femei. O şocă însă, cînd Nellie începu să strîngă resturile de mîncare, pregătindu-se de plecare.

Ar fi vrut să se apere.

– Nu înţeleg. Nu sînt egoistă; la William mă gîndesc. O fac mai mult pentru el, nu pentru mine.

– Nu, nu-i adevărat! spuse Nellie cu violenţă. Brusc, îşi acoperi faţa cu mîinile şi începu să plîngă.

Jackie făcu singurul gest la care se pricepea: o luă în braţe pe Nellie şi o trase spre ea.

– Scuză-mă, spuse Nellie, sufiîndu-şi nasul. Apoi se

desprinse din braţele lui Jackie. Eu văd lucrurile mult mai clar decît tine, pentru că am trecut şi eu prin aşa ceva. Cu ani în urmă, am fost şi eu, cu soţul meu, într-o situaţie asemănătoare.

– Nu înţeleg. Soţul tău nu este mai tînăr decît tine.

Nellie începu să rîdă.

– Nu, draga mea, Jace nu e mai tînăr decît mine. Dar, în cazul meu, ca şi în al tău, de altfel, vîrsta nu are nici o importanţă, absolut nici o importanţă. Ţie ţi-e teamă de ceea ce cred alţii. Viaţa m-a învăţat că, dacă le dai altora putere asupra ta, ei o vor întrebuinţa greşit.

Nellie luă amîndouă mîinile lui Jackie într-ale ei.

– Cu ani în urmă, cînd Jace a vrut să ne căsătorim, l-am refuzat, pentru că alţii, pe care eu îi consideram foarte ataşaţi de mine, îmi spuneau că n-ar trebui să mă căsătoresc cu el. Aceşti oameni mă asigurau că singura lor grijă era să-mi fie mie bine. A fost nevoie de mult timp, poate prea mult, pînă să înţeleg că, de fapt, se gîndeau numai la ei, în nici un caz la Jace sau la mine. Oamenii pot fi nişte creaturi foarte egoiste.

– Nu... nu m-am gîndit la asta.

– Nu, nu te-ai gîndit să faci ceea ce fac toţi. Majoritatea femeilor se căsătoresc cu bărbaţi cam cu cinci ani mai mari ca ele, apoi îşi trăiesc viaţa aşa cum au fost învăţate. Spune-mi, Jackie, îl iubeşti pe William?

– Da, spuse ea, din toată inima.

– Şi atunci, care e problema?

Jackie o privea descumpănită, fără să-i poată da un răspuns.

– Draga mea, am impresia că încă n-ai înţeles că totul în viaţă este dragoste. Asta e tot ce contează cu adevărat. N-au nici o importanţă banii, averea, vîrsta, prietenii, succesele. Singurul lucru care are valoare

este dragostea. Dragostea este cea care face ca trecerea noastră pe acest pămînt să aibă o însemnătate. Şi vrei să-ţi mai spun ceva? Dragostea, dragostea adevărată, este rară. N-o întîlneşti prea des. Mulţi o caută toată viaţa, fără s-o găsească.

Făcu o pauză. Ochii îi străluceau straniu.

– Spune-mi, Jackie, dacă ai zări acum, pe jos, un diamant mare, ce ai face?

– L-aş ridica, spuse Jackie abia auzit.

– Dar dacă acest diamant, de altfel perfect, ar avea un defect minuscul, să zicem, o crăpătură la un capăt, ai arunca întregul diamant din cauza acestui defect?

În ochii lui Jackie sclipiră lacrimi.

– Nu, l-aş păstra, cu defect cu tot.

– Fiul meu este perfect, dar, în ochii tăi, el are un defect: l-am născut cu zece ani mai tîrziu decît te-a născut pe tine mama ta. Eşti gata să renunţi la el, din cauza greşelii mele?

Jackie plîngea în hohote.

– Nu ştiu, spuse ea cu sinceritate. Nu ştiu ce să fac!

După un moment, Nellie se ridică în picioare, pregătindu-se de plecare. O lăsă pe Jackie cu capul pe genunchi. Se întoarse înapoi, însă.

– Cobori acum, cu mine?

Jackie zîmbi printre lacrimi.

– Cam cîţi mă aşteaptă jos?

– Cîţiva, răspunse zîmbind Nellie.

Asta însemna cam jumătate din populaţia oraşului Chandler.

– Este şi William, acolo?

Figura lui Nellie deveni sobră.

– Nu, nu este. Mi-a spus că ştii unde îl poţi găsi.

Jackie simţi că i se opreşte inima. Fără îndoială că

William o aştepta într-un loc pe care ea şi-l amintea. Nu mai fusese acolo, de douăzeci de ani, dar şi-l amintea.

– Sînt gata într-o clipă! Vreau să-mi aranjez puţin faţa. „Şi să mai cîştig timp de gîndire", îşi spuse ea.

– Zece minute, nici unul în plus! Toţi sînt îngrijoraţi din cauza ta, zise Nellie.

– Da, ai dreptate, răspunse Jackie. Amîndouă ştiau însă că ea n-a luat încă nici o hotărîre.

În clipa cînd Nellie dispăru, Jackie alergă la avion, se căţără pe aripă şi intră în cabină. Acolo, îşi căută micuţa casetă metalică pe care o purta tot timpul cu ea. Aproape întotdeauna îşi lua la ea articolele cosmetice, pentru cazul în care se întîlnea pe neaşteptate cu ziariştii. Iar acum, trebuia să dea ochii cu cetăţenii din Chandler şi ar fi fost mai bine ca obrazul ei să nu mai fie marcat de lacrimi.

Găsi cutia. În timp ce-şi căuta rujul, căzut sub trei hărţi şi un compas, văzu un plic mare, alb. Pentru o clipă, mîinile ca şi inima, i s-au oprit, căci ştia foarte bine ce conţine.

Încet scoase plicul şi-l desfăcu. Înăuntru era invitaţia de a participa la cursa *Taggie*. O primise în ziua înmormîntării lui Charley. Atunci, însemnase o cotitură în viaţa ei.

Cu trei zile mai înainte, se trezise, nu în sforăielile zgomotoase ale lui Charley, ci într-o tăcere nefirească. Charley nu era adormit, lîngă ea; era mort. Murise în somn, în urma unui infarct puternic. Arăta liniştit şi împăcat. Pe buze, mai purta încă umbra unui zîmbet.

Cîteva zile după aceea, ea n-a fost capabilă să judece. Oamenii din Chandler însă, cum au aflat, au venit să-şi ia rămas bun. Fiecare din ei, voia parcă să se convingă că Jackie va continua să facă tot ceea ce

făcuse şi pînă atunci: adică să zboare mai sus, mai mult, mai repede.

Asta s-a întîmplat pînă în ziua funeraliilor, cînd, absentă, deschisese plicul şi găsise invitaţia la cursa *Taggie,* care urma să aibă loc în oraş, însoţită de o scrişoare de la Jace Montgomery. În clipa aceea, realiză că se săturase de tot. Era sătulă de permanenta mişcare, de faptul că nu putea prinde rădăcini nicăieri. Se săturase să-şi vadă numele în ziare, se săturase să dea autografe, se săturase să răspundă la aceleaşi şi aceleaşi întrebări stupide. Îşi dorea un cămin. Îşi dorea ceea ce alţii aveau demult.

Fără să stea pe gînduri, îi scrisese domnului Montgomery că ar fi dispusă să accepte oferta lui de a se stabili în Chandler şi de a iniţia o companie de transport, dar că nu va participa la cursă. Nu-i spusese nici lui şi nici altcuiva, că, de fapt, îi era frică să nu piardă cursa.

Cu invitaţia ruptă şi prăfuită în mînă, Jackie se îndreptă spre capătul stîncii. Rămase acolo, în picioare, privind spre prăpastia adîncă. Nu mai reprezenta şansa vieţii ei, se gîndi ea. Şi alţii primeau frecvent invitaţii. Unele erau aurite, altele sugestive, unele erau mari, altele mici. Unele erau stridente, altele subtile. Dar era interesantă doar acea invitaţie care era acceptată. Mulţi acceptau doar invitaţiile sigure, ignorîndu-le pe cele neobişnuite sau care presupuneau un risc.

Dar Jackie nu se speriase niciodată de riscuri. Ea făcuse aşa cum spunea William, exact ceea ce dorise în viaţă. Ea acceptase invitaţia oferită de mama sa, care spusese că probabil e altfel decît ceilalţi copii din acelaşi aluat. A acceptat invitaţia lui Charley să ducă o viaţă aventuroasă şi agitată. Şi tot aşa, acceptase şi

refuzase invitaţii, după bunul ei plac. De fiecare dată, fără ezitare, ştiind instinctiv ce era bine şi ce nu pentru ea.

Acum, însă, William îi oferise o altă invitaţie, probabil cea mai importantă din viaţa ei şi tocmai acum ezita. De ce oare? Doar pentru că William era mai tînăr decît ea? Sau era vorba de altceva?

Îl refuzase pe William pentru că îi era teamă? Oare îi era teamă, aşa cum spusese Nellie, de ce vor spune ceilalţi? Niciodată pînă atunci nu-i păsase de asta. Sau îi era frică să iubească atît de mult pe cineva, cum îl iubea pe William? Dacă acum îl iubea atît, atunci cum va fi cînd îl va vedea ţinînd în braţe copilul lor? Cît de mult ar putea să-l iubească, după ani de convieţuire, cînd va ajunge să-l cunoască atît de bine, încît gîndurile lui îi vor fi tot atît de familiare ca propria-i respiraţie? Şi dacă iubindu-l atît de mult, el va muri ca şi Charley?

Fusese capabilă să supravieţuiască morţii lui Charley, pentru că-şi păstrase întotdeauna independenţa. Îşi păstrase întotdeauna propria identitate, fusese întotdeauna cu el, dar, în acelaşi timp, separată de el. Îl iubise pe Charley, dar fuseseră mereu două persoane. De William nu se mai simţea separată. Simţea că sînt unul singur, că sînt contopiţi ca două culori amestecate de penelul unui pictor. Ea era galbenul, culoarea soarelui, o culoare pasionantă, iar William era albastrul, culoarea păcii şi a calmului. Contopite, cele două culori dădeau verdele, culoarea pămîntului, a căminului.

Privi invitaţia zdrenţuită din mînă şi, după o clipă, îi apăru un zîmbet uşor în colţul buzelor. Îşi ridică ochii spre necuprinsul cerului, simţind căldura soarelui pe faţă.

– Nu-mi pasă! şopti ea. Zîmbetul i se accentuă şi

vocea deveni mai puternică.

– Nu-mi pasă ce va fi mîine! Eu trăiesc acum. Îl iubesc. *Îl iubesc cu toată fiinţa mea* şi numai asta contează. Nu mă interesează ce gîndesc alţii. Nu mă interesează viitorul. Îl iubesc! Mă auziţi?

Vocea i se transformă în strigăt.

– Lume, mă auzi? Îl iubesc!

Încă zîmbind, începu să rupă invitaţia, întîi în două, apoi în patru şi iar şi iar, pînă cînd o mărunţi în bucăţi mici, pe care le adună în palmă.

Apoi ridică mîna spre soare, deschise palma şi lăsă vîntul să le zboare, ca pe un roi de fluturi mici şi albi care pluteau în prăpastie.

Cînd dispăru şi ultima bucată de hîrtie, se întoarse şi începu să coboare muntele.

Erau acolo, aşteptînd-o. Prietenii lui Charley care zburaseră pînă au dat de ea. Mulţi locuitori din Chandler, curioşi, amatori de senzaţii care să le împrăştie monotonia vieţii. Iată-l pe Arnold, care nu contenea cu scuzele pentru gafa făcută. Încerca să-i explice că de fapt el a vrut să spună că nu ştia ca Charley să fi avut copii mari. Simţindu-i adevărul în voce, ea îl iertă, continuînd să meargă, căutînd cu privirea prin mulţime vreun semn de la William.

El, însă, nu era acolo. Şi era normal să nu fie. Acum venea rîndul ei să-l caute.

Jace Montgomery stătea în picioare la poalele muntelui, privind-o, căutîndu-i faţa, aşteptînd un răspuns. Brusc, Jackie fu izbită de faptul că toţi din oraş ştiau cît de mult se iubeau, ea şi William, că s-au iubit dintotdeauna.

În ochii oamenilor, probabil că ei formaseră întotdeauna un cuplu.

Cînd Jace îi văzu expresia feţei, îi zîmbi şi un car de ani păreau să-i fi căzut de pe umeri. Nu scoase un cuvînt. Îi arătă o maşină parcată în apropiere, iar Jackie se îndreptă grăbită spre ea. Cum spunea William? Că merge „cu paşi mari, de parcă ar înghiţi pămîntul".

În cîteva minute era în maşină, conducînd spre oraş. Nu merse mult şi, deodată, îşi dădu seama unde ar putea fi William. O aştepta lîngă micul pod, unde îl învăţase echilibristica pe funie, apoi îl împinsese în apă, spunîndu-i „Înoată sau vei muri!"

Era acolo calm, aşteptînd-o. Stînca ei, se gîndi Jackie, oprindu-se o clipă să-l privească. Soarele îi strălucea în păr. Nu, nu stînca ei, diamantul ei. Diamantul ei fără cusur.

– Salut, spuse ea, cînd era la mai puţin de doi metri de el.

El n-o privi, nu rosti nimic, aşa că Jackie se aşeză jos, în faţa lui. El îi ocolea privirea.

– M-am purtat puţin cam urît, în ultimele zile, zise ea.

– Da, aşa e.

Ea zîmbi.

– Ai putea să spui ceva plăcut.

– Nu mă simt foarte bine.

– Cred că ar fi cazul, răspunse ea, încercînd să înviorezе situaţia, cu puţin umor. El nici măcar nu zîmbi.

Cîteva minute, ea rămase tăcută, încercînd să găsească ceva de spus, dar nu se putea gîndi la nimic.

– Ei, fir-ar să fie, William! Ce ar trebui să spun? Că tu ai avut dreptate, în timp ce eu am greşit? Asta ai vrea să auzi?

El se întoarse încet şi o privi.

– Pentru început n-ar fi rău!

Jackie deschise gura să-i spună ce crede despre el,

dar izbucni în rîs. Un minut mai tîrziu se aruncă în braţele lui şi începu să-i sărute faţa şi gîtul, cu pasiune.

William se feri, ridicîndu-şi bărbia.

– Jackie, nu mă mulţumesc doar cu o scuză. Vreau o mie de scuze.

– Ei! exclamă ea, începînd să-i deschele cămaşa şi să-i sărute pieptul.

William o prinse de umeri şi o îndepărtă de el, pentru a-i privi ochii.

– N-am de gînd s-o iau iar de la început, pînă nu voi avea certitudinea că n-ai să mă părăseşti din nou. N-aş mai putea suporta nişte zile ca acestea din urmă. Jackie, vorbesc serios. Ori eşti toată a mea, ori deloc. *Fără jumătăţi de măsură.*

– Te iubesc, spuse ea. Şi dacă mă vei ierta, sînt a ta!

– Definitiv? Cu căsătorie şi toate celelalte?

– Cu căsătorie şi orice altceva.

Încă o mai ţinea la distanţă de el, privind-o în ochi, pentru a se convinge că spune adevărul.

– Ce te-a făcut să vezi realitatea? Ce te-a făcut să-ţi dai seama cît ai fost de stupidă?

Ea zîmbi:

– Am stat de vorbă cu un expert în probleme de dragoste.

– Oh, un călugăr sau un psihiatru sau un dansator oriental?

– Nimic din toate astea. Am vorbit cu cineva care a dat şi a primit enorme dovezi de dragoste. Ea m-a făcut să înţeleg că nimic altceva nu contează în viaţă. Jackie îşi înălţă capul.

– William, te iubesc mai mult decît iubesc avioanele.

William o privi uluit un moment, apoi o luă în braţe şi

o strînse, aproape s-o strivească.

– Acum ştiu că vorbeşti serios.

Jackie chicoti, încercînd să-i descheie catarama de la curea.

– Nu, nu încă! spuse el ridicîndu-se în picioare şi îndepărtînd-o. În tufişuri ar putea fi o Beasley, care ne priveşte. Mergem chiar acum să ne căsătorim.

– Acum? Dar, William, am nevoie de o baie şi...

– Ai tot timpul, după.

– Şi? spuse ea cu voce plină de interes. Şi ce cîştig, dacă mă mărit cu tine?

El o luă în braţe.

– O viaţă de dragoste, îi răspunse încet. Îi mîngîie tîmplele, cu vîrfurile degetelor.

– Asta şi vreau.

Începu să-l sărute, dar el se feri.

– Nu. Nimic, pînă nu faci din mine un bărbat onorabil. O luă de mînă şi o conduse înapoi, spre şosea, atît de repede, încît o făcu să se împiedice de plante şi bolovani.

– Ştiai că, dacă te măriţi cu sponsorul, nu trebuie să plăteşti nimic, ca să participi la cursa *Taggie?*

– Chiar aşa?

– Aşa că, poate ţi-ar plăcea să intri în cursă?

– Nu, spuse ea veselă.

– Îmi explici şi mie de ce?

– William, trebuie să-ţi spun o taină. Sînt îngrozită de înălţimi. Nu le pot suferi.

El deschise uşa maşinii cu care venise Jackie şi o ajută să se [illegible].

– Jackie, tu ai să mă ucizi.

– Nu, William, dragul meu, voi fi viaţa ta, spuse ea încet.

El se aplecă să o sărute, dar se trase repede înapoi.

– Nu, nu te voi săruta, pînă nu vei avea Montgomery ataşat numelui tău.

– Pentru toţi din oraş, spuse ea, lăsîndu-se pe spate în fotoliu. Zîmbea privindu-l cum ocoleşte maşina şi se aşează pe scaunul şoferului. Închise ochii şi, pentru o clipă, văzu fericirea care îi aştepta în viitor. Nellie spusese că numai dragostea contează şi avea dreptate. Nimic nu-i dăduse în viaţă atîta fericire ca această certitudine, că iubeşte şi este iubită.

William închise uşa, trase frîna şi porni. Nu-şi spuneau nimic. El îi ridică mîna şi i-o sărută, iar acest sărut spunea totul.

Ea luase hotărîrea corectă.

Epilog

Soţul lui Terri a evadat într-un costum de călătorie vărgat, luîndu-l cu el pe fiul lor mai mare. Edward Browne a consolat-o pentru această pierdere şi s-au căsătorit la cîteva luni, după divorţul lui Terri. El hotărîse că încercarea de a-i aduce pe calea cea bună pe ceilalţi doi fii ai lui Terri era mult mai interesantă decît o călătorie cu un vapor de agrement, aşa că se dedică acestora. Băieţii mai mici se transformară în tineri mai puţin stupizi decît s-ar fi crezut şi, fiind încurajaţi, au ajuns la concluzia că e mai util să-şi folosească mai degrabă capul, în locul pumnilor. Amîndoi au absolvit liceul şi au început o viaţă normală. Cît despre Edward şi Terri, mulţumeau cerului în fiecare zi, pentru că s-au găsit unul pe celălalt.

Jackie şi William au avut doi copii şi au trăit fericiţi, pînă la sfîrşitul vieţii.

Cartea a doua

Cerere în căsătorie

Capitolul 1

Microcentrala telefonică de pe biroul lui Kane Taggert avea şase butoane, care se aprindeau aproape continuu. Cînd suna pe linia privată, el punea butonul numărul şase în contact şi răspundea. Linia privată era pentru familie sau pentru profesorii celor doi fii ai săi.

– Mamă? spuse el, răsucindu-se în fotoliu, în timp ce privea pe cer conturul New York-ului, ce plăcere neaşteptată. Ştia, fără s-o întrebe, ce voia, sau dacă avea nevoie de ceva, pentru că nu-l suna niciodată cînd bursa era deschisă, doar pentru a face conversaţie.

– Aş vrea să-ţi cer o favoare.

Kane nu protestă, deşi ar fi făcut-o. De la căsătoria fratelui său geamăn, cu cinci luni în urmă, şi pînă în acel moment, maică-sa fusese neobosită în încercările de a-l căsători pe Kane, fiul rămas văduv.

– Cred că ai nevoie de o vacanţă.

Kane oftă adînc. Pe pupitru linia numărul patru începuse să clipească. Era Tokio, şi ar fi trebuit să încheie convorbirea.

– Dă-i drumul, mamă, spuse el. Ce tortură mi-ai mai pregătit?

– Tatăl tău nu se simte prea bine şi...

– Voi fi acolo...

– Nu, nu e cazul. Inimă largă, cum îl ştii, a intrat într-o mică încurcătură, iar eu i-am promis că-l scot din necaz.

Era o situaţie obişnuită la părinţii săi. Tatăl se ferea adesea să-i ajute pe ceilalţi. Dar această generozitate uneori îl depăşea. Grijulie cu el, să-l protejeze, soţia lui trebuia să joace adesea rolul nevestei ingrate, care-l împiedica de la faptele lui bune.

– Ce-a mai făcut? întrebă Kane, privind cum s-a stins linia numărul patru.

– Îl ştii pe Clem, vecinul nostru, şi începu să-i explice cine era Clem. Voia să scoată în evidenţă că trecuse atît de mult de cînd Kane nu mai fusese pe acasă, încît era posibil să-l fi uitat pe bărbatul pe care-l cunoscuse atît de bine. El ia adesea grupuri de turişti veniţi de pe coasta estică. Ei, luna trecută a avut un grup de şase bărbaţi şi tu ştii, Clem are acum o vîrstă, aşa că i-a fost cam greu. Nu mai poate face ascensiuni ca în tinereţe.

Kane nu scotea o vorbă. Clem era la fel de puternic şi de agil, ca un mustang. Şi mai ştia că sănătatea lui nu avea nici o legătură cu ceea ce urma să-i propună maică-sa.

– Aşa că tatăl tău s-a oferit să preia el următorul grup de turişti.

Clem era un bărbat care îşi ştia bine meseria, aşa că, dacă i-a cedat lui Ian Taggert grupul următor, era ceva la mijloc.

– E chiar aşa de rău? Vreun grup de trăsniţi, nu-i aşa? întrebă Kane.

Pat Taggert oftă adînc.

– Şi mai rău. Cusurgii. Le e frică de cai. Patronul le-a „recomandat" să vină aici, dar ei nu vor.

– Ce chestie neplăcută! Dar spune-mi de ce l-a băgat Clem pe tata în povestea asta?

Kane simţi o undă de mînie în vocea lui Pat.

– Se pare că ştia că următorul său grup era din aceeaşi companie, numai că...

– Ei, hai spune odată veştile rele!

– Este vorba de un grup de femei. Clem ştia asta şi l-a rugat pe tatăl tău să-şi petreacă două săptămîni, însoţind patru femei din New York, care n-au nici o tragere de inimă pentru plimbările călare. Poţi să-ţi închipui! Oh, Kane, nu cred că poţi!

Kane începu să rîdă.

– Scumpa mea mamă, nu vei cîştiga niciodată premiul Academiei pentru actorie, aşa că poţi renunţa la teatru! Adevărul e că vrei ca eu, fiul tău văduv şi singur, să-mi petrec următoarele două săptămîni în compania celor patru graţii ale sexului frumos, doar-doar voi găsi o soţie şi o mamă pentru băieţii mei.

– Pe scurt, da, spuse Pat îmbufnată. Cum crezi tu că vei putea cunoaşte pe cineva, dacă-ţi petreci tot timpul în birou, lucrînd? Aceste patru fete locuiesc în New York City, ca şi tine şi fratele tău Mike şi...

Ultimele cuvinte s-au pierdut, fiind bruiate de linia telefonică. Sigur erau legate de faptul că Mike şi Kane şi-au părăsit casa părintească, ducînd departe şi pe nepoţi, de bunicii lor.

– Răspunsul este categoric nu, zise Kane. Nu! Să fie clar, mamă! Pot să-mi găsesc singur o nevastă, fără să mi-o peţiţi voi.

– Foarte bine, spuse Pat oftînd. Vezi-ţi de telefoanele tale! Îi trînti receptorul. Pentru o clipă, Kane se holbă la aparat, încruntîndu-se furios. Pentru a-şi cere iertare va trebui să-i trimită flori sau chiar vreun giuvaer. Chiar şi aşa, ştia foarte bine că florile şi bijuteria nu-i puteau înlocui pe nepoţi.

În seara aceea, Kane a ajuns acasă după ora opt, oră la care Samantha, cumnata lui, îi culcase deja pe gemeni în pătucurile lor. Fratele său Mike era în sala de gimnastică, aşa că el şi cu Sam erau singuri. Kane îi sărută pe copiii adormiţi, apoi coborî înapoi în sufragerie, unde era şi Sam. Aceasta era gravidă în ultima lună. Umbla cu paşi mărunţi, ţinîndu-se tot timpul de şale. Ea era cea care avea grijă de cei doi bărbaţi şi de neastîmpăraţii gemeni, de cinci ani. Kane avea apartamentul lui la New York, care era acum pustiu, fiind în cea mai mare parte plin cu jucăriile copiilor. De asemenea, mai avea un loc rezervat în casa părintească din Colorado, dar după ce fratele său i-o prezentase pe Samantha, Kane şi băieţii lui s-au mutat încet-încet, în casa lui Mike. „Aici a fost mîna lui Sam", îşi spunea Kane. Ea-şi dorise o familie şi, dacă asta era voia ei, atunci Mike i-o îndeplinise.

Fără să-l întrebe, Sam îi aduse o bere rece, întinzîndu-i-o. Îi spusese de o mie de ori să nu-l mai aştepte, dar ea era încăpăţînată. Kane lăsă berea şi se ridică pentru a o ajuta să se întindă pe unul din fotoliile încăpătoare de piele ale lui Mike. Nu era grea, dar era la fel de voluminoasă ca un dirijabil.

– Mulţumesc, spuse ea, arătîndu-i cu capul spre bere. Dacă tu mă ajuţi pe mine, în loc să fie invers, atunci motivul aşteptării mele cade, nu-i aşa?

Zîmbindu-i, el se aşeză într-un fotoliu şi dădu pe gît, dintr-o înghiţitură, aproape toată berea. Uneori, dorinţa de a avea ce are fratele său era aşa de puternică, încît părea o torţă aprinsă, care ameninţa să-l ardă. Îşi dorea o soţie care să-l iubească pe el şi pe copiii lui, îşi dorea o casă a lui, dorea să încheie acest mod de viaţă, prin care se substituia fratelui său.

– Termină, Kane, spuse Sam.

– Ce să termin?

– Să ştii că nu te pricepi să minţi cu mult mai bine decît Mike. Hai, spune, ce te preocupă?

„Tu mă preocupi, ar fi vrut să spună. Îmi iubesc cumnata, încep să-mi urăsc fratele".

– Kane, zise Sam. Nu mă mai privi aşa. Mai bine, spune-mi ce ţi s-a întîmplat?

Nu-i putea spune adevărul, aşa că-i povesti despre convorbirea telefonică cu Pat.

– Şi ce ai de gînd să faci? îl întrebă Sam.

Kane nu se gîndise să accepte invitaţia mamei sale, totuşi şi-a zis că două săptămîni, singur în creierul munţilor, cu patru femei, nu i-ar strica. Fiind din New York, doamnele se temeau, sigur, de spaţiile nesfîrşite, de zgomotele nopţii şi întotdeauna se îndrăgosteau de cowboy-ul care le era călăuză. Arată-i unei femei din New York un bărbat cu vestă *Denim,* cu blugi *Levi's* strîmţi şi cizme de cowboy şi ai dat-o gata. Dacă-l pui să mai şi încalece pe cal, poţi fi sigur că ea va leşina de plăcere.

Zîmbi terminîndu-şi berea. Ce plăcut ar fi fost să aibă alături o femeie care să-l privească cu ochi strălucitori. Samantha îl privea pe Mike ca pe un zeu din Olimp, iar copiii lui Kane se uitau la Sam ca la singura lor mamă.

– Crezi că ai putea să te duci?

– Poate, spuse Kane, ridicîndu-se. Mă duc să-mi mai iau o bere. Vrei să-ţi aduc ceva?

– Vezi că pe bufetul din bucătărie e un fax de la Pat. Ţi le descrie pe cele patru femei care merg în excursie.

Cu o figură plină de mirare, Kane se uită spre Sam, dar aceasta ridică din umeri.

– A sunat şi a spus că speră că te vei răzgîndi, Kane, una din femei este văduvă. Acum trei ani şi-a pierdut soţul într-un accident de maşină. Tot atunci a

pierdut şi sarcina.

Ajuns în bucătărie, Kane luă faxul şi-l citi. Numele văduvei era Ruth Edwards, iar maică-sa îi trimisese chiar şi o fotografie a ei. Cu toate că reproducerea era de proastă calitate, se vedea că e frumoasă, înaltă, cu picioarele lungi şi păr negru, aşa cum fusese şi iubita lui soţie.

Kane citi în grabă despre celelalte trei. Una din ele era asistentă cosmeticiană, cealaltă avea un magazin de medicină naturistă, iar a parta era o blondă drăguţă, al cărei nume i se părea cunoscut.

– Scrie despre crime ciudate, spuse Sam privind peste umărul lui. Era foarte aproape de el, atingîndu-l cu burta, dar distanţa dintre ei era totuşi de aproape un metru.

– Văd că te-ai documentat şi tu.

– Bineînţeles. Le-am studiat chiar din clipa cînd a sosit faxul.

– Că tot vorbim de scriitori, cum mai merge cartea lui Mike?

– Cartea *noastră,* răspunse ea, ştiind că o necăjeşte, va fi gata peste şase luni. Era o biografie scrisă împreună cu Mike, intitulată *Chirurgul,* de Elliot Taggert. Acest pseudonim venea de la numele ei de fată, combinat cu prenumele lui Mike. Ei bine, spuse ea nerăbdătoare, pleci în excursie?

– Ţii tu băieţii?

Era o întrebare formală şi amîndoi o ştiau.

– Oricum, voi avea grijă de ei.

– Atunci, cred că voi accepta invitaţia.

Samanthei îi sclipiră ochii.

– Pat îţi pune la dispoziţie avionul personal, pentru mîine dimineaţă, la ora opt. Acesta a plecat deja, din Denver.

Kane nu ştia dacă trebuie să se bucure sau să fie

nemulţumit. Le făcu, pînă la umră, pe amîndouă, îmbrăţişînd-o pe Sam şi sărutînd-o pe obraz.

– Vi se pare că sînt chiar atît de singur?

Sam reflectă, fără să-i răspundă. Era totuşi fericită că în curînd va fi înconjurat de oameni.

Capitolul 2

Vreţi să ştiţi cum aţi putea să-i scoateţi din sărite pe bărbaţi? Dacă veţi rîde de ei, în timp ce fac dragoste, e posibil să nu vă reuşească, dar, dacă le veţi spune că aveţi un venit lunar mai mare decît al lor, succesul este garantat.

Se pare că în cazul prostuţelor care moştenesc milioane mîndria masculină nu are de suferit, mai ales că acea moştenire provine, mai mult ca sigur, tot de la un bărbat. Dar să vă mai spun ceva: Bărbaţii nu se simt în largul lor, cînd află că o femeie, prin forţe proprii, cîştigă 1,4 milioane dolari anual.

Cu cinci ani în urmă, cînd aveam douăzeci şi cinci de ani, aveam o slujbă plicticoasă, nu prea-mi face plăcere să-mi amintesc de acea perioadă, într-un oraş de pe Coasta de Vest, unde nu se întîmpla niciodată nimic. Ca de obicei, ca să-mi umplu timpul şi să-mi pun mintea în mişcare, îmi spuneam diverse povestioare. Ştiu că de aici nu mai era decît un pas pînă la nebunie, dar era singura modalitate de a nu fi luată de val. Tatăl meu cerea supunere oarbă din partea familiei, pentru că se temea şi de umbra lui.

Trebuia să mă îmbrac, să mănînc, să-mi placă doar ce hotăra el, toate fiind numai la comanda sa. Mi-a controlat fiecare părticică din viaţă, pînă la optsprezece

ani, cînd am reuşit să scap, descoperind că singurul lucru pe care nu mi-l putea controla era mintea. De multe ori, am fost obligată să port albastru, cînd de fapt eu voiam să port roşu şi să renunţ la multe alte lucruri, pentru că bătrînul nu le putea suferi. În interiorul meu, eram însă liberă. În gîndurile mele, făceam absolut tot ce doream, spuneam lucruri inteligente, pentru care eram lăudată (tata avea obiceiul să plesnească gurile prea „deştepte" şi asta era o metodă eficace, pentru a face pe cineva să tacă).

Am scris prima povestire, la douăzeci şi cinci de ani, cînd locuiam la cîţiva kilometri de casa părintească. Subiectul era o crimă neelucidată, iar criminalul e o tînără care-şi omorîse tatăl, pentru comportamentul lui tiranic. După ce am scris-o mi-am zis fie ce-o fi şi am trimis-o unei publicaţii, fără să sper că o vor accepta. Cred că subiectul cărţii a fost bine ales, pentru că, după aproape o lună, am primit o scrisoare în care mă întrebau dacă îmi pot publica manuscrisul şi, alăturat, o sumă considerabilă de bani.

Ce chestie interesantă, mi-am zis. Oamenii aceia erau dispuşi să mă plătească pentru ceea ce făcusem dintotdeauna. Cu banii pe care mi i-au trimis, m-am mutat la New York. Nu mai fusesem niciodată într-un oraş mare. Se pare că acesta e locul unde se adună, de obicei, scriitorii, aşa că, simţindu-mă şi eu o scriitoare, mi-am închiriat în consecinţă un apartament mic şi mi-am cumpărat şi un calculator.

În următorii patru ani, nu m-am dezlipit de tastatură, scoţînd o carte după alta. Am ucis un unchi care nu-mi plăcea. Am omorît mai mulţi parteneri de afaceri, care mă umiliseră şi, în fine, în megaseller-ul meu, am exterminat întregul grup de susţinătoare ale echipei din liceul meu.

În acest răstimp de patru ani, am cunoscut o lume

total diferită de cea în care am crescut. Oamenii erau impresionaţi de competenţa mea. Sînt sigură că am pomenit faptul că tata era un tiran, dar am spus cumva că era cea mai leneşă fiinţă cu putinţă? Din cîte mi-am putut da seama, tata era un papă-lapte, pe care colegii îl terorizau.

Acasă, însă, era cu totul altul, toată furia acumulată şi-o descărca pe mine. Mama scăpase demult, refugiindu-se într-o lume a ei, aşa că nu-i mai crea tatei nici o plăcere cînd ţipa la ea. Eu, în schimb, îi ofeream satisfacţie, pentru că ţipam şi sufeream şi simţeam toată nedreptatea faptelor sale.

Totuşi, tocmai datorită defectelor sale, tata m-a transformat într-o persoană competentă, fără frică. Credeţi-mă, după ce ai trăit cu o persoană ca *tăta meu*, nimeni şi nimic nu vă va afecta la adevărata intensitate. Sadicii îşi studiază victimele, în timp ce majoritatea oamenilor sînt mult prea absorbiţi de ei înşişi, pentru a le păsa. Aşa că, sînt recunoscătoare pentru „antrenamentul" din copilărie, căci acum sînt o afaceristă competentă. Am lucrat la cărţi fără pauză, mi-am negociat singură contractele şi, după patru ani, mi- am cumpărat o vilă pe Park Avenue. Reuşisem în viaţă şi de o manieră deosebită.

Vă întrebaţi, poate, cum este viaţa mea particulară? Practic, inexistentă. Editorii mă mai scotea în lume din cînd în cînd sau îmi aducea mîncare, atunci cînd lucrul la carte mă ţinea zile întregi închisă în casă. Cu toate acestea, editorul nu-ţi aranjează şi întîlnirile. Autorii care au timp să se îndrăgostească, sau sînt sociabili, nu sînt scriitori adevăraţi. Dacă ar fi după edituri, ele i-ar închide pe toţi scriitorii valoroşi, în turnurile de pe Park Avenue, şi le-ar trimite doar de mîncare, interzicîndu-le să iasă.

Acum, după cinci ani de scrieri, după ce am strîns

milioane şi mi-am făcut un nume în lume, m-am hotărît să accept invitaţia lui Ruth Edwards şi să petrec două săptămîni prin sălbăticiile statului Colorado.

După ce şeful lui Ruth a vizionat un film la modă, a decis că ar fi o experienţă minunată pentru bărbaţii din conducere, dacă ar merge cu toţii într-o excursie. Din nefericire, şeful a decis în ultimul moment că însurătoarea era de o importanţă primordială, aşa că plecă împreună cu soţia lui în Bermude. I-a lăsat pe subalterni să se descurce, pregătindu-şi singuri fasolea cu friptură.

Bineînţeles că atunci cînd s-au întors, toţi au fost încîntaţi de cele văzute şi trăite, mai puţin şeful lor, care nu văzuse Colorado decît pe hartă.

După întorcerea bărbaţilor, şeful se gîndi că n-ar fi rău dacă şi femeile din conducere ar pleca în aceeaşi excursie, avînd şi ele parte de aceeaşi relaxare şi destindere. Fiind singură printre atîţia bărbaţi, lui Ruth i s-a propus să-şi aleagă trei persoane cu care să meargă.

Aşa a ajuns Ruth să mă caute. E greu de presupus că noi două sîntem sau am fost vreodată prietene. Am urmat acelaşi colegiu, iar în primul an, am avut dulapurile cu haine alăturate. Ruth crescuse înconjurată de bogăţie, cu nişte părinţi care o adorau şi care ar fi făcut orice numai ca ea să reuşească în viaţă, în timp ce eu mergeam la şcoală pe banii statului, iar acasă, tăiam iarba, spălam rufele şi-i satisfăceam tatălui meu plăcerea de a chinui pe cineva. Veneam din lumi diferite, care nu ne ofereau subiecte comune de discuţii.

Ruth rămăsese aceeaşi de odinioară: înaltă, cu un corp atrăgător, cu părul negru care a avantajat-o de fiecare dată, cu haine nemaipomenite, una din fetele care purtau la bluză eşarfă *Hermes* şi cu un anturaj

format din punk-işti, gorile şi drogate, care o adulau. Cînd aceste fete oboseau s-o mai venereze, erau schimbate şi înlocuite cu altele.

De vreme ce eram mai tot timpul cu nasul în cărţi, o priveam pe Ruth doar de la distanţă, trebuie să recunosc că o invidiam şi că visam că într-o bună zi, din răţuşca cea urîtă, ce eram, mă voi trasforma miraculos: voi avea şi eu un păr strălucitor şi mătăsos şi în loc de a spune lucrul nepotrivit, la momentul nepotrivit, voi deveni un succes pe plan social, şi nu credeam că ea m-ar cunoaşte.

Se pare că am subestimat-o. Orice femeie care-şi croieşte drum spre vîrful societăţii şi îi atinge înainte de treizeci de ani nu trebuie subestimată niciodată. M-a sunat şi mi-a spus cît de mîndră este de succesul meu, cum mi-a urmărit ani de zile activitatea şi cît de mult m-a invidiat la colegiu.

– Într-adevăr? m-am trezit spunînd, cu ochii holbaţi. Tu m-ai invidiat pe mine?

M-am simţit flatată, deşi mă îndoiam de sinceritatea ei. Mi-a spus că la colegiu observase cît de repectată eram de ceilalţi colegi, cu toate că eu mi-aduc bine aminte că toţi „ceilalţi" nu.doreau decît să le fac temele. Dar Ruth părea dispusă să continue cu laudele, aşa că am lăsat-o. Ceea ce lumea nu înţelege la scriitori este că aceştia au nevoie disperată de înţelegere. E o zicală: dacă vrei să devii scriitor, trebuie să ai o copilărie nefericită. Cînd eram mică, făceam orice, numai să intru în vola tatei: aveam numai note bune, făceam aproape toate muncile casei, eram deşteaptă, atunci cînd credeam că el vrea să fiu aşa şi tăceam, atunci cînd trebuia. Plăcerea lui consta în a schimba regulile jocului şi de a nu-mi spune. Îmi imaginam viaţa ca pe o gheretă de tir, la bîlci: *uneori* răţuşca era nimerită, alteori nu. Asta mi-a făcut copilăria mai interesantă, iar apoi adul-

tul să se simtă stăpînitor. Banii nu m-au ispitit niciodată, lumea care ţipa la mine nu obţinea nimic decît cu aprobarea mea, dar lăudaţi-mă puţin şi sînt a voastră. Ruth începuse să-mi spună o mulţime de lucruri drăguţe despre mine şi cărţile pe care le citise. Cartea ei preferată era aceea în care victima îi semăna.

În final, Ruth mi-a spus că trebuie să meargă într-o excursie în Colorado şi m-a invitat s-o însoţesc, „reînnoind" vechea prietenie.

Nu-mi place să spun că toată povestea asta mi se cam urcase la cap. Am crezut că acum, cînd sînt o femeie bogată şi cu succes, Ruth mă va considera egală cu ea şi nu o provincială necunoscută. Acum eram „cineva".

Din nefericire, am subestimat-o din nou pe Ruth, deoarece cum am ajuns în Colorado mi-am dat seama că m-a invitat ca să-şi impresioneze şeful. Cînd se va întoarce la New York îi va spune acestuia: am invitat-o în excursie pe vechea şi buna mea prietenă, autoarea de bestseller-uri, Cale Anderson.

Nu mi-a fost prea greu să-mi dau seama de asta. De cum am coborît din avion, într-un loc numit Chandler din Colorado, Ruth a traversat în fugă pista şi m-a îmbrăţişat. Grozav.

Gura mi-era plină cu mătase, din eşarfa ei, şi tot machiajul meu făcut cu grijă mi s-a întins pe faţă. În spatele lui Ruth, ca pe vremea colegiului, erau două fete, care o sorbeau din priviri.

– Cale, spuse Ruth, iată-le pe Maggie şi Winnie.

Nu mi s-a spus care e una şi care cealaltă. Atît că una era grasă şi mi-a făcut cu ochiul, iar cealaltă, judecînd după faptul că era mică şi slabă, în mod sigur m-a apreciat din punctul ei de vedere, cel am medicinii naturiste.

Le-am zîmbit şi mi-a venit să fug înapoi, la avion.

Dar acesta decolase. Lîngă pistă se aflau două hangare, unul închis, iar celălalt, jur că e adevărat, avea în el un avion bimotor din primul război mondial. M-am uitat la Ruth şi mi-am zis că ea şi sateliţii ei nu pot fi chiar aşa de plicticoase şi de neinteresante.

– Cale dragă, te superi dacă-mi duci geanta albastră, te rog? Nu reuşesc singură.

Mă întreb cum pot negocia contracte de milioane de dolari, obţinînd ceea ce vreau, cum pot scrie despre femei independente, iar în faţa unei femei ca Ruth tot ceea ce am putut face a fost să-mi înăbuş furia şi să-i ridic blestemata de geantă. Oare pentru că mama mea nu m-a iubit? La naiba! Tata nici n-a ştiut că exist, pînă cînd toaleta n-a trebuit să fie curăţată ca lumea. Şi asta v-ar putea face să credeţi că le urăsc pe femei. Dimpotrivă. Aş da orice, ca să-mi fac o prietenă.

Aşa că, iată-mă, pe dinăuntru înfuriată, dar cărînd nenorocitul acela de bagaj. Eu mă aflam în spatele cuplului Winnie-Maggie şi ele încărcate cu bagajele lui Ruth, în timp ce înălţimea sa se fandosea în faţa noastră, conducîndu-ne spre Dumnezeu ştie ce loc. Noi eram soldaţii care mărşăluiam, iar ea generalul care ne comanda.

Cînd am ajuns la capătul pistei, era un teren privat, aşa că nu părea nici drăguţ şi nici agreabil. Ruth ne făcu semn să ne oprim.

O, mii de mulţumiri stăpînă îndurătoare, mi-am zis, şi am lăsat să-mi cadă valiza, nu prea de soi, apoi m-am aşezat pe ea.

Ruth, cu cele două căţeluşe privind spre ea, din cîte ştiu, toate admiratoarele ei erau măcar cu un deget mai scunde decît ea şi mai urîte, spuse:

– Aici trebuia să ne aştepte cineva. Privea încruntată pista, de la un capăt la altul. Nu se vedea nimeni şi mă cam îndoiesc că Ruth avea de gînd să aştepte.

Mi se spusese foarte puţin în legătură cu excursia. Instrucţiunile ei au fost mai sumare decît detaliile pe care mi le-a dat despre cartea mea de succes *Jos cu galeria.* A fost unul din cele mai tari subiecte ale mele: o elevă de liceu era oficată că, în fiecare vineri după-amiază, pierdea ora de chimie, stînd în sala de gimnastică şi încurajînd o ceată de indivizi care alergau după o minge. Într-un moment de furie, l-a ucis pe căpitanul galeriei, demonstrînd, odată pentru totdeauna, că ora de chimie este mai folositoare decît fotbalul.

În orice caz, eram ameţită încă de laudele lui Ruth, aşa că în momentul cînd mi-a spus „Lasă totul în seama mea", am fost foarte fericită. Şi, de altfel, eram sigură că ea era unul din cele mai mari genii ale vremurilor noastre.

Aşa că, iată-mă acum, stînd sub soarele din Colorado. Singura mea consolare era că experienţa aceasta urma să fie subiectul viitoarei mele cărţi. Criminalul va fi, probabil, o scriitoare misterioasă. Ea va ucide o brunetă înaltă, cu numele de Edwina Ruthan şi nu va fi prinsă niciodată. Sau poate, în final, detectivul va spune: „Ştiu că tu ai făcut-o, dar, pentru că m-ai scăpat de Edwina, ai făcut un serviciu omenirii. Eşti liberă să pleci. Dar să nu se mai repete."

Evident că acest lucru nu s-ar petrece niciodată, căci singurele fiinţe care o adoră pe Ruth, mai mult decît pe propriile lor neveste, sînt bărbaţii. Scunzi sau înalţi, urîţi, superbi, bărbaţii de orice fel o adoră. Într-un fel, cei o sută şaizeci de centimetri ai lui Ruth i-ar putea face pe bărbaţi să creadă că e mică, drăguţă şi neajutorată, cerînd ocrotire. Ca şi cum King Kong ar avea nevoie de ajutor. Ca şi cum Cybill Shepherd n-ar putea găsi un însoţitor, la balul de sfîrşit de an şcolar.

Cam la două minute după ce mă hotărîsem să părăsesc statul, o camionetă albastră opri în faţa noastră

scîrţîind din toate încheieturile. În faţa „noastră", e un fel de a spune. Camioneta opri în aşa fel, încît şoferul s-o poată vedea pe Ruth. Noi, celelalte, obosite, încălzite, plictisite, şezînd pe valizele lui Ruth, ne holbam la roţile camionetei şi la vopseaua învechită şi degradată.

Uitîndu-mă la Ruth, a cărei privire încruntată s-a transformat brusc într-una galeşă, mi-am dat seama că şoferul trebuia să fie pe undeva, între adolescenţă şi andropauză.

– Sînteţi, cumva, domnul Taggert? toarse Ruth, ca o pisicuţă.

Aş fi vrut să mă pot pisici şi eu. Chiar dacă şoferul ar fi fost Mel Gibson în persoană, tot i-aş fi spus: „Ai întîrziat".

Din camion se auzi o voce de bărbat a cărei masculinitate am putut-o remarca. Ori şoferul era un cowboy local, ori au pus un taur să conducă.

Ruth îşi flutură genele şi spuse:

– Nu, nu aţi întîrziat, noi am venit mai devreme.

Ce gogoaşă, mi-am zis.

– Bineînţeles că-l iertăm, nu-i aşa, fetelor? întrebă Ruth, privindu-ne candid.

Demult nu mi se mai spusese „fată", încît aproape că mi-a plăcut. Cînd deschise uşa şoferului, am văzut cum cauciucurile uriaşe, pline de noroi, şi-au recăpătat forma iniţială, odată cu eliberarea de sub greutatea „taurului". L-au trimis, probabil, pe cel mai solid. Plictisită încă şi întrebîndu-mă dacă America-Express-ul oprea în acel oraş prăpădit, pentru a mă întoarce acasă, am văzut picioarele cowboy-ului în timp ce înconjura camioneta. Era încălţat cu cizme de piele, destul de uzate, de parcă ar fi făcut războiul.

Chiar în momentul cînd el ocolea camioneta, m-a cuprins strănutul şi tot ce am văzut mai întîi au fost figurile perplexe ale lui Maggie şi Winnie (sau Winnie şi

Maggie?).

Ei bravo, mi-am zis, suflîndu-mi nasul. Or fi trimis vreun cowboy care să ne uimească.

Mi-e ruşine să recunosc că, atunci cînd l-am văzut, am reacţionat la fel de rău ca duo-ul nostru şi chiar mai rău decît neînfricata conducătoare. Îl chema Kane Taggert şi arăta superb: păr negru, cîrlionţat, ochi negri, ten bronzat, umeri pe care şi un elan i-ar fi invidiat şi o expresie plăcută a feţei, care mi-a înmuiat genunchii. Noroc că stăteam jos, căci altfel, sigur aş fi căzut.

– Sîntem puţin obosite, explică Ruth şi se încruntă la mine, în timp ce încerca să-şi pună în maşină cea mai mare valiză. Ştia demult, că soluţia cea mai rapidă de a atrage atenţia bărbaţilor era aceea de a face munca, în locul lor.

Brusc, cowboy-ul Taggert încetă să se mai holbeze la mine şi, încercînd să-şi aducă aminte de limbajul semnelor, se înfoarse către Ruth. Personal, am fost surprinsă, văzînd-o că îşi cără geamantanul – pînă atunci nici nu se atinsese de el.

În acel moment, am auzit un sunet, destul de obişnuit în filme, dar pe care n-aş dori să-l aud în realitate: zornăitul unui şarpe cu clopoţei. Domnul Taggert avea valiza cea mare în braţe, iar Ruth, care stătea foarte aproape de el, se afla în stînga lui. La cîţiva centimetri de picioarele ei, făcut colac, era un şarpe cu clopoţei, care părea pus pe rele.

Domnul Taggert mi s-a adresat cu voce foarte scăzută, eu fiind cea mai depărtată de şarpe şi mai aproape de uşa camionetei.

– Deschide uşa, a spus el calm şi răbdător. Sub scaunul şoferului este un pistol. Ia-l, ocoleşte camionul şi dă-mi-l mie.

În cazuri-limită, mintea îmi lucrează rapid. Nu sînt

dintre aceia care îngheaţă de spaimă şi, chiar acum, am remarcat o mulţime de greşeli în acest plan. Unu, cum ar fi putut trage acest om, dacă avea braţele ocupate cu valiza lui Ruth? Şi doi, mi-ar fi luat prea mult timp să ocolesc camioneta, cu mult mai mult, decît i-ar fi fost necesar şarpelui să ajungă la Ruth.

Încet am deschis uşa camionetei. Eram singura care mă mişcam, cu excepţia clopoţeilor şarpelui, care sunau strident, în locul acela pustiu. Cu aceleaşi mişcări încete, am intrat în maşină şi, cînd am scos pistolul, am răsuflat uşurată. Speram să nu fie unul din pistoalele greoaie, pe care nişte mîini de bărbat le-ar fi putut mînui. Era un pistolet de nouă milimetri şi tot ce trebuia făcut era să armezi, să ocheşti şi să tragi.

Asta am făcut. Am tremurat puţin, aşa că n-am retezat de tot capul bietului şarpe, dar l-am omorît, cu siguranţă.

În acel moment, s-au precipitat toate. Cowboy-ul a aruncat valiza la pămînt tocmai la timp, pentru a opri căderea lui Ruth, în timp ce Winnie şi Maggie au căzut suspinînd, una pe umărul celeilalte.

Eu am rămas însă în picioare, cu revolverul încă fumegînd în mînă. Privind către Ruth, care se odihnea în braţele cowboy-ului, am încercat să-l întruchipez pe Matt Dillon – cu picioarele îndepărtate, am suflat în ţeava revolverului şi apoi l-am băgat în buzunarul fustei.

– Ce zici, Tex? am întrebat eu, încă una pentru Boot Hill.

Nu trebuia să fiu as în psihologia umană, ca să-mi dau seama că texanul s-a supărat. Se uita la mine de parcă ar fi vrut că mă apuce cu mîinile de gît şi să mă sugrume, dar cum avea mîinile ocupate cu Ruth nu putu decît să-mi arunce o privire semnificativă. În ciuda bagajelor pe care le ducea, cînd s-a îndreptat spre

mine, m-am dat la o parte. Nu cred că în Colorado criminalii sînt toleraţi, dar nu voiam să-mi forţez norocul.

A lăsat preţioasa încărcătură pe bancheta camionetei – Ruth încă făcea pe lebăda leşinată, dar, din clipitul ochilor ei, mi-am dat seama că era la fel de trează ca şi mine –, apoi ne-a spus să urcăm în maşină. De enervare cred că ar fi fost în stare să trîntească uşa maşinii, dar zgomotul ar fi deranjat-o pe „Frumoasa din Pădurea Adormită".

Winnie, Maggie şi cu mine sprijineam camioneta, în timp ce el încărca valizele, cîte patru odată.

– Urcaţi-vă în maşină, se adresă el protejatelor lui Ruth şi acestea se executară în viteză, nu chiar cu graţia unor gazele.

Se întoarse apoi spre mine, cu faţa strălucitoare, iar în acel moment m-am hotărît să nu mă urc în maşină, pentru a mă duce Dumnezeu ştie unde.

– Ia ascultă, am zis eu, apărîndu-mă, tot ceea ce am făcut a fost să trag în şarpe. Îmi pare rău că am rănit masculul din tine, dar...

Poate nu era cea mai potrivită cale de a discuta cu un cowboy. Există o raţiune pentru care, cîteodată, bărbaţii înalţi şi frumoşi n-au minte, iar cei urîţi şi mici sînt deştepţi. Parcă Dumnezeu, încercînd să echilibreze lucrurile, ar fi spus: tu să fii frumos, dar la minte găunos, iar tu, de-acolo, să fii pocit, dar la minte ascuţit. Aşa că o discuţie elegantă cu acest tip nesuferit nu va duce nicăieri. Mă întreb dacă ştie măcar să scrie şi să citească.

– Cînd îţi dau un ordin, trebuie să-l asculţi! M-ai înţeles?

Deodată, nu mă mai aflam în Colorado. Nu mai eram celebra scriitoare de romane. Eram din nou fetiţa al cărei tată îi controla viaţa. La fel de repede cum am

căzut în amintire, am şi revenit în prezent, dar toată ura acelei fetiţe rămăsese în mine.

– Te voi asculta, pe naiba! i-am zis şi am început să mă învîrt pe lîngă maşină.

Cînd şi-a pus mîinile pe mine, am simţit că înnebunesc. De cînd am scăpat din casa tatălui meu, nimeni nu m-a atins cînd eram nervoasă, iar acum cu atît mai puţin. L-am lovit, l-am muşcat, m-am luptat cu el şi l-am zgîriat, pînă mi-a dat drumul. Nu ştiu cît timp a mai trecut pînă să revin în prezent şi să realizez că mîinile lui mă scuturau cu putere de umeri. Ruth şi însoţitoarele ei se holbau prin geamul maşinii, iar una din ele, care se afla pe bancheta din spate, s-a ghemuit după valizele lui Ruth, de teamă să n-o atac şi pe ea.

– Te-ai liniştit? întrebă cowboy-ul.

Avea trei zgîrieturi urîte pe obrazul său frumos şi eu eram cea care i le făcuse. Nu m-am putut uita la el.

– Vreau să plec acasă, am reuşit să şoptesc. Acasă, în apartamentul meu drăguţ, departe de Ruth şi de cowboy-ul ei. Departe de această situaţie jenantă.

– Bine, şopti el, cu tonul cu care te adresezi unui nebun. Cînd vom ajunge la fermă, îţi pot aranja transportul înapoi, dar acum, aici nu se mai află nimeni, mă înţelegi?

Nu-mi plăcea tonul lui de şef şi, cînd m-am uitat la el, nu mi s-a mai părut la fel de frumos ca la început.

– Nu, nu înţeleg. Poate că ar trebui să vorbeşti mai rar, sau poate că ar trebui să chemi doctorii.

Replica mea nu cred că i s-a părut amuzantă, de vreme ce m-a prins de mijloc şi m-a aruncat pe bancheta maşinii, cu aceeaşi delicateţe cu care operase şi cu geamantanele. Mă aflam cu jumătate din corp afară, pe geam, cînd el acceleră şi şocul mă aruncă înapoi, în maşină. Din fericire, am aterizat fără să mă lovesc, da-

torită formelor moi ale lui Maggie-Winnie. Nu m-am deranjat să întreb care din ele era.

Eram o scriitoare de succes internaţional şi transportată în spatele unei camionete împuţite. Unul din geamantane îmi strivea glezna şi toţi cei din jurul meu mă credeau nebună. Oare Mary Higgins Clark a trecut şi ea prin toate astea?

Capitolul 3

– Ce ţi s-a întîmplat? a întrebat Sandy, privind de la masa din bucătărie şi observînd furia şi zgîrieturile de pe faţa lui Kane.

Kane n-a răspuns, decît după ce şi-a turnat o duşcă zdravănă de whisky, pe care a dat-o pe gît, dintr-o înghiţitură.

– Urmele astea le am, fiindcă am fost un mare prost, spuse şi-şi umplu din nou paharul, apoi se întoarse din nou cu faţa către bătrîn.

– S-au scris multe cărţi pe tema legăturii mamă-fiu?

Sandy zîmbi şi o mulţime de riduri, datorate în parte unei şederi prelungite sub soarele arzător din Colorado, îi brăzdă faţa.

– Sute, sau poate chiar mii, îi răspunse acesta. În ce te-a mai băgat Pat, acum?

– M-a convins să conduc nişte idioate prin munţi. M-a făcut să mă simt vinovat pentru copii, şi... A tăcut, pentru a lua o înghiţitură de whisky. Le cunoşti pe femeile astea?

– Nu, zise Sandy. De ce nu îmi povesteşti tu, despre ele?

Kane dădu din cap neîncrezător.

– Una şi-a pus mîna sub cămaşa mea şi m-a pipăit. Alta m-a întrebat cum stau cu intestinele, iar cealaltă...

Sandy se încruntă, văzîndu-l pe Kane că mai ia un pahar, pentru că-l ştia nebăutor.

– Cealaltă aproape că m-a împuşcat, pentru ca apoi să devină isterică. Dacă nu ne va omorî pe toţi în somn, cu siguranţă că va speria caii.

– Ce poţi să spui despre a patra?

Kane zîmbi.

– Ei, a patra este Ruth.

Sandy se întoarse, pentru a-şi ascunde surîsul faţă de Kane. Era clar că Pat urmărea o poveste de dragoste şi pentru asta îl obligase pe fiul său văduv, să accepte această excursie. Şi dacă expresia tembelă a feţei lui Kane era vreun indiciu că se întîmpla ceva, atunci planul funcţiona.

– Acum trebuie să mă întorc la ele. Nebuna e în stare de orice. În casă sînt arme şi s-ar putea crede Annie Oakley, încercînd să nimerească cîrlionţii vreuneia din ele.

– Chiar aşa? întrebă Sandy încruntat.

– Mai rău, decît crezi. Kane îşi termină băutura. Vreau să suni acasă, să-i spui tatei să trimită un elicopter s-o ia de aici. Nu vreau să mă aflu în preajma ei, e periculoasă.

– Frank a plecat cu elicopterul la Washington. Era ceva în legătură cu Tynan Mills.

– Fi-ar să fie! zise Kane pe nerăsuflate. Uite ce e, iei legătura cu tata şi-i spui să trimită de urgenţă un mijloc de transport. Dacă nu se poate, spune-mi să vină cu un camion, în oraşul Eternity. Dacă voi fi nevoit să-mi petrec două săptămîni alături de femeia asta, cred c-am s-o omor.

– Mai bine te-ai abţine. Mamei tale nu i-ar plăcea să distrugi una din cele patru şanse.

– Nu-i nimic de rîs. Se pare că n-ai întîlnit-o. Kane respiră adînc. Bine, am să fac tot ce-mi stă în putinţă,

să mă împac cu ea, pînă cînd o expediez. Eşti mulţumit? Acum, îl vei suna pe tata?

Aprobîndu-l din cap, imediat ce Kane părăsi baraca, Sandy se duse la staţia radio.

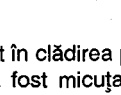

Cînd Kane a intrat în clădirea principală, primul lucru pe care-l observă, a fost micuţa scriitoare blondă, iar primul gînd care-i trecu prin minte în acel moment, a fost dacă nu cumva toate poveştile ei se bazau pe încercările oamenilor de a ucide. Dacă era adevărat, atunci îi înţelegea pe cei care o făceau. În ciuda faptului că vorbise cu Sandy despre o eventuală încercare de reconciliere, cînd o văzu acolo singură, încercă s-o şteargă pe furiş, înainte ca ea să-l observe.

– Te-am prins! spuse ea, părînd foarte amuzată, la vederea celui care încerca să scape nedetectat.

Întorcîndu-se către ea, Kane se forţă să-i zîmbească. Ea îi era totuşi oaspete, sau mai bine zis, vecină, iar el trebuia să se străduiască să-i fie o gazdă bună. Parterul casei mari era de fapt o cameră, la etaj erau dormitoarele. Ea stătea lîngă bar, privindu-l amuzantă. Kane nu-şi putea explica de ce îi este atît de nesuferită. Era destul de drăguţă şi, dacă ar fi văzut-o pe stradă, i-ar fi atras atenţia. Dar avea un aer atît de mulţumit de sine, era atît de sigură pe ea, încît tot ce gîndea Kane, era să scape de ea.

Kane se forţă să zîmbească şi se duse în spatele barului.

– Vrei să bei ceva? Cred că ţi-e sete, după zborul lung, pe care l-ai făcut.

– Nu ţi-e frică de ce se poate întîmpla, dacă mă

îmbăt?

Îi trecuse şi lui prin minte acest gînd şi cînd ea i-l ghici, Kane simţi că roşeşte.

– Nu-ţi face griji Tex, spuse ea, cu o voce voit tărăgănată, în timp ce-şi aşeza un picior pe unul din taburetele de lîngă bar. Pot să-mi iau singură de băut, la fel de bine, ca şi bărbatul de lîngă mine.

Mîna lui Kane se încleştă pe sticla de whisky. Era ceva în femeia asta mai mult decît supărător: orice spunea, făcea, insinua, îl enerva. Fără să se mai complice, întrebînd-o ce vrea să bea, îi prepară un gin slab cu tonic, fără gheaţă şi cînd i-l dădu, nu reuşi nici măcar să schiţeze un zîmbet.

Ea privi băutura şi pentru prima dată Kane văzu o expresie omenească pe faţa ei. Cînd a întîlnit-o, era îl privise, se holbase la el, ca la un animal de circ, iar Kane se întrebase chiar, dacă nu cumva e retardată. Apoi împuşcase şarpele, apoi ţipase şi sărise cu ghearele. Acum părea puţin tristă, dar această expresie dispăru şi în locul ei apăru un zîmbet forţat.

– În cinstea ta, cowboy-ule, spuse ea, dar Kane îi apucă încheietura mîinii, oprind-o să-şi ducă paharul la gură.

– Nu mă chemă, „cowboy".

Coborînd paharul, ea se încruntă.

– Ce te-a scos aşa de mult din sărite, în după-amiaza asta? Că nu am făcut ce mi-ai ordonat să fac, sau că n-ai jucat tu rolul eroului salvator, pentru domnişoara Ruth?

Foarte încet, el ocoli barul, oprindu-se în faţa ei. Apoi, privind-o fix în ochi, îşi puse piciorul pe taburetul ei. Atunci văzu ea gaura lăsată de glonţ, în vîrful cizmei, mai erau doar cîţiva milimetri şi, i s-ar fi retezat degetul, dar avu totuşi amabilitatea să pară şocată. Dar expresia nu dură mult timp. În clipa următoare, ea îşi băgă de-

getul în gaura din cizmă şi îi atinse degetul de la picior, glonţul luase cu el şi un pic din ciorap, şi spuse:

– *Degetul mare, pleacă la plimbare,*
Arătătorul, duce bastonul
Mijlociul, duce pardesiul...

Nici în copilărie, Kane nu lovise vreo fată. Fratele său mai mare, Frank i-a ţinut o predică cînd s-a întors acasă cu ochii învineţiţi de Cindy Miller. Kane nu ripostase; a rămas în picioare, lăsînd-o pe Cindy să-l pocnească, pînă cînd profesoara a intervenit, trăgînd-o deoparte. Profesoara nu ştia dacă prin ce făcuse Kane fusese prost sau erou. Pentru Frank însă, era clar: fusese un prost. Acum însă Kane dorea s-o pocnească, s-o sugrume şi, înainte de a realiza ce face, se îndreptă spre ea cu mîinile întinse.

– Iată-te! spuse Ruth coborînd scările, într-o superbă rochie de mătase roşie.

Brusc, Kane se trezi ca dintr-un coşmar şi realiză ce se întîmplă, o văzu pe mica şi misterioasa scriitoare că alerga disperată spre Ruth, căutînd ocrotire. Kane se simţi obligat să plece, îngrozit, de ce era gata-gata să facă.

– Ce bine că te văd, îi spuse Cale lui Ruth. Tocmai purtam o discuţie onestă despre carnea de porc. Bei ceva? Cowboy Taggert prepară un gin cu tonic foarte bun, cald şi slab.

– Îţi ofer ce doreşti tu, Ruth, spuse Kane, calmîndu-şi bătăile inimii, fără s-o privească pe femeia îngrozitoare care stătea lîngă ea.

– Puţin vin alb, rece, răspunse Ruth, cu o modestie afectată, iar Kane o privi zîmbind.

– Porumbeii deja s-au îndrăgostit, murmură Cale, dar Kane refuza cu îndărătnicie s-o bage în seamă. Poate va înţelege că era nedorită şi-i va lăsa singuri, pe el şi pe Ruth.

Cînd îi întinse lui Ruth paharul, o privi în ochii negri, imaginîndu-şi părul ei întunecat, revărsat pe pernă.

– Eee, am impresia că e cam mare aglomeraţia aici, spuse Cale, făcîndu-l pe Kane să se întoarcă cu spatele, astfel că Ruth nu-i observă expresia de furie, ce-i apăruse pe faţă.

Cînd îşi veni în fire, el se îndreptă spre fereastră sperînd că Ruth îl va urma, iar cînd o şi făcu, Kane îşi imagină că ar fi firesc dacă şi-ar strecura braţul în jurul mijlocului ei. Semăna atît de bine cu soţia lui încît ştia de pe acum că braţul lui ar cuprinde-o perfect, numai că prezenţa acelei blonde de lîngă Ruth îl împiedică s-o atingă. În preajma acelei femei, Kane nu putea fi el însuşi.

Kane îl văzu pe fereastră pe Sandy care se apropia de casă, aducînd două şei.

– Cine e? întrebă Ruth.

– Sandy. Adică J. Sanderson, îi zîmbi Kane, observînd felul în care lumina înserării se reflecta în părul ei. Nimeni nu ştie ce înseamnă J. Căci noi i-am spus întotdeauna Sandy. Este o rudă de departe.

Cale se uită cu atenţie în jurul lui Ruth, apoi îl privi pe Kane.

– Şi care e ruda ta? Cel cu şaua neagră sau cel cu şaua cafenie?

Fără să gîndească la ce face, Kane veni spre ea. Se repezi la scaunul din spatele ei, în timp ce Cale cu un ţipăt de spaimă sări peste canapea, alergînd spre uşă. Kane o prinse exact în momentul cînd ea se izbi de Sandy, care tocmai intra pe uşă. Dintr-o săritură, Cale ajunse în spatele lui Sandy, cu mîinile pe şoldurile acestuia, folosindu-l drept scut.

Kane era prea furios ca să-şi mai dea seama de urmări. Avea un singur gînd: s-o ucidă pe această femeie. Alergînd în jurul lui Sandy, se repezi s-o apuce,

dar ea îi scăpă. În culmea enervării, Kane îl împinse pe Sandy într-o parte.

– Kane! urlă Sandy în urechea lui. Era vocea celui care îl cunoscuse de mic.

Încă o dată Kane se simţi ca ieşit din transă. Pentru o clipă, se opri în loc, cu ochii holbaţi; apoi realiză ce era să facă. Femeia, pe jumătate cît el, îi zîmbea din spatele lui Sandy, arătînd ca o şcolăriţă cu gura mare, care-şi savura răutatea făcută în acea zi. Sandy era dezgustat şi şocat de Kane, iar acesta nu îndrăznea s-o privească pe Ruth. Prea umilit şi jenat, rămase pe loc, nemişcat.

Aruncîndu-i încă o privire plină de reproş, Sandy o cuprinse pe Cale pe după umeri şi o însoţi afară din cameră. Ea părăsi triumfătoare camera şi casa, legănîndu-şi situeta micuţă.

Capitolul 4

Sandy trebuia să admită că purtarea lui Kane îl tulburase. Îl cunoştea de cînd era copil. Kane şi fratele lui geamăn fuseseră întotdeauna cei mai blînzi, mai drăgălaşi copii, gata oricînd să dea o mînă de ajutor oricui ar fi avut nevoie. Erau în stare să doarmă în grajd lîngă un cal bolnav şi plîngeau cînd unul din cîini omora un şarpe. Rîdeau aproape din orice, erau veseli, dorind să împartă fericirea cu ceilalţi.

Aşa că, în clipa cînd intrase în casă şi-l văzuse pe Kane punînd în pericol viaţa unei femei foarte drăguţe şi plăpînde, aproape că nu ştiu cum să reacţioneze, în primul moment. Îl uluise faptul că acesta era vinovat de tot ce se întîmplase. După moartea soţiei sale, cu cinci ani în urmă, Kane părea că s-a închis în sine. Nimic nu-i făcea plăcere, nimic nu-l dezamăgea, nu-l supăra. De fapt, nu-l mai atingea nimic.

Cînd Pat îi împărtăşise lui Sandy intenţiile ei în legătură cu aceste patru femei şi, mai mult, faptul că o alesese chiar pe una din ele pentru a fi viitoarea soţie a fiului ei, Sandy n-o luă în rîs. Sperase că, poate ceva sau cineva îl va readuce pe Kane la viaţă şi, dacă o văduvă putea s-o facă, atunci Sandy era de acord cu orice înşelătorie pusă la cale, doar-doar va fi atins scopul dorit.

Dar cînd intrase în casă, Kane în loc să se giugiulească cu frumoasa văduvă, fugărea pe după mobile o ştrengăriţă de fată. Sandy se văzu nevoit să admită că era intrigat şi nedumerit de cele văzute.

– Tu eşti cea care a împuşcat şarpele? o întrebă Sandy pe tînăra care mergea în tăcere alături de el. Era micuţă şi drăgălaşă, cu ochi albaştri, blondă şi chiar dacă n-o cunoştea, era sigur că era timidă şi liniştită.

– Şi care a înnebunit, adăugă ea printre dinţi. Sandy îi văzu mişcarea uşoară a umerilor, ca şi cînd s-ar fi pregătit să-şi ia singură apărarea în faţa lui.

– Vrei să-mi spui şi mie ce s-a întîmplat?

– Nu ţin în mod deosebit, îi răspunse.

Sandy voia să afle şi cealaltă variantă a poveştii, aşa că îşi pusese în gînd s-o facă să vorbească.

– Kane spune că era să-l omori şi, după toate astea, ai mai făcut şi istericale. Întotdeauna devii isterică şi foloseşti armele?

Străduindu-se din răsputeri să nu zîmbească, el îi urmărea feţişoara drăgălaşă trecînd prin toate nuanţele de roşu, de la roz la purpuriu. Ea înghiţi momeala şi stătea gata-gata să explodeze.

– I-am salvat viaţa acelei ingrate! îi spuse, apoi continuă să-i povestească precipitat lui Sandy despre sacoşa pe care Kane o căra şi, cum ea s-a gîndit că dacă nu acţionează rapid, şarpele se poate repezi la Ruth.

Pe măsură ce o asculta, lui Sandy îi dispărea zîmbetul. După părerea lui Kane, această femeie era mai mult decît iraţională. Dar acum, după ce ascultase şi motivele pentru care ea acţionase astfel, ajunsese la concluzia că de fapt îi salvase viaţa lui Ruth.

– Şi apoi? întrebă el încet. Ai fost înspăimîntată şi puţin prea agitată? Pricepuse că aşa fusese, dar o urmărea, în timp ce ea privea undeva, pe lîngă el. Faţa îi

era încă roşie, dar de data asta, mai mult de jenă, decît de furie. O vedea cum stă în cumpănă, dacă să-i spună sau nu adevărul. Sandy rămăsese calm, aşteptînd-o să se hotărască.

După ce oftă adînc, Cale continuă:

– Ei bine, oh... bătrînul meu obişnuia să mă scoată din fire şi... să... să mă pocnească şi am avut impresia, cînd cowboy-ul tău m-a atins, că într-un fel, am făcut o mică întoarcere în timp.

După ce-şi încheie vorba, ea rămase privindu-l bătăioasă, sfidîndu-i orice comentarii. Semăna puţin cu un taur local, care se dăduse de gol că nu era chiar aşa de violent cum părea.

Sandy dădu din cap că o înţelesese, dar nu comentă.

– Te pricepi la cai?

– Pot să spun cînd unul e cu susul în jos şi, cam atît.

El zîmbi.

– Ce-ar fi să mă ajuţi să pun şeile pe aceste animale şi să-mi poveşteşti de unde ştii atît de multe despre pistoale?

– Cred că nu ştiu suficient, din moment că aproape l-am împuşcat în picior pe acel cowboy.

Sandy mergea fără s-o privească. Îl auzi însă remuşcarea în voce şi sesiză felul în care se referise la Kane, folosind expresia „acel cowboy".

– I-ai cerut scuze lui Kane?

– Ha! Mai bine mor!

Sandy îi aruncă o privire furişă, pe sub borul pălăriei. Ea privea spre munţi, ţinea pumnii încleştaţi, iar gura i se strînsese într-o linie dură.

– Tu eşti doamna cea pletoasă, văduva, sau cea cu magazinul de caraghioslîcuri? Mai înainte ca ea să-i poată răspunde, ochii lui Sandy începuseră să

strălucească.

– A, tu scrii despre crime misterioase!

– Da, răspunse ea, încă îmbufnată dar, privindu-l începu să zîmbească. Următoarea mea carte se va numi *Moartea unui cowboy.* Ce fel de moarte crezi că i s-ar potrivi? Prins în propriul iasou şi spînzurat? Sau poate cu un şarpe cu clopoţei în sacul de dormit. El zîmbi amuzat. Ori, poate, cu sîngele otrăvit de un glonţ murdar, care-i retează toate vîrfurile degetelor.

Chicotind, Sandy îi deschise larg uşa.

– Hai intră şi povesteşte-mi şi restul istoriei. Îmi plac romanele bune.

– Atunci o să mă placi şi pe mine, spuse ea fericită, pentru că eu pot spune o mulţime de poveşti bune. Apoi, încruntîndu-se, mormăi: Ar fi fost bine să am pe cineva pe aproape, care să mă placă.

Capitolul 5

În ciuda aparenţelor, nu ţineam deloc, ca Taggert, cowboy-ul, să mă urască. Am avut întotdeauna fantezia să cred că sînt agreabilă. Îmi face plăcere, cînd intru într-o încăpere, cei din jur să ofteze uşuraţi spunînd: „A venit Cale. Acum petrecerea poate să înceapă". Sigur că nu s-a întîmplat niciodată aşa. Oamenii de litere nu prea sînt invitaţi la petreceri, iar atunci cînd se întîmplă să fie, stau într-un colţ şi privesc.

Aşa cum i-am sugerat şi acelui moşulică scump şi drăgălaş, Sandy, în grajd, am pretins că nimic nu mă deranjează şi am jurat să-mi controlez comportamentul, pe tot parcursul excursiei. Peste zece ani, cînd cowboy-ul îşi va aduce aminte de mine, o să spună „Totuşi acea scriitoare micuţă şi misterioasă, n-a fost chiar aşa de rea, precum părea."

M-am ţinut de promisiune, o zi întreagă. La cină, ne-am aşezat cu toţii în jurul aceleiaşi mese, iar eu n-am scos o vorbă. N-am spus nimic nici cînd cowboy-ul s-a întins de sute de ori peste masă ca să umple paharul cu vin pentru Ruth. N-am scos o vorbă cînd slăbănoaga din cuplul Winnie-Maggie începuse să povestească despre intestinele ei. N-am bufnit în rîs, cînd grăsana cuplului amintit, a vărsat vinul în poala

cowboy-ului, încercînd apoi să şteargă pata roşie, de pe şliţul lui. Am urat politicos tuturor noapte bună şi m-am dus în camera mea, plănuind să mai scriu un paragraf, la cartea mea.

Cea mai puternică şi mai bună trăsătură a caracterului meu este puterea de concentrare, care e cam acelaşi lucru cu puterea de obsesie. Şi toată noaptea aceea am avut o obsesie.

Ce găsesc bărbaţii la femei ca Ruth? De ce sînt atît de *proşti,* cînd vine vorba de femei? Picioare lungi, pieptul ca scîndura, hectare de păr şi gata femeia aceea poate cuceri orice bărbat doreşte.

Mă nelinişteşte faptul că eram atrasă, şi încă serios, de un cowboy mare şi mut, în timp ce el mă priveşte de parcă ar vrea să-mi dea otravă de şobolani.

Mi-am supravegheat comportamentul pînă la micul dejun, cînd Ruth şi jocheul îşi făcea ochi dulci, unul altuia, spunîndu-şi parcă: „Dă-mi şi mie, mierea". Nimic nu e mai plictisitor decît să fii în apropierea îndrăgostiţilor, preocupaţi doar de ei. Îşi găseau amuzament, în orice cuvînt; orice gest al unuia era pentru celălalt ceva minunat. Nu-i interesa nimic în jur.

În timp ce mestecam o bucată de pîine prăjită, mă uitam la felul în care cowboy-ul o privea pierdut pe Ruth. Acesta însă, nu era prea prinsă. Din cînd în cînd, arunca cîte o ochiadă spre Maggie-Winnie, cu o notă de triumf în priviri, de parcă ar fi spus: „Priviţi, de ce sînt eu în stare". Îşi şi imagina probabil marele, tragicul final, cînd îi va arunca un adio, lacrimogen. Dar bietul, fraierul Taggert arăta de parcă voia să lege în jurul taliei perfect întreţinută a lui Ruth o funie şi s-o ţintuiască lîngă maşina de gătit. O clipă am simţit o plăcere nemăsurată, imaginîndu-mi-o pe Ruth în bucătărie: duşumeaua aco-

perită cu linoleum uzat, cu draperii în geam, mirosind a ceapă prăjită, o căldură sufocantă, trei copii care urlă, agăţîndu-se de picioarele ei umflate, roşii şi nespălate.

Cînd mi-am ridicat privirea, l-am văzut pe Sandy, urmărindu-mă zîmbind, ca şi cum ştia exact ce gîndeam. I-am făcut cu ochiul, sălutîndu-l în bătaie de joc cu paharul de suc de portocale.

Toată după-amiaza, m-am comportat atît de bine, încît eram chiar mîndră că n-am făcut explozie.

Am suit pe cai şi am plecat cu toţii pe cărarea din pădure. Călărisem doar de cîte va ori în viaţă, dar dacă stai să analizezi mai bine, călăria nu înseamnă altceva decît concentrare. Nu mă refer la dresaj sau la modul cum se execută săriturile, care necesită ani de practică şi antrenament. Stînd însă pe un animal bine hrănit, bine întreţinut, care ştie deja drumul, călăria nu cere cine ştie ce pricepere.

Dar Ruth şi duo-ul nu credeau la fel. Gîndindu-mă la copilăria lui Ruth, bănuiam că e o mare călăreaţă, dar în realitate era îngrozită de animal. Era îngrozită şi speriată de nările mari, de gura păroasă, ca şi de spinarea lui. Cînd urcă pe cal, cu ochii măriţi de frică, m-am apropiat de ea s-o încurajez. Ţinea mult să-şi păstreze prestanţa dacă dorea să urce pe un animal care o terifia în aşa hal.

Era tîrziu după-amiaza. Descălecasem cu toţii, eram obosiţi şi amorţiţi şi majoritatea tăcuţi. Ruth călărise în urma lui Taggert şi numai ei ştiau ce-au discutat pe drum. Slăbănoaga Winnie-Maggie încercase să-mi vorbească despre dieta vegetariană, dar cînd i-am spus că eu nu mănînc decît carne şi derivatele ei, amuţi şi nu-şi mai adresă nici un cuvînt. Tăcerea pădurii cu Sandy călărind în urma mea, mă umplea de fericire.

După ce am descălecat, majoritatea ne-am împrăştiat prin pădure, pentru a ne rezolva micile treburi personale. M-am uitat la Ruth şi am văzut că avea o privire ciudată. Se ţinea cu mîna de fund şi mi-am dat seama că dacă e doar pe jumătate amorţită faţă de cum eram eu, însemna că era în mare suferinţă. Nu ştiu la ce se gîndea, dar ca de obicei probabil nu se gîndea la nimic. Era plictisită şi cauza era calmul cu care rumega calul din faţa ei.

Cu mîinile tremurînd de epuizare, îşi aprinse o ţigară. Apoi, cu o privire de copil răutăcios, stinse ţigara pe gîtul neted al calului, luîndu-l prin surprindere.

Totul se petrecu într-o secundă. Calul necheză, se smuci într-o parte, spre Ruth, o trînti jos şi începu s-o calce în picioare. N-am mai stat pe gînduri. Am alergat aşezîndu-mă între Ruth şi cal, dar acesta era furios şi rănit. O parte din coamă îi luase foc şi ardea mocnit. Aşa cum am putut, am apucat hamul cu mîna stîngă, iar cu dreapta încercam să-i sting coama, în timp ce mă străduiam să-l domolesc, spunîndu-i că era în siguranţă şi că nimeni nu-l va mai supăra. În timpul tărăboiului, Ruth se furişă tiptil, ca un şarpe ce era, lăsîndu-mă singură cu calul.

Strecurîndu-se cu greu printre copaci, ca Uriaşul Zăpezilor, venea marele cowboy. Cînd mi-am ridicat privirea, l-am văzut că se îndreaptă direct spre mine, cu faţa schimonosită de furie. Ce mă fac? m-am gîndit. Oare acum, de ce naiba era furios pe mine?

Ruth cu o mimică convingătoare, se aruncase în braţele puternice, protectoare ale cowboy-ului, plîngînd în hohote, fără să-şi strice însă machiajul ochilor şi implorîndu-l s-o salveze. Taggert o ţinea în braţe, dar se holba la mine, cum stăteam acolo, mîngîind bietul ani-

mai rănit. Mă gîndeam, ce-ar fi spus Ruth, dacă i-aş fi zis că am văzut ce făcuse.

– Ar fi trebuit să mă chemi pe mine, spuse Taggert cu dinţii încleştaţi.

În clipa aceea, mi-au trecut prin minte o mie de replici. Nu-i puteam spune adevărul despre iubita lui. Am reuşit să-i îndrug că, dacă l-aş fi chemat, pînă ajungea el, drăgălaşa faţă a lui Ruth ar fi avut imprimată o copită de cal, drept la mijloc. Pînă la urmă i-am zis, fără să mă gîndesc la urmări:

– Eşti un adevărat idiot, ştiai? Un idiot bătrîn, ordinar şi fără minte! apoi am aruncat hamul şi am dispărut în pădure.

Există vreo furie mai rece, mai profundă ca aceea determinată de o falsă acuzaţie? Mă simţeam ca un cărbune încins, scos din foc. Cu un mic efort, cred că aş fi izbucnit într-un incendiu, care ar fi mistuit întreaga pădure. Stăteam acolo, între copaci, fără să văd nimic în jur, cu pumnii strînşi, simţindu-mă ca un martir. Nu era drept! Nu era, nu era deloc corect!

Enervările mele nu sînt niciodată de durată şi nici de data asta n-a fost o excepţie. După cîteva minute mi-am venit în fire şi mi-am înghiţit nodul din gît. Încă stăteam acolo, tremurînd de emoţie şi epuizare, cînd spre marea mea ciudă, lacrimile mi-au ţîşnit din ochi.

Mi-am şters ochii cu dosul palmei, căci am auzit pe cineva în spate. Era Sandy, cu faţa cuprinsă de îngrijorare.

– Nu ştiu ce se petrece cu Kane, spuse el. De obicei nu e aşa. De obicei este...

În casa tatălui meu, regula numărul unu era: Nu-i lăsa niciodată pe alţii să vadă că suferi. Dacă află că eşti supărat, te vor lovi şi mai tare.

M-am străduit din răsputeri să zîmbesc şi să par nepăsătoare.

– Eu sînt de vină. Nu ştiu niciodată cum să mă port cu bărbaţii. Dacă aş fi ţipat de groază, acoperindu-mi faţa cu mîinile, acum probabil că m-ar fi alimentat cu pateu şi ţuică.

Sandy chicoti.

– Probabil. Tăcu o clipă, apoi spuse:

– Dar cu Ruth, ce e?

Mi-am ferit ochii. Oare ar trebui să-i spun povestea cu ţigara?

– Kane... Sandy ezită. Cred că-şi caută o nevastă.

Îmi reveni în minte scena pe care mi-o imaginasem adineauri, cu Ruth în bucătărie. Făceam eforturi disperate să nu strig de bucurie. Sandy fusese însă prea drăguţ cu mine, aşa că nu era cazul să-l mint.

– Şi s-a gîndit la Ruth? Lui Ruth îi plac cuceririle, dar după ce a învins, îşi alege altă victimă. Mă gîndeam la cowboy-ul care urlase la mine, pentru că am salvat-o pe Ruth, Şi nu numai o singură dată, ci de două ori. Cred că se potrivesc unul cu celălalt. Sper că Ruth i-a frînt inima.

Sandy mă privea tăcut.

– Da, spuse el după un timp, tu eşti căsătorită?

Ştiam că se gîndise la Kane, ca la propriul lui copil. Oare de ce unii au parte de dragoste, indiferent ce ar face, iar alţii, nu? M-am prefăcut că nu-l înţeleg pe Sandy.

– S-o iau ca pe o propunere?

Sandy deveni foarte serios.

– Dacă aş fi fost cu zece ani mai tînăr, m-aş fi ţinut atît de mult de capul tău, încît ai fi ajuns să te măriţi cu mine, numai ca să mă faci să te las în pace.

Am rîs puţin forţat, dar nu puteam nega faptul că eram flatată.

– N-ai fi vrut să te însori cu mine, i-am spus eu cinstit. Sînt prea independentă. Bărbaţilor le plac femeile neajutorate sau cel puţin care ştiu să pară aşa, cum face Ruth. Eu sînt însă ridicol de capabilă şi uit întotdeauna să ascund acest lucru. M-am întors să plec. N-aveam chef să mai vorbesc cu nimeni, în halul în care eram.

– Vino repede înapoi, strigă Sandy după mine. Avem limbă de taur, la masă.

– Mmm, preferinţa mea, i-am răspuns, continîndu-mi drumul.

Capitolul 6

Cale se întinse pe iarbă, în poziţia favorită a scriitorilor, cu corpul relaxat complet, lăsîndu-şi mintea liberă să gîndească şi să creeze. Cugeta la o poveste, în care ucigaşul era un cowboy atît de frumos, încît nimeni nu l-ar fi bănuit. Auzi apropierea cuiva.

Şi ce dacă? se gîndi ea. Nu voi să-şi părăsească poziţia şi nici să renunţe la firul imaginaţiei. Există unii oameni cărora nu le place să scrie, nu le place să dea frîu liber imaginaţiei, iar alţii care ar merge oriunde ca să poată continua să creeze. Auzind zgomot de paşi, Cale se gîndi că dacă va sta liniştită, oricine ar fi fost, putea trece mai departe, lăsînd-o în pace.

Cale privi în direcţia zgomotului şi îl văzu pe Kane, care o ţinea în braţe pe Ruth şi o săruta incredibil de gingaş, ca pe ceva fragil şi preţios. Cale îşi dădu seama că ar trebui să plece şi se ridică. În clipa aceea, Kane se depărtă puţin de Ruth, întrebînd-o:

– Te simţi mai bine? Nu te-a rănit calul?

Cale îşi propti capul într-o mînă, ascultînd cu mare interes răspunsul lui Ruth. Se gîndea că trage cu urechea, doar ca un studiu ştiinţific.

– Mă simt perfect, Kane, răspunse ea, cu o fluturare delicată a genelor. Nici nu-ţi închipui cît m-am temut de această excursie. Mi-era atît de frică, frică de a leşi

afară, frică de animale, frică de cei care urmau să ne însoţească. Mă gîndeam că vei fi agresiv. Rîse seducător. Eram îngrijorată că ai să vrei să... să mă pui să potcovim caii, sau ceva asemănător.

Deci n-avea de gînd să-i spună ce-i făcuse calului. De fapt, Cale nici nu credea că ar fi făcut-o. Singurul lucru care o speria pe această femeie era posibilitatea de a nu fi adorată de bărbaţi. Aici intervenea o problemă filozifică, se gîndi Cale: „Oare ar mai exista Ruth Edwars, dacă nu s-ar uita nimeni la ea?"

– Aici, în Vest, sîntem la fel, ca oricare alţi bărbaţi, îi spuse Kane cu voce scăzută.

„Mda, cugetă Cale. O vor pe Ruth".

Ruth îl prinse de braţ.

– N-am vrut să spun că eşti la fel cu ceilalţi bărbaţi.

Chiar nu era posibil ca tipul să nu pice în plasă. Nu-i aşa? Ar fi echivalent cu un individ care se apropie de tine, într-un bar şi spune: „Ce-ar vrea să bea o fată drăguţă ca tine?" şi aşa mai departe. Unele femei n-ar da nici o atenţie. Dar există oare vreun bărbat care să treacă pe lîngă plasa întinsă de Ruth?

– Îmi place să cred că nu sînt ca alţi bărbaţi, îi răspunse, în timp ce-i mîngîia braţul.

Încă o dată, Cale supraestimase animalul din bărbat. Întrebarea este, se gîndi ea, care e diferenţa dintre împerecherea la cerbi şi un bărbat în acţiune? Răspuns: nici una. Ambii sînt orbi, surzi şi muţi.

Cînd au început să se sărute, Cale scoase un „hmm" tare. A trage cu urechea era una, dar perversitatea era cu totul aitceva.

Kane se schimbă la faţă cînd o văzu pe Cale, dar pentru o clipă ea văzu ceea ce văzuse şi Ruth: un bărbat căruia i se citea pe faţă patima şi dorinţa, pasiunea şi poate chiar lăcomia. Dar şi mai interesantă era înfăţişarea lui Ruth. Doar, dacă cumva Cale nu-şi

greşise socotelile, iar versatul animal de pradă, care era Ruth, se temea de cowboy-ul Taggert. În momentul în care îl văzu îndepărtîndu-se, îşi întoarse coada şi plecă înapoi în tabără.

– Cred că pot adăuga şi spionajul pe lista talentelor tale, şuieră el printre fălcile strînse cu furie.

– Eu am fost prima aici, încercă să se apere Cale, dar se opri cînd îi văzu figura. Oare cum ar trebui să-ţi vorbesc? Ţi-ai făcut o idee fixă despre mine. Se ridică în picioare, pregătită să piece, dar el îi prinse mîna.

– Nu mă atinge, îi răspunse ea, ferindu-se.

– Bine. Una din fobiile tale este să fii atinsă.

– Contrar părerii despre mine... Oh, dar ce mai contează, spuse ea în încheiere, întorcîndu-se şi ea, spre tabără.

Acasă, Sandy preparase un prînz cu fasole şi cîrnaţi, pe care slăbănoaga îi dădu la o parte, din farfuria de tablă, bombănind cît pot fi de dezgustători cîrnaţii, în timp ce grăsana îi peria parul lui Ruth, spre deliciul vădit al lui Kane. După masă, slăbănoaga începu o discuţie despre cristale şi piramide, povestind cu detalii scabroase că piramidele se pare îmbunătăţesc viaţa sexuală, insinuînd apoi că Ruth şi-a atîrnat una de creanga unui copac, chiar deasupra sacului ei de dormit. Dezgustată, Cale plecă de lîngă foc, îndreptîndu-se către cai.

– Vrei să-ţi scoţi bluza, să mă uit puţin la umărul tău?

Cale încercă să nu pară surprinsă de cuvintele lui Sandy. Îi răspunse cu un zîmbet radios. Dar îi dispăru brusc zîmbetul, în clipa cînd îl văzu, căci în spate, uitîndu-se pe deasupra lui Sandy, era Kane.

– Ce are la umăr? întrebă Kane.

Sandy se întoarse şi-l înşfăcă pe bărbatul mai tînăr.

– Dacă nu ţi-ar fi luat-o minţile razna, ai fi văzut că

s-a rănit în timp ce o salva, pentru a doua oară, pe Ruth.

Ah, scumpă justiţie, se gîndi Cale. Iubitul meu cavaler, mi-a venit în ajutor. Se întreba dacă lui Sandy i-ar plăcea să se mute la New York şi să locuiască cu ea în vilă.

Kane roşi, mormăi ceva, în sensul că voia să se uite şi el la umărul lui Cale, dar ea îşi ridică bărbia, îşi trase umerii înapoi şi, păşi apăsat spre tabără. În clipa aceea, se simţi cel mai bine, de cînd venise în Colorado.

Capitolul 7

Kane se foia neliniştit, în sacul lui de dormit, lovind cu pumnul în obiectul acela care se voia pernă, întorcîndu-se întruna de pe o parte, pe alta. Plasticul făcea destul zgomot, ca să sperie bufniţele. Şi pe deasupra înjura, de fiecare dată. Ştia că ar fi trebuit să se gîndească la Ruth. Era cu adevărat perfectă. Dincolo de aspectul încîntător, era o persoană plăcută, delicată. Aproape că o putea vedea împreună cu băieţii lui; îşi putea imagina cele nouă luni de sarcină, cu copilul lor.

Zis şi făcut, dar Kane nu părea să se gîndească la Ruth. În locul ei, o vedea şi o auzea doar pe puştoaica aceea micuţă de scriitoare. Era ca o aşchie, care nu poate fi scoasă şi care acum se infectase şi-l supăra. Cînd o revedea sărind spre Ruth ca să apuce şaua calului, îl luă groaza. Un singur pas greşit, şi ar fi fost grămadă, sub burta calului. Ştia că fusese o tîmpenie, să-i spună că trebuia să-l aştepte. Ea făcuse exact ceea ce trebuia, totuşi încă îl mai irita gestul ei.

Nu-şi dădea bine seama ce anume îl deranja atît de mult la ea. Poate zîmbetele şi ironiile ei. Poate felul în care se uita la Ruth, ca şi cînd aceasta ar fi ieşit de sub o stîncă. Sau poate de vină erau curbele ademenitoare

care i se vedeau prin blugi.

De ce se enervase atît de tare pe ea, cînd o salvase pe Ruth? Dacă ar fi fost oricare altă femeie, ar fi fost mîndru de ea, de gîndirea şi de acţiunea rapidă, dar la această blondă era ceva care îi înfuria permanent. Totuşi chiar cînd stătea acolo, privind-o mînios, simţea un imbold s-o ia în braţe şi s-o ocrotească.

S-o ocrotească? Ca şi cînd ai vrea să protejezi o porcupină... Iar ea era exact un porc ţepos: mică, plină de ţepi şi periculoasă.

Cam pe la trei dimineaţa, Kane ieşi din sacul de dormit şi plecă să se plimbe prin pădure. Mergea pe o cărare bine cunoscută, către marginea pădurii, spre şosea. Îşi propusese să ajungă în oraşul fantomă Eternity. Microbuzul tatălui său, urma să fie acolo, pentru a o lua pe scriitoare. După aceea îşi va petrece nestingherit restul zilelor de vacanţă, împreună cu Ruth. Va avea timp s-o cunoască mai bine. Va avea timp să...

Firul gîndurilor i-a fost întrerupt de farurile unei maşini. Cineva se îndrepta spre Eternity, pe vechea şosea. Cine era, şi de ce, la o oră atît de matinală? Brusc se gîndi că se petrecuse ceva rău.

Îşi aminti cu acuitate de noaptea cînd venise acasă şi găsise o ambulanţă în faţa casei lor din Paris, unde locuia cu soţia şi gemenii lor, nou-născuţi. În ambulanţă era trupul neînsufleţit al iubitei sale soţii, care avusese un accident oribil. Kane era plecat cu nişte treburi şi lipsise noaptea. În noaptea aceea, copiii fuseseră foarte agitaţi, ţinînd-o tot timpul trează.

A doua zi, spre seară, ea stătea la fereastră, aşteptîndu-şi soţul. Probabil că aţipise şi, pur şi simplu, îşi pierduse echilibrul şi căzuse de la fereastră.

Încercînd să prindă maşina, Kane renunţă la calm

scurtînd drumul prin pădure, poticnindu-se de stînci şi de copaci, afundîndu-şi picioarele în mormanele de frunze uscate. În dorinţa de a prinde maşina, alunecă şi căzu în patru labe, doar la cîţiva metri în faţa camionului. Şoferul apăsă disperat pe frînă, maşina derapă într-un nor de praf şi nisip şi se lăsă puternic pe o parte, în timp ce şoferul se lupta să păstreze controlul direcţiei. Înainte de a se opri de tot, uşa se deschise furtunos şi din interior sări fratele geamăn al lui Kane, Michael.

– Ce naiba faci aici? Puteam să te omor, ţipă Mike la fratele său, fără a se obosi să-l ridice.

Kane se ridică încet de jos, scuturîndu-şi de praf hainele şi mîinile.

– Ce s-a întîmplat? Ce cauţi aici, în Colorado?

Ca şi cînd l-ar fi durut toţi muşchii, Mike se lăsă pe spate, sprijinindu-se de capota maşinii, în timp ce Kane îl privea febril.

Cei doi fraţi gemeni erau identici, atît cît pot semăna doi oameni: aceeaşi înălţime, talie, ochi şi culoare de păr. Toată viaţa fuseseră împreună, fiind atît de apropiaţi, încît uneori comunicau fără cuvinte. De multe ori, aveau, independent unul de celălalt, aceleaşi gînduri sau idei şi era un fapt obişnuit să-şi cumpere acelaşi fel de cămaşă în acelaşi timp şi să le poarte la pereceri comune.

Între ei n-a existat vreodată un secret, iar cînd unul din ei avea o noutate, primul drum îl făcea la fratele geamăn.

– Felicitări, zise Kane încet, fiindcă ştia, fără să-i fi spus cineva, că soţia fratelui său tocmai născuse o pereche de gemeni.

Cei doi fraţi s-au îmbrăţişat îndelung, într-o pornire

fierbinte de dragoste şi înţelegere. Apoi s-au îndepărtat puţin unul de altul, zîmbind fericiţi.

– Ei bine? întrebă Kane, anticipînd că fratele său ştia deja care îi va fi prima întrebare: De ce ai plecat din New York?

Mike îşi trecu palma peste ochi, într-un gest de oboseală şi de exasperare.

– A fost cumplit. La prima durere, Samantha s-a hotărît să nască bebeluşii în Chandrer, Colorado, ca să fie lîngă mama. Nimeni nu se putea înţelege cu ea... a început să plîngă, aşa că Blair şi cu mine am urcat-o pe ea şi pe puştii tăi în avion şi am plecat. În timpul călătoriei, Sam a fost calmă, dar eu şi Blair eram înnebuniţi. Dacă năştea în avion şi nu aveam ce trebuie? Sam ne consola, spunîndu-ne că bebeluşii nu vor veni pe lume pînă nu-şi vor putea vedea bunica. Tata şi mama ne aşteptau la aeroport, cu o ambulanţă. Imediat ce am ajuns la spital, au început durerile naşterii, iar cei doi prunci au ţîşnit afară, ca nişte dopuri de şampanie. Mike făcu o pauză, zîmbind.

– Poate crezi că naşterea copiilor mei a avut loc în liniştea şi singurătatea unei camere de spital? Te înşeli! În sala de naştere era tata, mama, Jilly, Blair, eu şi două asistente. Aşteptam să apară cineva cu tava cu gustări...

Kane nu se lăsă înşelat de tonul fratelui său. Mike era mai mult decît încîntat că fiii lui s-au născut în braţele părinţilor lui, era încîntat că întreaga familie o iubea pe Samantha, la fel de mult ca şi el.

– Sam, copiii sînt bine?

– O, excelent. Toţi foarte bine, dar...

– Dar ce?

– La spital e o adevărată casă de nebuni. Rude

de care n-am auzit niciodată apar acolo, ca din senin.

Mike nu voia să-i spună lui Kane că ar fi vrut să fie singur, cu soţia şi cu bebeluşii lui. Dar nici nu era nevoie. Kane ştia ce simte. Timp de două săptămîni, după ce i se născuseră băieţii, familia soţiei îi asaltase, pînă cînd a simţit că se sufocă. Soacră-sa era una din acele femei care considera că bărbaţii n-ar trebui să schimbe scutece, aşa încît lui Kane i se dădea voie rar să-şi atingă micuţii. Abia după ce a plecat a putut să-şi îmbrăţişeze soţia şi copiii, să-i simtă, să-i mîngîie, să-i strîngă în braţe.

Cunoştea sentimentul de frustrare pe care îl simţea acum Mike, gelozia care-l rodea. Îi putea descrie pe Mike, care stătea în picioare, la uşa spitalului, urmărind cum se perindau o rudă, după alta, la nou-născuţii lui şi se gîndea că ei au stat mai mult cu copiii decît el. Kane era chiar supărat dacă vreunul din copilaşi i-ar fi zîmbit prima dată altcuiva decît lui.

Kane îşi trecu amical braţul pe după umerii lui Mike.

– Ştii ce mi-aş dori foarte tare? Mi-ar plăcea să-mi iau băieţii şi să-i aduc aici. În acest grup sînt numai femei. Cred că i-ar răsfăţa, peste poate.

– Da? spuse Mike melancolic. Vrei să mă duc să ţi-i aduc aici?

– Mă gîndeam că ar fi mai bine să merg chiar eu, la Chandler, să-i aduc.

Mike era prea cufundat în propria suferinţă, aşa că nu-l înţelesese, în primul moment.

– Stai puţin. Vrei să te înlocuiesc eu, pînă ce te întorci?

– Douăzeci şi patru de ore. Atît. Mai ales că vreau

să-mi văd şi eu nepoţeii. Sînt la fel de urîţi ca tine?

Era o glumă veche a lor, care nu dădea greş niciodată, aducîndu-le zîmbetul pe buze.

– De unde vrei să ştiu cum arată? spuse Mike cu un oftat. Neamurile nu m-au lăsat să mă apropii de ei.

– Dar au dreptate! exclamă Kane. Tu ţi-ai făcut treaba, iar ei nu mai au nevoie de tine. Rîzînd de expresia morocănoasă a fratelui său, Kane se îndepărtă.

– Vorbesc serios. Am nevoie de o pauză... de o pauză, în toată povestea asta.

– O pauză? Au trecut doar cîteva zile de cînd eşti în mijlocul acestor femei. Mike ridică dintr-o sprînceană. S-a întîmplat ceva?

Kane îi povesti lui Mike versiunea lui în legătură cu ultimele zile, spunîndu-i cît era de drăgălaşă Ruth şi de scorţoase erau cele două care o însoţeau.

– Dar scrlitoarea de romane poliţiste? Sam îi îndrăgeşte cărţile şi ar vrea s-o cunoască.

După o clipă de tăcere, Kane aproape că explodă într-un tir de invective la adresa ei, povestindu-i cum era să-l împuşte în picior, cum a alergat pe sub burta unui cal înfuriat şi cum îi stă, în general, ca un os în gît.

– Oriunde mă uit, dau de ea. Mă spionează cînd sînt cu Ruth, îmi spune, „cowboy Taggert" şi mă întreabă dacă socotesc zgîriind pămîntul cu băţul.

Mike îşi strînse buzele, ca să nu izbucnească în rîs.

– Nu e de rîs. Femeia nu e sănătoasă, spuse el, apoi îi povesti lui Mike despre ieşirea lui Cale după ce a omorît şarpele.

– Acum s-au vindecat, dar aveam trei zgîrieturi pe faţă, unde şi-a înfipt ghearele.

– Nu erau prea adînci, dacă s-au vindecat atît de repede.

Mike şi Kane se contraziceau rar. Mama lor spunea că ar fi ca şi cînd te-ai bate cu propria umbră. Aşa că acum, privindu-l pe Kane, Mike acceptă. În definitiv, douăzeci şi patru de ore Sam nici n-ar observa că nu e acolo. Poate nici n-ar fi o idee atît de rea să plece o zi întreagă.

– S-a făcut, spuse Mike. Ne vedem în Eternity, mîine seară.

Capitolul 8

Cînd s-a făcut dimineaţă, am simţit o bucurie şi o uşurare, căci avea să fie ultima mea zi de vacanţă aici. Uram eşecurile, dar şi mai mult uram să fiu prost văzută. Am mai rămas cîteva minute în sacul meu de dormit, gîndindu-mă la istorioarele amuzante pe care i le voi spune editorului, la întoarcerea la New York. Mă voi răzbuna, stîrnind hohotele de rîs ale întregii edituri, cînd le voi povesti escapada mea în Vestul sălbatic. Chiar mai mult, am să scriu o carte care va stîrni rîsul întregii omeniri despre marele cowboy şi despre pasiunea lui pentru femeia cu două feţe.

Simţindu-mă acum mult mai bine, am ieşit din acel nesuferit sac de dormit. Mi-am întins bine blugii, oare ce poate fi mai rău, decît să dormi îmbrăcat? Mi-am luat trusa de farduri şi m-am îndreptat către rîu, să văd dacă mai pot curăţa ceva de pe faţa mea. Aşa norocoasă cum eram, mă şi vedeam luînd o ciupercă oribilă, din apa clară de munte, care mi-ar fi putut provoca o moarte teribilă.

Tocmai îmi terminasem toaleta, cînd am auzit în spatele meu nişte paşi grei. Semănau cu cei ai drăgălaşului nostru ghid, sau erau ai ultimului dinozaur.

S-a oprit, ca de obicei, lîngă mine, holbîndu-se şi vînînd momentul să-mi spună că iar făceam ceva rău.

L-am ignorat cît am putut, apoi m-am întors spre el. Dar surpriză: lîngă mine era un bărbat pe care nu-l mai văzusem pînă atunci.

– Oh, am exclamat eu uimită. Credeam că e altcineva.

Remarca mea păru că-l surprinde. Precis, în Colorado se nasc numai tîmpiţi, mi-am zis. Mari, frumoşi, bine clădiţi, dar complet tîmpiţi.

– Cine credeai că sînt? m-a întrebat el. M-am ridicat în picioare privindu-l.

– Nu ştiu dacă ţi-a mai spus cineva, dar semeni puţin cu... cu ghidul nostru.

Tipul îmi zîmbi, de parcă toată viaţa aşteptase să audă ce i-am spus şi atunci m-am gîndit: E grozav. N-am putut să spun sau să fac niciodată ceva care să placă unui bărbat, dar acesta pare încîntat chiar şi de o remarcă banală. Probabil că l-a flatat comparaţia cu conducătorul nostru cowboy.

El îmi întinse mîna.

– Trebuie că eşti Ruth. Eu sînt fratele lui Kane, Mike.

I-am strîns mîna, apoi l-am corectat.

– Nu sînt Ruth. Sînt Cale Anderson, iar fratele tău mă urăşte.

Nu ştiu dacă era de vină acel „mă urăşte", sau faptul că nu eram prea-frumoasa Ruth, despre care sigur auzise atîtea, dar ceva se pare că l-a deranjat. Stătea acolo, deschizînd şi închizînd gura, ca o inimă pulsînd, dintr-unul din programele şcolare de ştiinţă popularizată.

– Dar Ruth este... Ruth şi Kane, credeam...

Ooo, iată un adevărat intelectual, mi-am zis.

Parcă mi-ar fi citit gîndul. Îşi opri mişcarea fălcilor şi îmi zîmbi, continuînd să-mi reţină mîna, chiar şi cînd am încercat să mi-o retrag.

– Ştii ce, spuse el, îmi pare rău pentru confuzie.

Kane mi-a spus că el şi Ruth sînt în vorbă, aşa că, atunci cînd nu ştiai cine sînt, am presupus că eşti Ruth.

Totul era clar acum. Avea acum un sens. Deci, dacă întîlnesc un bărbat, pe care nu l-am mai văzut niciodată, atunci, nu pot fi altcineva decît Ruth Edwards. Evident. E de la sine înţeles.

Mike izbucni în rîs, îmi dădu drumul mîinii şi ne-am aşezat jos. Apoi începu să-mi povestească o istorie lungă şi încîlcită despre faptul că el şi fratele lui geamăn erau aproape identici. Ei, sigur, şi eu sînt soră geamănă cu Tina Turner. Bănuiesc că mi-a ghicit scepticismul. Am început să rîd, cînd mi-a spus că pentru următoarele douăzeci şi patru de ore se va da drept Kane. Era ca şi cînd eu aş fi avut de gînd să-l întruchipez pe O.J. Simpson.

I-am ascultat întreaga poveste, l-am felicitat pentru bebeluşi şi chiar l-am întrebat despre copiii lui Kane. Continuam însă să-l consider nebun, dacă avea impresia că există cineva care să-l confunde cu fratele său.

Cînd a înţeles, s-a amuzat şi din nou m-a asigurat că s-ar putea să cîştige.

– Apropo, spuse el foarte serios, care din noi e mai frumos, eu sau fratele meu?

Nu voiam să-l jignesc, dar adevărul era că fratele lui, Kane, îi era net superior ca aspect. Am apelat la tot tactul de care eram în stare şi i-am spus:

– Ştii Mike, şi tu eşti un bărbat bine, dar Kane... Nu mi-am terminat fraza căci Mike rîzînd tare mă sărută zgomotos pe amîndoi obrajii. Nu ştiu ce i-a plăcut, dar a fost sigur ceva.

Din momentul cînd mi-a spus că ar putea fi sigur luat drept fratele lui, am avut aproape o jumătate de oră discuţii furtunoase despre cum crede el că ar trebui tratată fiecare persoană din excursie.

I-am povestit despre Winnie-Maggie şi, cînd l-am văzut că se amuză de ironiile mele, mi-am dat seama că am un auditor, aşa că am început să le presar din belşug.

La început am fost precaută în legătură cu Ruth, dar rîsul lui Mike şi grimasele lui, cu cît rîdea mai mult de ironiile mele, cu atît arăta mai bine, m-au încurajat. Mike m-a încurajat atît de mult, încît am sfîrşit prin a-i prezenta o mică parodie ad-hoc a lui Kane şi Ruth, care l-a făcut să se tăvălească de rîs.

– Apropo, i-am zis, să ştii că a fost adevărat cînd ţi-am spus că fratele tău îmi detestă caracterul.

El încercă să pară şocat, dar o licărire din privirea lui mi-a dat de înţeles că fratele lui geamăn îl prevenise în privinţa mea.

Mike crezuse că eram cea „bună", prin urmare nu puteam fi decît Ruth.

– De ce te urăşte?

Tonul lui îmi spunea că nu poate crede că e posibil să mă poată cineva urî. Era foarte măgulitor, foarte, foarte măgulitor şi i-am zîmbit cu o umbră de iubire.

– Chiar dacă nu eşti la fel de frumos şi de sexy ca fratele tău, cred să-mi placi mai mult. De ce nu rămîi aici pentru toată perioada excursiei? Se pare că i-am făcut din nou plăcere. Se ridică în picioare şi-mi oferi mîna să mă ajute.

Vedeţi, aş vrea să-mi poată explica cineva despre atracţia sexuală. De ce cînd pui alături doi bărbaţi, la fel de frumoşi, unul te atrage, iar celălalt, nu? Iată-mă singură în pădure cu un bărbat de vis, care se amuză de glumele mele şi evident mă place foarte mult. Dar faţă de el mă simt ca o soră. Sigur, are soţie şi doi bebeluşi, dar de cînd căsătoria împiedică atracţia? Pe de altă parte, Kane Taggert nu făcuse decît să se încrunte mînios, în cel mai bun caz, şi să urle la mine, în cazul cel

mai rău. Mă ura, îl uram. Şi totuşi, prea des mă întrebam dacă pielea lui avea peste tot, aceeaşi culoare arămie, sau pe burtă avea culoarea pîntecului de broască?

M-am întors în tabără, braţ la braţ cu Mike, în timp ce-mi povestea cît de mult îi plac soţiei lui cărţile mele. Cînd a apărut focul de tabără făcut de Sandy, ne-am despărţit. Am rămas în spatele lui, urmărindu-l cum îşi pune în practică nebunia de a se da drept Kane.

E greu de spus ce simţeam, auzindu-i pe toţi că îl iau pe Mike drept Kane. Chiar Sandy a bombănit că, Kane a stat prea mult în pădure, în loc să-l ajute. Începusem să chicotesc, cînd Mike mi-a făcut cu ochiul, conspirativ. Felul lui de a fi era dumnezeiesc!

Totul a decurs perfect, cît cei doi bărbaţi au înşeunat caii şi ne-am pregătit cu toţii să ieşim. Mike s-a aplecat să-mi verifice scara, care era în ordine şi m-a întrebat cum a luat foc coama calului lui Ruth. Am vrut să-i spun, dar n-am putut. Anii îndelungaţi de şcoală, cînd copiii scandau „Pîrîcioasa, pîrîcioasa", m-au făcut să-mi ţin gura. I-am spus că nu ştiam, dar m-am înroşit, iar Mike a mîrîit:

– Ar trebui să iei lecţii de spus minciuni.

Această afirmaţie îmi făcea bine.

Am călărit cîteva ore, iar Mike a fost foarte grijuliu cu Ruth. Am ajuns pe o porţiune mai veche de drum, aşa că acum putea călări alături de ea. În urma lor, erau domnişoarele ei de onoare, care stăteau gata să se prăvălească din şa. Sandy şi cu mine încheiam plutonul. Nu eram nici unul prea vorbăreţ şi amîndoi îi urmăream pe Ruth şi pe Mike.

Seara tîrziu, mi s-a spulberat acea senzaţie de bine, de peste zi. N-am ştiut că sînt geloasă, dar eram. Se pare că Ruth mai făcuse o cucerire. Mike îi zîmbea, rîdea uşor de tot ce spunea şi, în general, o adora.

Am ajuns în valea unde era Eternity, pe la apusul soarelui. Mai rămăseseră în picioare cîteva clădiri cu zidurile înnegrite de vreme şi doar cu urme vagi, că odată ar fi fost locuite. Unele îşi mai păstrau firmele vechi, cum ar fi *Parisul deşertului,* care îmi stîrni un zîmbet. Am călătorit în tăcere pe strada principală. În jurul nostru, totul era năpădit de buruieni. Sandy ne-a condus către o clădire mare, la marginea oraşului, unde ne-a spus că vom face popas.

Obosită, cu dureri în tot corpul, am descălecat, văzîndu-l pe Mike care venea spre mine, cu şaua lui Ruth pe braţ.

– Ruth este exact aşa cum mi-ai descris-o, îmi spunea el, trecînd pe lîngă mine.

Mi-am revenit brusc. M-am înveselit şi am căpătat un suflu nou de energie.

O oră mai tîrziu, îi ajutam pe Sandy şi pe Mike să pregătească hamburgerii. La cină însă, am zbîrcit-o!

– Mike, eşti atît de amabil, să-mi dai muştarul? l-am rugat.

Evident, că toţi s-au oprit, privindu-mă miraţi. Am încercat s-o scald, spunînd că Kane îmi amintea de cineva cunoscut, pe nume Mike, aşa că am încurcat numele. Femeile nu mi-au dat nici o atenţie, dar eram sigură că Sandy pricepuse ce s-a petrecut. Îmi părea rău că am divulgat secretul lui Mike şi voiam foarte tare să-mi cer scuze.

După cină, am dat o mînă de ajutor la strînsul mesei, dar nu l-am putut prinde pe Mike singur. Ruth părea agăţată permanent de el, aşa că am plecat să mă plimb.

Îmi place să merg pe jos şi merg mult. După părerea mea, mersul te ajută să gîndeşti. Mi-am dat seama că plimbîndu-mă cîţiva kilometri prin oraş, pe şoseaua inundată de buruieni, voi întîlni vreo casă demnă de

interes şi aşa a şi fost. Era acolo, înconjurată de ceea ce fusese odată o grădină încîntătoare. Rămăseseră cîteva tufe de trandafiri, care încă mai înfloreau.

– Aici a locuit un străbunic al meu. Mike vorbise încet, dar eu totuşi am tresărit.

– Îmi pare rău, spuse el. Ştiam că vrei să fii singură, dar n-am vrut să te las să te rătăceşti.

I-am zîmbit. Sub razele lunii, era aproape la fel de frumos ca şi fratele lui.

– În legătură cu seara asta... am început eu, dar Mike izbucni în rîs, spunîndu-mi că Sandy era obişnuit cu farsele celor doi gemeni şi nu se supărase cînd Mike i-a explicat despre ce era vorba.

– Am adus o lanternă. Vrei să priveşti în jur?

Mike era o companie minunată. Mi-a povestit despre strămoşii care locuiseră în casă, inclusiv despre unul care fusese un actor, atît de cunoscut încît a fost poreclit marele Templeton. Fiind o iubitoare de poveşti, am fost tare emoţionată de casa cu tapet cu trandafiri mari, acum scorojit de vreme.

– Cale, spuse Mike, după ce mi-am încheiat vizita prin căsuţă, orice s-ar întîmpla, să nu-i spui lui Kane că ştii de faptul că ne-am schimbat rolurile.

Nu-mi dădeam seama ce importanţă ar fi avut şi m-am amuzat.

– Vorbesc foarte serios, continuă el. Să nu mai faci greşeala şi să spui: „Mike spunea" sau „Mike făcea". Este foarte important, Cale.

– E-n ordine. Pe cuvînt de onoare. Tot acest văl de mister şi primejdie era ca în cărţile mele.

– Acum trebuie să plec şi să mă întîlnesc cu Kane. Data viitoare cînd ai să mă vezi, voi fi cu totul altul.

Am presupus că era genul de umor specific al celor doi gemeni. I-am întins mîna, dar el m-a îmbrăţişat şi m-a sărutat pe oraji, frăţeşte. Mi-a cerut să-i promit că

am să-i fac o vizită, lui şi familiei. Apoi a plecat, iar eu m-am simţit, ca şi cînd mi-am pierdut un prieten vechi.

N-aş fi vrut să părăsesc casa. Mă simţeam bine acolo, ca şi cînd cei care o locuiseră, cu mulţi ani în urmă, avuseseră în ei mult haz şi multă dragoste.

Servindu-se de lanternă, Mike a plecat, în timp ce eu rătăceam prin încăperile de la parter, apoi în pod şi din nou jos. Ştiam că e tîrziu şi că ar fi trebuit să fac o plimbare lungă pe jos, înapoi, la acel grup încîntător de femei, dar nu mă înduram să plec.

Încă mai trăgeam de timp, amînînd momentul plecării, cînd în uşă apăru Kane Taggert, purtînd pe fiecare braţ cîte un băieţaş, cam de cinci ani. Dormeau lipiţi de tatăl lor, într-un abandon total, de încredere şi de mulţumire. Era cea mai frumoasă scenă pe care am văzut-o vreodată. Mi-aş fi dorit să fiu în locul tatălui lor.

Odată, am văzut o măsuţă de treizeci de mii de dolari, care mi-a plăcut. O visam, aşa cum visează bărbaţii să aibă cele mai rapide maşini, sau cum visează o femeie un bărbat. Dar niciodată n-am rîvnit atît de mult ceva, aşa cum rîvneam la cei doi puşti adormiţi.

Ştiam că eram duşman de moarte cu cowboy-ul Taggert; ştiam că ne urîm reciproc, cu toate astea, simţeam că nu pot să nu ating aceste creaturi delicioase. Ridicîndu-mă pe vîrfuri, am mîngîiat o buclă neagră, care era mătăsoasă, ca părul unui înger.

– Oare sînt adevăraţi? am şoptit.

Amuzat, Taggert răspunse:

– Cît se poate de adevăraţi.

Mi-am plimbat degetele pe obrazul delicat.

– Dar sînt nefiresc de perfecţi.

El dădu din cap.

– Nu ştiu cît sînt de perfecţi, dar acum sînt măcar

curaţi. În mai puţin de două ore, se fac iar ca nişte purcei.

– Cum îi cheamă?

– Jamie şi Tood.

Simţeam că mă priveşte ciudat, dar îl ignoram, în timp ce mîngîiam celălalt copil adormit.

– Care e unul şi care e celălalt?

– Nu contează, ăsta e Jamie şi ăsta e Todd.

Nu contează, mă gîndeam. Ce ciudat spus, apoi mi-am dat seama: sînt gemeni. Mike şi Kane erau gemeni, bebeluşii lui Mike erau gemeni, aşa că, fără îndoială şi aceşti copii, erau gemeni. Pentru mine, nu conta, dacă întreaga familie Taggert era ca nucile. Dacă Taggert Kane pretindea că băieţii lui seamănă, n-aveam de gînd să-l contrazic.

În timp ce-i priveam, cei doi copii s-au trezit. Eram de-a dreptul uluită, că pleoapele lor aveau atîta putere să ridice stufoşenia de spice a genelor.

– Unde sîntem? întrebă Jamie, frecîndu-şi ochii cu pumnişorul.

– Sîntem într-o casă, care a aparţinut de mult de tot cuiva, i-am spus. În dormitor era o uriaşă pînză de păianjen. Vrei s-o vezi?

– Sînt şi păianjeni în ea? întrebă Todd, care îşi mai ţinea minunatul căpuşor, pe umărul tatălui.

– Un păianjen mare şi cîteva muşte moarte.

Am întins intenţionat mîna, iar Jamie a luat-o. Apoi şi-a întins şi Todd mîna. Imediat, băieţii erau lîngă mine, unul în stînga, altul în dreapta şi, împreună am plecat în dormitor.

Erau nişte copii încîntători: isteţi, curioşi, puşi pe rîs, plini de energie. Am vorbit despre păianjeni, despre pînzele lor, şi le-am descris în amănunţime, cum prinde păianjenul, muşteie şi cum le înfăşoară cu pînza. Apoi ne-am aşezat pe podea. Aveam cuibărit în

fiecare braţ cîte un băieţaş, încă fierbinte de somn. Am tot vorbit.

În tot acest timp, uitasem copleţ de cowboy-ul tată. Cred că rămăsese în uşă, urmărindu-ne, dar nu sînt sigură. Eram prea preocupată de băieţi, ca să mă mai intereseze unde era el.

După un timp, Kane le spuse copiilor că trebuie să se întoarcă în tabără şi să se culce. Ei au sărit în sus şi au început să alerge prin cameră, făcînd un zgomot infernal. După cîteva minute, Kane îl apucă pe unul de gulerul cămăşii, încercînd să-l înhaţe şi pe celălait. Dar Jamie alergă în spatele meu, căutînd apărare, apoi şi Todd încercă acelaşi lucru.

– Todd, i-am spus, du-te cu tatăl tău, iar tu Jamie, vino cu mine.

Mi-am dat seama că am greşit, imediat ce am spus aceste cuvinte. Cred că nimeni nu se aştepta, că sînt în stare să le spun acestor gemeni, să ne despartă. Dar sînt încîntată să spun că mi-am luat singură apărarea, remarcînd că Todd avea o pată de grăsime pe guler şi de aceea i-am putut deosebi pe unul, de celălait. Kane m-a privit din nou, ciudat, apoi s-a încruntat şi şi-a ridicat în braţe băieţii, unul cîte unul.

– Tu cine eşti? întrebă Todd. Eram sigură că Todd va deveni om de afaceri, în timp ce Jamie avea să frîngă inimi.

Mi-am cîntărit răspunsul, înainte de a-i replica.

– Eu sînt scriitoare.

Amîndoi băieţii au dat afirmativ din cap.

Ca de obicei, Kane m-a crezut o proastă, care nu pricepe o întrebare atît de simplă.

– Eu cred că a vrut să ştie cum te cheamă.

– Ia spune, Jamie, cum mă cheamă?

– Cale, răspunse sclipind de isteţime puştiul, iar eu i-am zîmbit lui Kane, în cel mai enigmatic mod, înainte

de a pleca rapid din casă. Eram sigură că băiatul ştia cum mă cheamă, dar nu înţelegea cum am pătruns în lumea lui. Cînd ai un tată ca al meu, un bărbat care nu permitea nici un fel de independenţă, aruncînd totuşi responsabilităţi enorme pe umerii fragezi de copil, o parte din tine n-a fost copil niciodată, iar cealaltă parte nu se va maturiza, niciodată. Eu mă înţeleg cu copiii căci două treimi din mine au rămas încă la vîrsta de opt ani.

Capitolul 9

A doua zi Kane n-ar fi vrut să mă lase în apropierea băieţilor. Era clar că voia să-i împrietenească cu Ruth, dar nu trebuia să fii geniu ca să observi că lui Ruth nu-i plăceau copiii. Slăbănoaga din tandemul Winnie-Maggie voia să ştie ce mănîncă băieţii, chiar în momentul cînd Jamie îşi băgă în gură o libelulă. M-a distrat copios cînd a scuipat-o drept pe bluza de mătase a lui Ruth. M-am grăbit să plec, după ce Ruth zvîrli cît colo mîna lui Kane de pe nasturii bluzei ei, strigîndu-i:

– Ia-ţi labele murdare de pe mine!

Trebuia să plec, astfel plesneam dacă îmi mai ţineam rîsul. Am avut satisfacţia de a-i întîlni ochii lui Kane, chiar cînd le întorceam spatele, aşa că mi-am ridicat semnificativ o sprînceană. Privirea mea părea să-l întrebe: „Deci aceasta este femeia cu care vrei să te căsătoreşti?" Am luat în grabă un măr şi m-am îndreptat spre casa lui Templeton.

Odată ajunsă acolo, m-am simţit mai bine şi am început să mă întreb cînd aş putea ajunge la Chandler, să prind primul avion. Voiam să fiu cît mai departe de tot clanul Taggert. Erau cu toţii nebuni, începînd cu gemenii care nu semănau şi sfîrşind cu înclinaţiile lor rapide de a urî sau a iubi. Ar fi fost nemaipomenit să mă

pot întoarce la New York, unde oamenii se comportau normal.

Am urcat încet scările şi m-am aşezat la fereastră, privind şoseaua, în timp ce îmi mîncam mărul. Îi voi pierde pe copii. Gîndul era absurd, avînd în vedere că-i cunoşteam de mai puţin de douăzeci şi patru de ore. Noaptea trecută, Jamie se înghesuise în sacul meu de dormit; iar azi dimineaţă, Todd începuse să plîngă pentru că Jamie îşi petrecuse cu mine mai mult timp decît el. În clipa aceea Kane îşi luă băieţii de lîngă mine, conducîndu-i către Ruth.

Stăteam acolo şi-mi mîncam mărul, cînd l-am văzut pe Kane, singur, fără copii, îndreptîndu-se spre casă. El îşi ridică privirea, mă văzu şi o clipă am avut impresia că vede figura fantomatică a actorului. Am văzut cum se albeşte la faţă şi începe să alerge spre casă. Alerga într-un fel care aproape te înspăimînta, ca şi cînd văzuse ceva teribil, terifiant.

Iar eu de-a dreptul paralizată. Nu mă puteam clinti, deşi îi auzeam paşii apăsaţi prin casă, apoi urcînd scările către podul de fîn.

Mă smuci de la fereastră şi am venit grămadă pe podea, unde m-am izbit cu spatele de lemnul dur, sub povara celor o sută de kilograme care au aterizat peste mine. La început m-am zbătut să ies de sub el, dar m-am oprit cînd am realizat că el nu se mişca. Se întinsese peste mine şi mă privea ca pe un exponat de muzeu. M-am uitat la el, dîndu-i dé înţeles că vreau să se ridice.

Dumnezeule, cît era de frumos! Avea gene scurte şi dese, întoarse, ca ale mele după ce mă chinui zece minute cu aparatul. Buzele erau pline şi moi, larg deschise şi îi puteam simţi respiraţia pe faţă. Ne considerăm cu toţii nişte fiinţe raţionale şi ne place să credem că, în faţa unei situaţii neobişnuite, o clădire în

flăcări, de exemplu, acţionăm, cu calm şi inteligenţă. Dar uneori se întîmplă ceva îngrozitor şi ne surprindem acţionînd exact cum n-am fi vrut.

Îmi imaginam că mă rostogolesc de sub el, mă ridic în picioare şi cu mîinile în şolduri, rece şi triumfătoare, netulburată de frumuseţea lui, îi spun ceva, în genul: „Să nu mă atingi, vreodată".

Asta, aş fi vrut să fac. Ce am făcut a fost să-mi plimb vîrful limbii pe buzele lui.

Gestul m-a uluit şi l-a uluit şi pe el. Bănuiesc că pe el l-a uluit mai mult. Şi l-a pornit.

Îmi place să fiu femeie dintr-un singur motiv: urmarea excitaţiei sexuale nu este evidentă pentru cei din jur. Sigur, chipul femeii poate roşi, iar respiraţia poate fi mai şuierată, dar ea poate spune oricînd că are un bufeu. Dar bărbaţii nu pot ascunde ce simt, ce „doresc" (este termenul corect).

Aşa că mi-am dat seama precis că acel cowboy mă dorea, pentru că evidenţa dorinţei lui aproape că mi-a perforat şoldul stîng.

Ei, acum, mă gîndeam eu, ar fi momentul potrivit să mă răsucesc de sub el şi să-i rîd în nas. Ha-ha-ha, aş face. Mă vrei, dar mie nici nu-mi pasă de pasiunea ta.

Dar viaţa nu decurge niciodată cum am plănuit noi, pentru că îl doream pe acest bărbat mai mult decît orice pe lume, cu excepţia primei mele cărţi publicate, şi n-aveam nici o şansă să mă ridic de sub el.

Îmi imaginam că prima experienţă sexuală va decurge sub lumina sfeşnicelor, cu cîteva sărutări mărunte, între sprîncene şi tot aşa, dar, între mine şi acest bărbat, nu putea exista şansa unui asemenea act. Nici măcar nu ne-am sărutat şi am început să ne sfîşiem unul pe celălalt, ca şi cum am fi vrut să ne ucidem reciproc. Era ca în acele filme străine, alb-negru, sexy, unde cei doi vorbesc şi vorbesc şi vorbesc şi singurul

tău gînd este că ţi s-a umplut vezica; apoi brusc el o împinge pe ea pe uşa unui hambar şi uiţi de vezică.

Ne-am repezit unul la altul, cu toată furia şi mînia cu care ne vorbisem pînă atunci. Şi-a descheiat dintr-o mişcare cămaşa, şi atunci am înţeles eu de ce cămăşile de cowboy au capse, în loc de nasturi. Sînt făcute pentru rendez-vous-urile grăbite, din podul cu fîn.

Nu ştiu cum mi-a scos hainele. Purtam blugi cu acel soi de fermoar scurt, enervant, în care îţi rupeai degetele, trăgînd de el să-l desfaci. Dar de data asta, n-a fost nici o problemă, să-l desfac. El a tras blugii uşor şi ca un magician şi-a trecut plamele peste şireturile înnodate ale ghetelor, iar ele s-au desfăcut, chiar au căzut fără nici un efort. Cînd şi-a mişcat palmele în sus, eram amîndoi cum ne lăsase mama natură. Doamne, ce trup avea! N-am putut să-l văd prea mult, dar îl puteam simţi. Cred că era o minune de atlet. Pielea îi era netedă şi fierbinte. Cînd m-a atins, mi s-a tăiat respiraţia, ca şi cînd cineva m-ar fi stropit cu apă rece, numai că senzaţia pe care mi-o transmitea nu era de frig.

Muşchii nu sînt singurul lucru interesant, la un bărbat. Auzisem că pielea este cel mai mare organ al corpului uman, dar la acest bărbat, trebuiau făcute neapărat nişte măsurători, ca să poţi fi absolut sigură că e aşa!

M-a pătruns cu toată uşurinţa şi experienţa unui motan pungaş, care se strecura în dormitor, ca în poveste.

Acum venea partea de sex pe care o detestam, nu pentru că aş fi avut prea multă experienţă în domeniu, dar se părea că limita masculină era de trei minute. Am citit cîteva istorii cu bărbaţi care au încercat să spargă recordul de patru minute şi mă întrebam de ce oare bărbaţii nu încearcă ceva mai important, decît patru minute de înşurubare.

La început am stat nemişcată, aşteptînd clipa

dezamăgirii, cînd el îşi va da sufletul gîfîind, deasupra mea, spunînd: „A fost bine, baby", apoi va începe să sforăie. Dar individul ăsta nu s-a oprit după trei minute. În asemenea împrejurări, s-ar putea să nu cronometrez prea bine, dar cred că trecuseră şase minute şi el încă se mişca înainte şi înapoi în trupul meu, încet, lin, de parcă n-avea de gînd să se oprească pînă sîmbăta următoare.

N-aş putea să explic prea bine ce s-a petrecut cu mine, tot ce pot spune este că am început să mă trezesc. Ca şi cînd femeia din mine, nu, mai bine spus, această zeiţă minunată, înaltă, blondă, din interiorul meu, care fusese adormită toată viaţa, începuse acum să se desfăşoare. Se descolăcea languros, se ridica în picioare, îşi freca ochii şi privea în jur. Iar cînd s-a trezit de-a binelea, a început să crească. A crescut tot mai mare şi mai mare, pînă a început să mă ocupe în întregime, de la vîrful degetelor, pînă la tălpi. Mi-a ocupat mintea atît de bine, încît a fost pentru prima dată, de cînd îmi pot aminti, cînd nu mai aveam în cap nici o poveste. În locul poveştilor, îl aveam pe acest bărbat în trupul meu şi eram trează cu adevărat, complet trează, pentru prima dată, în viaţa mea. Fiecare terminaţie nervoasă, fiecare por, fiecare celulă din trupul meu era alertată şi sensibilă şi vie.

Nu mai ştiu ce am făcut. Adică nu-mi amintesc unde-mi alergau mîinile, gura. Îmi amintesc, că la un moment dat, m-a întors şi cele o sută de kilograme masculine m-au propulsat înainte, încît am început să alunec pe podea. A trebuit să mă agăţ de un balot de fîn, ca să mă opresc din mişcare. Îmi amintesc că îmi pierise ruşinea. Nu mai aveam nici demnitate, nici gînduri. Eram mai aproape de animal, decît de o fiinţă umană, raţională. Îmi amintesc că am înţeles atunci, în sfîrşit, ce voiau să zică oamenii cînd spuneau că sexul

este o necesitate de bază, ca hrana şi apa. Pînă în acea zi, în acel pod, cu acel bărbat, n-am crezut vechea zicală. Am crezut că oamenii au nevoie de hrană şi de apă, dar n-au nevoie de sex. Am greşit.

M-a întors din nou şi mi-a pus gleznele după umeri. Mi s-a părut partea cea mai încîntătoare. Nu cred că eram sexy, cu acele mici gemete feminine şi pot garanta că nu spuneam nimic raţional. Pe scara evoluţiei, mă simţeam sub nivelul uman, atîta doar că mai aveam abilitatea de a vorbi.

După un timp, am început să simt că sînt gata să explodez. E-n ordine, mi-am zis, aşa trebuie să fie. Ştiam că fusese spus de un milion de ori, dar cînd ţi se întîmplă prima dată e aproape înfiorător. Cred că ar fi de groază, dacă ai vrea să opreşti explozia. Este ca acel somon, care se luptă să înoate împotriva curentului. Era ceva, către care mă îndreptam, galopînd.

I-am înconjurat mijlocul cu picioarele, în timp ce el stătea în genunchi şi am început să mă mişc cu mai multă putere decît am, în realitate. În acel moment, aş fi putu mişca un tren cu pelvisul, dar nu-l puteam mişca pe acest bărbat, care părea că are forţa cîtorva nave oceanice de mare tonaj.

Am citit despre orgasm şi credeam că l-am şi realizat, de cîteva ori. Dar nu e aşa. Nu era un orgasm adevărat. Acesta nu se petrece într-o fracţiune de secundă. Cel puţin, nu pentru o femeie.

Sînt atît de fericită că sînt femeie. Oare cum poate fi sexul la fel de plăcut pentru un bărbat, cînd el se petrece în afara trupului său? Pentru o femeie, totul are loc înăuntru, în profunzime.

Cred că se poate cel mai bine compara orgasmul cu valurile oceanului, care se sparg de ţărm. Val după val, veneau din interiorul meu şi se mişcau spre exterior, spre limitele trupului. Păreau că merg mai departe

şi mai departe, pulsînd, extinzîndu-se şi retrăgîndu-se, la început, în grabă, apoi din ce în ce mai încet, scăzînd din intensitate, de la lumina de un alb strălucitor, la jarul care abia mai pîlpîie.

Degetele de la mîini şi de la picioare mă dureau, ca şi cînd valurile din interiorul meu le-ar fi strîns pînă la limita lor.

După un timp, am început din nou să respir, iar femeia din interiorul meu, zeiţa de a cărei existenţă nu ştiam, a realizat că era obosită şi a început să se retragă. Şi mi-a luat cu ea şi energia. Mi- a luat supărarea şi mînia. Nu m-am simţit niciodată atît de calmă, atît de liniştită.

Cînd bărbatul mi-a sărutat urechea, am zîmbit adormită, ghemuindu-mă lîngă el, apoi am urmat-o pe zeiţa din interiorul meu şi am adormit.

Mai tîrziu, cînd m-am trezit, eram încă în braţele lui Kane, lipită de ei. Mi-am dat atunci seama că am mult mai multe de împărţit cu el, nu numai acea extraordinară experienţă sexuală.

Odată, pe cînd eram în juriul pentru Miss America, una din multele instrucţiuni era să nu acordăm nici unei fete un punctaj mai mic de cinci. Spuneau, şi eu am fost de acord, că fetele munciseră mult şi meritau, cel puţin un cinci la fiecare probă.

Oficialii concursului au solicitat voluntari locali, care să fie alături de concurente în timpul repetiţiilor, pentru ca noi să putem folosi calculatoarele. Lîngă mine, era celebrul actor Richard Woodward. Cînd prima concurentă a apărut în faţa noastră, el i-a acordat nota 2,2. Eu nu-l cunoaşteam, dar ştiam că acest punctaj va apărea pe monitoare şi m-am gîndit că nu era prea frumos din partea lui să acorde un punctaj atît de mic acestei drăguţe şi temperamentale fete. Aşa că i-am spus:

Richard m-a privit şi mi-a replicat:

– Eşti o adevărată scriitoare, nu?

Am fost foarte flatată, căci pentru mine această remarcă „adevărată scriitoare", însemna Premiul *Pulitzer*. În timp ce roşisem de plăcere, Richard a adăugat:

– Adevăraţii scriitori sînt nişte băgăcioşi incurabili, care nu se pot abţine de la comentarii.

Am rîs atît de tare, încît preşedintele juriului mi-a făcut semn să tac. După povestea asta, Richard şi cu mine am rămas prieteni foarte buni.

Ei, da, sînt în toate sensurile o scriitoare adevărată. Sînt curioasă, nu-mi ţin gura. Dacă vreo doamnă îmi spune, că tocmai a obţinut divorţul, nu mă pot abţine s-o întreb: „Dar de ce ai divorţat?"

Kane şi cu mine ne cunoşteam destul de bine şi m-am gîndit că putem discuta deschis, aşa că l-am întrebat:

– Cum se face că nu te-ai recăsătorit? Ţi-ai urît soţia, sau ce s-a întîmplat? Subtilitatea nu face parte din personalitatea mea, mai ales că observasem că abordarea directă mă poate conduce fie la o tăcere, fie la o poveste.

Simţeam ezitarea lui Kane şi am înţeles că nu povestise absolut nimănui pînă atunci adevărul despre soţia lui. În timp ce se tot gîndea şi se răzgîndea dacă să-mi spună sau nu, am păstrat o tăcere adîncă, îmi ţineam pînă şi respiraţia. Îl simţeam că încearcă să-şi explice, chiar lui însuşi, ce are în suflet. În acel moment, el a început să reprezinte, şi ca om, ceva pentru mine. Poate că determinant fusese şi felul în care făcusem dragoste, poate privirile lui, poate parfumul respiraţiei sau poate înclinaţia mea spre poveşti, din orice sursă (deşi, asta n-o prea cred). Cred că era acea senzaţie că era vorba de el, de ceva mai mult decît muşchi şi sex-appeal. Cred că înţelegeam că un bărbat care mă

poate face să simt astfel nu era un bolovan insensibil, că, dincolo de aparenţe, în el era un om adevărat.

– Eu am un frate geamăn absolut identic, îmi spuse.

Mi s-a tăiat respiraţia. Mă întrebasem de multe ori de ce m-a rugat Mike să nu-i spun fratelui său, că-l cunosc.

El continuă:

– În familia mea, există o superstiţie prostească. Te căsătoreşti cu cel care poate deosebi doi gemeni.

Oh, cerule, mi-am zis. Nu-i de mirare rugămintea lui Mike. Am amuţit. Să mă căsătoresc? Eu? Cu un văcar uriaş, sexy, pe care, pînă acum cîteva ore, îl uram din răsputeri?

– Soţia ta a putut deosebi gemenii? I-am întrebat cu vocea pierită.

Kane, nu părea să observe acest lucru şi începu să-mi povestească cum a cunoscut-o la Paris.

Paris? m-am gîndit eu. Ce să facă un văcar la Paris? Poate să-şi coafeze taurul cel mai bun?

Oricum, fusese la Paris, a întîlnit-o, s-a îndrăgostit nebuneşte şi s-a căsătorit cu ea, şase zile mai tîrziu. În cele şase zile, a sunat-o pe maică-sa, iar ea l-a trimis pe Mike să aplice miresei testul. Ajuns aici, trupul lui Kane începu să se tensioneze, în timp ce povestea cum l-a trimis familia pe Mike să vadă dacă ea poate deosebi gemenii.

– Iar ea n-a putut. Asta a fost. La nuntă, n-a asistat nimeni din familie, în afară de Mike. Pur şi simplu, n-au acceptat-o, din cauza unei legende stupide.

– Totuşi, ai iubit-o? Mă rugam în gînd să nu-mi spună că acea prejudecată era reală şi că, după două săptămîni de la nuntă, n-a mai iubit-o.

– Oh, am iubit-o. Am iubit-o nebuneşte. Ne potriveam perfect. Eram ca două jumătăţi ale aceluiaşi întreg. Ne gîndeam concomitent la acelaşi lucru. Ne

plăceau aceleaşi mîncăruri, aceiaşi oameni, voiam să facem aceiaşi iucruri, în acelaşi timp.

Dacă aş fi coabitat cu un asemenea om, cred că într-o săptămînă aş fi înnebunit. De fapt, am avut o dată un astfel de prieten. Toate fetele din cămin îmi spuneau să sînt o norocoasă, dar eu credeam că-mi ies din minţi. Într-o seară i-am spus că vreau să mergem la restaurantul italienesc şi cînd mi-a spus că şi el vrea la fel, l-am atacat: „Şi dacă voiam la cel chinezesc? Dacă aş fi vrut o pisică siameză?" am ţipat la bietul băiat. „Tu, n-ai nici o părere personală? Chiar nu vrei o ceartă zdravănă, de modă veche, în legătură cu locul unde vom cina?" Mai e nevoie să spun că acest tînăr, singular de altfel, nu m-a mai sunat niciodată?

Ştiam de mult că majoritatea oamenilor nu sînt ca mine şi că probabil, cei mai mulţi ar prefera să trăiască într-o pace şi armonie desăvîrşite. Personal, nu m-am drogat niciodată, dar intuiţia îmi spune că nu este ceva pentru care aş avea vreo înclinaţie.

Kane continuă povestea, vorbindu-mi despre soţia fratelui său şi un moment am crezut, după tonul vocii, că era îndrăgostit de ea. Mi-a explicat cum familia a acceptat-o pe soţia lui Mike, Samantha, iar pe soţia lui, nu.

În voce avea mînie, dar, spre bucuria mea, nu era gelozie.

Ei, şi acum ce trebuia să fac? mă gîndeam. Să spun: Hei, eu pot să-i recunosc pe cei doi gemeni? Nu prea cred în farmece şi demonstraţiile de magie mă adorm, aşa că sînt sigură că în America sînt sute de femei, care ar putea să-l recunoască pe Kane, de fratele lui, foarte diferit. Cînd se va căsători, data viitoare, Kane va lua una dintre ele şi-şi va întemeia o familie fericită.

A continuat să-mi vorbească în detaliu despre fosta

soţie, care era un model de frumuseţe şi de virtute. M-am abţinut să fac remarci răutăcioase, despre cît de „perfect" se armonizau cei doi, poate cît de perfect se plictiseau, mai degrabă. Conversaţii perfecte, dragoste perfectă, copii perfecţi. Oare, dacă ar fi trăit, ar fi avut şi un divorţ perfect? Poate sînt cinică, iar ei doi n-ar fi divorţat, dar toate căsniciile în care soţia spune: „Soţul meu, este un scump. Noi nu ne certăm niciodată" sfîrşesc cu un divorţ. Căsniciile care durează au o soţie care spune: „Bărbatul meu era un junghi în gît", apoi se apucă să se îngrijească de subiect. Probabil, ce ar trebui făcut este să-ţi spui, că tot ceea ce speri este adevărat şi să ai îndrăzneala să înfrunţi realitatea evidentă.

Kane a continuat să-mi povestească, cît a fost de singur după moartea ei. Nu avea voie să sufere după ea. Se pare că toţi din familie aveau aceeaşi atitudine. Fii bărbat şi gîndeşte-te la copii! Ar fi vrut să se ascundă într-o cameră întunecoasă şi să plîngă zile întregi, dar asta trebuia s-o facă mama fostei soţii, în timp ce el trebuia să fie cel puternic şi să asculte necazurile altora. Oare cum puteau să-i jelească moartea, cînd niciodată n-au sărbătorit-o, cît a fost în viaţă?

În final, a încetat s-o plîngă. Toţi credeau că e datorită băieţilor, care erau cei mai importanţi acum şi care simţeau lipsa mamei. Kane nu era genul care să strige, deşi şi lui îi lipsea, aşa că şi-a înghiţit lacrimile şi şi-a continuat viaţa de pînă atunci. Atîta doar că numai era nimeni care să-l aştepte la sfîrşitul zilei. Nimeni care să rîdă de glumele lui, să-i mîngîie umerii obosiţi, nimeni care să-i alunge gîndurile negre, nimeni cu care să facă dragoste.

Nu ştiu de ce oamenii au tendinţa de a-mi povesti cele mai intime taine ale lor. Poate, pentru că îi ascult cu interes sau poate pentru că trăiesc alături de ei,

ceea ce îmi spun.

Am văzut un episod din *Star Trek,* unde o femeie era empathă; ea *simţea*. Cred că dacă m-aş concentra cu toată puterea fiinţei mele, cînd îi ascult, aş putea să le rezolv problemele, dacă vreau ceva îmi urmăresc scopul. Nimic nu mă împiedică, nimic nu mă descurajează.

Am cunoscut o secretară amărîtă cu adevărat, care-mi spunea că nu e nimeni ca mine. Tot ce-şi dorea Hildy era să scrie cărţi pentru copii. De fapt scrisese una singură, iar acum avea nevoie de un editor.

Nu ştiu ce se întîmplă cu mine: eu cred ce-mi spun oamenii. Hildy spunea că vrea un editor; am apelat la nişte cunoştinţe şi am aranjat ca povestea ei să fie citită de cel mai bun editor de cărţi de copii din New York. Mi-am pierdut trei zile la telefon, încecînd s-o găsesc pe Hildy. Cînd, în sfîrşit, am găsit-o, tîrziu, într-o duminică seara, ea mi-a spus furioasă că deoarece n-am sunat-o, aşa cum i-am promis, ea a trimis manuscrisul prin poştă la o altă editură de mîna a doua. Bineînţeles că a fost refuzată şi mă considera vinovată de eşecul ei.

Mi-a trebuit mult timp să înţeleg că de fapt Hildy voia doar să spună tuturor că într-o zi va scrie cărţi pentru copii.

Deoarece îi ascult pe oameni cu interes, urmărindu-le suspinele, în intenţia de a-i ajuta, cu tot ce pot, am înţeles că acesta e motivul, pentru care îmi povestesc despre problemele lor.

Dar, pe Kane nu ştiam cum să-l ajut. Să-i adun toată familia şi să urlu la ei. Să-i iau băieţii, un an sau mai mult, şi să-l las să se jelească. Într-un fel, nu cred că mi i-ar fi dat. Sau să-i spun: „Kane, eu pot să vă deosebesc, pe tine şi pe Mike. Prin urmare, sînt mult mai potrivită pentru tine, decît a fost soţia ta perfectă".

Ei, da. Un văcar mare şi frumos, a cărui idee de

petrecere era să scarpine calul pe burtă şi o orăşancă cu limba ascuţită. Oare, dacă mă măritam cu el, mă mutam la o fermă şi mergeam cu oile la tîrg? Sau poate s-ar fi mutat Kane la New York, devenind domnul Cale Anderson, preparîndu-mi băuturi reci, la întîlnirile cu publicul.

Dar, pe de altă parte, şi e un adevăr dramatic, nu-mi pot imagina pe cineva care să vrea să trăiască cu mine. Fără să fac o melodramă, cînd propriii părinţi nu te iubesc, nu poţi crede că te poate iubi cineva, vreodată.

Capitolul 10

Ar fi minciuna secolului, dacă aş afirma că, după ce am făcut dragoste şi am stat de vorbă, între mine şi Kane a intervenit jena. Am fi stat acolo la nesfîrşit, în siguranţă, îmbrăţişîndu-ne, dacă n-ar fi sosit Sandy, cu băieţii. În clipa cînd am auzit vocile, vraja s-a spart şi ne-am privit cu groază unul pe celălalt, apoi cu disperare. Mi-am tras hainele pe mine, cît am putut de repede, tresărind de spaimă, căci aveam genunchii înţepeniţi. Cînd am încercat să-mi pun ghetele, am descoperit că aveam şireturile tăiate. Deci aşa mi le scosese, m-am gîndit. A trebui să tropăi pe scara de la pod, cu ghetele desfăcute.

Sandy stătea în spatele băieţilor, ne-a aruncat o privire la amîndoi şi am înţeles că ştie ce se întîmplase. N-am putut să-i privesc în ochi, nici pe el, nici pe Kane, aşa că, m-am îndreptat către băieţi.

Sandy adusese caii. Ne-am întors călare, ceea ce a fost bine, avînd în vedere starea ghetelor mele. Cînd am ajuns în tabără, nu l-am putut privi pe Kane. Luase un ghem de sfoară groasă de bumbac, spunîndu-mi că vrea să-mi lege ghetele. I-am smuls ghemul şi i-am spus că mă pot descurca şi singură. Ştiam că rămăsese acolo, privindu-mă, dar eu nu m-aş fi uitat la el.

Cu o noapte înainte, am dormit afară. Alături de

bărbaţi şi de copii, în timp ce restul femeilor dormeau înăuntru, în casă. În seara asta, m-am dus înăuntru, împreună cu doamnele. Ce se petrecuse între mine şi cowboy-ul cel tăcut, a fost un accident şi n-aveam de gînd să mai fac şi alte greşeli.

Mîine mă voi întoarce la Chandler, chiar de-ar fi să merg pe jos.

Gîndul la accident, m-a făcut să mă întreb, dacă nu cumva am rămas însărcinată. Nu-mi amintesc să fi luat nici o măsură de precauţie.

„Aş putea avorta", mi-am spus, în întuneric.

Ca-n iad, mi-aş ucide propriul copil. Nu m-am gîndit niciodată prea mult la copii, dar acum mă şi imaginam într-un balansoar, la trei dimineaţa, la sîn cu un bebeluş cu părul negru, scriindu-mi notiţele pentru viitoarea carte. Îmi imaginam, cum aş bandaja un genunchi de trei ani, ştergînd cu un sărut lacrimile copilului. Îmi imaginam o bonă spălînd scutecele murdare şi curăţînd pereţii bucătăriei de morcov pasat. (Sînt realistă, nu?)

N-am dormit, ore întregi, iar cînd m-am sculat, nu mai era nimeni în cameră.

Capitolul 11

În ziua următoare, nu l-am prea văzut pe Kane. De fapt, practic nu l-am văzut deloc, ceea ce îmi convenea, căci nu eram sigură de sentimentele mele în legătură cu el. S-a dus cu Ruth în pădure şi m-a lăsat să am grijă de scumpii lui băieţi. De fapt, i-a lăsat cu Sandy, dar eu am hotărît să-i iau şi să ne petrecem timpul uitîndu-ne în şi la fiecare casă veche din Eternity. Inventam poveşti, despre cei care au locuit în ele şi despre felul cum au murit. După-amiază şi-au pus căpuşoarele în poala mea, de o parte şi de alta şi l-am spus poveşti, pînă cînd au adormit.

Era aproape trei, cînd ne-am întors în tabără. L-am găsit numai pe Sandy, moţăind la umbră. Băieţii au sărit imediat pe el şi pot spune că îi era dor să-i vadă, aşa că, fără prea multă tragere de inimă, i-am lăsat şi am coborît pe şoseaua care ducea spre oraş. Acolo am zărit un microbuz. Fără îndoială era microbuzul care trebuia să mă ducă înapoi, la Chandler. Mi-am făcut curaj, dar, spre mirarea mea, l-am văzut pe Mike stînd lîngă maşină şi încă o dată m-am mirat, cît de puţin semăna cu Kane. Mike avea genele scurte şi rare, buze subţiri şi un trup predispus la îngrăşare. Timbul vocii

era mai ridicat decît bubuitul adînc, de bas, al lui Kane.

– Bună, Mike, i-am spus, ce-ţi fac bebeluşii?

Cînd Mike s-a întors spre mine mi-am dat seama că s-a întîmplat ceva rău.

N-a fost nevoie să-mi pun în funcţiune toate celulele creierului ca să-mi dau seama ce se petrecea. Am văzut, prea tîrziu, de altfel, două picioare încălţate în cizme, ieşind de sub maşină.

De ce le-o fi plăcînd bărbaţilor să stea cu capul băgat, pe sub scaunele maşinii şi să privească sîrmele de dedesubt? Asta probabil după ce mamele lor i-au făcut să priceapă că este inacceptabil să zaci pe podea şi să priveşti pe sub fustele fetiţelor?

– Îţi trebuie cheia asta? îl întrebă Mike pe fratele său. O clipă, n-am scos nici unul nici un cuvînt. Poate Kane nu m-a auzit. Poate a avut urechile pline de sîrmele maşinii şi n-a realizat ce spusesem.

N-am fost niciodată norocoasă. Kane nici n-a intenţionat să-şi ascundă furia. Era turbat. Fără să se uite la mine sau la fratele lui, se răsuci, ieşi de sub maşină şi porni să escaladeze muntele de lîngă el; drept în sus, printre tufe şi bolovani, alerga mîncînd pămîntul, cu toată energia pe care i-o dădea furia.

L-am urmat pentru că mă gîndeam că merită o explicaţie.

– Ei, şi acum? o întrebă pe Cale, de îndată ce-l ajunse. Ar trebui să te cer în căsătorie?

Ea îi ignoră sarcasmul şi nu pretinse că nu ştie despre ce era vorba.

– Dar sînt destul oameni care te pot deosebi de fratele tău.

– Mama, uneori tata, fratele, sora cea mică. Scăzu vocea. Şi soţia fratelui meu.

– Zău? Tonul ei suna plin de neîncredere.

Cînd se întoarse spre ea s-o privească nu mai era acelaşi cowboy cu chip blînd, din podul cu fîn. Avea o sprînceană ridicată, iar nările îi fremătau.

– Fără îndoială, pentru tine noi doi nu semănăm deloc. Avem genele diferite şi unul este mai gras, da?

Ea nu intenţiona să răspundă, văzîndu-l atît de furios.

– Cred că îţi dai seama că toată legenda asta e o bazaconie.

El continuă s-o privească, cu expresia feţei neschimbată.

– De ce spui asta?

– Soţia ta, n-a putut să vă deosebească, totuşi voi doi aţi fost iubirea secolului. Eu te pot deosebi de fratele tău, dar noi doi nu ne putem suferi. Făcu o pauză. Cu excepţia sexului, adăugă ea încet.

El privea într-o parte.

– Mda, cu excepţia sexului.

– Tu ar trebui să te căsătoreşti cu cineva normal, care vrea să fie soţie şi mamă şi să trăiască într-o fermă, să călărească, să mulgă vacile şi aşa mai departe. Şi pe deasupra, n-ar trebui să te gîndeşti, n-ar trebui să ţii cont de... să te căsătoreşti cu cineva din cauza... vreau să spun din cauza unui raport sexual obişnuit. Se poate întîmpla. Pariez că se poate întîmpla oricui... chiar

şi unei femei din New York. Cale se înfierbîntase. La New York bîntuie o boală ruşinoasă, aşa că femeile nu se simt în siguranţă – nu că aş aproba întîlnirile de o noapte – dar se simt în siguranţă alături de un cowboy mare, curat, care a trăit toată viaţa în purul, inocentul Colorado. Adică, vreau să spun, ce boală ai putea lua de la un cowboy? Anthrax? Boală de copite? Şi care ar mai fi? Pariez că dacă Ruth ar fi fost la acea fereastră de la pod, ar fi fost... Ruth pe care tu... Încet-încet Cale cobora tonul. Recunoscu cu groază că era geloasă. Dacă, se gîndi ea. Dacă Ruth ar fi fost acolo, Kane ar fi tras-o pe ea de la fereastră. Şi atunci, Ruth şi Kane ar fi...

Se ridică, îşi scutură praful de pe blugi. În lumea asta există milioane de femei. Du-te, fă cunoştinţă cu ele şi găseşte una, care să-ţi realizeze prezicerea. Nu sînt eu aceea. Eu nu sînt pentru nimeni, prinţesa din turn.

Tot timpul cît am coborît muntele, cu fiecare pas făcut, am sperat că va veni după mine. Deoarece gîndurile îmi aparţin, am socotit că pot fi indulgentă cu ele, nu era nimeni căruia să i le spun şi nimeni care să rîdă de mine.

Ştiam că ideea că el ar putea veni după mine era stupidă. Ştiam că sîntem complet incompatibili, pentru că ne-am spus deschis vorbe „politicoase" unul celuilalt. Cu excepţia unei după-amieze de minunată, divină, dumnezeiască dragoste, urmată de îmbrăţişarea unui

bărbat frumos care şi-a deschis sufletul în faţa mea, noi am fost într-un permanent conflict. Nu ne-am agreat deloc. Nu am avut nimic în comun. Poate, cu excepţia celor doi copii, pe care îi doream. Îi voiam, într-un fel general. Cum aş fi putut să mă gîndesc să mut aceşti doi copilaşi scumpi din sălbăticia din Colorado, din aerul curat al acestui stat muntos şi să-i duc într-o casă din New York, care nu are pentru joacă decît o terasă? Sigur, s-ar putea, chiar dacă s-au născut în Colorado să nu fie fericiţi, mai tîrziu, trăind tot acolo. S-ar putea, chiar să le placă acel uriaş, murdar New York. Sau poate m-aş muta eu în Colorado.

Nici unul din aceste gînduri nu-mi făceau plăcere, pentru că Kane nu venea cu mine, nu-mi cădea în genunchi, spunîndu-mi că nu poate trăi fără mine. El rămăsese de fapt în vîrful muntelui, în timp ce eu îl coboram.

Mike aştepta. Simulă bine grija pentru mine. Eram atît de deprimată, încît nici măcar nu i-am sugerat că ar trebui din cînd în cînd să viziteze o sală de gimnastică. După Kane, Mike era o copie, palidă.

– Vreau să plec acasă, i-am spus.

– Acasă?

Părea atît de prostănac, încît am crezut o clipă, că era Kane. Dar Kane nu era prostănac. Era deştept, glumeţ şi bun şi... şi speram să creadă în acea stupidă profeţie. Fantezia mi-a luat-o înainte şi mi-am imaginat un tată cu o puşcă, forţîndu-ne să ne căsătorim, pentru că am îndeplinit profeţia. Unde sînt taţii cu puşti, cînd ai nevoie de ei, cu adevărat?

– Da, acasă, i-am răspuns eu insistent. Acasă, la New York.

Mike privi în sus, spre munte. Ştiam că nu-l va ve-

dea pe fratele său.

– Ne-am spus la revedere, acolo, sus.

– Dar...

Era evident că Mike nu mai ştia ce să spună. Fără îndoială că făcea întotdeauna numai ce trebuie, ducînd-o pe soţia sa în faţa tribunalului familiei, înainte de a se hotărî să se căsătorească cu ea. Oh, ce bine, că între mine şi Kane nu se va petrece nimic, pentru că eu nu mă am bine cu neamurile şi cred că pe ale lui le-aş putea urî.

– Mike, i-am spus încet, ca şi cum atunci îmi venise ideea. Aş vrea să mă conduci la Chandler, ca să pot părăsi acest stat. Aş vrea să merg undeva unde să-mi pot înlocui inima. (Nu s-o distrug, cum mi s-a întîmplat în Colorado.)

Am fost nevoită să privesc în altă parte, fiindcă începusem să dramatizez prea mult. Voiam să ies din scenă cît mai neobservată, fără atacuri, fară furii. Voiam să plec cu fruntea sus.

Mike m-a ajutat să-mi strîng harnaşamentul, dar i-a trebuit o veşnicie, pînă să termine. Ştiam că-i dădea timp fratelui său să se răzgîndească. Dar Kane se *răzgîndise* şi, avea dreptate să aibă atît bun-simţ. Aş fi un dezastru de nevastă. M-aş cufunda într-o carte şi aş uita de mîncare, ore în şir. Dacă n-aş avea o bonă la copii, probabil că aş uita şi de ei. Şi vai de bărbatul care m-ar deranja! Mi-aş scoate pintenii şi aş face exact contrariul celor spuse de el. Aşa că pentru cineva ca mine era mai bine să trăiască singur. Să fie liber. Da asta e. Libertate. Libertatea de a veni şi a pleca, după chef. Libertatea de a nu avea... pe nimeni care să rîdă de glumele mele, pe nimeni care să-mi frece umerii adunaţi pe tastatură, pe nimeni care să-mi asculte

ultimul subiect de roman. Nimeni cu care să fac dragoste.

Mike şi-a pierdut timpul cu tot felul de fleacuri pînă la apusul soarelui, apoi a început să caute motive ca să plecăm a doua zi, de dimineaţă.

– Colorado este chiar atît de înapoiat, încît nu şi-au pus nici faruri la maşini? I-am întrebat cu cea mai sfidătoare atitudine new-yorkeză. Mike nu mi-a răspuns şi m-a condus înapoi, în Chandler. Voia să mă ducă la casa părinţilor lui. Şi ce dacă? Mă cuibăresc în patul lui Kane şi sper ca fratele său să vină noaptea acasă şi să se împiedice de mine, în pat.

L-am convins să mă ducă la un motel, iar la ora zece, a doua zi dimineaţa, m-a condus la aeroport, unde m-am urcat într-un aeroplan micuţ, spre Denver. De acolo, am zburat la New York.

Editoarea mea nu era foarte mulţumită de mine. În cele şase săptămîni de cînd mă întorsesem din Colorado, n-am omorît pe nimeni. Pe hîrtie, bineînţeles. Deoarece editura îmi trimisese o sumă frumuşică de bani, ca să omor oameni, orice aitceva aş fi făcut nu erau prea încîntaţi.

Povestea e că nu mai aveam chef de scris. Scriam, ce-i drept, zece pînă la patrusprezece ore pe zi, dar despre mirese prin mica publicitate, scriam doar propuneri de subiecte şi le trimiteam editoarei.

La începutul celei de-a şaptea săptămîni, editoarea a venit la mine să stăm de vorbă.

– Nu este treaba noastră, că ţi-ai schimbat genul de subiecte, spuse calm. (Toţi editorii îşi încep veştile proaste date autorilor de best-seller-uri, cu un calm şi un tact exagerat, de parcă s-ar adresa unui nebun înarmat cu o macetă: „Nu ne priveşte că eşti nedrept în

dorinţa de a desfigura şi mutila...") La urma urmei, continuă, şi romanele de dragoste aduc venituri bune. (Mulţumsc Cerului, că nu încercasem să scriu, ceva care să nu aducă bani, s-ar fi creat o isterie generală, pe culoarele editurii mele.)

Ea îşi scăzu vocea şi zîmbi dulce.

– Problema e că romanele tale de dragoste nu sînt bune. Sînt atît de triste.

Viaţa e ciudată, nu credeţi? Omori oameni în zece cărţi şi nu pare nimănui ceva trist, dar dacă eroina suferă după un tip oarecare, care o părăseşte, dispărînd la apusul soarelui, toţi consideră că e prea trist. Dacă aş fi ucis eroina, povestea ar fi devenit tragedie. Tragedia este bună, crima este extraordinară, dar tristeţea e proastă. Şi, mai rău decît atît, tristeţea nu se caută.

Am ascultat tot ce mi-a spus şi am remarcat că pentru prima dată, ea nu mi-a adus flori sau mîncare, dovada concretă că editorii erau cu adevărat supăraţi. Pariez că ar fi dorit să mă poată scutura zdravăn, să-mi vin în fire, ca să-mi dau seama că era de datoria mea să ucid oamenii pe hîrtie şi să suport familiarismele tuturor celor din editură.

Partea comică era că eu am vrut să scriu romane poliţiste. Eram fericită cînd eram mînioasă. Eram fericită şi sigură pe mine cînd aveam conflicte cu poliţiştii de la circulaţie şi îmi imaginam personajul pe care urma să-l ucid în cartea următoare. Ieri, am fost nevoită să merg la *Saks,* pentru a returna un costum care nu mi se potrivea şi i-am spus taximetristului să mă ducă pe strada patruzeci şi cinci. După zece minute, eram pe First Avenue, în direcţia opusă magazinului. Calmă am spus doar atît:

– Ai greşit drumul. Cînd şoferul mi-a răspuns stîlcit, cu doar cele şapte cuvinte englezeşti pe care le ştia, că era prima lui zi în această muncă, i-am zîmbit şi i-am explicat cum să ajungă la *Saks;* apoi i-am plătit costul întregii excursii şi i-am dat bacşiş, un dolar şi jumătate. Credeţi-mă, că nici eu nu mă recunosc.

Capitolul 12

Cale era în apartamentul ei, cu uşile de la terasă larg deschise. Scria o poveste imposibiiă despre o dragoste neîmpărtăşită, cînd auzi zgomotul unui elicopter. La început nu i-a dat atenţie, dar devenea din ce în ce mai puternic. Apoi aparatul se opri, undeva chiar în faţa ferestrelor. Enervată, încurcată, ea se ridică să închidă uşile. Atunci văzu că elicopterul se află chiar deasupra terasei sale. „Dar e ceva ilegal", se gîndi ea. Sigur, New York-ul trebuia să aibă nişte legi şi împotriva elicopterelor, care se apropiau atît de mult de clădirile de locuit.

Cu mîna pe clanţă intenţiona să închidă uşile de la terasă, cînd auzi un zgomot ciudat. Îşi ridică privirea curioasă către acel obiect care genera vînt şi zgomot şi căscă gura uluită.

Din elicopter cobora un bărbat. Se ţinea cu mîna de frînghia subţire, coborînd scara. Primul impuls al lui Cale a fost să trîntească uşa şi să fugă în apartament. Apoi, mai privi o dată. Bărbatul purta în picioare ceea ce păreau a fi nişte cizme de cowboy, de culoare vişinie. Întîlnise o singură persoană cu cizme de cowboy: Kane Taggert.

Cale a vrut să închidă uşa şi să intre în apartament, dar n-a fost în stare. S-a apropiat de terasă, urmărind

coborîrea lentă a bărbatului. Culmea absurdului, la ora patru a după-amiezei, era îmbrăcat în smoking şi, dacă vederea n-o înşela, avea sub braţ o sticlă mare verde, iar în mînă, două cupe de şampanie. Se dădu un pas înapoi, cînd el sări de pe scară. Bărbatul făcu semn celui din elicopter că a ajuns cu bine jos. Cale îl privea mută de uimire. Apoi elicopterul plecă şi se făcu din nou linişte. Cale continua să stea acolo nemişcată şi să-l privească pe bărbatul uriaş, care aterizase pe terasa ei, aşteptînd ca el să spună ceva.

Cu un zîmbet reţinut, el aşeză jos sticla, o desfăcu, turnă şi îi întinse un pahar de şampanie. Ea îl refuză.

– Ce doreşti? îl întrebă, cu toată ostilitatea de care era în stare.

Kane luă întîi o înghiţitură zdravănă de băutură, înainte de a-i răspunde.

– Am venit să te cer în căsătorie.

Ezitînd, Cale îi întoarse spatele şi se îndreptă spre uşile apartamentului. Kane o prinse de braţ, dar ea se smuci furioasă.

– Pleacă de aici, spuse ea. Nu vreau să te mai văd niciodată.

– Cale... începu el.

Ea se răsuci spre el.

– Nu-mi vine să cred că ştii cum mă cheamă, izbucni ea. Ştiam că sînt „scriitoarea". Oftînd, îşi domoli puţin furia. Ei, bine, ţi-ai făcut apariţia triumfal, m-ai impresionat, iar acum, poţi să pleci. Poţi coborî cu liftul, doar dacă nu vrei cumva să te foloseşti de o paraşută.

Kane se aşeză în faţa uşilor de la terasă.

– Sînt sigur că-mi merit soarta. Ştiu că am fost ca o cizmă. Mi-ai spus-o şi tu şi Mike şi Sandy şi băieţii mei. Chiar şi cumnata mea şi mama, care nici nu te-au cunoscut încă, mi-au spus-o clar, că sînt un idiot, un tîmpit şi, în general, un nebun.

Cale nu părea impresionată de vorbele lui.

– Sînt sigură că şi alte femei, care te pot deosebi de fratele tău, spuse ea. Du-te şi găseşte-ţi una din ele. Cu mine ai terminat.

Kane o prinse din nou de braţ.

– Nu e vorba de problema aceea cu gemenii. Vreau să-ţi spun că tu m-ai făcut s-o uit pe soţia mea.

Ea se întoarse încruntată spre el.

– Ruth te-a făcut s-o uiţi pe soţia ta.

Kane îi lăsă braţul şi, depărtîndu-se de ea, rămase la capătul terasei, privind partea din spate a clădirii *General Motors.* Înainte de a fi ridicată, de acolo aveai o vedere superbă spre hotelul *Plaza* şi Central Park.

– Nu ştiu dacă ţi-a spus cineva că Ruth semăna cu fosta mea soţie. Cînd i-am văzut fotografia, am avut impresia că-mi recapăt ce am pierdut. Am avut impresia că Janine a înviat, mi-am amintit atunci de picnicurile noastre, de plimbările sub clar de lună şi de faptul că eram toţi patru, nedespărţiţi. Nu m-am întrebat niciodată cum era Ruth, pentru că aveam impresia că o cunosc. Îşi pierduse soţul şi copilul într-un accident ca şi mine şi credeam că eram făcuţi să fim împreună.

Se întoarse spre Cale şi îi văzu chipul neînduplecat.

– Cred că m-ai atras din prima clipă, cînd te-am văzut. Stăteai acolo pe geamantan, privind înciudată lumea. Apoi ai început să strănuţi, iar cînd m-ai privit... El zîmbi. Ei, da, m-ai făcut să mă simt ca o stea de cinema. Atlet şi astronaut, toate într-un singur bărbat. Mi s-a părut că eşti cea mai drăguţă fiinţă pe care am văzut-o vreodată şi asta a nemulţumit diavolul din mine. Mai luă o înghiţitură de şampanie, apoi o privi. Am fost teribil de îngrozit de şarpe. Ar fi trebuit să-ţi mulţumesc, dar faptul că te-ai descurcat, că nu ţi-a fost teamă şi pe deasupra erai minunat de frumoasă mi-a dat planurile peste cap. Era de faţă Ruth, idealul meu de femeie, iar

eu rîvneam la o puştoaică blondă. Mă simţeam de parcă aş fi săvîrşit... un adulter.

Îşi goli paharul, îl umplu din nou şi iar îl dădu peste cap. Ultimele luni mi le-am petrecut cu Ruth Edwards. Mi-a trebuit mult, dar am realizat în final că ea nu era Janine, că era cu totul altcineva. De fapt, era cineva care nu-mi plăcea foarte mult. El chicoti. Cît despre băieţii mei, ei o urau.

Se întoarse şi o privi pe Cale care rămăsese nemişcată lîngă uşile terasei, cu o figură de nepătruns.

– Deci, sînt aleasa numărul doi, spuse ea. Ei, hai, cowboy, sînt sigură că dacă ai întîlni o a treia femeie, pe ea ai alege-o. Dar de ce vînezi femei, la New York? Găseşte-ţi o fată drăguţă, de la ţară şi...

– Locuiesc la New York, spuse el, fără a avea intenţia să discute prea mult despre acest subiect.

– Ei, ai spus ce aveai de spus, aşa că acum poţi pleca, zise ea, întorcîndu-se spre uşi, dar Kane o prinse în braţe, o răsuci spre el şi începu s-o sărute. Îi săruta urechile, gîtul, faţa.

– Te iubesc, Cale, rosti, cu buzele apropiate de ale ei. Iubesc felul în care mă faci să mă simt cu tine, ca şi cum n-aş mai putea vedea o altă femeie. Îţi iubesc cinismul şi simţul umorului. Iubesc felul în care te porţi cu copiii mei, felul cum te porţi cu mine. Iubesc felul în care facem dragoste împreună. Îţi iubesc competenţa, vulnerabilitatea, sărăcia...

– Nu sînt săracă! Nu era deloc uşor să poată gîndi răspunsuri tăioase, cînd el era atît de aproape.

Kane dădu din cap.

– N-am întîlnit niciodată o fiinţă cu mai multe nevoi decît tine. Ai nevoie de... o sărută pe vîrful nasului, dragoste. Îi sărută obrajii, cu blîndeţe. După fiecare cuvînt, o sărută dulce. De atenţie, de o familie, de siguranţă.

Cale se smuci din braţele lui.

– Iar tu ai nevoie de un căţeluş.

El nu-i dădu drumul din braţe.

– Eu am nevoie de cineva care să poată vedea realitatea. De cineva care să nu mă lase să mă bălăcesc în autocompătimire, orb la viaţa din jur. Îmi imaginez că dacă m-ar cuprinde melancolia, mi-ai da un şut să-mi treacă cheful de dezgropat amintiri şi m-ai trimite la treabă. Nu te pot vedea permiţînd cuiva luxul de a se scălda în propria durere.

– Mă faci să mă simt ca un supraveghetor de plantaţie.

El o strînse şi mai aproape, chicotind, frecîndu-şi trupul de al ei.

– Ce să-ţi mai spun, ca să te conving că te iubesc şi că vreau să mă căsătoresc cu tine?

Cale îl împinse, ţinîndu-l la distanţa braţului întins.

– Uite ce e, ştiu că toate astea sînt foarte romantice. Am avut o întîlnire rapidă... ei, da, nu chiar rapidă, într-un pod de fîn şi ai început să crezi că este fundamentală, pentru convieţuirea noastră împreună. Dar nu te poţi căsători cu mine. Eu nu sînt... o soţie în adevăratul sens al cuvîntului.

– Ţi s-a întîmplat ceva? o întrebă şi, din tonul lui, răzbătea o notă de ironie.

– Eu sînt un om de afaceri, asta mi s-a întîmplat. Sînt un mare afacerist. Cale respiră adînc şi îi dădu lovitura de graţie care, credea ea, l-ar putea îndepărta la sigur. *Anul trecut, am cîştigat 1,4 milioane dolari, iar anul* acesta, voi cîştiga probabil şi mai mult.

Kane nu-şi pierdu zîmbetul, frecîndu-şi nasul de urechea ei.

– E-n ordine, iubito. Se poate trăi şi cu atît.

Ea îl împinse cît colo.

– Ascultă-mă, cowboy. Eu nu sînt banala ta soţioară

casnică. Nu sînt mica ta soţie care stă şi te aşteaptă să vii noaptea, tîrziu. Sînt atît de absorbită de cărţile mele, încît uit să mănînc şi, cu atît mai puţin, cred să-mi voi aminti, să-ţi prepar un Martini. Sau bei numai bere? Şi, ce ziceai, locuieşti la New York?

– Voiam să-ţi spun că nu sînt ce crezi tu. Sînt tot atît de cowboy, cum eşti tu, actriţă de circ. Am o bursă de mărfuri. Eu am bani, nu mărunţişul pe care-l cîştigi tu.

Ea îl privi uluită, cu gura căscată.

– Continuă, zise el. Spune-mi care e cel mai rău lucru pe care trebuie să-l ştiu, în legătură cu tine. Nu contează ce ai să-mi spui, nu contează ce faci. Te iubesc. Vreau să te măriţi cu mine. Îţi voi cumpăra un etaj în clădirea asta. Copiii şi cu mine vom locui împreună cu bona, aşa că tu vei rămîne aici, cu cărţile tale, departe de noi. Poţi avea orice doreşti.

Îi trecură prin minte o mulţime de motive pentru care nu se putea căsători cu el, cum ar fi faptul că-l ura. Mda, aşa cum îşi ura cărţile! De cînd se despărţiseră, nu mai fusese capabilă să se gîndească la aitceva decît la el. De cîte ori se trezea, în fiecare vis, se gîndea numai la el şi la copiii lui.

– Te urăsc, i-a şoptit, simţind că se sfîrşeşte în braţele lui puternice. Te urăsc de nu mai pot.

– Da, ştiu, a murmurat el. Şi nu te condamn. Dar, dacă-mi dai tot restul vieţii tale, poate aş putea să-ţi schimb părerea despre mine.

Ea nu mai putea vorbi, căci avea un nod mare în gît. În clipa aceea, auzi soneria. Îl împinse de lîngă ea, încercînd să-şi stăpînească lacrimile.

– Trebuie să... să...

– Cred că sînt băieţii. Vor să-ţi arate nişte cărţi noi.

– Jamie şi Todd sînt aici? În secunda următoare, Cale alergă în apartament şi aproape smulse uşa de la intrare.

După o clipă de ezitare, băieţii tăbărîră pe ea şi toţi trei se rostogoliră în hoi. Kane sosi şi li se alătură. Cei trei bărbaţi au început s-o gîdile, rîzînd zgomotos.

– Răspunde-mi, spuse Kane. Răspunde-mi acum!

– Da, zise Cale rîzînd. Da, mă mărit cu tine.

Cu un gest, Kane îi dădu la o parte pe băieţi şi o luă în braţe.

– Nu ştiu de ce nu te-am recunoscut, în clipa cînd te-am văzut.

– Nici eu, şopti ea. Nici eu.

Cartea a treia

Cel mai bun aranjament

Capitolul 1

– Domnule Hunter, aş vrea să te rog, să te căsătoreşti cu mine.

Cole amuţise. Era unul din puţinele momente în viaţă, cînd rămăsese realmente fără grai. De multe ori, el hotărîse să nu vorbească, de această dată, însă, o mie de cuvinte i se învălmăşeau în minte, iar el pur şi simplu, refuza să le dea drumul. Nu era încă momentul.

Nu-l şocase faptul că o femeie îl ceruse în căsătorie. Fără să se laude, avusese de-a lungul timpului cîteva cereri în căsătorie. Sigur, unele erau propuneri formale şi proveneau de la nişte femei mai puţin respectabile, dar, în mod cert, mai fuseseră femei care îi pomeniseră cuvîntul „căsătorie".

Ceea ce l-a şocat însă a fost că tocmai această femeie l-a cerut în căsătorie. Creatura aceasta micuţă era genul de femeie care pretindea că bărbaţi ca el nici nu există. Era una din acele femei care-şi fereau pînă şi poalele fustei de apropierea lui. E drept că, după predică, poate s-ar fi întîlnit cu el, în hambarul din spatele bisericii, dar nu ca să discute de căsătorie şi nici să-l invite la masa de duminică.

I se părea normal ca o astfel de micuţă să aibă

probleme în găsirea unui soţ. Nu prea avea nimic atrăgător, cu excepţia rotunjimilor de sub bluză, pe care el le şi văzuse; era tipul de femeie pe care n-ai fi băgat-o în seamă nici dacă ţi s-ar fi aşezat pe pulpana hainei. Nici drăguţă, nici urîtă. Nici măcar modestă, doar o fată plată. Avea părul lipsit de strălucire. O duzină de droturi înroşite în foc n-ar fi ajuns să-i facă o buclă. Ochii negri obişnuiţi, năsuc obişnuit, chiar şi gura era cît se poate de banală. N-avea nimic care să atragă atenţia, în afară de rotunjimile de sub bluză. Fără şolduri, fără nici un fel de alte forme.

Cît despre temperament, ce să mai vorbim! Lui Cole îi plăceau femeile care promiteau să fie zglobii şi în pat şi în afara lui. Îi plăcea ca femeia să fie veselă, să rîdă şi să-l facă şi pe el să rîdă. Dar pe această mică creatură înţepată cu greu ai fi putut să o crezi capabilă de drăgălăşenii şi, cu atît mai puţin, de umor. Arăta ca o profesoară care n-ar fi acceptat nici o scuză pentru că nu ţi-ai făcut tema. Semăna cu femeia care aranja fiorile în biserică, în fiecare duminică, femeia pe care ai văzut-o în fiecare zi, de cînd te ştii pe lume, dar pe care nu te-ai gîndit niciodată s-o întrebi cum o cheamă.

Nu părea căsătorită. Nu avusese probabil nici un bărbat în patul ei, un bărbat care să i se cuibărească la piept căutînd căldură. Dacă ar fi avut un bărbat, probabil că noaptea ar fi purtat o cămaşă lungă şi albă, bonetă pe cap şi ceea ce ar fi făcut cu el ar fi fost doar pentru procrearea rasei umane.

Cole îşi aprinse o ţigară, pentru a mai cîştiga timp şi pentru a-şi reveni din uimire. Călătorise mult şi cunoscuse atîţia oameni, încît se obişnuise să fie un judecător rapid şi pătrunzător, atît pentru bărbaţi, cît şi pentru femei. Dar nu mergea prea departe cu această

analiză. Cînd era mai tînăr decît acum, avea în prezent treizeci şi opt de ani, obişnuia să spună despre aceşte femei că erau înnebunite după un bărbat care să le încălzească. Învăţase că femeile care păreau reci erau în cea mai mare parte frigide. Odată şi-a pierdut cîteva luni, încercînd să seducă o banală femeiuşcă, înţepată, ca şi aceasta, sperînd că sub rochia ermetic închisă, zace un vulcan în stare laternă. Dar cînd, în sfîrşit a reuşit să-i dea jos chiloţii, ea zăcu nemişcată, cu pumnii strînşi şi dinţii încleştaţi. A fost singura dată în viaţa lui cînd a avut un eşec. După toată povestea asta, a hotărît că era mult mai uşor să cucerească femeile care îi primeau bucuroase avansurile.

Iar acum, iată, avea din nou în faţa lui o maimuţică frigidă. Speriată ca un şoricel, cu rochia încheiată bine pînă sub bărbie, cu coatele ţinute strîns pe lîngă trup şi, deşi nu putea vedea, era sigur că genunchii îi erau lipiţi unul de celălalt.

El stătea pe un scaun masiv, tapiţat, unul din acelea pe care proprietăreasa îl considera elegant, străduindu-se să-şi aprindă ţigara şi, în acest timp urmărind-o, aşteptînd-o, aşteptîndu-i următoarea mişcare. Şi mai avea, desigur, destule mişcări de făcut. Îi scrisese că vrea să-l angajeze pentru o problemă foarte personală şi că doreşte să-l întîlnească în oraşul Abilene.

După scrisoare, care era redactată pe o hîrtie fină, scumpă de prima mînă, el ghici că era bogată şi că dorea să-i ceară să-l ucidă pe bărbatul care îşi bătuse joc de sentimentele ei. Cam aceasta era de obicei ceea ce îi cereau femeile în scrisori. Cînd îl angaja un bărbat o făcea în general în dorinţa de a scăpa de cineva, din cauza unei proprietăţi, a unor vite sau din răzbunare. Femeile însă aveau întotdeauna doar probleme de

amor. Cu ani în urmă, Cole renunţase să mai încerce să-i facă, atît pe bărbaţi, cît şi pe femei, să înţeleagă că el nu era un ucigaş plătit. El îşi oferea, contra cost, serviciile de împăciuitor. Se considera un adevărat diplomat. Avea talentul de a rezolva disputele şi îşi folosea acest talent, aşa cum putea. E adevărat, că în timpul discuţiilor, unii mai erau şi omoriţi, dar Cole nu făcea decît să se apere. Niciodată nu trăgea primul.

– Continuă, te rog, spuse el, văzînd că şoricelul a amuţit. Îi oferise un scaun, dar ea preferase să rămînă în picioare. Probabil că nu-ţi putea îndoi spinarea ţeapănă. La insistenţa ei, uşa camerei fusese lăsată deschisă, vreo cincisprezece centimetri, astfel ca nici unuia să nu-i treacă prin minte vreo idee nesăbuită.

Ea îşi drese glasul.

– Îmi dau seama cum trebuie să-ţi sune spusele mele şi cum apar în ochii tăi. Sînt sigură că mă crezi o fată bătrînă, în căutarea unui bărbat.

Cole se străduí cu greu să nu zîmbească, deoarece era exact ce gîndea. Oare acum urma să-i spună că ea nu are nevoie de un bărbat? Că tot ce voia de la el era să-l găsească pe fiul vecinului care o părăsise şi să-i mături de pe suprafaţa pămîntului.

– Încerc să fiu sinceră cu mine însămi, spuse ea. Nu-mi fac iluzii despre cum arăt şi cît de atrăgătoare sînt pentru bărbaţi. Sigur că mi-aş fi dorit un soţ şi o duzină de copii.

El zîmbi. În sfîrşit fusese cinstită şi recunoscuse că îi trebuie un bărbat zdravăn la pat.

– Dacă însă aş fi fost cu adevărat în căutarea unui soţ, a unui bărbat care să fie tatăl copiilor mei, nu m-aş fi oprit în nici un caz la un pistolar bătrîn, fără avere şi care a început să facă burtă.

Auzind astea, Cole se îndreptă în scaun, sugîndu-şi stomacul. Aproape că-i venea să şi-l acopere cu mîinile. Poate ar fi mai bine să se mai abţină cîteva zile de la plăcintele cu mere, făcute de hangiţă.

– Eşti amabilă, să-mi spui, ce vrei de fapt? „Nu pentru că aş dori să-mi asum vreodată acest angajament" îşi zise el. Oare ce a vrut să spună cu acel „pistolar bătrîn"? Doar trăgea la fel de bine ca şi acum douăzeci de ani! Nici unul din tinerii de azi... Îşi curmă şirul gîndurilor căci ea reîncepuse să-i vorbească.

– Încă nu ştiu cu ce să încep. Îl privi lung, scormonitor. Mi s-a spus că eşti cel mai prezentabil bărbat din Texas.

Cole zîmbi din nou.

– Oamenii vorbesc multe, zise el cu modestie.

– Personal nu prea văd să fie aşa!

La acestă remarcă, el rămase cu ţigara în aer.

– Poate ai fost prezentabil, cu ani în urmă, acum însă... Ai stat prea mult la soare şi ţi s-a tăbăcit pielea, iar în ochi ai o privire răutăcioasă. După părerea mea, domnule Hunter, eşti un tip foarte egoist.

Pentru a doua oară pe ziua de azi, Cole rămase fără grai. Îşi dădu apoi capul de spate şi izbucni în rîs. Cînd se întoarse din nou spre interlocutoare, ea de-abia schiţă un zîmbet.

– E-n ordine, domnişoară...

– Latham. Domnişoara Latham.

– Aşa, domnişoară Latham, spuse el dispreţuitor, apoi îi fu jenă de el însuşi. În dispute, avusese de-a face cu tot soiul de oameni care-i spuneau o mulţime de drăgălăşenii manierate despre el şi despre strămoşi, fără să reuşească însă să-l afecteze prea mult. Dar această femeiuşcă anostă îl supărase cu comentariile

despre presupusa burtă şi cu părerea că este egoist. Cine era ea ca să-i vorbească astfel? Era atît banală, încît dacă ai fi aşezat-o în faţa unei dune de nisip, n-ai fi putut spune cu precizie unde începe ea şi unde se termină nisipul.

– Vrei să-mi spui, ce doreşti de la mine? o întrebă. Îşi dăduse seama că ar trebui să o poftească afară, dar nu-şi putea stăpîni curiozitatea de a afla ce vrea. „Grozav" îşi spuse el, „un diplomat curios" ar putea fi ucis din cauza acestei metehne.

– Am o soră care este mai mare cu un an decît mine.

Se răsuci şi începu să meargă agale spre fereastră. În mersul ei, nici măcar nu se insinua vreo umbră slabă de unduire graţioasă a şoldurilor, atît de apreciată de bărbaţi. Ciudata femeie mergea de parcă ar fi fost făcută din lemn şi tocmai acest lucru îl atrăgea la ea.

– Sora mea este exact ceea ce eu nu sînt. Sora mea este foarte frumoasă.

Cole nu scoase o vorbă. Era exact ce credea. Nici nu trebuia să fie prea grozavă, ca să pară drăguţă, faţă de această mică creatură. Bineînţeles că, după toate răutăţile pe care le spusese la adresa lui, îi devenise şi mai puţin atrăgătoare. Se întreba, cam ce vîrstă ar putea avea. După părerea lui, nu putea avea mai puţin de treizeci de ani. Mult prea în vîrstă, pentru a mai atrage acum vreun bărbat. Era cu neputinţă să mai facă duzina de copii, pe care şi-i dorea.

– Rowena este cea mai frumoasă dintre femeile care au existat vreodată. Are cam un metru şaptezeci înălţime, păr des de culoarea inului şi buclat, ochi verzi, gene dese, un nas perfect şi buze plinuţe. Chipul ei îi

face pe bărbaţi să tremure. Ştiu acest lucru căci s-a întîmplat să-i văd şi, nu numai o dată.

Respiră adînc.

– Dar mult mai important decît frumuseţea, cel puţin pentru femei, este faptul că Rowena este o fiinţă plăcută. Este plină de afecţiune pentru alţii. Face totul pentru ei, îi face să fie atenţi cu ei şi cu alţii. Este o conducătoare înnăscută. Ea oftă. Sora mea are alura şi personalitatea mamei. Cu alte cuvinte, are totul.

– Şi vrei s-o împuşc, pentru tine? Cole încercase să glumească, dar femeia nici nu zîmbi, făcîndu-l să se întrebe dacă nu cumva e lipsită şi de simţul umorului.

– Ai păgubi o lume întreagă, dacă i-ai lua viaţa surorii mele.

Cole tuşi, aproape sufocat de fumul ţigării. Nu mai auzise niciodată pe nimeni pînă atunci vorbind aşa, iar ea o spusese ca şi cînd era purul adevăr.

– Sora mea e o eroină, în cel mai bun sens al cuvîntului. Că toate eroinele, nu s-a gîndit niciodată la eroismul său. Cînd avea doisprezece ani, a văzut arzînd clădirea unui orfelinat. Fără să-i pese de viaţa ei, a alergat în casa cuprinsă de flăcări şi a salvat o cameră întreagă de copii. Este iubită de toată lumea.

– Cu excepţia ta.

Domnişoara Latham respiră adînc din nou, apoi se aşeză pe scaun.

– Nu, n-ai dreptate. Eu o iubesc cel mai mult.

Cînd dădu afară aerul din piept, el o văzu că tremură, dar ascundea foarte bine acest lucru. El chiar o suspectă că-şi tăinueşte adesea emoţiile.

– E foarte greu de explicat, ce simt eu pentru Rowena. O iubesc dar uneori o... aproape o urăsc. Îşi

sălță capul, într-un gest de mîndrie. Probabil că la mine e vorba de gelozie.

O urmări, cum rămăsese cîteva momente complet nemișcată pe scaun. Era uluit să vadă că nimic nu-i trăda emoția pe față, sau în corp. Nici o licărire în privire, nici o mișcare a mîinilor. Stătea complet nemișcată. Ar fi fost un strălucit jucător de pocher.

Brusc, Cole înțelese că era în pericol, căci începuse să devină mai îngăduitor cu ea.

– Și ce dorești, să fac eu? întrebă el, mult mai supărat decît era în realitate.

– Acum șase ani, sora mea s-a măritat cu un bărbat formidabil. Înalt, prezentabil, bogat, inteligent. Jonathan este bărbatul cu care orice femeie visează să se căsătorească. Locuiesc în Anglia, pe un domeniu splendid și au doi copii, încîntători. Rowena este tipul de femeie pentru care servitorii ar munci, chiar dacă ea n-ar putea să-i plătească.

– Iar tu, tu cum ești?

Pentru prima dată, el îi zări o foarte ușoară umbră de zîmbet.

– Eu le dau servitorilor și în plus, fără să le cer nimic și, tot mă fură.

El începu din nou să rîdă. Poate că totuși, ea avea puțin simț al umorului.

– Problema mea pleacă de la faptul că sora mea mă iubește foarte mult. Întotdeauna m-a iubit. De Crăciun, obișnuia să se furișeze pe scări, în toiul nopții, și să schimbe etichetele de pe pachete, căci lumea se învățase ca mie să-mi ofere cadouri banale, utile, în timp ce ei îi luau lucruri pentru cochetărie. Și atunci, evident că mă pomeneam cu douăzeci și trei de metri de mătase galbenă, brodată cu fluturi, iar ea primea zece

volume despre viaţa lui Byron, aşa că puteam fi amîndouă nefericite. Dar ea o făcea din dragoste pentru mine.

– Îţi place Byron?

– Îmi plac cărţile. Şi studiul. Eu sînt cea sensibilă, în timp ce Rowena este cea atrăgătoare. Dacă văd flăcări ieşind dintr-o casă, eu chem pompierii. Nu alerg spre flăcări; eu fug de ele.

Cole zîmbi.

– Cred că semăn mai mult cu tine.

– Oh, nu, deloc, spuse ea cu destulă putere. Tu, domnule Hunter, semeni cu Rowena.

Felul în care îi spusese aceste cuvinte i s-au părut cele mai rele lucruri pe care i le adresase vreodată cineva. Prima reacţie a fost de autoapărare. Să se apere, dar de ce? Ea nu spusese despre sora ei nimic, care să nu fie un compliment din cele mai puternice.

– Te-am studiat destul de amănunţit, domnule Hunter. Ai acelaşi eroism nesăbuit, ca şi ea. Mai întîi acţionezi şi abia după aceea gîndeşti la ceea ce faci. Potrivit unor surse, pe care le-am consultat, ai pus capăt în final la două războaie la rînd, între triburi, cu mai puţini morţi, decît ar fi crezut cineva că e posibil.

Cole îşi dădu seama că n-ar fi trebuit s-o facă, dar trebuia să-i piătească, pentru remarca răutăcioasă de mai înainte.

– Nu, sînt exact ceea ce vezi, un pistolar bătrîn.

– Asta pari a fi şi e adevărat că nu ai nici un viitor. Utilitatea ta va dispărea cînd te va lăsa vederea. Nu te-ai îngrijit să-ţi pui deoparte ceva bani din cei cîştigaţi, în primul rînd, pentru că ai avut tendinţa să ceri prea puţin sau chiar nimic. Pe de o parte eşti erou, pe de

alta, nebun.

– Chiar că ştii cum să flatezi un bărbat, domnişoară Latham. Nu-mi pot imagina cum de nu ai un soţ şi o droaie de copii!

– Sînt imună la insultele bărbaţilor, aşa că mai bine nu te mai strădui. Vreau să te angajez pentru un serviciu şi nimic aitceva. După două săptămîni, eşti liber să pleci din viaţa mea şi să nu mă mai vezi niciodată.

– Şi ceea ce vrei să fac, este să mă căsătoresc cu tine?

– De fapt, nu să te căsătoreşti cu mine, ci doar să pretinzi că- mi eşti soţ, pentru două săptămîni, cît va fi sora mea aici în vizită, în Texas.

– Sînt curios domnişoară, de ce tocmai eu? Nu te-ai gîndit că un pistolar bătrîn este cea mai proastă alegere pentru a-ţi fi soţ? Fără îndoială că ea îi spusese lucruri drăguţe, dar mai ales acea remarcă referitoare la vîrstă îi rămăsese în gît. Apoi cea legată de vedere. El putea să vadă azi la fel de bine ca la optsprezece ani. Ei, sigur, s-ar putea ca literele din ziare să fie ceva mai mici decît altădată, dar... El nu-şi mai continuă cugetarea. Dacă mai făcea unul din comentariile ei umiiitoare, avea de gînd s-o strîngă de gît.

– Pentru că tu eşti, aşa cum vreau eu. Vreau s-o... s-o impresionez pe sora mea. În prima emoţie adevărată, ea se dăduse de gol, ridicîndu-şi palmele, exasperată. Cine poate să înţeleagă dragostea? Cu siguranţă, eu nu. După mine, cînd intenţionezi să te căsătoreşti cu un bărbat, ar trebui să-l cauţi pe acela care ar putea fi demn de încredere şi un tată iubitor. Dar femeile nu prea se uită după astfel de bărbaţi. Femeile îşi doresc bărbaţi periculoşi, care fac adevărate copilării, lucruri

stupide, cum ar fi, de exemplu, să împuşti pe cineva, înainte de a fi tu însuţi împuşcat. Pe scurt, domnule Hunter, femeile preferă bărbaţi ca tine.

Cole uitase că a avut intenţia să fumeze. Era atît de fascinat de ea, încît n-ar fi putut să-l clintească, nici chiar un butoiaş cu dinamită.

– Eu, să o impresionez pe sora ta? întrebă el încet.

– Ei bine, da. Eşti exact bărbatul care ar impresiona-o pe Rowena. Semeni destul de mult cu Jonathan al ei, cu deosebirea că el îşi foloseşte abilitatea pentru a speria oamenii, ca să realizeze enorme sume de bani.

– Vorbeşti de parcă ar fi un adevărat demon.

– Chiar şi aşa este. Dar se pare că asta le place femeilor. Să nu înţelegi că Jonathan e un om rău. Cred că este considerat, în general, un foarte bun afacerist. Este un om nemilos, în felul lui, ca şi tine, de altfel. Dar consideră că orice mijloc este justificat, atîta timp, cît poate conduce la finalizarea scopurilor sale.

– Şi eu fac la fel? Mai bine şi-ar fi muşcat limba, în loc să pună o astfel de întrebare. Dar i-a fost imposibil să se abţină.

– Da. Nu era deloc treaba ta să intervii în războiul dintre triburi şi sînt uluită cît de tare ţi-a luat minţile vanitatea, făcîndu-te să crezi că-i poţi împăca.

– Dar chiar i-am împăcat, nu se putu el abţine să remarce.

– Da, aşa este. Vezi tu, Jonathan ca să scoată bani, e la fel ca şi tine, se amestecă în viaţa oamenilor şi, dacă aceştia fac altfel decît vreţi voi, sînt ucişi.

Cole simţea că-i vine să-şi ceară iertare pentru că se născuse.

– Îmi pare rău că te-am supărat, îmi pare rău că femei ca sora ta consideră că sînt cel mai rău lucru, spuse el sarcastic.

– O, nu-i nimic, îi răspunsese ea, luîndu-i vorbele în serios. Toţi avem vanităţile noastre. Eu, de pildă, sînt extrem de mîndră de ceea ce fac acum. Ştii, sora mea, are cele mai bune intenţii, în privinţa mea. De aceea a hotărît să vină în Texas, să-mi caute un soţ. Ea spune că m-am ofilit, că m-am acrit... Îşi mişcă mîna a lehamite. N-are importanţă ce spune Rowena. Spune şi ea tot ce-i vine în minte.

– În timp ce tu eşti culmea tactului şi a graţiei.

Ea îl privi lung, să vadă dacă nu glumeşte. Dar nu observă nici o undă de umor în ochii lui.

– Rowena s-a hotărît să-mi facă ordine în viaţă şi o va face, dacă nu mă grăbesc.

– Tot nu pricep ceva. Spui că vrei un soţ şi copii. E clar însă, cu farmecul tău, nu vei reuşi să-ţi găseşti un soţ. Atunci de ce nu-i dai voie surorii tale să-ţi găsească unul?

– Pentru că va îmbrobodi un bărbat ca tine ca să mă ia în căsătorie.

Cole rămase holbîndu-se la ea. Îi era greu să accepte că el era cel mai rău lucru care i se putea întîmpla unei femei. Pentru că fuseseră destule care considerau că el este *cel mai bun* lucru care li s-ar fi putut întîmpla.

Ea oftă.

– Cred că nici mie nu mi-am explicat clar acest lucru.

– Probabil că e greşeala mea, spuse Cole dulceag. Tot acel praf de puşcă, ce mi-a trecut foarte aproape de cap, m-a făcut destul de încet la minte, pentru mulţi,

mulţi ani. Te rog, fii mai explicită.

– Îmi doresc mult un soţ şi m-am hotărît să-l caut... Dar bărbatul pe care l-aş vrea eu nu ar fi ceea ce ar vrea Rowena pentru mine. Eu vreau un bărbat plăcut, obişnuit. Nu vreau unul ca Jonathan sau ca tine. Nu vreau un bărbat care să fie atît de frumos, încît să-mi fie frică în fiecare noapte că e cu alte femei.

Cole simţi că pe undeva, era un compliment, dar nu era sigur unde.

– Vreau un bărbat pe care să mă pot baza, care să-mi fie alături cînd merg la culcare şi cînd mă trezesc. Un bărbat care-şi va legăna bebeluşul cînd îi dau dinţii, care mă va îngriji, cînd voi fi bolnavă. Cu alte cuvinte, un bărbat maturizat, un adult, un bărbat care este destul de bărbat, ca să înţeleagă că sînt destule căi de a rezolva lucrurile, fără ca aceasta să presupună împuşcarea cuiva.

Cole începu să se foiască pe scaun. Îşi descoperi o adevărată antipatie pentru această femeie.

– Atunci, de ce nu-ţi iei un fermier, dacă asta este ce-ţi doreşti? Vocea lui, chiar dacă i se părea ciudată, era a unui om iritat, poate chiar gelos.

– Imaginează-ţi care ar fi reacţia surorii mele, dacă ar veni în vizită şi m-ar găsi măritată cu un bărbat scund, chel, care ştie mai multe despre cărţi, decît despre pistoale! S-ar simţi mai mîhnită atunci pentru mine, decît este acum.

Brusc se ridică în picioare, cu pumnii strînşi.

– Domnule Hunter, nu-ţi poţi imagina cum a fost pentru mine să cresc alături de o soră ca Rowena! Toată viaţa am fost comparată cu ea. Dacă i-a fost dat să fie frumoasă, atunci nu cred că e cinstit, să mai fie şi talentată. Rowena poate să facă orice. Călăreşte, de

parcă e una cu calul. Se pricepe să gătească, să danseze, vorbeşte patru limbi. Rowena e absolut divină. Îl înfrunta pe tata, sfidătoare, iar el o iubea şi mai mult, pentru asta. Cînd am încercat şi eu să-l înfrunt, m-a trimis în camera mea, fără să mai mănînc.

Ea respiră adînc, să se calmeze.

– Ei şi acum, părinţii mei sînt morţi, eu locuiesc singură într-o casă enormă, veche şi deprimantă, iar splendida mea soră vine în Texas să-mi găsească un bărbat cu care să mă mărit. Ea spune că o face din dragoste pentru mine, dar de fapt o face din milă. Îi pare rău pentru mine şi se gîndeşte că niciodată n-aş putea să-mi găsesc singură un soţ. Este însă convinsă că are destul farmec, încît să convingă un bărbat, să mă ia de nevastă.

Ea îl privi.

– A trecut mai mult de un an, de cînd a murit tata. Cît timp a fost în viaţă, nu am avut şansa să-mi caut un soţ. El spunea că şi-a pierdut o fiică căsătorind-o şi şi-ar fi blestemat zilele, dacă ar pierde-o şi pe cealaltă. Am acum toată încrederea că, liberă fiind, pot să-mi găsesc un soţ. Dar nu pînă săptămîna viitoare, cînd vine Rowena. Atît de repede nu pot găsi un soţ bun. Pentru a găsi acel bărbat pe care-l doresc, îmi trebuie timp şi multă grijă. Căsătoria e un pas foarte serios. Şi pe lîngă toate astea, chiar dacă o întîmpin pe Rowena cu acel tip de bărbat pe care-l doresc, ei îi va părea în continuare rău, pentru mine, din cauză că nu am un fanfaron, un saşiu, unul cu fălci puternice şi un ucigaş neîndurător, ca soţul ei.

Cole se abţinu să nu-şi pipăie falca. Era puternică? El era neîndurător? Îşi dădea ifose? Cerule, dar această femeie îl făcea să înnebunească! Dacă era într-adevăr

un ucigaş neîndurător, ea va fi prima pe listă, de care se va descotorosi.

– Deci vrei să pretind timp de două săptămîni că sînt căsătorit cu tine, în efortul de a o impresiona pe minunata ta soră?

– Da, chiar aşa! Am să-ţi plătesc cinci mii de dolari pentru cele două săptămîni, iar în acest timp, vei locui bineînţeles, într-o casă confortabilă şi vei fi bine hrănit.

Ea îi vorbea ca şi cînd pînă atunci el ar fi locuit într-o cavernă şi ar fi mîncat murdărie şi viermi, la prînz.

Sigur camera închiriată în care locuia ar mai fi trebuit curăţată şi poate că mîncarea lăsa de dorit. Dar el a locuit odată, la Saint Louis, într-un hotel splendid şi a mîncat... E, dar asta fusese după un angajament gras, iar el a rămas acolo, pînă şi-a cheltuit toţi banii. Poate că fermierul ei cel chel ar fi făcut ceva mai inteligent, cu banii.

– Ei bine? întrebă ea, frămîntîndu-se foarte impacientată.

– Domnişoară Latham, cred că dacă ar fi să-mi petrec două săptămîni alături de tine, voi fi spînzurat pentru crimă, iar victima, vei fi tu!...

O urmărea cu interes, dar ea nu trăda nici o emoţie, dacă avea aşa ceva!

– Atunci, consider povestea încheiată. Îţi doresc succes în strădaniile tale viitoare şi sper că vei continua să te fereşti de gloanţe, mulţi ani de aici înainte. Bună ziua, domnule!

Astea fiind spuse, ea părăsi camera, închizînd uşa în urma sa.

Cole se îndreptă spre dulapul de lîngă perete, scoase o sticlă cu whisky şi dădu pe gît o duşcă zdravănă.

Oare ce-ar zice Domnişoara Cea-Bine-Crescută, dacă l-ar vedea cu băutura, la ora asta a dimineţii? Probabil că şi-ar întoarce plictisită năsucul.

Dădu la o parte draperia şi privi pe fereastră; o văzu, cînd traversă strada. Nici un bărbat nu întorcea capul după ea. Nici măcar n-o privea. Era cea mai puţin agreabilă femeie, din cîte văzuse. Şi, totuşi, ceva îi plăcuse la ea.

– La naiba! spuse el cu voce tare. În cîteva minute doar, îl făcuse să creadă că toată viaţa nu fusese decît o epavă. El! Coleman Hunter, bărbatul cunoscut şi apreciat în tot sud-vestul, bărbatul care-şi putea alege orice femeie dorea!

Plecă de la fereastră. În trecere, îşi aruncă o privire în oglinda de pe birou. Întorcîndu-se într-o parte, îşi îndreptă ţinuta şi îşi privi stomacul. Nici urmă de burtă! Stomacul lui era la fel ca în ziua primului duel. Înfuriat, îşi înhăţă grăbit pălăria şi părăsi camera.

Două ore mai tîrziu, Cole stătea jos, în faţa biroului şerifului, cioplind un băţ. Începuse să creadă că femeia fusese o piază rea. La zece minute după ce plecase, venise în fugă la el un băiat cu o telegramă. Aranjamentul pe care-l făcuse cu un fermier din Plano, fusese anulat. Fermierul căuta pe cineva care să prindă şi să omoare o bandă de hoţi de vite, dar i-a telegrafiat că un tînăr, care cerea mai puţin decît el, preluase deja acţiunea.

Aceste veşti l-au mîniat atît de tare, încît alergă la Nina, spunîndu-i că o vrea, chiar acum. Nina îi zisese să mai aştepte, să-i vină rîndul. Şi îi aminti, că nu i-a plătit pentru data trecută. De cînd trebuia să plătească pentru o femeie? Doar femeile erau înnebunite să se culce cu el.

– Nina, spusese el, înciudat pe sine că o face, crezi că sînt... ei bine, înţelegi tu... atrăgător?

Fata izbucni în rîs.

– Ce-i cu tine Cole, iubitule? Ai picat în nas după o fată, care te consideră destul de bătrîn, ca să-i fii tată?

Asta era probabil singura insultă pe care nu i-o adresase domnişoara Latham. Dar o făcuse Nina. Întîi o fată bătrînă ofilită, iar acum o prostituată. Se gîndi că ar fi mai bine să plece din Abilene cît mai repede, mai înainte ca părul să-i albească şi să-i cadă dinţii.

– Ce te roade? în întrebă şeriful, care era lîngă el pe verandă.

– Nimic, răspunse cu arţag. Ce te face să crezi că mi s-a întîmplat ceva?

– Rar te-am văzut treaz, aşa devreme. Iar cînd te scoli ziua o faci ca să cureţi pe cineva. Cum de nu eşti încă la cîrciumă, ca de obicei?

– Asta crezi tu, despre mine? Asta crezi tu, că fac toată ziua? Împuşc oameni, beau şi joc pocher? Dacă crezi că sînt haimana, de ce nu m-ai arestat pînă acum? Fiindcă veni vorba, de ce nu m-ai spînzurat, dacă mă consideri un ucigaş?

Şeriful îl privi amuzat. Se cunoşteau de mulţi ani, călătoriseră împreună, de multe ori. Pînă cînd şeriful a decis că s-a săturat de chiftele uscate şi de fasole. S-a căsătorit cu o văduvioară durdulie şi a făcut doi băieţi, care erau toată viaţa lui.

– Te-a părăsit Nina?

– Nu, nu m-a părăsit Nina, minţi Cole. Nu înţeleg ce-i deranjează pe oamenii din oraş dacă, din cînd în cînd, un bărbat e puţin altfel decît de obicei.

– A fost cineva azi, la tine. Cine era? Vreunul din

băieţii lui Dalton, pe care eu nu-l cunosc?

Cole nu-i răspunse pentru că în clipa aceea scînteietoarea domnişoară Latham tocmai ieşea din hotel şi se îndrepta spre bancă.

Şeriful îl urmărea pe vechiul său prieten, încercînd să ghicească ce i se întîmplase, cînd deodată ochii lui Cole s-au schimbat brusc. Avea acum privirea aceea pe care o rezerva de obicei trişorilor cu un as în mînecă şi trădătorilor renumiţi, care ar fi tras în orice secundă, numai ca să se poată făli că l-au ucis pe Cole Hunter. Spre dezamăgirea sa, şeriful văzu că Hunter îşi fixase rapid privirea pe o femeie mică, fără forme, îmbrăcată cu o rochie neagră, modestă. De obicei, Cole era atras de femei strălucitoare, îmbrăcate în satin roşu, cu dantele de culoare neagră. El obişnuia să spună, că se luptă de o viaţă cu bărbaţii. Aşa că nu mai voia să se lupte şi cu femeile; el le voia uşoare.

– Cine e? întrebă Cole, cu un ton războinic. Şeriful se făcea că ştie în orice moment cine vine şi cine pleacă.

– E plină de bani. Scuipă tutunul pe care-l mestecase pînă atunci. Tatăl ei, era din est. A venit aici şi a cumpărat cîteva sute de acri de pămînt foarte bun, apoi a aşteptat. Cei mai mulţi l-au crezut nebun. După patru ani, au venit de la o companie de căi ferate şi i-au cumpărat terenul la un preţ de cinci ori mai mare decît îl plătise el. Cu banii, a construit un oraş, pe care l-a numai Latham, după numele lui. A închiriat clădirile celor care veneau să lucreze. Teribil om! Se spune că îi arunca în drum pe cei care întîrziau cu chiria douăzeci şi patru de ore.

– Aşa făcea, spuse Cole. A murit cam de un an.

– Da? N-am auzit, spuse şeriful, dîndu-i de înţeles lui

Cole că ar vrea să audă mai multe. Dar Cole, care era mereu acuzat că este un flecar bătrîn, n-avea chef dă-i mai dea nici o informaţie.

– Ce ştii despre soţia lui? întrebă Cole.

– Am auzit că a adus-o şi pe ea. A plecat în est, pentru cîteva luni, iar la întoarcere a venit cu ea. Şeriful se opri zîmbind. Am auzit că era cea mai frumoasă femeie, din cîte au fost. Vorbeam cu un cowboy care lucra pentru ei. El îmi spunea că în preajma ei bărbaţii nu mai puteau scoate o vorbă. Toţi stăteau şi o priveau uimiţi.

– Are o fată care-i seamănă leit, spuse încet Cole.

Şeriful ridică din umeri.

– Mda, o frumuseţe; şi mai are una, care-i seamănă lui. Trebuie să fi fost grozav de decepţionaţi.

Cole nu era sigur dacă ar fi trebuit să apere sau nu, acel prunc. Se gîndea pe de o parte că ar trebui, dar îşi aminti de cuvintele „pistolar bătrîn" şi renunţă. Data viitoare, cînd vreun obraznic îl va provoca la duel o să i-o trimită pe cap pe domnişoara Latham. În mod sigur vorbele ei îl vor răni mai mult decît gloanţele lui Cole!...

Scrijelea cel de-al patrulea băţ, cînd începu atacul. Chiar sub privirea adormită a şerifului şi sub ochii neatenţi ai lui Cole, patru bărbaţi, purtînd măşti pe faţă, intraseră în clădirea băncii, cu intenţia de jaf. Şeriful auzi mai întîi o împuşcătură, apoi zări un bărbat care ieşi clătinîndu-se, care-şi apăsa stomacul cu o mînă plină de sînge.

Cole nu se amestecase niciodată în problemele şerifului, considerînd că nu e treaba lui să intervină, în cazul unei spargeri la bancă. Mai întîi, pentru că s-ar fi putut întîmpla să tragă asupra unor oameni pe care-i

considera prieteni, oameni cu care participase poate la focuri de tabără. Aşa că lăsă bravada pe seama proştilor, dornici să se mai învîrtă de o decoraţie. Cu o zi în urmă, ar fi rămas nepăsător, acolo unde era, pe verandă şi ar fi aşteptat ca şeriful să se ridice şi s-o ia la fugă, cu ajutorul de şerif, ţîşnind din birou şi alergînd în urma lui.

Dar azi, se schimbase ceva. Azi, cuvintele „ea este înăuntru", îi sunau în urechi. N-aveau desigur nici o semnificaţie, căci ea nu-l interesa. Dacă ar fi fost Nina, sau vreo altă cunoştinţă, poate că ar fi avut rost; dar aşa, nu-l interesa.

Nu mai stătu pe gînduri. În ciuda burţii imaginare, a vîrstei înaintate şi a vederii slăbite, sări peste balustradă şi o rupse la fugă, depăşindu-l pe şerif cu cîţiva metri. Era ca un şarpe lenevind la soare, care după o secundă, începe să se mişte atît de iute, încît e greu de zărit.

Hoţii nu s-au aşteptat, ca tocmai unul ca Hunter, cu binecunoscuta lui reputaţie, să intervină, pentru a-i împiedica să jefuiască banca din Abilene. Se gîndiseră că vor avea de a face doar cu un şerif gras, un ajutor de şerif necopt şi cîţiva trecători nepăsători. La urma urmei era o bandă mică, ce nu interesa decît pe cîţiva oameni. Au socotit că acestă pradă va fi uşor de înhăţat. Dar lucrurile au mers prost, de la început. Unul din fermieri se hotărîse să facă pe eroul, iar cel mai tînăr şi mai nervos dintre hoţi se speriase şi trăsese în el.

– Să ieşim de aici! ţipă unul dintre banditi, înşfăcînd sacul plin de bani şi alergă spre uşă. I-a fost ultimul drum. Cole Hunter izbi puternic cu piciorul în uşa deschisă, apoi se ascunse în spatele ei, pentru a se feri de

barajul de foc, al gloanţelor. Cînd împuşcăturile încetară, el intră înăuntru, ţinînd în mîini cîte un pistol, cu care trăgea, acoperindu-şi intrarea. Cînd fumul lăsat de împuşcături se împrăştie, pe podea puteau văzute trei cadavre.

Cel de-al patrulea hoţ înşfăcă cea mai apropiată persoană, pe care o transformă în scut. Din întîmplare, era chiar domnişoara Latham.

– Aruncă pistoalele, sau îi zbor creierii! strigă individul din spatele paravanului viu, punîndu-şi pistolul în tîmpla femeii.

Cole constată cu mulţumire că ea nu părea îngrozită. N-ar fi vrut să-i spună nimic, pentru a nu lăsa să se înţeleagă că o cunoaşte; nu trebuia să-i ofere tîlharului nici o şansă.

Cînd au sosit şeriful şi ajutorul său, el le comandă să stea deoparte.

– I-am dat gata, şopti Cole, aplecîndu-se să-şi arunce pistoalele. Îl fixa permanent pe tipul care o luase ostatică, în timp ce se îndrepta spre uşă. Mai avea un pistol la brîu, în centură, un revolver cu ţeavă scurtă şi tragere rapidă. Ar fi putut să-l scoată şi să tragă, dar era necesar s-o înlăture din calea sa pe domnişoara Latham. Căută febril un mod de a-i spune domnişoarei să se îndepărteze de tîlhar.

– De ce ai făcut asta, Hunter? spuse spărgătorul. De obicei, erai de partea noastră.

Ieri, Cole ar fi fost încîntat de această remarcă, chiar ar fi fost de acord cu ea, dar azi se schimbase ceva. Poate că de vină erau ochii domnişoarei Latham care-l priveau cu o încredere absolută. Parcă-i spuneau că e un erou.

– Se mai întîmplă, spuse el, să mai am şi eu nevoie

de cîte o distracţie. Un bărbat care a făcut burtă, trebuie să se ferească de plictiseală.

– Înţeleg, spuse hoţul, iar ochii îi sclipiră şiret sub mască. Înainta încet spre uşă, împingînd-o pe domnişoara Latham în faţa lui.

Cînd credea că aluzia sa n-a fost înţeleasă de domnişoara Latham, ea îl muşcă de braţ pe tîlhar, iar acesta, surprins, îi dădu drumul. Ea se aruncă la podea, apoi se rostogoli într-o parte.

Cu o mişcare rapidă, Cole scoase revolverul şi trase, dar nu înainte ca hoţul să facă acelaşi gest. Glonţul său îl lovi de Cole în braţul drept. Arma lui Hunter sări cît colo, dar şi spărgătorul rămăsese fără suflare.

Capitolul 2

Cole stătea întins pe spate în pat, cu ochii închişi, căci îl deranja pînă şi lumina slabă din încăperea care era de fapt cufundată în întuneric. Era greu de crezut, dar dispoziţia sa era mai rea decît durerea pe care o simţea la cap şi în stomac, ca să nu mai vorbim de faptul că braţul drept îi pulsa cu putere. Cu o zi în urmă, băuse o cantitate apreciabilă de whisky, în timp ce doctorul se străduise un timp ce i se păruse nesfîrşit să extragă glonţul tras de acea bestie. Cînd a încheiat operaţia, l-a informat pe Cole că glonţul îi atinsese osul, fisurîndu-l în atîtea locuri, încît braţul era pentru cîteva luni, de nefolosit; trebuia ţinut mai întîi în ghips şi apoi era necesar să treacă alt timp, pînă să-şi recapere uşurinţa de a mînui arma.

Cole a avut nevoie de întreaga sa putere de stăpînire, ca să nu urle în faţa doctorului şi a şerifului. Ţinînd cont de gradul avansat de ebrietate în care era, cînd a auzit diagnosticul, ar fi trebuit să fie decorat pentru modul eroic în care s-a abţinut. Mai era capabil să se gîndească doar la faptul că nu-şi putea onora cele două angajamente. Unul din ele era simplu; un bogătaş voia să-şi sporească numărul terenurilor aflate în posesie şi-l plătise pe Cole să-l convingă pe un amărît de fermier că ar fi mult mai bine pentru el şi familia lui

dacă i-ar vinde bogătaşului cei cîţiva acri de pămînt pe care-i avea. Era genul de afacere potrivit pentru Cole. Tot ce avea de făcut era să-i vorbească şi să-i înfăţişeze fermierului o descriere idilică a unui teren aflat oriunde, în altă parte. De obicei, îi păcălea, spunîndu-le celor mai puţin avizaţi că terenul cutare sau cutare conţinea aur, iar amatorii de înavuţire rapidă îşi lăsau plugul şi dădeau năvală spre pămîntul făgăduinţei.

Cel de-al doilea angajament era mai dificil. Un fermier scăpase vitele pe pămînturile unuia dintre duşmanii săi. Îşi plătise cîţiva pistolari, care să-i apere vacile şi pe sine, de urmări.

Acum însă, cum îşi mai putea onora Cole angajamentele, cu mîna în ghips, tocmai mîna cu care trăgea? Nu se putea duce la primul fermier să-i spună adevărul, anume că afacerea se putea încheia şi fără armă. Dacă se răspîndea vestea, cît de curînd oamenii l-ar fi plătit pe predicatorul local să le rezolve problemele. Dacă voia să-şi păstreze clienţii, el trebuia să-i lase să creadă că fiecare contract era primejdios şi era nevoie de un bărbat expert în mînuirea rapidă a armei.

Iar el era acum inapt, pentru cine ştie cît timp. Şi pentru ce? Pentru o coţofană de femeie, care spusese o mulţime de lucruri jignitoare. Se simţea ca în primele clase de şcoală, cînd obţinuse prima notă proastă, la testul de aritmetică. Iar această micuţă domnişoară Lartham îi amintea de primul său dascăl, o bătrînă cu vocea de trompetă răguşită, care obişnuia să-i spună lui şi celorlalţi elevi că nu e nimic de capul lor şi că nu vor realiza nimic în viaţă. Domnişoara Latham îl făcuse să creadă că trebuie să-şi demonstreze atît lui însuşi, cît şi ei, calităţile. Îl făcuse să creadă că trebuie să-i demonstreze că nu era un criminal.

În clipa asta, cel mai mult îl frămînta însă întrebarea: fusese împuşcat din cauză că-i scăzuse vederea, sau

pentru că viteza sa de reacţie fusese prea lentă, ambele datorîndu-se vîrstei avansate?

Îşi schimbă poziţia în pat. Măcar trupul să se simtă confortabil, dacă mintea nu reuşea!... Îşi întredeschise ochii şi în momentul acela scăpă un strigăt de uimire. Lîngă patul lui, stînd tăcută în picioare, se profila ca o fantomă în întunericul camerei, domnişoara Latham.

– Ce cauţi aici? o întrebă, iar din vocea lui rezulta clar convingerea că totul fusese din vina ei. El n-ar fi ajuns în halul în care era acum, dacă n-ar fi fost ea.

– Am venit să-mi cer scuze, spuse ea calmă, fără să lase să i se citească vreun gînd. Cole era obişnuit cu femei care plîngeau şi i se aruncau în braţe speriate, cerîndu-i ajutor. Dar acest peştişor era la fel de rece, ca o bucată de gheaţă.

– Şi să-ţi aduc mulţumirile mele, continuă ea. Dacă n-ai fi intervenit tu, nu ştiu ce s-ar fi întîmplat cu mine.

Cuvintele ei aproape că-l înmuiaseră şi era pe punctul de a mormăi ceva amabil, cînd ea urmă:

– E adevărat că dacă n-ai fi dat buzna în clădirea băncii, agitînd pistoaleie, tîlharul nu m-ar fi înhăţat. Dar asta-i altă socoteală.

Cole îşi puse din nou capul pe pernă şi îşi închise ochii în tavan.

– Mă simt ca în iad, fără să fi ajuns încă acolo! Se întoarse spre ea. Domnişoară Latham, dacă chiar vrei să-mi fii de folos, arată-mi mai bine biletul de tren, cu care vei părăsi acest oraş! Nădăjduiesc că vei pleca de aici cît mai repede şi, cît mai departe de mine, căci astfel, cum mi-a mai rămas o mînă sănătoasă şi două picioare zdravene, tare mi-e teamă că ai fi în stare să mi le betegeşti şi pe astea!

Ea nu păru afectată de tonul lui sarcastic.

– Scuză-mă puţin, îi spuse şi se întoarse cu spatele la el şi îşi ridică fusta. Scoase un portofel de piele

dintr-un buzunar secret, se întoarse şi i-l întinse.

În primul moment Cole nu înţelese despre ce e vorba. Se uita cu atenţie în lumina chioară. Ea se îndreptă spre fereastră şi ridică jaluzeaua. Lui Cole îi veni să-i spună că vede foarte bine şi aşa, dar renunţă, căci ea nu-i pomenise niciodată că ar fi incapabil să citească pe întuneric.

– Ce-i asta? întrebă el tăios.

– Biletul de tren.

– Asta văd şi singur, dar este pentru Waco, Texas şi ce naiba mai e şi lista asta? Spre neplăcerea lui, vocea i se ascuţi la ultimele cuvinte. Lipită de bilet era o listă cu toţi lunatecii, criminalii periculoşi, spintecătorii, demenţii, pe care avusese vreodată ghinionul să-i întîlnească. Pe unul din ei, chiar îl împuşcase.

– Ce ai de gînd să faci cu ăştia? Şi de ce ai luat bilet spre Waco? De ce nu te întorci acasă, să-ţi vezi de viaţa ta?

– Mă duc la Waco, pentru că sper să-l găsesc acolo pe Waco Kid.

Cole încercă să vorbească, dar cuvintele îi îngheţaseră în gîtlej, iar capul îi căzu înapoi, pe pernă.

– Îmi spui şi mie ce treabă ai tu, cu acel ucigaş sîngeros, care e Waco Kid? Dar mai înainte ca ea să-i răspundă, el îşi întoarse ochii scînteind. Nu cumva ai de gînd să-i propui să te măriţi cu el? vorbi el repede, împroşcînd cuvintele.

– Ba da, răspunse ea, calmă.

– Cred că ar trebui să consulţi un doctor. Ar trebui să te supravegheze cineva, căci eşti iresponsabilă. Cunoşti ceva despre vreunul din indivizii de pe lista asta?

– De cînd am primit scrisoarea surorii mele, care-mi vorbeşte de vizita apropiată, am avut timp să te studiez doar pe tine, domnule Hunter. În ciuda faptului că ai

băgat spaima în unii oameni, cei pe care i-ai ajutat au avut doar păreri de bine la adresa ta. Şi atunci m-am gîndit că or mai fi şi alţii, ca tine.

– Cu alte cuvinte, ai impresia că toţi pistolarii au o inimă de aur. De fapt, el nu intenţionase să spună chiar aşa, ar fi vrut să lase să se înţeleagă cu numai el a avut o inimă de aur, dar să fie al naibii că a ieşit altceva, iar el nu-şi mai retrăgea vorbele, odată spuse.

– Nu sînt foarte sigură dacă un bărbat care-şi duce traiul folosind arma are vreo inimă, indiferent de care. Dar asta e treaba ta şi a Creatorului. Lui va trebui să-i dai socoteală, nu mie.

– Doamnă, spuse Cole, cu dinţii strînşi, cum poţi insulta un bărbat, care nu ştie ce-i rezervă viitorul? Mai bine că nu te-ai născut bărbat, cred că n-ai fi trecut de douăzeci de ani. Spune-mi odată, ce ai de gînd să faci cu această listă cu nume?

– Dacă mă gîndesc mai bine, nu e treaba ta, domnule Hunter. Îţi datorez doar scuze şi... şi asta. Ea scoase o punguliţă de piele şi, după greutate şi zornăit, el îşi dădu seama că e plină de monezi de aur. Şi pentru că el nu întinse mîna să ia punguţa, ea o aşeză pe noptieră.

– Sînt vinovată pentru ceea ce ţi s-a întîmplat, iar eu sînt obişnuită să-mi plătesc datoriile. Mă îndoiesc că un om ca tine ar face ceva aşa, de florile mărului. Deci, cu aceşti bani, vei putea să trăieşti, pînă vei fi din nou capabil să împuşti oameni. N-aş suporta să aud că ai fost aruncat pe stradă, sau în pădure din cauza mea.

Îl lăsă din nou pe Cole, fără grai. E foarte adevărat că el n-ar fi economisit nici un bănuţ. Şi de ce ar fi făcut-o cînd, cu modul lui de a-şi cîştiga existenţa, nu putea fi sigur de la o zi la alta dacă va mai fi în viaţă, sau nu. Şi e tot atît de adevărat că, de vreun an încoace, se săturase să tot doarmă pe unde apuca.

Începuse să ofteze după un pat al său, de fapt, mai nou, îşi dorea să aibă lucrurile proprii, cum ar fi, un scaun pe măsura lui. Poate chiar i-ar fi plăcut să aibă un loc, în care să-şi pună ceva mai mult decît cele două cămăşi, care erau singura lui avere, în prezent. Dar, chiar dacă ea nu spusese decît adevărul, el nu voia s-o audă.

– Pot să te asigur, domnişoară, că-mi pot purta singur de grijă. El ştia că apărarea cea mai bună era atacul, aşa că îi smulse lista proscrişilor. O alta mai oribilă, nici că putea fi întocmită!

Îi indică primul nume. În timp ce vorbea, tonul lui era plin de dezgust.

– Acest individ împuşcă oamenii pe la spate, în cap. Dacă îl primeşti în casă, îţi fură tot şi te ucide. Următorul este în puşcărie; al treilea e mort. Continuă să urmărească cu degetul, lista numelor. Acesta, mort. Mort. Puşcărie. Spînzurat. Pe acesta l-am ucis ieri, la bancă. Îşi ridică sprîncenele în semn de: „Ţi-am spus ce aveam de spus". Acesta e perfid, ca un şarpe. Acesta a fost împuşcat acum şase luni, pentru că a trişat la cărţi. Nu. Nu. Cum ai întocmit această listă? Ai copiat numele de pe afişele: *„Căutat pentru..."* ?

– În legătură cu o parte din ei, le-am întrebat pe nişte doamne din oraş, care erau cei mai teribili bărbaţi, pe care ele i-au întîlnit?

– Doamne? întrebă el. Întîmplător aceste „doamne" locuiesc în casa de lîngă circiuma *La jartiera de aur?*

– Da, chiar acolo, răspunsese serios.

– E clar, cineva trebuie să te protejeze de propriile tale prostii. De ce nu te întorci acasă? E mai bine ca sora ta să-ţi aleagă un soţ. Ea nu poate găsi unul mai rău, decît aceşti bărbaţi, afară doar în cazul cînd l-ar ierta de spînzurătoare, căsătorindu-l cu tine. Pe nici unul din aceşti îndivizi nu-i poţi lăsa să intre în casa ta

bogată.

Încet, fără nici o expresie pe figură, ea îşi luă înapoi biletul şi lista.

– Desigur ai dreptate. Mai ales că sora mea n-ar crede niciodată că un bărbat s-ar putea căsători cu mine, avînd alt motiv decît banii, aşa că oricum, alegerea făcută de mine ar fi greşită. Ea îşi privi mîinile, în timp ce-şi punea mănuşile, care îi acopereau şi ultimii centimetri de piele. Pe cap îi trona cea mai urîtă pălărie. El se întreba dacă nu cumva a găsit-o într-o ladă de misionară.

– Oh, Dumnezeule! mormăi el, respirînd adînc. Această micuţă femeie, în aparenţă blîndă şi politicoasă, avea o limbă care ar fi putut despica oţelul.

– Nu eşti chiar aşa de rea, se auzi el spunînd. Pariez că dacă ai pune pe tine nişte culori mai luminoase şi o pălărie albastră, din piele, ai fi chiar drăguţă. Orice bărbat ar fi bucuros să te aibă. Am văzut femei atît de urîte, încît se speriau şi păsările şi totuşi erau măritate şi mai aveau şi cîte şase copii, agăţaţi de fuste!

Ea-i zîmbi silit.

– Vai, cît eşti de amabil, domnule Hunter, dar eu nu pot chiar să-mi cumpăr un soţ. Înainte ca el să mai spună ceva, ea îşi ridică semeţ capul. Vă mulţumesc pentru tot, domnule. Apreciez ce aţi făcut pentru mine. Am înţeles acum şi mai bine de ce sora mea este atît de iubită. Este atît de... tulburător să beneficiezi de actele de eroism ale cuiva. Parcă devii mai valoros în propriii ochi, cînd cineva îşi asumă riscul de a-ţi salva viaţa.

În tot acest timp, ea rămăsese în picioare şi, ca de obicei, lăsase uşa deschisă, cei cincisprezece centimetri regulamentari. Acum, se îndrepta spre ieşire şi cu mîna pe clanţă, se întoarse spre el. Cole o urmărea şi, spre suprinderea lui, o observă într-un moment cînd

nu-şi mai ţinea gesturile şi mimica sub control strict. În acel moment, era aproape drăgălaşă. Repede, sub unul din acele rare impulsuri de sentimentalism, de care asculta cel mai puţin, ea se întoarse lîngă pat, se aplecă şi-l sărută pe obraz. Apoi dispăru, la fel de tăcută, cum venise.

Capitolul 3

– Fir-ar al naibii, să fie! înjură Cole în barbă, sau cel puţin aşa i se păruse. De fapt, înjurase atît de tare şi cu atîta năduf, încît proprietăreasa deschise uşa şi intră în cameră. Era o văduvă care după moartea soţului îşi închiriase casa. Cu toate că avusese nenumărate oferte, nu-şi mai luase pe cap alt soţ. Îi spusese lui Cole că era bucuroasă să stea la taifas cu bărbaţii, dar să nu-i aibă în pat, s-o lovească noaptea cu picioarele.

– Ce s-a întîmplat? întrebă ea, cu acel ton al femeii care fusese măritată mulţi ani şi care constatase că între copii şi bărbaţi era o diferenţă foarte mică.

– Nimic, n-am nevoie de nici un ajutor, mîrîi el, stînd cu spatele. Era furios pentru nu-şi putea încheia nasturii de la cămaşă, cu atît mai puţin, pe cei de la pantaloni, avînd mîna dreaptă în ghips şi legată într-o faşă. Iar lipsa de îndemînare cu care-şi folosea mîna stîngă, îl rănea mai ceva ca o armă.

Proprietăreasa înţelese imediat, care era necazul. Se apropie de el şi începu să-i încheie îmbrăcămintea, de parcă ar fi fost bărbatul ei. Ca să poată ajunge la nasturii de la gît, a fost nevoită să se ridice pe vîrfuri, mai ales cu Hunter, în efortul de a-şi păstra intactă mîndria, îşi umflase pieptul, şi îşi îmdreptase spatele, ţeapăn ca un toc de puşcă.

Doamna Harrison îi zîmbi cu indulgenţă şi binecuvîntă Cerul că nu s-a mai recăsătorit.

– Îţi aminteşti de fata aceea micuţă, care a venit să te vadă, acum cîteva zile? Cea pe care ai salvat-o în clădirea băncii?

– Cu greu o poţi numi „fată".

– La vîrsta mea, pot spune oricui „fată".

Era greu de presupus că doamna Harrison împlinise patruzeci şi cinci de ani, dar ei îi plăcea să spună că era în vîrstă; asta îi dădea posibilitatea să refuze cererile multor bărbaţi, care doreau să se însoare cu ea, şi cu banii ei.

Ea îl împinse părinteşte pe un scaun şi începu să-i pună şosetele şi ghetele. Lui Cole îi era ruşine de aceste îngrijiri ale ei, ştia că le-ar putea face şi singur, dar în acelaşi timp îi cam plăcea această atenţie. Poate că deja îmbătrînise. Îşi dădu seama de unde i se trage această idee, aşa că vocea îi deveni tăioasă.

– Da, ce-i cu ea?

– Soră-sa a venit în oraş.

– Rowena? întrebă el, manifestînd cam prea multă curiozitate.

– Cred că aşa o cheamă. Cunoşti toată familia?

– Nu ştiu nimic despre ele. Şi nici nu mă interesează. Nu intră în preocupările mele.

Văzîndu-l atît de îmbufnat, proprietăreasa cea guralivă nu mai spuse nici o vorbă. Cole fu nevoit să reia discuţia.

– Am auzit că arăta grozav.

Doamna Harrison se străduia să-şi ţină gura strînsă, să nu-i scape nici un zîmbet, căci îl ştia pe Cole dornic de a afla totul. Nu prea reuşi, dar amîndoi pretindeau că ea vorbea pentru că aşa voia, iar el o asculta din politeţe.

– Este cea mai frumoasă femeie din lume. În mod

sigur. Ar trebui s-o vezi. A sosit azi de pe drum, imaginează-ţi! A coborît din vagonul personal şi orice bărbat pe o rază de treizeci de metri se oprea din drum, încremenit. Cînd patru indivizi s-au repezit să-i ia bagajele, ea era atît de recunoscătoare, de ai fi zis că pînă atunci nu se mai oferise nimeni s-o ajute. Chiar surprinsă. Sînt sigură că o femeie atît de frumoasă n-ar trebui să se poarte ca răţuşca cea urîtă. I-a cam trecut vîrsta pentru asemenea fandoseli. După cum ştii, are slugi care se bat să-i îndeplinească orice poftă.

Fără să ştie prea bine de ce, Cole era nemulţumit de acest omagiu prelungit, adus frumuseţii Rowenei.

– Da, sînt convins că e frumoasă, dar ce se aude cu domnişoara Latham? Tot acest tărăboi n-a supărat-o, nu?

– Vrei să spui că a fost strivită de flăcăii care cărau bagajele? Aproape. Dar şeriful...

– Ce căuta acolo şeriful?

– A venit într-un suflet s-o întîmpine pe femeia cea frumoasă. Am să-ţi spun un gînd murdar: dacă ea ar fi avut vreo înclinaţie spre necinste, ar fi putut face avere. Ea venea printr-o parte a oraşului, toată lumea năvălea s-o vadă, iar partenerii ei ar fi putut devasta cealaltă parte rămasă pustie, ştergînd-o nepedepsiţi.

– Doreşti să-mi împărtăşeşti planurile tale criminale? Nu te-am întrebat despre gloata de cowboys tîmpiţi care cred că orice femeie spălată este şi frumoasă. Te-am întrebat despre domnişoara Latham şi despre spărgătorii de la bancă. Să ţii minte asta!

– Nu înţeleg de ce eşti aşa de arţăgos, spuse ea, îndreptîndu-şi spinarea, după ce i-a pus şi a doua gheată. Îl privea cu coada ochiului. Doar dacă nu ţi-a picat cu tronc acea mică domnişoară Latham.

– Nu mi-a picat cu tronc nici o femeie. Eram curios şi atît. Dar el ştia bine că nu era doar atît. La naiba! Nu

se putuse abţine! Îi era necaz pentru un fleac. Oare cum ar fi fost dacă ar fi semănat la chip cu frumoasa ei soră? Iar Rowena ce căuta aici în Abilene? Mai bine ar fi lăsat-o în pace, pe mica ei soră, modestă şi neobservată cum era ea, în loc s-o urmărească peste tot prin ţară, arătînd tuturor ce mare diferenţă era între ele două!

– Te simţi bine? îl întrebă proprietăreasa.

– Bineînţeles că mă simt bine, o repezi el. Apoi, chinuindu-se să-şi bage ceasul în buzunar, aproape că-l scăpă jos. Se luptă cu un val de durere cînd îl apucă cu degetul de la mîna dreaptă, rănită.

– Ar trebui să treci înapoi, în pat.

– Iar tu ar trebui să-ţi vezi de treburile tale.

Ea îi întoarse spatele ofensată. Era obişnuită cu bărbaţii care voiau să audă toate bîrfele din oraş, pretinzînd apoi că nu-i interesează. Dar proasta dispoziţie a lui Cole depăşea atribuţiile ei.

– Pune-ţi singur haina, spuse ea, cu nasul pe sus.

Capitolul 4

În clipa cînd Cole se pregătea să bată la uşa camerei din hotelul numit eufemistic *Suita prezidenţială*, simţi că-i vine s-o ia la fugă. Nu era treaba lui, nu avea nimic de-a face cu domnişoara Latham, cea cu limba tăioasă, sau cu grijulia ei soră. Doar patru ore trecuseră de cînd proprietăreasa îi povestise despre sosirea prea frumoasei surori mai mari a domnişoarei Latham şi, în tot acest timp, Cole constatase că nimeni nu mai vorbea de aitceva. Toţi remarcau cît de dulce şi de blîndă era Rowena, trăsături atît de neaşteptate, pentru incredibila ei frumuseţe.

Deh, se gîndi Cole, aşa cum iepurele apare fără veste în faţa vînătorului, sau un pistolar iese în calea altui pistolar, pe negîndite, la intrarea în oraş.

Cei înzestraţi cu frumuseţe nu sînt conştienţi de ea. Era sigur de acest lucru. Domnişoara Latham îi spusese că era considerat cel mai chipeş bărbat din Texas, titlu pe care, de ce să n-o recunoască, nu prea îl merita. Îl numise astfel o ziaristă urîţică, la fel ca şi domnişoara Latham. El ura această apreciere. Nu l-a surprins însă faptul că fusese numit astfel. Cînd Dumnezeu ţi-a hărăzit frumuseţea şi toate capetele se întorc după tine, oamenii au de două ori mai multă consideraţie pentru

tine. Copil fiind, Cole era asaltat de fete şi chiar de femei, care doreau să-i mîngîie părul negru şi buclat.

După ce s-a făcut mare, femeile erau dornice să-i atingă trupul. Nu-şi amintea să fi avut vreodată probleme să obţină orice femeie voia.

Aşa au mers lucrurile, pînă săptămîna asta. Domnişoara Latham a fost prima care i-a spus că este... oare cum i-a spus? Fălcos? Saşiu?

Oricum, nu mai are importanţă, îşi zise el. Ceea ce contează însă, era faptul că ea îi oferise o sumă de bani pentru o treabă – de altfel incredibil de stupidă, dar care trebuia făcută. Iar acum, cu o mînă legată după gît şi cu celelalte contracte anulate, el era nevoit să treacă la acţiune. Nu intenţiona să pretindă că este căsătorit cu ea. Se părea însă că are nevoie să fie protejată de o soră atît de lacomă, încît n-ar fi fost mulţumită, pînă n-ar fi captat atenţia oricărui bărbat, femeie sau copil din Abilene.

În cele două zile de cînd era în oraş, doamna Rowena Nu-Ştiu-Cum, părea că vrea să ia legătura cu oricine. În magazine, la cîrciumă şi chiar la bordel, Cole auzea vorbindu-se doar de ea.

Nina îi spusese că a auzit că el, Cole, o cunoscuse pe sora ei mai mică.

„O cunoşti, spusese ea, pe cuconiţa aceea mică şi spălăcită, cu părul negru? Poţi să-ţi imaginezi că aceeaşi femeie a dat naştere la două fete atît de diferite? Nici nu-i de mirare că s-a prăpădit, după ce a născut-o, pe a doua". Nina ţinea morţiş să afle cum reuşea Rowena să aibă părul atît de strălucitor şi atît de mătăsos. „Dacă ar fi de meserie, ar face milioane", spusese Nina. „Ar trebui să-i sugerezi, asta".

În cîteva ore, Cole aflase destule despre talentata

doamnă Rowena. Se părea că rămăsese singurul om din oraş care nu se îndrăgostise încă, de ea. Probabil că era singura persoană care o înţelesese. Frumuseţea era un lucru ciudat. Cînd un om urît şi unul frumos săvîrşeau aceeaşi faptă rea, cel urît era mult mai aspru judecat, decît cel frumos. Cole observase acest lucru, de nenumărate ori. Văzuse cum membrii aceleiaşi bande de tîlhari, prinşi în aceeaşi spargere, primeau sentinţe după felul cum arătau. Cînd auzise că a fost prins în sfîrşit, Wilson Fără Nas, Cole a fost sigur că acesta nu va avea parte de clemenţă. De altfel, Wilson a şi fost spînzurat, după douăzeci şi patru de ore de la capturare. În schimb, chipeşul Billy Whittier, de trei ori convinsese nişte fete drăguţe să-l ajute să scape de tăvălugul justiţiei.

Iar acum, această încîntătoare Rowena, prin frumuseţea ei, convinsese întregul oraş. Iar ea deocamdată o ţinea sub aripă pe micuţa şi blajina ei soră. Poate „blajină" nu era cuvîntul potrivit, pentru a o caracteriza pe domnişoara Latham, dar în comparaţie cu dorinţa mistuitoare a Rowenei de a fi cunoscută, ea era lipsită de caracter.

Totuşi nimic din toate acestea nu explicau prezenţa lui acum la uşa camerei de hotel a domnişoarei Latham. Nu era prea convins că va primi slujba oferită de ea. Ce fel de ofertă era aceea, care nu-l solicita cu nimic? Se mîndrise întotdeauna cu cinstea care-l caracteriza. Iar acum, nici măcar nu se putea gîndi să accepte un angajament care nu-i cerea aitceva decît să mintă. Nici arme, nici diplomaţie, doar o minciună, de la un capăt, la altul.

În momentul în care ridică mîna să bată la uşă, avu o viziune a ceea ce urma să vadă înăuntru: micuţa

domnişoară Latham care-i servea palme şi şuturi superbei, comodei, răsfăţatei sale surori.

Nu era pregătit pentru asemenea vedenii, aşa că deschise uşa. Se aştepta la extravaganţe: o femeie drapată în mătase şi dantele, cu chipul perfect alcătuit. În locul acestei imagini de vis, vederea Rowenei îl dezarmă. Chipul ei, acel chip minunat, unic, era luminos şi cald. Avea aproape o tonă de păr, împletit într-o coadă groasă ce i se odihnea pe un umăr. Ochii mari, de culoarea lacului în lumina lunii, nici verzi, nici cenuşii, îl priveau cu o inocenţă dezarmantă.

– Bună, spuse ea, cu o voce scăzută, care trăda curiozitate şi bunăvoinţă. După o secundă, chipul i se lumină. Eşti domnul Hunter cel care i-a salvat viaţa lui Dorie. Oh, te rog să intri. E o onoare pentru noi. Te rog să iei loc. Dorie, priveşte cine a venit!

În tot acest timp Cole n-a scos un cuvînt. Fusese poftit înăuntru şi i se oferise cel mai confortabil scaun.

Lîngă el, au apărut ca din senin o măsuţă, o sticlă de whisky şi o ţigară în foi. După cîteva minute se simţea ca la el acasă, ca şi cînd ar fi locuit confortabil acolo, dintotdeauna.

– Ce-ţi face mîna? întrebă Rowena, aplecîndu-se spre el, plină de solicitudine. Doctorul spunea că o să treacă mult timp, pînă îţi vei putea folosi pe deplin braţul. Încă sînt uluită cum de ţi-ai riscat viaţa pentru cineva pe care-l cunoşteai foarte puţin. Niciodată nu voi fi capabilă să-ţi mulţumesc destul, pentru ceea ce ai făcut.

Cole se surprinse adîncindu-şi zîmbitor privirea, în ochii ei uimiţi. Cînd începu să vorbească, vocea lui părea a unui puştan.

– Zău că n-ai pentru ce! Orice bărbat ar fi făcut la

fel. Îşi sorbi paharul cu whisky, constatînd că era cel mai bun pe care-l gustase vreodată. Oare îl adusese cu ea, din Anglia? Iar ţigara de foi era uşoară şi aromată. Niciodată nu se simţise atît de bine.

– Orice bărbat? întrebă Rowena zîmbind. Pe cît eşti de priceput şi curajos, pe atît eşti de modest. Spune şi tu, Dorie, nu e minunat?

Rowena se dădu un pas înapoi, pentru a-i permite lui Cole s-o vadă pe sora ei. El realiză că fusese atît de orbit de frumuseţea Rowenei, de ospitalitatea ei binevoitoare, ca să nu mai vorbim de felul măgulitor în care-l tratase, încît nici n-o observase pe domnişoara Latham. Dacă pînă acum o considerase o persoană plată, monotonă, pusă alături de strălucitoarea Rowena, aproape că nu se mai observa.

Domnişoara Latham stătea pe o parte, pe jumătate întinsă pe canapea, ţinîndu-şi în faţa ei, piciorul bandajat. Privindu-i chipul, Cole îşi reveni, ca după un duş rece. Domnişoara Latham zîmbea insinuant, avînd pe faţă întipărită o expresie în genul: „Vezi, îţi spuneam eu!", care-l făcu să se simtă atît de mic, de parcă frumoasa Rowena i-ar fi retezat picioarele.

Cole deschise gura să spună ceva în apărarea sa. Nu pentru că ar fi fost acuzat, cît pentru faptul că între el şi domnişoara Latham avusese loc o comunicare tacită, clară şi puternică.

Îşi lăsă imediat paharul şi ţigara şi sări sus de pe scaun.

– Am venit să văd cum se simte domnişoara Latham după lupta din clădirea băncii, spuse el. Sper că e bine. În timp ce vorbea, îşi reproşa în sinea lui felul cum îi vorbise Rowenei. Oare ce se întîmplase cu el? Mai văzuse pînă atunci destule femei frumoase, dar aceasta

avea ceva aparte. Părea să aibă o influenţă neaşteptată asupra oamenilor. Era pură ca razele soarelui dimineaţa, inocentă ca roua de pe iarbă, dulce ca...

– Rowena, sînt sigură că ai mai făcut o victimă, o auzi pe domnişoara Latham spunînd.

– Vai, Dorie, cît eşti de ridicolă, spuse Rowena. Domnul Hunter a venit să te vadă pe tine. Priveşte-l, nici nu-şi poate desprinde privirea de la tine.

Încet, Cole îşi recăpătă luciditatea şi, în timp ce se uita pe rînd la cele două femei, cînd la una, cînd la cealaltă, constată că domnişoara Latham avusese dreptate: Rowena chiar îşi iubea sora, foarte mult. Îi trecu atunci prin minte că Rowena nu se gîndise vreodată că sora ei mult iubită nu era cu nimic mai prejos, decît divinele frumuseţi. De fapt, poate că Rowena privea pe toată lumea în acest fel.

El schimbă o privire rapidă, iscoditoare cu domnişoara Latham, fiind răsplătit cu unul din rarele ei zîmbete. Era caraghios, dar acest zîmbet palid îl făcu să se simtă bine, aşa cum nu mai reuşise nimeni pînă atunci. O fi fost Rowena frumoasă, dar sora ei mai mică, aşa lipsită de culoare, era cea deşteaptă!

– Doamnă... îmi cer scuze, nu-ţi cunosc numele.

– Westlake, dar te rog, spune-mi Rowena. Am auzit atît de multe despre tine, încît mi se pare că te cunosc de cînd lumea.

– Adevărat? întrebă el încordat. Domnişoara Latham ţi-a vorbit de mine? I-ar fi părut bine s-o prindă cu ceva pe domnişoara Latham. Era mult prea arogantă, pentru gustul lui, aşa că s-ar fi bucurat să afle că şi ea fusese la fel de impresionată de el, cum şi el fusese de ea.

– Nu prea, spuse Rowena inocent. Dorie n-a scos un cuvînt despre tine, sau despre ce s-a întîmplat la

bancă. Am aflat totul de la alţii.

La auzul acestor cuvinte, domnişoara Latham îşi ridică uşor o sprînceană, dîndu-i de înţeles că ştia la ce se gîndise.

Pe naiba, această femeie îl scotea din sărite!

– Rowena, de ce ai venit aici? o întrebă el, ca un tată care-şi controlează fiica. De fapt, nu asta ar fi vrut s-o întrebe. Nu avea nici o treabă cu domnişoara Latham şi nici nu-i păsa de ea. Îl amuza ideea de a-i accepta oferta. Îşi dădea seama însă că nu era posibil, căci micuţa domnişoară Latham îi stîrnea doar dorinţa de a o extermina.

Rowena izbucni într-un rîs cristalin, aşa cum de fapt Cole şi-l imaginase.

– Am venit s-o ajut pe sora mea să-şi ducă la îndeplinire dorinţa, spuse ea, cu o candoare dezarmantă. Avea darul de a-l face să simtă că are încredere în el. Dorie n-ar putea niciodată să-şi realizeze singură această dorinţă. Îi zîmbi aşa de dulce, încît el simţi că i s-au umezit şosetele. Înţelegi, domnule Hunter.

– Cole, spuse el.

– Ce drăguţ din partea ta, remarcă ea, ca şi cum i-ar fi făcut o mare favoare. Există un tip extraordinar în Latham, oraşul unde am copilărit şi unde Dorie continuă să locuiască şi acum, care s-a îndrăgostit de sora mea mai mică, încă de mult, iar eu am de gînd să fac tot posibilul s-o conving să vadă realitatea şi să se căsătorească cu el.

Cole aruncă o privire rapidă spre domnişoara Latham, care îşi ţinea capul în jos, studiind ceva, pe fustă. Brusc, înţelese că între el şi domnişoara Latham exista o legătură. Poate era ceva neînsemnat, dar el era aproape sigur că tot ce-i povestise despre viaţa ei, de-

spre sora sa, despre ceea ce simţea pentru această frumoasă femeie care dorea să-i conducă viaţa, toate acestea nu mai fuseseră povestite nimănui. Domnişoara Latham spusese că Hunter era un erou. El ştia că nu era nici pe departe aşa. Acum însă, simţea... simţea că ar putea acţiona ca protectorul ei.

Poate aşa ar fi oprit-o pe Rowena să se mai amestece, chiar dacă intenţiile ei erau din cele mai bune.

– Dacă nu te supără întrebarea mea, spuse Cole, cine e acest bărbat cu care vrei s-o măriţi?

– Alfred? întrebă Rowena, cu ochii strălucitori. E un bărbat încîntător, foarte drăguţ. Are cam un metru şaizeci şi cinci. Desigur, e scund, dar pentru Dorie e numai bine; ea e atît de micuţă, nu e cît o cămilă, cum sînt eu, care am fost nevoită să-mi caut un bărbat de peste un metru optzeci. Dorie e atît de norocoasă că-şi poate alege orice bărbat. Alfred are cam patruzeci şi trei de ani şi...

– Cincizeci şi unu, spuse domnişoara Latham şi vocea i se amplifică, de emoţie.

– Da? Ei, cîţiva ani acolo, nu mai contează. Important este ce se află în spatele acestor ani, iar Alfred este o bijuterie. Şi se spune că este şi foarte de casă. A fost căsătorit de două ori şi a rămas văduv, bietul de el. Are trei copii. Dorie iubeşte copiii. Cu certitudine că s-ar găsi o cameră pentru ei, în casa aceea mare, care i-a rămas de la tata. Dar mai important decît toate este că Alfred e nebun după ea, o urmează pretutindeni. Sînt atît de potriviţi amîndoi.

– Ca două rîşniţe: de sare şi de piper, spuse domnişoara Latham cu dispreţ.

– Se poate, Dorie! Pentru că Alfred nu are prea mult păr şi are cîteva semne din naştere, pe pielea capului,

nu înseamnă că trebuie să-l asemeni cu o rîşniţă de piper!

Cole se străduí să-şi ascundă un zîmbet, dar, cînd îşi ridică privirea spre domnişoara Latham, îi trecu rîsul. Ceea ce părea pentru el o glumă, pentru ea nu avea nimic amuzant. Exista o explicaţie pentru care el nu-şi întemeiase o familie, un motiv pentru care la treizeci şi opt de ani era necăsătorit. Părinţii săi se urîseră grozav, unul pe celălalt. Mama lui fusese îndrăgostită de un fermier veşnic plin de praf şi de noroi. Tatăl ei, însă, a silit-o să se căsătorească cu bărbatul ales de el. Nu întîlnise niciodată doi oameni care să se urască mai mult, ca părinţii săi. La doisprezece ani, Cole plecase de acasă, fără să se mai întoarcă vreodată acolo. Dacă mai erau încă în viaţă, probabil că ai lui se urau şi acum la fel de tare.

Privind-o acum pe Rowena, el era convins că tot ce-i spusese domnişoara Latham fusese adevărat. Rowena ar fi putut fermeca orice bărbat, pentru a-şi mărita surioara cea searbădă. Dacă asupra lui Cole avusese această putere, îşi putea imagina cît îi fusese de uşor să-l convingă pe tipul bondoc şi chel, care probabil nu văzuse nici măcar o femeie cît de cît arătoasă, darmite o frumuseţe ca Rowena! Şi, fără îndoială, că aceeaşi Rowena o putea determina pe liniştita domnişoară Latham să creadă că ea însăşi este cea care-şi doreşte căsătoria cu acest bărbat, care-i amintea de o rîşniţă de piper!...

Cole îşi ridică paharul cu whisky, luă o înghiţitură şi îşi întoarse din nou privirea spre cele două surori. Rowena nici nu i se mai părea chiar atît de frumoasă ca la început. O găsea puţin cam prea tiranică. Iar domnişoara Latham nu era chiar atît de anostă, cum crezuse.

Era inteligentă şi putea fi chiar nostimă, cînd voia. Ar fi meritat ceva mai mult decît un bărbat chel şi bondoc, care să-i atîrne trei copii de gît apoi să dispară, tocîndu-i averea.

Cole deschise gura să vorbească. Nici el măcar nu bănuia că va spune ceea ce a urmat. Tot ce ştia, era că nu o putea lăsa pe domnişoara Latham să se mărite cu un bărbat pe care nu-l voia. Prin minte îi trecură zeci de imagini ale părinţilor lui, ţipînd unul la altul. Nimeni nu merita o viaţă ca asta, în special copiii.

– Iubito, vrei să-i spui tu, sau o voi face eu?

Domnişoara Latham îl privi consternată, neînţelegînd la ce se referea.

– Toată lumea va afla cît de curînd. Nu mai poţi ţine secret, continuă el, cu o voce mieroasă, de îndrăgostit. Îşi ridică privirea spre Rowena şi-i zîmbi dulce, cu acel zîmbet care le făcea pe femei să leşine. Sora ta şi cu mine am hotărît să ne căsătorim.

Dorie sări în sus de pe canapea.

– Nu, te rog, nu trebuie să faci asta!

Rowena se uita de la unul la altul, la expresia sfidătoare a lui Cole şi la figura lui Dorie, roşie de jenă. Camera se umplu de rîsul încîntător al Rowenei.

– Dorie, iubito, îţi spuneam eu că e un erou, dar nici eu nu-mi imaginam, cît de mare! Este la fel de cavaler, ca un prinţ din poveste. Te-a salvat, iar acum se simte răspunzător pentru tine.

Se întoarse spre Cole.

– Totuşi, domnule Hunter, grija mea pentru sora mea nu trebuie să te ducă atît de departe. Chiar dacă i-ai salvat viaţa, nu înseamnă că răspunzi de ea, pentru totdeauna. Dorie este acum în grija mea, aşa cum era în grija tatălui nostru, cînd trăia.

Poate că era o urmă de cavalerism în el. Altfel cum s-ar explica faptul că i se zbîrli părul pe ceafă, la cuvintele Rowenei. Aceasta vorbise despre domnişoara Latham ca despre o bătrînică sensibilă, îndrăgită dar inutilă. Iar, în realitate, domnişoara Latham nu era inutilă. Era la fel de vioaie la minte, ca o liceană. O femeie dintr-o mie ar fi putut înţelege la ce făcuse aluzie, atunci, în clădirea băncii, cînd i-a dat de înţeles că trebuie să scape de tîlhar. Nu numai că l-a înţeles, dar şi-a păstrat cumpătul, găsind modalitatea de a-i distrage atenţia acelui individ, iar apoi s-a mişcat tot atît de repede, ca un peşte săgeată. Iar acum, iat-o pe soră-sa, care vorbea despre ea, ca şi cînd domnişoara Latham ar fi fost ceva nefolositor, de care trebuia să se descotorosească, cît mai iute posibil.

– Te rog, încetează, începu Dorie, dar se opri căci Cole se ridicase în picioare şi din cîţiva paşi traversă încăperea, apropiindu-se de ea.

Cole îşi puse mîna sănătoasă pe umărul ei.

– Acesta este adevărul, doamnă Westlake, sora ta şi cu mine ne iubim şi am hotărît să ne căsătorim. Cu mine se va căsători şi nu cu altcineva!

Dorie ridică spre el o privire rugătoare.

– Nu, nu poţi face asta. Eu am greşit cînd te-am întrebat. Se întoarse către sora sa. Rowena, e un mincinos! Cum s-ar putea îndrăgosti vreodată cineva, de mine?

Se răsuci apoi spre Cole.

– Nu e cazul să faci asta. Eu n-ar fi trebuit să spun, ce am spus. Ar fi trebuit să ştiu că aşa ceva nu se poate. Rowena, am să-ţi spun ce am făcut. Eu...

Cole nu ştia cum s-o facă să tacă, dar trebuia s-o oprească. Nu mai suporta s-o vadă umilindu-se în faţa

prea frumoasei sale surori, a cărei expresie trăda faptul că nu credea nici o secundă că Hunter se îndrăgostise de anosta ei surioară.

Pe Cole îl enerva această privire.

– I-am cerut domnului Hunter să..., începu Dorina, cu vocea greoaie, ca a unui copil care-şi recunoaşte minciuna, ştiind că urmează pedeapsa.

Fără să stea pe gînduri, Cole lăsă mîna sănătoasă să-i alunece pe sub braţele ei şi o ridică în sus spre el. Era atît de micuţă, uşoară şi fragilă, ca un fulg. Trebuia cu orice preţ să-i oprească vorbele şi, în afară de a-i acoperi gura cu palma, nu mai ştia cum ar putea s-o facă să tacă. Aşa că o sărută. Nu era un sărut pasional, nici măcar un sărut adevărat, era doar un sărut de circumstanţă: greoi, cu gurile închise, fără afecţiune.

Brusc se desprinse, întorcîndu-se sfidător spre Rowena.

– Ei şi acum, nu crezi că...

Dar chipul i se acoperi de uimire, îşi înghiţi cuvintele privind la femeia pe care o ţinea strîns în braţe. Ea rămăsese lipită de el. Picioarele nu-i mai atingeau podeaua, iar trupul îi era moale ca al unei păpuşi de cîrpă. Îl privea cu ochii larg deschişi şi încremeniţi de surpriză.

Preţ de un minut, timpul se opri, pentru Cole. Nu înţelegea ce se întîmplase, dar sărutul pe care-l împărţise cu această femeie, dacă putea fi numit sărut, acel gest era diferit de oricare alt sărut pe care-l experimentase. Sărutase sute de femei în viaţa lui. De fapt, chiar îi plăcea să sărute şi n-a ratat nici o ocazie care i se oferise, fie că era cîrciumă, sau în spatele bisericii. Dar acest sărut era ceva deosebit.

Ca şi cînd Rowena n-ar fi fost acolo, ca şi cînd el şi

femeia pe care o ţinea în braţe ar fi fost singurii oameni pe pămînt, el se întoarse din nou spre ea şi o sărută cu adevărat.

O trase mai aproape de el şi simţi imediat că nu era aşa de uscată cum crezuse. Dimpotrivă, avea rotunjimi încîntătoare, iar statura ei mică îl fermeca. Era atît de micuţă, încît ar fi putut s-o acopere cu totul cu trupul său, dacă nu i-ar fi fost teamă că o pulverizează în interiorul braţelor lui.

O sărută întîi delicat, abia gustîndu-i prospeţimea, puritatea. În mintea lui, nu era nici o îndoială că era primul bărbat care o atinsese, care o strîngea în braţe, care îşi lipise buzele de ale ei. Îşi aminti cît de ostilă şi de arţăgoasă fusese la prima lor întîlnire. Îi era cu neputinţă să recunoască în femeia blîndă pe care o ţinea acum în braţe, pe cea de atunci. I se dăruia într-un fel, în care nici o altă femeie n-o mai făcuse. În sărutul ei era ceva greu de definit, ceva ce el nu simţise pînă atunci. Dacă n-ar fi cunoscut-o destul de bine, ar fi putut crede că e dragoste. Dar nu era posibil. Între ei, nu era nimic.

Mîna bolnavă îl durea, dar n-o mai simţea. O cuprinse cu ambele braţe, apoi folosindu-şi mîna stîngă, îi întoarse capul pentru a-i simţi mai bine buzele. Îi sărută cu tandreţe buza de sus, convins fiind, că niciodată nu gustase ceva mai dulce.

Au trecut cîteva minute, pînă cînd a auzit vocea Rowenei. Judecînd după tonul ei, trecuse cam multişor, de cînd încerca să-şi facă simţită prezenţa.

Revenindu-şi cu greu, el se întoarse spre Rowena, văzînd-o ca prin ceaţă, parcă era la mare distanţă. Încă o mai ţinea pe Dorie, strîns în braţe. Nu-i venea să dea drumul acelui trup uşor, mlădios. Pa lîngă asta, ea era

atît de moale, încît s-ar fi prăbuşit, dacă o lăsa din braţe.

– Doamne, Dumnezeule, spuse Rowena, cu vocea gîtuită de emoţie. Mă gîndeam să arunc o găleată cu apă rece pe voi. Încercă să glumească, dar nu se amuza nimeni, căci avea în faţa ei doi oameni foarte tulburaţi.

– Da, eh, eu... începu Cole, bîlbîindu-se ca un şcolar. Trupul din braţele lui începu să prindă substanţă şi îşi dădu seama că domnişoara Latham îşi pusese palmele pe umerii lui şi îl împingea destul de tare.

– Domnule Hunter, îi spunea, în timp ce încerca să-l îndepărteze, te rog, dă-mi drumul.

Cînd mintea lui Cole începu să funcţioneze se simţi foarte jenat.

– Da, sigur... zise el, apoi îi dădu drumul domnişoarei Latham, ca şi cînd făcuse ceva interzis. Aceasta căzu pe spate, pe canapea, cu un zgomot surd. Nu se aplecă s-o ajute. De fapt, abia se abţinea să n- o ia din nou în braţe.

– Văd că vă iubiţi, spuse Rowena. N-am ştiut că asta-i situaţia. Dorie, cum ai putut să-mi ascunzi acest lucru? De ce nu mi-ai spus? M- ai lăsat să cred că domnul Hunter n-a avut nici un alt motiv să te salveze din mîna tîlharilor, decît că avea conştiinţă, că era altruist, că era...

– Un nebun, spuse Cole încercînd să-şi revină. Îşi trecu mîna peste ochi, aruncînd pe furiş o privire spre domnişoara Latham, care era la fel de năucită, ca şi el. Dacă lui, un bărbat cu experienţă, nu i se mai întîmplase aşa ceva, ei, în mod sigur nu i se întîmplase.

– Ştiţi ce cred că ar trebui să faceţi voi doi? îi întrebă Rowena cu vocea cuiva care n-a întîlnit niciodată vreun

obstacol. Cred că ar trebui să vă căsătoriţi chiar acum. În clipa asta.

Dorie începuse să-şi revină.

– Rowena, dar este ridicol! Domnul Hunter...

– Da, se trezi Cole spunînd. Ar fi grozav.

Rowena le vorbea, străbătînd camera cu paşi mari. Nici nu observă ultima remarcă a surorii sale.

– Mergem chiar acum la biserică şi...

– Nu! Dorie aproape că ţipa, iar cei doi se întoarseră brusc s-o privească. Stătea în picioare, cu pumnii strînşi.

– Dorie, glezna ta!

– Rowena, n-am nimic la gleznă, decît o vînătaie. Pentru o vînătaie nu se stă în pat. Se întoarse către Cole. Îmi cer scuze, domnule Hunter, pentru sora mea. Ei îi place să facă ordine în viaţa altora şi, cum aici n-are nici copiii, nici soţul, m-a găsit pe mine, iar acum şi pe dumneata. Ea îşi îndreptă spatele şi îl privi mîndră. E drept că noi doi am vorbit despre... despre anumite lucruri, dar asta era acum cîteva zile. Acum, treburile s-au schimbat.

– Ce s-a schimbat? întrebă el sec.

Bineînţeles, totul era la fel. De fapt, era foarte real şi din ce în ce mai clar. Rowena venise în Texas s-o mărite pe nesuferita ei surioară şi-şi pusese în gînd să facă tot posibilul, pentru aceasta. Ori o mărita pe Dorie cu un bărbat chel şi în vîrstă, ori cu un pistolar, pentru ea, era indiferent.

– Rowena, spuse Dorie încet. Poţi să ne laşi puţin singuri? Trebuie să vorbesc ceva cu domnul Hunter.

Rowena începu să rîdă, într-un fel pe care Cole îl găsi vulgar.

– Nu sînt sigură că ar trebui să vă las singuri, pă-

sărele îndrăgostite. Cel puţin pînă la nuntă!

Cole avea prea multă experienţă, pentru a putea fi dat gata de o femeie în acest fel, ca şi cînd ar fi fost olog şi ar fi avut nevoie de însoţitor. Aşa că îi aruncă o privire semnificativă, privire care pe mulţi bărbaţi îi făcea să priceapă că nu e de glumit cu el.

– Eu... ei, cred că am să aştept afară, spuse Rowena, părăsind camera în mare grabă.

Cînd se convinse că Rowena era dincolo de uşă, Dorie începu să vorbească.

– Domnule Hunter, acum cîteva zile, am fost nebună să-ţi vorbesc în cel mod. Eram singură în Latham şi cred că mă cuprinsese panica, la primirea scrisorii de la sora mea, prin care mă anunţa că are de gînd să vină în America şi, apoi în Texas, ca „să mă căpătuiască", după cum se exprima. Cînd îşi pune ea ceva în gînd, nu-i stă nimic în cale. Îmi mai scria că fusese sigură că, după moartea tatălui meu, mă voi îngropa în cărţile mele, fără să văd pe nimeni, cît despre căsătorie, ce să mai vorbim! Rowena a considerat întotdeauna că tot ce-i place ei trebuie să placă şi altora. Ea e fericită ca femeie măritată, aşa că şi eu ar trebui să fiu.

– Doar prin căsătorie, poţi avea cei şase copii, pe care ţi-i doreşti.

– Da, sigur, numai că la vîrsta mea, aproape treizeci de ani, sînt cam bătrînă să-mi mai întemeiez o familie.

– Deci avea dreptate sora ta că ţi-ai propus să-ţi îngropi viaţa. În timp ce vorbea, el o privea insistent. Îi era greu să recunoască în persoana din faţa lui pe cea care îi stîrnise senzaţiile puternice de adineauri. Ea părea împietrită, dar sufletul îi era altul. Cole se surprinse zîmbind. Ar trebui probabil s-o viziteze mai des pe Nina. Numai că acum, în comparaţie cu puritatea domnişoa-

rei Latham, cunoştinţa lui cu Nina, felul ei plicticos de a fi, faptul că vorbea cînd nu trebuie, toate astea i se păreau mizerabile.

– Nu e treaba ta, sau a surorii mele, ce fac eu cu viaţa mea, spuse brusc Dorie.

Cole recunoscu că avea dreptate. Mai ştia că ar trebui să piece, fără să se mai uite înapoi. Dar, după tot ce a făcut, ce ar urma? N-ar fi trebuit să plece de acasă, la doisprezece ani, n-ar fi trebuit să tragă cu arma. Dacă n-ar fi încercat să salveze această femeie uscăţivă din mîinile hoţilor de la bancă, el n-ar fi fost acum aici, n-ar fi sărutat-o, nu s-ar fi simţit ca acum.

Şi mai era ceva. Această femeie avea un mod de a fi care-l intriga. Probabil că-şi petrecuse prea mult viaţa, alături de femei de proastă calitate. Poate că toate femeile „bune" erau ca ea, dacă le-ar fi cunoscut. Dar se îndoia. Poate că problema era că ea îl provocase, iar el nu era capabil să întoarcă spatele unei provocări. Era suficient să-i spună cineva „Cole, nu vei fi niciodată în stare să faci asta", şi i se zbîrlea părul de pe spinare şi de pe gît. Ştia sigur că trebuia să facă exact ceea ce provocatorul îi spusese că nu e în stare.

Domnişoara Latham părea că-i citeşte gîndurile. Părea să înţeleagă că el începuse să creadă că voia această căsătorie. Ea respiră adînc şi, după ce se relaxă, îl privi foarte calmă, privire care-l făcu pe Cole să realizeze că era chiar mai drăgălaşă decît crezuse la început.

– E foarte onest din partea ta, dar acum trebuie să-ţi cer să fii rezonabil. În lumina celor întîmplate, ar trebui să înţelegi că noi doi nu putem pretinde că sîntem logodiţi. Nu e posibil.

Avea ceva, femeia asta, care-l făcea să ameţească.

N-avea habar despre ce vorbea ea. Tot ce ştia era că tare ar mai fi vrut s-o sărute din nou. Oare ceea ce se petrecuse între ei fusese o şansă? Ceva ce se poate întîmpla doar o singură dată?

– De ce nu e posibil? De ce?

– Atracţia unuia faţă de celălalt a schimbat tot. Nu mi-am imaginat că între noi doi ar putea exista vreun magnetism. Eu nu sînt atrasă de bărbaţii care sînt nişte criminali. Poţi să fii sigur că tot ceea ce eu... noi am simţit m-a şocat şi pe mine, la fel de mult, ca pe tine. Avînd în vedere această atracţie, eu consider că nu e posibil, sub nici un motiv, să mai fim împreună. Urmările probabile sînt mult prea îngrozitoare, ca să mă pot gîndi la ele.

Cole privi lung la paharul de whisky de pe masă. Din păcate era gol. Simţea o nevoie disperată, în acel moment, de băutură. Oare despre ce naiba vorbea această femeie? Care urmări?

Ea îl privea foarte liniştită.

– Domnule Hunter, consider că totul a fost o greşală. Greşala mea. Ţi-am spus că eram panicată de vestea sosirii iminente a surorii mele. Am născocit atunci o schemă, care s-a dovedit foarte naivă. Îmi pare rău că am generat toate acestea şi aş vrea să le pun capăt.

– Care urmări? repetă el, străduindu-se să înţeleagă despre ce vorbise ea. De obicei, le înţelegea pe femei; aşa cum de obicei înţelegea limba engleză.

Ea oftă, căci era nevoită să explice un lucru atît de simplu.

– Cînd ne-am... oh, sărutat, între noi a existat o foarte mare atracţie. La care nu m-aş fi aşteptat. N-am simţit-o în ziua cînd te-am întîlnit în camera ta. Dacă te căsătoreşti fictiv cu un bărbat faţă de care nu simţi o

atracţie, nu e nici o problemă. Dar o căsătorie falsă cu cineva care vrea să... să...

Citi pe chipul lui frumos că tot n-a înţeles, şi atunci continuă:

– Copiii, domnule Hunter, copiii, spuse ea brusc. Se strîmbă. Probabil pentru unul ca tine e greu de înţeles că... că drepturile maritale, ca să le spun aşa nu sînt exercitate de plăcere. Ceea ce fac un bărbat şi o femeie conduce la procrearea copiilor. Bazată pe senzaţiile pe care le-am avut amîndoi în timpul acelui unic sărut, cred că dacă ne-am petrece un timp mai îndelungat împreună, am... am, ei bine, am sfîrşi-o în pat şi, mi-e teamă să am un copil cu tine. Nu-mi pot imagina un tată mai rău decît tine, asta e, dacă ai sta prin apropiere, ceea ce mă îndoiesc. În orice caz, nu vreau să cresc singură un copil, dar şi mai puţin vreau ca pruncul meu să aibă un tată care nu ştie aitceva decît să pună puşca la ochi.

Cole se holba la ea, era tot ce putea face în acel moment.

– Mai există vreun strop de whisky pe aici? întrebă el răguşit. Aşteptă apoi ca ea să-i întindă sticla. Spre deosebire de sora ei, care-i turnase băutura graţios într-un pahar, ea îi întinse toată sticla, avînd pe chip expresia unei profesoare, care se putea traduce cam aşa: „Pricepi ce vreau să spun?"

Deşi nu-i venea uşor, Cole puse sticla jos, apoi se aşeză şi el greoi, pe un scaun privind-o pe Dorie. E clar că nu era o fricoasă. Nu-i spusese că-l urăşte şi nici nu negase că vrea să se culce cu el. Dimpotrivă, îi mărturisise că nimic nu i-ar plăcea mai mult decît să facă dragoste cu el, dar dacă o făceau, ar fi putut avea un copil, iar el ar deveni cel mai nefericit tată. Din cîte îşi

amintea, nimeni nu mai formulase pînă atunci posibilitatea ca el să devină tată. În cel mai rău caz, era considerat cel mai rapid trăgător, mediator şi, din timp în timp, amant. Niciodată încă nu fusese privit ca posibil tată al unui copil care nu exista încă.

Poate că îmbătrînise. Nu era un fel normal de a fi, pentru o femeie. Îşi amintea de femei care, după primii doi nasturi descheiaţi la bluză, începeau să mai gîndească. După ce săruta o femeie şi-i străbătea pe amîndoi un curent ca un fulger, asemănător celui simţit cu cîteva minute în urmă, nici unul din ei nu mai era în stare să gîndească în următoarele două ore. Era inconfortabil. Fără gînduri. Pasiune. Pasiune de modă veche.

Nu însă cu searbăda, micuţă domnişoară Latham. Cu ea nu există pericolul lipsei de control. Se dădea înapoi din faţa pasiunii şi spunea că şi-o doreşte, dar fără consecinţe.

Era desigur, foarte cerebrală. Singura femeie cerebrală pe care o cunoscuse, nu era însetată, nu curgea foc în venele ei. Dar Dorie era. El o simţise. Cu toate acestea, era capabilă să se controleze.

– Domnule Hunter, te simţi bine?

Nu, ar fi vrut el să spună. Nu se simţea bine. Se simţea bine pînă să o întîlnească pe această femeie. Acum însă începuse să se îndoiască de tot. Era necesar să se încurajeze singur că viaţa nu-i fusese o irosire inutilă. Se simţea aerian. Nu voise casă. Niciodată nu avusese. Nu pentru că nu şi-ar fi dorit-o, ci pentru că o casă însemna să se stabilească într-un loc. Nu se gîndise niciodată că ar fi fost un tată mai rău decît oricare alt bărbat, dacă ar fi făcut un copil. De fapt, îi plăcea să creadă că are puţine lucruri de spus unui copil. Şi, în

nici un caz, despre arme. Nu era prea şcolit şi îi plăcea să treacă mai repede peste acest capitol.

Imediat, deveni foarte important pentru el, să o facă să înţeleagă că era ceva mai mult decît un pistolar. Şi un erou. Se simţea măgulit, cînd era numit erou. Cînd ea îi spusese însă, „erou", sună mai degrabă o persoană fără judecată, care nu se gîndea la consecinţele viitoare ale acţiunilor sale.

– Oare cum am să rezist, pînă mi se vindecă braţul?

Ea îl privi uimită.

– N-am idee. Vrei bani? Vreau să spun că e vina mea, că tu... Ei, de fapt nu e numai vina mea, dar într-un fel, mă simt responsabilă pentru că ai fost rănit. Poţi să-ţi dau o poliţă.

– Nu vreu mila ta. Vreau o slujbă. Ea zîmbi palid, un zîmbet şters, singurul de care era capabilă, se gîndi el.

– Cu prima ocazie cînd voi vrea să ucid pe cineva, să fii sigur că pe tine te voi angaja.

Cole trebuia să recunoască faptul că femeia îi intrase pe sub piele, aşa cum nu reuşise nici o alta pînă atunci.

– Eu nu ucid oameni, spuse el brusc.

– Sigur că nu, cu un braţ în starea de acum. Gura i se strînse într-o linie subţire. Domnule Hunter, am vorbit despre viitorul tău, acum cîteva zile, înainte de a se fi întîmplat toate astea şi atunci viitorul nu te îngrijora atît. Chiar încercam să te avertizez că ţi s-ar putea întîmpla ceva de genul ăsta.

Oare de ce se simţea ca atunci cînd îi vorbea maică-sa? Ea avea obiceiul să zică: „Ţi-am spus că s-ar putea întîmpla, dar n-ai vrut să mă asculţi. Trebuia să

faci ca tine. Nu asculţi niciodată, pe nimeni".

Cole îşi trecu palma peste ochi. Dacă ar fi ucis pe cineva, atunci, pe această femeie ar fi ucis-o! Dar nu. Exista ceva şi mai rău, decît s-o ucidă, iar el se hotărî să-i facă o demonstraţie.

– Domnişoară Latham, mi-ai oferit o slujbă. Ţi-o accept.

Era rîndul ei să se aşeze.

– Nu, şopti ea, e o greşeală.

El simţi cum începe să-şi recapete puterile.

– Domnişoară Latham, spune-mi, cum îţi petreci timpul?

– Poftim?

– Timpul. Cum îşi petreci timpul, cînd eşti acasă, la Latham? Nu te văd lucrînd pămîntul ca o ţărancă. Nu te văd organizînd petreceri şi ceaiuri în grădină. Ce faci tu în acel oraş, de cînd te-a părăsit tatăl tău?

Era rîndul ei să-l privească surprinsă.

– Văd că şi tu ai făcut ceva investigaţii.

Pe toţi zeii! La un asemenea compliment făcut de această mică uscătură, simţi că-l trec căldurile. Trebuia să-şi vină în fire, aşa că o lăsă să continue.

– Sînt latifundiar spuse ea, apoi făcu o pauză. Cole îi putea observa emoţia pe figură. Deci nu era un jucător chiar atît de bun de pocher.

– Tata mi-a lăsat mie oraşul Latham, căci Rowena are un soţ bogat. Făcu o pauză. Tata nu credea că-mi voi găsi vreodată un soţ, fie el bogat, sau sărac, aşa că mi-a lăsat un suport material destul de modest. Oricum, Latham este un oraş mic, care n-ar exista dacă n- ar fi calea ferată. Cele cîteva magazine şi case, sînt ale mele.

– Eşti perceptor? îşi dădu seama că e o josnicie din

partea lui, dar voia să o facă să se simtă neînsemnată, aşa cum şi ea îl făcuse nedemn.

– Şi reparator de acoperişuri şi ascultător de motive, de ce au întîrziat dările, şi, cam totul în acel oraş. Dacă-mi permiţi să-ţi dau un sfat, domnule Hunter, dacă îţi oferă cineva un oraş, să nu-l iei!

El izbucni în rîs.

– Am să ţin minte. Nu mi-a dat nimeni pînă acum acest sfat. Privi o clipă spre ea, aşa cum stătea acolo, cu mîinile adunate în poală. Am impresia că ai nevoie de un bărbat din mai multe motive, decît acela de a o face pe sora ta să te lase în pace.

– Aşa este, zise ea, privindu-l ca şi cînd i-ar fi spus că nu e prea isteţ. Ştiu asta. Îmi doresc foarte mult un soţ. Îmi doresc să am un bărbat care să mă scutească de administrarea oraşului Latham. Tatăl meu era omul care nu permitea nimănui să stea degeaba. Era un...Părea că-şi caută cuvîntul potrivit.

– Un tiran?

– Exact, spuse ea, privindu-l cu ochi scînteietori, aproape prietenoşi. Era un tiran îngrozitor. Îl iubeam, dar eram în acelaşi timp terorizată de el, ca şi ceilalţi. Bineînţeles, cu excepţia Rowenei. Dar asta e altă poveste. Tata spunea că nici una din fiicele lui nu are tărie de caracter, că sînt prea blînde, dar că, pînă la urmă, eu nu mă voi mărita, ca Rowena, ca să dau oraşul pe mîna unui ticălos, care vrea doar banii mei.

– De ce nu? întrebă Cole, ştiind că era o întrebare ridicolă.

– Tata spunea că sînt mult prea cerebrală, ca să mă mărit cu un ticălos. Spunea că ar trebui să mă mărit cu un bărbat cu mintea sănătoasă şi foarte judicios.

– Şi atunci de ce nu te măriţi cu rîşniţa de piper? nu se putu el abţine.

– Alfred n-ar fi avut habar cum să fie dur cu chiriaşii. Am încercat să-i explic Rowenei că Alfred munceşte acum din greu pentru că n-are încotro. Dacă ar avea banii mei, el n-ar mai mişca un deget. Sub învelişul de om harnic, se ascunde un bărbat foarte delăsător. Vreau să găsesc un om care să muncească, unul care să se lupte cu chiriaşii tatălui meu, în timp ce eu să stau acasă.

– Ţi-ai plănuit viaţa, pînă în cele mai mici amănunte.

– Desigur. Dacă nu te planifici, îţi treci viaţa plutind în derivă. Asta merge la tinereţe, dar nu sîntem veşnic tineri.

Cole se foi pe scaun.

– Dacă nu te deranjează, aş vrea să te întreb ceva personal. Nu-i aşteptă permisiunea. Ai făcut ceva care să nu fi fost cerebral?

Ea nu şovăi.

– I-am cerut unui pistolar să se căsătorească cu mine.

Cole tresări speriat. Pentru o clipă, nu mai spuse nimic. Căută în fundul buzunarului şi găsi o ţigară în foi, dar era imposibil să o ţină şi să o aprindă, cu o singură mînă. Poate era vanitos, dar era obişnuit ca femeile să-i acorde atenţie. Oricare altă femeie din lumea asta, fiind în cameră cu el, ar fi zburat să-l ajute să-şi aprindă ţigara. Domnişoara Latham însă îl urmărea nemişcată, fără să-i ofere ceva. Enervat aruncă ţigara neaprinsă, pe măsuţa de lîngă scaun.

– Ai dreptate, domnişoară Latham. Ai dreptate în toate. Încep să simt cum zilele mele de ucigaş cu sînge rece se apropie de sfîrşit. El ezită, dîndu-i timp să-l

contrazică, dar ea tăcu. Oare de ce nu facem noi doi o înţelegere? Eu te ajut pe tine, tu, pe mine.

– Ce vrei să spui?

– Acum cîteva zile ai venit la mine, pentru că voiai s-o faci pe sora ta să creadă că ai deja un soţ şi astfel să te lase în pace să-ţi vezi de... cercetările tale, parcă aşa le-ai spus.

Aştepta ca ea să-l aprobe.

– Voiai să-ţi termini cercetările pentru găsirea unui soţ potrivit, un bărbat care să te ajute să strîngi chiriile, să ţină piept văicărelilor chiriaşilor şi să fie un tată tandru pentru copiii tăi. E corect?

– Da.

– Eu, am nevoie să locuiesc undeva, timp de cîteva luni, pînă mi se vindecă braţul. De asemenea ar putea fi interesant să începem o afacere.

– Înţeleg. Dar avînd în proprietate un oraş, e greu de făcut o afacere.

– Poate aş putea încerca să deschid o cîrciumă. Şi, cînd toate astea vor lua sfîrşit, aş putea să-mi cumpăr un teren şi să mă stabilesc.

– Nu cred c-o să meargă.

– De ce nu? întrebă el.

– Pentru că... ştii tu. Nu cred că vom reuşi să stăm prea mult timp.

Cole nu-şi putea crede urechilor. Poate datorită concepţiilor sale, nu alergase niciodată pînă atunci după femei. Ele veneau întotdeauna la el. Desigur pretindeau că întîlnirile cu el erau întîmplătoare, deşi nu erau. El nu făcea altceva decît intra în oraş şi în cîteva ore mai multe fetiţe drăgălaşe se postau acolo unde puteau fi văzute de el. Iar acum, iat-o pe această femeie pipernicită, care recunoscuse că n-o voia nici un bărbat, cu excepţia unui bondoc, chel, cu pete pe cap, şi acesta

probabil, doar pentru banii ei, tocmai ea, afirma că el, el, Coleman Hunter, n-ar fi în stare să se stăpînească dacă stă prea mult timp în preajma ei.

– Crede-mă, domnişoară Latham, spuse el cu un sarcasm muşcător, reuşesc să-mi păstrez controlul „Chiar dacă ar trebui să vizitez bordelul de şapte ori pe săptămînă", se gîndi el. Această femeie era prea de tot! Insinuînd că şi-ar pierde stăpînirea de sine, în preajma ei, era mai mult decît putea el suporta. Voia cu orice preţ să-i demonstreze, cît îl judecase de greşit.

– Aşa cum o ştiu eu pe Rowena, ea nu va părăsi Texas-ul, pînă nu ne va vedea căsătoriţi, continuă ea pe neaşteptate, gîndurile lui Cole. Dacă falsa noastră logodnă va dura patru ani, ea va sta aici şi va aştepta patru ani. Sora mea poate părea blîndă şi dulce, dar este din oţel pe dinăuntru.

– Oare cum putea tatăl vostru să creadă că fetele lui sînt blînde? murmură Cole.

Cole ştia că în ochii domnişoarei Latham cunoştinţele şi deprinderile lui nu făceau doi bani. Viaţa îl învăţase însă să ia decizii rapide. Poate şi cuvintele ei, poate şi faptul că era ţinţaş, poate amîndouă îl făceau să vadă astfel lucrurile. Lăsînd la o parte banii, oare cu ce se va ocupa, pînă i se va vindeca braţul?

Ea nu-şi îngăduia să dorească să-şi ducă pînă la capăt originala propunere, dar Cole observase, cînd ochii au trădat-o, că se simţea vinovată, cînd venise vorba de braţul lui. Cole nu simţise niciodată altceva decît blîndeţe faţă de femei, dar aceasta îl stîrnise. Se hotărî rapid că trebuie să uzeze de tot ceea ce începuse să cunoască în legătură cu ea. Dacă o credea pe Rowena un tiran, atunci înseamnă că nu-l văzuse niciodată pe Cole Hunter, în acţiune!

– E-n ordine, domnişoară Latham, din moment ce nu ai nici un motiv să te simţi responsabilă pentru ce mi s-a întîmplat, înseamnă că, exceptînd ceea ce mi-ai plătit acum cîteva zile, toţi banii pe care îi am sînt doi dolari şi douăzeci şi cinci de cenţi. Şi chiar acesta era adevărul, dar el fusese altădată în situaţii şi mai proaste. Găsea, totuşi întotdeauna pe cineva care să mizeze pe el, la jocul de pocher. Şi cum era norocos, cîştiga suficient cît să trăiască. Dar nu trebuia să ştie ea, toate astea.

– După părerea mea, îmi eşti datoare.

– M-am oferit să-ţi plătesc.

– Şi ţi-am spus că nu vreau milă. Vreau să învăţ o meserie. (Cam tot atît de mult cum dorea ciumă bubonică.) Nu-şi putea imagina cum i-ar sta ca negustor, chiar dacă în magazin s-ar fi vîndut bere. Datorită ţie, am descoperit posibilitatea de a învăţa ceva care să-mi folosească peste cîţiva ani. Pentru prima dată, mi-am dat seama că modul meu de viaţă mă conduce la degradare şi moarte. Am întrezărit posibilitatea de a deveni un om respectabil. Am văzut calea de a deveni mai bun, de a duce o viaţă ca lumea. E prima dată cînd mi s-a oferit o asemenea şansă şi, contrar părerilor tale despre mine, nu sînt nebun. Domnişoară Latham, vreau să profit de acest prilej.

Cole se gîndi că şi-a ratat cariera. Poate ar fi putut fi predicator sau vînzător de piei de şarpe, sau senator. Ei, şi cum era umflat de ifose ca un balon, se gîndi că ar fi putut fi chiar preşedinte, mai înainte ca ea să poată spune o vorbă, el continuă, ducîndu-şi gîndul pînă la capăt:

– Vreau să te întreb ceva. Cîţi bărbaţi te-au sărutat?

Ea se holbă la el.

– D... Doar tu.

– Aşa am bănuit şi eu. Se pare că înţelegi că există ceva special între noi, ceva aparte. Te asigur că nu e aşa. Experienţa pe care am trăit-o noi e aceeaşi pentru toţi bărbaţii şi femeile care se sărută. Dacă te-ai fi sărutat cu domnul Piper al tău, ai fi simţit acelaşi lucru. Ea încercă să-şi ascundă dezamăgirea. Dar se citea pe faţa ei, iar privirea pe care o avea aproape că l-a determinat să-şi retragă minciuna. Dar n-a făcut-o. Ai impresia că dacă vom sta mai mult timp împreună, nu voi mai fi în stare să mă stăpînesc şi voi muri, dacă nu fac dragoste cu tine. Nimic nu e mai departe de adevăr ca acest gînd.

El continuă, nelăsînd-o să scoată un cuvînt:

– Domnişoară Latham, îşi ofer o propunere de afaceri: mărită-te cu mine pentru şase luni şi lasă-mă să-ţi conduc oraşul în acest timp. La sfîrşitul celor şase luni, dacă am muncit satisfăcător, vreau să-mi dai cinci mii de dolari. Va fi riscul vieţii mele.

– N-ar fi mult mai simplu, să te angajez ca responsabil la strîngerea dărilor?

Al naibii să fie! Această femeie avea un fel dezarmant de a vedea adevărul gol, goluţ! El zîmbi uşor.

– În afară de cazul cînd, fiind mai mult decît un responsabil cu strînsul birului, sora ta, şi-ar vedea de drum. El îşi arcui o sprînceană. Poate voi fi invitat la nunta ta cu Alfred. Îl vor însoţi şi copiii? Apropo, ce vîrstă au copiii lui?

– Băieţii lui au douăzeci şi cinci, douăzeci şi trei şi douăzeci de ani, spuse ea.

Pentru un moment, Cole rămase atît de uluit de această informaţie, încît nu mai scoase un cuvînt.

– Nu sînt chiar bebeluşi, nu-i aşa? spuse el încet,

gîndindu-se că această femeie micuţă nu era deloc ceea ce părea la prima vedere. Cînd s-au întîlnit prima dată, a crezut că ea nu are nevoie de nimeni; i se părea capabilă să-şi poarte singură de grijă şi unei jumătăţi din populaţia globului, de deasupra. Acum abia, începuse el să aibă un tablou clar al motivelor care au împins-o să ceară în căsătorie un pistolar.

Pe de o parte, Cole ştia că are sînge de „erou" în el, începuse să urască acest cuvînt, aşa că se simţea oarecum protectorul ei. Soră-sa încerca s-o mărite cu un bărbat puturos, care avea trei băieţi mari. Fără îndoială că s-ar fi mutat toţi patru în casa ei, i-ar fi luat oraşul şi i-ar fi cheltuit banii.

Cole obosise să vorbească, să argumenteze. Apoape brusc, simţi un val de simpatie pentru Rowena. Nu era de mirare să-i era teamă să-şi lase sora lipsită de apărare, singură, într-o casă atît de mare, la cheremul oricărui căutător de aur din ţară. Nu era de mirare că încerca s-o forţeze să se mărite cu un bărbat, care ar fi putut s-o protejeze. Greşeala Rowenei era că socotise că un bărbat în vîrstă, cu trei băieţi mari, era potrivit pentru această treabă.

– Te vei mărita cu mine, înţelegi? După aceea, poţi să mituieşti un judecător, ca să anuleze căsătoria, dacă vrei, dar acum avem nevoie unul de altul. Tu ai nevoie să fii protejată de bine intenţionata ta soră, iar eu am nevoie de un loc unde să-mi atîrn pălăria, pînă mă însănătoşesc. În timp ce-şi încheia discursul, el îşi încleştă mîinile pe braţele ei şi o săltă de la podea. Erau acum nas, în nas. Şi să nu mai scoţi o vorbă despre copii, sau despre faptul că aş fi un criminal, ori despre orice altceva. Voi face ordine în acel oraş al tău. Se pare că chiriaşii au dus-o bine cu tine, la plata cu întîrziere a

cotelor.

– Ai de gînd să-i împuşti? întrebă ea, cu sufletul la gură. Oare ţinea morţiş să-l înfrunte sau o făcea fără să se gîndească?

– Poftim, spuse el, cu vocea plină de mînie, în timp ce începuse să-şi descarce pistolul prins la brîu. Îl jignise prea tare. De fapt, durerea îi săgeta braţul şi simţi cum rana începu să-i sîngereze, în timp ce-şi smulgea arma. Putea să şi moară, însă, nu s-ar fi lăsat pînă nu-şi ducea pînă la capăt, gestul de bravadă. Era ameţit de durere cînd îi întinse centura, ca pe o ofrandă şi numai voinţa de fier, îl mai ţinea în picioare. Îţi dau arma mea, zise el. N-am s-o folosesc, ca să strîng datoriile în oraşul tău şi dacă voi încerca să te ating în vreun fel, îşi dau voie să mă împuşti. Acum facem înţelegerea?

Tăcută, foarte serioasă, ea luă de la el centura cu arma grea. Păru că-i trebuie mult timp pînă să se hotărască. În final, ea spuse „da" şi asta a fost tot.

Cole nu ştia dacă trebuie să fie fericit sau speriat, dar nu dădu voie emoţiei să se manifeste.

– E-n ordine. Mergem? Ne aşteaptă sora ta.

Îi oferi braţul sănătos. După o scurtă ezitare, ea îşi strecură mîna mică pe sub braţul lui şi porniră amîndoi către uşă. Dorie purtînd arma lui Cole în mîna stîngă. Un capăt al centurii se tîra pe podea.

Capitolul 5

Dorie încerca să stea cît mai la marginea locuiui ei, dar îi venea greu. Autocontrolul fusese principala ei preocupare în ultimele zile, dar acum îi era aproape imposibil să şi-l mai impună. În dormitorul din vagonul particular al Rowenei, vagon împrumutat de la un ardent admirator lipsit de speranţe, Dorie stătea faţă în faţă cu un străin, care-i devenise soţ. Cînd născocise planul de a se căsători cu un pistolar, ideea i se păruse strălucită. În sfîrşit, i-ar fi şocat pe toţi. Ar fi şocat-o pe sora ei, care credea că ştie totul despre Dorie; i-ar fi şocat pe toţi locuitorii din oraşul Latham, care rîdeau de ea că a rămas fată bătrînă. Aproape că şi-ar fi dorit să mai trăiască şi tatăl ei, să-l poată şoca şi pe el. Deşi se îndoia că l-ar fi şocat ceva pe Charles Latham. Dorie putea să-i spună că s-ar fi măritat cu o omidă şi el nu s-ar fi sinchisit, i-ar fi spus doar „Nu". Chiar dacă ar fi cerut-o în căsătorie preşedintele Statelor Unite, tatăl ei ar fi spus „Nu". Zicea că-i permisese uneia din fete să-l părăsească, pe cealaltă însă n-avea de gînd s-o lase să piece cît timp trăia el.

Astfel, Dorie a crescut într-o casă dominată de un totalitarism rece, cu un tată care era mai mult moşier decît părinte, care accepta doar părerile lui,

atît în casă, cît şi în afara ei, în oraşul asupra căruia era stăpîn. Singurul lucru care-l îmbuna era frumuseţea Rowenei.

Charles Latham se căsătorise în mod intenţionat cu o femeie obişnuită, spunînd că vrea o soţie care să-i fie credincioasă. Rowena a întrebat mereu dacă el îi spusese acest lucru şi mamei lor. Dar Rowena a trăit într-o lume de vis şi dragoste. Bineînţeles că Charles Latham îi spusese micuţei şi înfricoşatei sale soţii că s-a căsătorit cu ea pentru a-i putea face copii şi pentru că nu trezea interesul altui bărbat. Dorie se întrebase dacă mama sa îşi dorise să moară, după ce dăduse naştere celei de-a doua fiice. Fără îndoială că auzise pînă în cele mai mici amănunte cît de dezamăgit fusese soţul ei pentru că adusese pe lume o altă fată şi nu un băiat care să-i ducă mai departe numele, aşa că s-a hotărît să-şi încheie viaţa.

Mama ei nu era singura a cărei viaţă fusese condusă de voinţa de fier a lui Charles Latham. După moartea tatălui său, Dorie descoperi că nu prea ştia ce să facă cu libertatea. Toată viaţa îl avusese pe tatăl ei, care-i spunea cînd să meargă la culcare, cînd să se scoale, cînd să mănînce. Viaţa ei era planificată şi se desfăşura după un orar făcut de el.

Înţelesese desigur că viaţa izolată, petrecută aproape în compania tatălui ei, o făcuse puţin... altfel. Frumuseţea incredibilă a Rowenei îi dăduse acesteia posibilitatea să aibă o viaţă foarte asemănătoare cu a celorlalţi oameni. O femeie ca Rowena nu trebuia să iasă din casă pentru a întîlni pe cineva; oamenii veneau la ea. În ciuda strădaniei tatălui ei de a o izola, Rowena se afla în mijlocul oamenilor, pînă cînd în final apăru Jonathan Westlake, care o luă cu el, pentru totdeauna.

Pe Dorie însă n-o căuta nimeni. Nici un tînăr chipeş

nu riscase să înfrunte mînia tatălui ei şi să ciocănească la uşa principală, pentru a cere s-o vadă. Şi chiar dacă ar fi făcut-o, iar tatăl ei l-ar fi refuzat, Dorie nu era destul de frumoasă, pentru a-l face să se răzgîndească.

Rowena părăsise oraşul Latham, cu şase ani în urmă; ea plecase de lîngă tatăl ei, dar Dorie trebuia să rămînă. Dorie trebuia să rămînă în acea casă mare şi întunecoasă, lucrînd ca menajera şi secretara tatălui său. Trebuia să-şi petreacă serile în aceeaşi încăpere cu el, fără să vorbească, fără să vadă pe altcineva. Pur şi simplu, stătea. El spunea că-l părăsiseră deja două, din cele trei femei şi, pentru nimic în lume, n-o va lăsa şi pe a treia să plece. Aşa că îi permitea foarte rar lui Dorie să se îndepărteze de privirile lui.

La moartea lui, Dorie simţi cu greu aitceva decît uşurare. Poate că l-a iubit, dar el nu permitea în casa lui blîndeţe sau dragoste. Charles Latham considera că în toate trebuie să existe o disciplină. Rowena spunea odată că tatăl lor o sărutase pe mama, doar de două ori în viaţă şi aceasta demult, pe vremea cînd ei încă mai credeau că bebeluşii se fac prin sărut.

În toţi aceşti ani trăiţi alături de tatăl său, reprimîndu-şi orice emoţie, trăind cu teama de el şi de furiile lui, Dorie se gîndea la ce ar vrea să facă în momentul cînd va fi liberă, căci moartea lui semnifica eliberarea ei. Îşi imagina tot felul de grozăvii, cum ar fi o călătorie în ţări străine. Îşi imagina că ar deveni brusc la fel de frumoasă ca Rowena, provocînd doar prin ridicarea sprîncenelor tulburarea bărbaţilor în toată firea.

Ceea ce nu-şi imaginase însă era că va rămîne cu povara administrării unui întreg oraş. Oamenii pe care îi întîlnea, chiar dacă nu-i cunoscuse niciodată pînă atunci, păreau să s-au transformat peste noapte în nişte enorme palme deschise, care cereau să le umple. Ea trebuia să găsească bani pentru repararea

acoperişurilor, să fixeze porţile, să cureţe canalele. Păreau că nu se mai sfîrşesc treburile care trebuiau făcute.

Şi, ca şi cînd n-avea destule necazuri pe cap, sosi o telegramă de la Rowena prin care aceasta îşi anunţa sosirea, în cîteva zile.

Iar Rowena, dulcea, scumpa Rowena, care nu-şi putea ţine niciodată gura, o ameninţase în mesaj că intenţiona, ca în timpul şederii ei, să-i găsească surorii mai mici, un soţ.

Bineînţeles că telegrafistul răspîndise ştirea în tot oraşul, astfel că ştiau acum vestea şi jumătate din călătorii care treceau cu trenul prin oraş.

Dorie nu s-ar fi mirat ca întreaga populaţie din San Francisco să ştie că sora ei, căreia îi plăcea să se amestece în treburile altora plănuise să-i găsească un soţ.

Dorie îşi iubea sora, dar uneori Rowena era lipsită de elementarul bun simţ. S-a gîndit oare că Dorie va fi îngrozită cînd va citi telegrama, în loc să exclame: „Oh, ce splendid! Sora mea mă va mărita cu un bărbat pe care nu-l cunosc!"

În timp ce Dorie îşi revenea după primul şoc, fiind nevoită să asculte zilnic chicotelile şi ironiile chiriaşilor, fie ei tineri sau bătrîni; bine intenţionata ei soră îi trimise o altă telegramă, prin care o ruga să-i facă plăcerea şi să nu se căsătorească încă cu Alfred, mai înainte ca ea să fi sosit acolo.

Poate că Dorie greşise pomenind de Alfred. Cam cu doi ani în urmă, înainte de moartea tatălui lor, Rowena trimisese, din încîntătorul ei cohac din Anglia, o scrisoare, prin care comunica că era îngrijorată în legătură cu sora ei mai mică. Spunea că are de gînd să revină în America şi să-i găsească un soţ. Pe Dorie o îngrozise această veste pentru să ştia că, dacă tatăl lor hotărîse ca

fiica mai mică să nu-l părăsească sub nici un motiv, decizia Rowenei îi va face viaţa şi mai insuportabilă, decît era. După gafa făcută de Rowena, cam aşa gîndea Dorie în legătură cu mariajul ei, tatăl lor îşi ţinea fiica mai mică, aproape ca o ostatică. Abia după trecerea anilor, el îi mai slăbi puţin frîul claustrării. Treptat, Dorie primi permisiunea să se plimbe pe cîmpurile din spatele casei, aşezîndu-se pe malul rîului, în cîte o după-amiază, cu o carte în mînă. Tatăl ei o luă cu el în trăsură, cînd mergeau să strîngă chiriile. De fapt, cu fiecare lună care trecuse, după plecarea Rowenei, Dorie şi tatăl ei, deveneau tot mai apropiaţi.

Nu-şi vorbeau, dar semănau din ce în ce mai puţin a prizonier şi paznic, cum fuseseră pînă atunci.

Dacă Rowena îşi punea în aplicare planul şi se întorcea să-l silească pe tatăl lor să-i dea voie lui Dorie să se mărite, aceasta ştia că viaţa ei urma să se transforme într-un adevărat iad.

Se gîndea că dacă Rowena ar fi ieşit învingătoare şi i-a fi găsit un bărbat minunat cu care să se mărite, ea ar fi fost fericită. Dar gustul Rowenei în materie de bărbaţi înclina spre boemi cu cămăşi boţite, care debitau prostii în genul: „Viaţa e ca o şosea pe care puţini pot călători". Astfel de inepţii nu aveau nici un sens pentru Dorie, dar o făceau pe Rowena să simtă că i se înmoaie genunchii. Dorie îi spusese Rowenei de o mie de ori că nu avea înţelepciunea să aleagă pe cineva la fel de puternic şi de inteligent ca Jonathan, că de fapt el o asaltase, pînă cînd Rowena, cedase din plictiseală.

Pentru a se salva de la o căsătorie cu un bărbat care bea lichior şi poartă inel cu piatră roz, Dorie începuse să-i scrie surorii sale că a hotărît să se mărite cu un bărbat din Latham. Din păcate ea nu s-a gîndit suficient de departe, înainte de a numi, la întîmplare, un bărbat. Un bărbat fictiv ar fi putut muri într-o tragedie

romantică, iar Dorie ar fi putut purta doliu, jelindu-l.

În loc să facă aşa, ea i-a scris Rowenei despre unul din bărbaţii pe care amîndouă îl cunoşteau foarte bine: Alfred Smythe. Cînd îşi începuse şirul scrisorilor, tocmai murise şi cea de-a doua soţie a lui Alfred. Ea şi tatăl ei au trecut în trăsură, pe lîngă Alfred. Dorie îl considera cam de aceeaşi vîrstă cu tatăl ei. Alfred îşi ridică ochii spre Dorie, ca şi cum s-ar fi întrebat dacă nu cumva ea urma să fie numărul trei.

De aici totul luă amploare. Spre marea ei supriză, Dorie constată că are talent de romancieră. Poate pentru că nu-şi trăia viaţa, ea descoperi că poate trăi prin poveştile aşternute pe hîrtie. Astfel începu să compună o mare poveste de dragoste cu Alfred. Şi, cu cît scria mai mult, cu atît erau răspunsurile Rowenei mai entuziaste, aşa că descrierile lui Dorie deveneau tot mai înflăcărate. Începuse să-l glorifice pe Alfred, să povestească plină de ifose despre plimbările cu el, despre cît era el de tulburător. Îi povestise Rowenei că Alfred pare a fi un simplu patron de magazin. Adevărul era însă că era implicat în nişte afaceri hazardate şi primejdioase. Deoarece, pentru cunoştinţele limitate ale lui Dorie, a fi îndrăzneţ însemna a scăpa de sub privirile tatălui o oră întreagă, ea nu reuşise niciodată să explice cu ce se ocupa de fapt Alfred. Şi de altfel, aluziile erau cu mult mai interesante, decît realitatea.

Cînd însă Rowena obosise să tot aştepte anunţul matrimonial al lui Dorie, ea îi trimise o scrisoare, prin care o anunţa că vine în America să aranjeze căsătoria. Atunci Dorie i se destăinui că a rupt legătura cu Alfred, aşa că nu era necesar ca Rowena să vină. La rîndul ei, Rowena trimise telegrama pe care o ştia tot oraşul, prin care o anunţa că soseşte, ca să-i găsească un alt soţ surioarei decepţionate.

După cel de-al doilea mesaj al Rowenei, Dorie intră

în panică. Ce putea face? În felul său, Rowena era, la fel ca şi tatăl lor, un mare tiran. După toate scrisorile pasionante pe care Dorie le trimisese surorii sale, Rowena credea cu adevărat că ea îl iubea pe acel mizerabil care era Alfred Smythe, aşa că nu vedea nimic rău în faptul că o îndemna pe Dorie să se căsătorească. Dorie consideră că singurul lucru pe care-l putea face era să se căsătorească cu altcineva. Iar acest altcineva trebuia să satisfacă spiritul romantic al Rowenei şi s-o facă să creadă că Dorie s-a îndrăgostit nebuneşte de el, fulgerător, după marea ei pasiune pentru Alfred.

Dorie nu era deloc fiica tatălui său. Cînd se hotărîse să-şi ia un soţ, primul gînd a fost să-şi cumpere unul, ca pe o nouă pereche de pantofi. De fapt, şi tatăl ei îşi cumpărase soţia. El se întorsese în est, citise anunţurile din ziare, în legătură cu noile falimente şi se împrietenise cu primul bărbat întîlnit, care avea o fiică, destul de urîtă ca să nu-i dea bătaie de cap, în legătură cu posibilele avansuri ale unul alt bărbat. Plătise apoi datoriile tatălui ei şi se căsătorise cu ea.

Aşa că Dorie se gîndi să angajeze contra cost un bărbat care avea nevoie de bani. Acesta însă trebuia să fie suficient de romantic pentru a o determina pe soră-sa s-o lase în pace. I-au trebuit cîteva zile pentru a întocmi o listă cu bărbaţii potriviţi scopului ei. Print-un noroc, ea află că fierarul din Latham îl cunoştea pe unul dintre ei, un tip considerat ucigaş plătit. Dar fierarul îi spusese lui Dorie că Hunter are inima cea mai blîndă din lume. Cole n-avea habar de asta. Era un trăgător atît de rapid, cum nu mai era altul, iar chestia cu inima blîndă era doar o glumă care circula printre adevăraţii ucigaşi plătiţi.

Are sîngele fierbinte, zisese fierarul. Însă detestă cu adevărat să ucidă pe cineva. Şi, cum Dorie voia să-l

ceară în căsătorie, acestea erau veşti bune.

Îl găsise în Abilene, dar nu era aşa cum se aşteptase ea. Şi ce era mai rău îi stîrnise lui Cole o puternică antipatie pentru ea. Dar Dorie nu se mira. Nu avusese niciodată succes la bărbaţi. Nu numai pentru că nu avea nici un pic de experienţă. Chiar cînd Rowena mai locuia încă în Latham, Dorie făcuse cunoştinţă cu cîţiva băieţi, aproape bărbaţi, care o vizitau pe strălucitoarea ei soră. Şi toate întîlnirile fuseseră un dezastru.

Rowena o dăscălea: „Nu trebuie să-i spui lui Charles Pembroke că e inteligent ca un morcov şi graţios ca un elefant în papuci de balet".

Un timp, Dorie se străduise să-şi ţină gura, să privească şi să înveţe, dar Rowena începuse s-o îmbolnăvească. Scotea atîtea aah-uri şi ooh-uri în faţa oricărei şi fiecărei creaturi masculine, oricît ar fi fost acesta de stupid sau greţos. Lui Dorie nu i se părea cinstit, iar ea, mai presus de orice, iubea cinstea.

Şi cu toate acestea, Rowena se măritase, avea şi doi copii frumoşi, iar Dorie trăia singură într-o casă mare şi sumbră şi dădea bani oamenilor. Însă nu putea înţelege de ce bărbaţii iubeau mai mult minciunile decît adevărul.

Cît despre domnul Hunter, ea nu-l putea socoti printre aceştia. O făcuse să tresară, cînd se dusese prima dată la el şi îi spusese adevărul. Ca şi ceilalţi bărbaţi, el părea că-i detestă onestitatea. Dorie ştia că Rowena l-ar fi minţimt şi l-ar fi flatat, iar el i-ar fi ciugulit din palmă. Dorie însă i-a spus adevărul, iar el, se vedea clar, n-o putea suferi.

Din păcate acest lucru o jignise pe Dorie, căci, spre marele ei ghinion, începuse să-l placă. Nu-şi dădea seama de ce, dar îl plăcea. Poate pentru alura lui de erou. Şi de ce să nu recunoască, în ziua cînd el o salvase in mîinile jefuitorilor de la bancă, ea se simţise

ca o eroină de roman, de tipul celor pe care tatăl ei le interzisese în casa lui.

Domnul Hunter însă nu împărtăşea sentimentele ei. Cînd se dusese la el să-şi ceară scuze pentru că îl supărase cu ceea ce-i spusese prima dată ea nu reuşise decît să-l înfurie.

El apăruse apoi în camera ei la hotel şi îi spusese că se vor căsători. Crezuse probabil că Rowena făcea şi ea parte din mariajul cu Dorie. Altfel nu-şi putea explica gestul lui. Doar o detesta din adîncul sufletului cînd era doar ea implicată, dar după ce a văzut-o pe Rowena, a dorit să se căsătorească cu ea.

O, dar ce mai contează? Aranjamentul era doar temporar; după şase luni, el oricum va pleca. Îşi va lua cele cinci mii de dolari, iar Dorie va fi iarăşi ca la început. Nu era chiar atît de proastă să creadă o iotă din ce-i spusese el în legătură cu dorinţa de a învăţa o meserie; ştia că tot ce voia erau banii şi poate o ocazie de a ajunge la Rowena şi atunci semăna cu toţi ceilalţi bărbaţi. Era un aranjament perfect.

Iar acum, iată-i pe amîndoi, faţă în faţă, la măsuţa din camera lui. Patul mare se bănuia în spatele lor. Dorie purta inelul de căsătorie, darul Rowenei, inel care-i atîrna greu pe deget. Îşi împinse farfuria cu mîncare. Realiză că domnul Hunter îi spusese ceva.

– Poftim? spuse, ridicîndu-şi privirea spre el.

– Spuneam că, dacă vrei să-ţi găseşti un soţ, unul adevărat, ar trebui să încerci să fii mai, cum să zic, mai plăcută.

Dorie se holbă la el. *Plăcută.* Acest cuvînt îl auzise legat de numele Rowenei, ortografiat cu litere vrăjite, dar atît.

Încă din clipa cînd se derula acea farsă numită căsătorie, Cole se întrebă, ce Dumnezeu făcuse? Nu se considerase niciodată un romantic, dar ceremonia

aceea rapidă, plicticoasă, oficiată de un preot grăbit să ajungă la dejun, nu semăna cu imaginea pe care şi-o formase despre căsătorie. Oare unde era mireasa cu braţele pline de flori şi cu o rochie încîntătoare? Unde erau doamnele emoţinate, care însoţesc cununiile? Unde era bărbatul, în aparenţă nepăsător la toate aceste momente, dar care în secret iubea mirosul florilor şi suspinul miresei, drapată în dantele?

În timpul cununiei, Dorie nu scosese o vorbă, lăsînd-o pe autoritara ei soră să conducă totul. Cole începuse să înţeleagă, în cele cîteva ore petrecute în preajma Rowenei, că vorbele dulci şi învelişul mieros ascundeau un miez de oţel. Îl complimentase atît de mult pe Cole, încît chiar începuse s-o creadă: că ar fi cel mai iscusit, cel mai curajos, cel mai chipeş bărbat de pe mapamond. Dar în timp ce-l flata, ea căuta să se convingă că micuţa ei soră se mărită cu adevărat.

Îi spusese lui Dorie unde urma să aibă loc nunta, unde-şi vor petrece luna de miere şi cînd se va întoarce cuplul, în Latham. Rowena aranjase masa de nuntă şi dăduse ordinul de împachetare a hainelor lui Dorie, pregătindu-le pentru călătorie. La sfîrşitul ceremoniei, Rowena spuse:

– Acum, Dorie, ai voie să-l săruţi, iar Cole îşi...

– E soţia mea, din clipa asta, spuse el încet, folosind însă tonul cu care comunica coechipierilor de pocher că-i bănuia de escrocherie la cărţi. Una din calităţile pozitive ale Rowenei era că părea să ştie cînd să se retragă. Graţioasă, încetă să mai ordone, dîndu-se la o parte, cu un zîmbet fericit, încîntată că aranjase totul.

Şi iată acum Cole rămăsese singur cu o străină care era şi nu era soţia lui, iar el simţea o puternică pornire de a încerca s-o cunoască mai bine. Oare era chiar aşa de ursuză cum i se păruse prima dată cînd a întîlnit-o, sau era blîndă, aşa cum apărea uneori? Era prefăcută

sau inocentă? Oare jignea în mod intenţionat, sau nu ştia să fie altfel?

– Mi-e teamă că nu ştiu cum să fiu plăcută, spuse ea, cu nasul în farfurie. I-am lăsat tot farmecul surorii mele.

După ziua de azi, Cole realizase că pentru a străbate „farmecul" Rowenei, îţi trebuiau cizme foarte înalte. Privindu-şi soţia, Cole descoperi că n-o văzuse niciodată rîzînd cu adevărat. Oare ştia să zîmbească? Cum arăta cînd zîmbea?

Se îndreptă în scaun, ca un profesor.

– Atenţie, domnişoară Latham, eh, doamnă Hunter, se corectă el şi constată că-i plăcea mai mult cum sună al doilea nume. Vom face acum o lecţie despre farmec.

Ea îşi săltă capul privindu-l surprinsă.

– Te rog să-mi răspunzi la următoarea problemă: dacă te afli singură cu un bărbat şi vrei să-l antrenezi într-o discuţie, ce îi spui?

Privindu-i figura, el îşi dădu seama că ea a luat întrebarea foarte în serios.

– El ce face?

– El nu face nimic. În majoritatea ţărilor, este de datoria femeii să fie cea sociabilă. Bărbatul trebuie să fie cel reţinut, tăcut iar femeia încearcă să-l scoată din muţenie.

– Oh, spuse Dorie. Nu mai auzise niciodată pînă acum, aşa ceva. Asta îi explica unele lucruri pe care nu fusese capabilă să le înţeleagă. Mă refeream la ocupaţia bărbatului, pentru a supravieţui. Pentru a se întreţine. Poate că de aici ar putea porni o conversaţie.

– Ai un punct! Bărbatul e fermier.

– Bine, atunci aş putea să-l întreb cum se prezintă recolta?

– Mda, spuse Cole. Asta ar merge cu un bărbat destul de în vîrstă ca să-ţi fie tată, dar dacă tipul e tînăr,

frumos, unul cu umeri lați?

În ochii lui Dorie, apăru o sclipire de umor.

– Mai precis, cît sînt de lați umerii acestui bărbat?

Cole nu zîmbi. Ridicîndu-și mîinile, spuse:

– E vorba despre această lățime. Nu despre asta.

Ochii lui Dorie scăpărară mai tare.

– Domnule Hunter, nici un bărbat nu are umerii așa de lați.

Pentru moment, Cole bătu în retragere, în timp ce-și plimba privirea de la mîinile întinse la proprii săi umeri și văzu că deschiderea brațelor era exact cît lățimea umerilor. Cînd se pregătea să-i spună că umerii lui erau cu siguranță atît de lați, o privi în ochi și înțelese că ea îl necăjise intenționat. „Bine, bine, se gîndi el. O să mi-o plătească pentru asta".

– În al doilea rînd, acest bărbat lîngă care stai, este un mediator renumit.

– Mediator? Adică un pistolar? Un ucigaș plătit?

Figura lui Cole era foarte serioasă.

– Doamnă Hunter, ești atît de amabilă să urmărești datele problemei? Lecția este despre farmec, iar tu ești departe de a mă convinge că știi înțelesul acestui cuvînt.

– Ba da, îl cunosc. Înseamnă să minți. Răspunsul îl bruscă pe Cole.

– Farmecul înseamnă minciună?

– Rowena este fermecătoare, datorită faptului că minte.

– Fă-mi, te rog o demonstrație.

Dorie intenționă să spună că nu-i poate arăta ce înțelegea, prin „minciunile Rowenei", dar își aminti că și-a petrecut mult timp, urmărindu-și sora. Așa că ar fi capabilă s-o imite.

Cu coatele pe masă, ea se aplecă peste farfurie, astfel încît fața îi era foarte aproape de a lui, și-și flutură

genele la el.

– Oh, domnule Hunter, am auzit atîtea despre dumneata! Am auzit despre înţelepciunea dumitale, despre felul cum rezolvi disputele şi salvezi întregul oraş, doar cu o mînă. Dumnezeule! Ce bărbat important eşti! Sper că nu te deranjează privirea mea insistentă! Este ca şi cînd aş căuta un safir de culoarea ochilor tăi şi mi-ar fi cu neputinţă că găsesc acea nuanţă profundă de albastru. Poate mă vei însoţi cînd voi merge data viitoare la bijutier şi, în felul acesta, i-aş putea arăta albastrul la care mă referam.

Dorie se reaşează la masă, cu braţele încrucişate la piept.

Cole rămase o clipă fără grai. Ea îşi bătuse joc de el şi de sora ei, era clar, dar la naiba, îi plăcuse s-o asculte. Simţi o dorinţă aproape incontrolabilă de a lua cuţitul, pentru a-şi privi ochii în lama lui.

Îşi veni însă în fire, cînd privind-o îşi dădu seama că ea ştia cu precizie la ce se gîndea. Doi la zero pentru ea, se gîndi Cole.

– Minciuni, spuse el. Sînt groaznice. Ştii că şi bărbaţii mint, nu-i aşa?

– Nu pe Rowena. N-ar avea cum. Ce minciună ar putea scorni despre frumuseţea ei?

– Farmecul nu conţine minciuni.

– Ha! Rowena e expertă la capitolul farmec şi cu toate astea, tot ce face este minciună.

– Atunci nu e farmec adevărat. Inimile bărbaţilor sînt cucerite de frumuseţea ei. Dar ce se va întîmpla cu ea, cînd i se va ofili frumuseţea? Nici un bărbat nu se va arăta dornic de minciunile ei, mai ales că vor fi spuse de buze care nu mai sînt frumoase. Cole observă că subiectul o interesa. Evident că-i plăceau şi ei minciunile, dar cele care sunau ca şi cînd ar fi fost adevăruri.

– Ei, hai, să-ţi arăt ce înseamnă farmecul real. Dă-mi

mîna.

Ea continuă să-şi ţină mîna lipită de trup.

– Să nu încerci să-mi spui minciuni despre magnifica mea frumuseţe, căci nu-mi face plăcere.

– Poţi să-mi acorzi puţină încredere? Dă-mi mîna! La naiba, această femeie îl domina. Era sigur că nu mai există o a doua, ca ea, care să-i poată refuza o lecţie de seducţie. Mai ales că bărbatul care încerca s-o seducă era propriul ei soţ.

Îi luă cu delicateţe mîna într-a lui. O altă femeie poate s-ar fi tulburat. Pe acestă mică creatură însă nu o tulbura nimic. Îi apropie mîna de faţa lui, fără să i-o sărute. Îi apăsă dosul palmei de obraz.

– Ştii ce-mi place la tine, doamnă Hunter? Nu-i aşteptă răspunsul. Îmi place onestitatea ta. Toată viaţa mi-am auzit complimente. Bărbaţii erau prea înfricoşaţi de mine şi-mi spuneau doar lucruri plăcute, iar femeile erau atît de încîntate de prezenţa mea, încît se prelingeau, cînd erau lîngă mine. Îl rostogoli pe „r" din cuvîntul „prelingeau" pe un ton atît de scăzut, catifelat care o făcu pe Dorie să-l privească cu ochii dilataţi.

– E reconfortant să găsesc o femeie care e cinstită cu mine, care să-mi spună că mai am multe de învăţat. Aceasta sună ca o provocare, care-mi înviorează mintea. Cînd sînt în preajma ta, simt nevoia să muncesc din răsputeri; tu mă determini să vreau să-ţi arăt că pot munci, chiar dacă nu mă crezi în stare.

Îi duse mîna la buze şi începu să-i sărute încheieturile, una cîte una. Cît despre frumuseţe, tu ai o anumită strălucire, pe care sora ta n-o poate egala. Este ca un trandafir complet înflorit, senzual şi ţipător. Tu eşti însă o violetă, dulce şi timidă, delicată dar puternică. Frumuseţea ta nu se arată la prima vedere. Frumuseţea ta este mai gingaşă. Trebuie s-o cauţi şi, prin urmare, cu mult mai valoroasă.

Dorie rămase tăcută. Ochii i se măreau, cu fiecare cuvînt al lui. Simţea furnicături uşoare, care urcau din palmă în sus, pe braţ, apoi i se împrăştiau în tot corpul.

Brusc, el îi lăsă mîna.

– Asta e, spuse el. Aşa înţeleg eu farmecul, fără minciuni.

Dorie îşi scutură capul pentru a se limpezi.

– Minciuni fermecătoare. Eu aşa le consider, zise ea.

– Şi atunci care crezi că e adevărat?

– Mă consideri o ciumată plictisitoare. O ciumată bogată, însă, iar tu ai nevoie de bani.

Cole nu ştia cînd se simţise mai jignit. Ea îi spusese că a luat- o de soţie numai pentru bani, ceea ce nu era adevărat. Se căsătorise cu ea pentru că... La naiba! Nu ştia sigur de ce se căsătorise cu ea, dar precis nu era numai pentru bani. Un bărbat care se căsătoreşte pentru bani era... era... care era cuvîntul potrivit? Era un gigolo, asta era! Nu-şi amintea să fi fost considerat ucigaş plătit, dar nici să fi fost bănuit că trage foloase de pe urma femeilor.

Se ridică brusc în picioare.

– Hai să lămurim lucrurile. M-am căsătorit cu tine pentru că aveai nevoie de ocrotire, vom încheia colaborarea şi totul ca lua sfîrşit. De acord?

– Desigur, spuse ea calm, cu ochii limpezi, fără nici o umbră de emoţie în ei.

– Acum, dacă n-ai nimic împotrivă, eu mă duc la culcare. A fost o zi obositoare. Ochii ei se măriră din nou. El înţelesese la ce se gîndea.

Nu ştia exact de ce era atît de furios. Apucă în grabă doi saci de voiaj care erau aşezaţi lîngă perete şi îi propti pe mijlocul patului, obţinînd un paravan despărţitor. Poate că enervarea lui era determinată de fap-

tul că toată viaţa se luptase să scape de femei, iar acum, dintr-o dată acest şoricel se purta ca şi cînd el s-ar fi transformat într-un satir, adică un om mîrşav şi respingător. Îi era atît de antipatic încît îi fusese silă să-i întindă mîna peste masă.

– Poftim, spuse el furios, arătînd cu capul spre patul împărţit în două. Îţi satisface simţul proprietăţii? Nu înţeleg de ce continui să crezi că sînt un obsedat care deflorează cu forţa virginele. Te asigur că nu e deloc aşa.

– Nu m-am gîndit la asta, începu ea, dar se opri.

– Atunci, hai la culcare. N-am să te deranjez, aşa că încetează să mă mai priveşti atît de speriată.

– Nu sînt speriată, spuse ea încet, apoi se mişcă în spatele micului paravan aflat la unul din capetele patului şi începu să se dezbrace. Rowena îi vorbise între patru ochi, după ce Cole anunţase că el şi Dorie se vor căsători. Rowena îi spusese o mulţime de prostii, cum ar fi să nu se teamă şi să facă tot posibilul ca domnul Hunter să se considere un tip priceput. „Contează foarte mult, pentru un bărbat", spusese Rowena. „Un bărbat are nevoie să fie privit astfel". Dorie nu avea habar la ce făcea aluzie sora ei.

– La naiba, îl auzi pe Cole înjurînd. Apoi auzi zgomotul scurt al unui nasture, căzut în cada de baie.

Privind pe furiş de după paravan, ea îl văzu pe Cole încruntîndu-se mînios, în efortul de a se dezbrăca singur. Mîna bolnavă îi făcea sarcina foarte dificilă. „Iată un erou", se gîndi ea, „un bărbat care nu va striga după ajutor".

Purtînd o enormă cămaşă de noapte albă, care o acoperea de la gît pînă la tălpi, ea ocoli paravanul şi se apropie de el. Observă imediat că el intenţiona să-i spună că nu se poate dezbrăca singur. La acest capitol Dorie era foarte competentă. În ultimul an de viaţă, tatăl

ei fusese invalid. Doar ei îi dăduse voie să-l îngrijească. Astfel ea se obişnuise să îmbrace şi să dezbrace un bărbat în toată firea.

– Lasă-mă pe mine, spuse ea cu o voce atotcunoscătoare. În cîteva clipe, îi scoase hainele, pînă la izmenele lungi de bumbac. Nu observase că el o privea zîmbind amuzat şi uşurat.

Nu ştia nici că el îi privea lung părul des, strîns într-o coadă simplă. În timpul zilei şi-l purtase adunat strîns şi uimitor de ordonat în jurul capului. Acum însă părea lejer, chiar cîteva bucle îi încadrau faţa. Şi, destul de ciudat, cămaşa de noapte apretată era aproape provocatoare. Era obişnuit să vadă femeile îmbrăcate în dantelă roşie şi neagră, nu în albul virginal pur şi curat. Văzînd-o astfel complet ascunsă, el se întrebă dacă sub această cămaşă se ascundea cu mult mai mult decît se zărea printr-o mătase.

După ce-şi trase şi el cămaşa de noapte, ea dădu la o parte cuvertura de pe pat, apoi, ca şi cînd făcuse acest lucru de o mie de ori pînă atunci, ceea ce era de fapt adevărat, aşeză pledul peste el, îl sărută formal pe frunte, se întoarse cu spatele, aprinse veioza şi se îndreptă spre uşă.

Era cu o mînă pe clanţă, cînd realiză unde era şi ce făcea. Cu uimirea pe faţă, se întoarse şi-l privi. Cole îşi ţinea braţul sănătos sub cap, şi-i zîmbea.

Brusc, el izbucni în rîs.

– Nu-mi spui şi o poveste de adormit? o întrebă, făcînd-o să roşească.

– Tatăl meu... începu ea să explice, dar izbucni şi ea în rîs, adăugînd: Ce fel de poveste preferi? Una despre spărgătorii de bancă şi despre capturarea lor?

– Va fi vorba şi despre prietenii mei, acolo?

Ea rîse şi mai tare.

– Dacă e o poveste cu criminali, atunci obligatoriu

trebuie să fie despre prietenii tăi, nu-i aşa?

El o privi jumătate furios, jumătate amuzat.

– Vrei să spui, că dacă aş fi trimis în puşcărie, acolo ar fi ca o reuniune de familie?

– Am impresia că o să fii şi tu aproape de biserică, doar cînd vei fi dus la cimitir, spuse ea, cu intenţia de a face o glumă, dar afirmaţia suna sec, ca şi cum s-ar fi referit la o situaţie reală. Nici ea şi nici Cole, nu voiau de fapt să se gîndească cît de aproape de moarte era viaţa pe care o ducea el.

Lampa de lîngă pat era aprinsă, iar Dorie îşi veni în fire, realizînd că nu se află în casa tatălui său, iar acest bărbat nu era tatăl bolnav. Se apropie de jumătatea de pat, unde trebuia să doarmă ea. Ferindu-se să privească măcar sacoşele mari, pe care el le pusese pe mijlocul patului, dădu la o parte cuvertura, stinse lampa şi se strecură în pat, cu spatele la el. După un timp, îl întrebă:

– Părinţii tăi au fost oameni cumsecade?

– Nu. El ezită. Dar ai tăi? L-ai iubit pe tiranul de taică-tău?

– Nu mi-am pus niciodată această întrebare. Cred că da. Era tatăl meu.

– Iar acum, din toată familia, ţi-a rămas doar sora?

– Da. Iar ea trăieşte departe, peste un continent şi un ocean. Ea făcu o pauză. Şi are un soţ şi doi copii.

– Asta înseamnă că eşti singură. Ea nu răspunse, iar Cole nici nu aştepta vreun răspuns. Trenul se puse în mişcare, iar zgomotul părea că-i învăluie pe amîndoi. Cole se gîndea că scena era aproape intimă, cu ei doi în acelaşi pat, separaţi însă, fără să se atingă. Pînă atunci, nu-şi mai petrecuse niciodată o noapte întreagă, în acelaşi pat, cu o femeie. Pentru el devenise o regulă ca, după ce şi-a terminat treaba,

să piece. Observase că după ce făcea sex cu o femeie, simţurile bărbatului erau istovite, iar el era o pradă uşoară, pentru orice condamnat care voia să-şi scape pielea, ucigîndu-l pe Cole Hunter, Acum trăia o experienţă inedită, stînd alături de o femeie, pentru altceva decît pentru sex. Se întoarse şi îndoi braţul, şi-şi puse capul pe mînă.

– Îţi este somn? Adică, vreau să spun, tu, eu aş...

Ea se răsuci, ca să-l privească. Chiar dacă prin draperie străbătea cu greu lumina lunii, i se puteau desluşi ochii vii şi strălucitori.

– Nu mi-e somn deloc. Vrei să stăm de vorbă?

Era de-a dreptul caraghios. El era un om de acţiune, nu un palavragiu. O, ar fi putut vorbi, şi încă mult, dar atunci cînd era necesar. Folosea adesea cuvintele, pentru a rezolva o dispută, preferîndu-le pistolului, totuşi, nu era adeptul conversaţiilor fără rost. Acum însă era prea încordat ca să poată adormi. Poate din cauză că femeia aceasta, care-l respinsese, era întinsă lîngă el. Poate pentru că azi făcuse ceva incredibil: se căsătorise. Sau poate pentru că, pur şi simplu, începuse să-l placă această femeie. Doar Dumnezeu ştia de ce. Nu era nici pe departe genul care-i plăcea lui şi, pînă acum, nu simţise dorinţa să se culce cu ea cît mai curînd posibil, chiar dacă urma s-o părăsească, imediat după aceea.

– Cum te cheamă? Am auzit că sora ta îţi zice Dorie dar azi preotul ţi-a spus altfel, în biserică.

– Apollodoria. Este un nume grecesc sau cel puţin aşa mi-a spus tata. Îmi mai spunea că e un nume ridicol, dar asta a fost dorinţa mamei mele, înainte de a muri: să port acest nume.

El se întoarse pe spate, cu braţul sub cap.

– Apollodoria. Îmi place. Mă bucur că tatăl tău a acceptat să-ţi spună aşa.

– Bucătăreasa mi-a spus că mama s-a jurat că-l va blestema, dacă nu-mi va da numele pe care ea l-a dorit. Tata nu era superstiţios, dar nu risca niciodată.

Cole începu să rîdă. Ea avea un fel aparte de a face ca lucrurile cele mai neplăcute să sune amuzant.

– Povesteşte-mi despre oraşul care îţi aparţine. Cel care te-a făcut să mă sfătuieşti să nu primesc niciodată în dar un oraş.

– Latham este micuţ. Are doar cîteva sute de oameni, avînd în vedere însă că populaţia este în creştere, mă gîndesc că locuitorii ştiu cum să-şi petreacă după-amiezele de duminică, pe lîngă odihnă...

Cole izbucni din nou în rîs, aşteptînd-o să continue.

Oare ce poate inspira mai mult, pe cineva, ca aprobarea celor ce-i ascultă? se gîndea Dorie. Ultima perioadă cît locuise cu tatăl ei, fusese mai mult taciturnă. Îi detesta comentariile impertinente, cum le numea el. Voia ca ea să existe doar şi, pînă în ultimul lui an de viaţă, n-a aşteptat de la ea nimic altceva decît să fie lîngă el, undeva unde s-o poată vedea. Pentru a scăpa de îngrozitoarea plictiseală a vieţii pe care o ducea, ea devenise un atent observator al celor din jur, urmărindu-i, încercînd să şi-i imagineze, completînd din imaginaţie, ceea ce nu cunoştea.

În fiecare zi, ieşea cu tatăl său în trăsură, aşteptîndu-l nemişcată, în timp ce el vorbea cu chiriaşii, respingîndu-le orice cerere. Dorie îşi păstra observaţiile pentru sine.

Dar iată că acum acest bărbat rîdea amuzat de observaţiile ei.

– Latham e un oraş paşnic. Aproape fără probleme. Sînt sigură că ţi s-ar părea un loc plicticos. În fiecare

an, pe 4 Iulie, organizăm o serbare cîmpenească. Toţi sîntem evlavioşi. Anul trecut, cel mai interesant lucru care s-a întîmplat a fost că pălăria doamnei Sheren a zburat, exact cînd lumea ieşea din biserică. A zburat peste rîu, a nimerit în capul taurului domnului Lester şi a rămas agăţată de cornul stîng al animalului. Partea nostimă era că domnul Lester adusese taurul tocmai din Montana, unde îi fusese lăudat drept cel mai rău, mai fioros animal din Texas. Poate o fi fost, dar aşa purtînd o pălărioară şic de pai, împodobită cu cireşe şi frunze de glicină, nu părea deloc furios.

Cole o asculta tăcut, zîmbind în întuneric şi bucurîndu-se că este distrat. Ea putea depăna tot felul de istorioare. Vorbea despre magazine, despre pensiune şi despre pasagerii din tren.

Dar, pe măsură ce o asculta, realiza că nici una din povestiri n-o includea pe ea. Toate erau spuse din postura unui observator. Ca şi cînd ar fi stat în spatele unei ferestre, urmărind desfăşurarea vieţii de afară. Nu se plînsese niciodată, nici măcar nu făcuse aluzie la viaţa ei izolată, petrecută alături de un tată care nu-i oferea fiicei mai mici nici afecţiune, nici aprobare, dar Cole înţelegea mai mult decît îi spunea ea.

În clipa cînd se pregătea să vorbească, mecanicul puse o frînă puternică, iar trenul se opri greoi, cu o smucitură. Dacă n-ar fi fost în pat, ar fi căzut jos. Destul de neplăcut, se gîndi el. În cădere, ea ar fi putut ateriza în braţele lui. Astfel că pe lîngă toate celelalte trăsături de caracter neplăcute, ea ar fi avut şi una pozitivă, considerîndu-l protectorul ei.

Frînele au scîrţîit, cîteva momente, iar trenul se opri. Pentru a preîntîmpina o altă posibilă smucitură, Cole o apucă de umeri, cu mîna sănătoasă, oprind-o să cadă

din pat.

Una din sacoşele ei alunecă, ameninţînd s-o lovească în cap. Cole o împinse jos.

Cînd trenul se opri, în sfîrşit, Cole îşi dădu seama că stătea aplecat deasupra ei, ca şi cînd ar fi apărat-o de săgeţi sau de gloanţe.

– Te superi dacă te sărut de „noapte bună"? se surprinse întrebînd-o. Chiar dacă împlinise, cu cîteva zile în urmă, treizeci şi opt de ani, nu avea acum mai mult de doisprezece, curtînd o fată sub un măr.

– Cred... Cred că nu, şopti ea.

– E-n ordine, spuse el, reproşîndu-şi că era ridicol de tulburat. Sărutase pînă atunci atîtea femei. Sigur, nici una nu-i fusese soţie, îşi reaminti el.

Cu o lovitură de expert, împinse şi cea de-a doua sacoşă jos, la piciorul patului. Apoi, cînd nu mai exista nici o barieră între ei, se aplecă încet spre ea, apăsîndu-şi buzele peste ale ei. Minţise cu neruşinare, cînd îi spusese că sărutul lor anterior nu avea nimic neobişnuit. Acel sărut îl dăduse gata. Iar acum, spera la ceva mai mult.

În clipa cînd buzele lui le-au atins pe ale ei, el îşi dădu seama că primul sărut nu fusese o întîmplare norocoasă. Puterea, profunzimea senzaţiei îl copleşiră. Parcă nu mai sărutase niciodată pînă atunci o femeie, parcă niciodată nu simţise ce înseamnă să atingi o femeie.

Se retrase puţin şi o privi în ochi. Îi văzu cuprinşi de uimire. Pentru o clipă, Cole nu înţelese ce simţea, dacă îi plăcuse sau nu sărutul lui delicat, uşor. Ea îl îmbrăţişă, atingîndu-i părul de la tîmple. Niciodată Cole nu luase foc de la o mîngîiere, ca acum.

– Ah, Dorie, spuse el, apoi o aşeză peste el, răsu-

cindu-se înapoi, către jumătatea lui de pat. Îşi blestemă neputinţa de a o cuprinde cu amîndouă braţele, apoi o îmbrăţişă cît putu de strîns, cu singurul braţ valid. Dorie însă, nu avu nevoie de multă insistenţă. Se întoarse peste el, începînd să-l sărute mai apăsat. „E foarte deşteaptă, se gîndi el. Învaţă repede".

Dar cînd era gata să-i arate de ce era în stare limba, detunătura unei împuşcături răzbătu prin fereastră, spărgînd cu zgomot mare sticla şi lovind patul, acolo unde era locul lui Dorie. Un minut mai devreme şi i-ar fi străpuns inima.

Capitolul 6

– Hunter! Eşti înăuntru?

În momentul exploziei, Cole îşi trecu braţul în jurul ei şi se rostogoliră jos din pat, apărînd-o cu trupul lui, în clipa cînd atinseră podeaua. În cădere, îşi apucă pistolul de pe masa din apropiere, o strînse pe Dorie lîngă el, şoptind:

– Eşti teafără?

Ea încuviinţă cu capul. Cole era mulţumit să constate că nu era nici urmă de isterie în ochii ei şi, ceea ce era şi mai bine, nici o întrebare. Ea îl privea, aşteptîndu-i parcă ordinele, supusă. Se gîndi în clipa aceea, că o iubeşte. Care bărbat n-ar fi iubit femeia gata să-i îndeplinească ordinele?

– Stai lungită. Încerc să văd cine e, spuse el.

Ea făcu întocmai, ghemuindu-se lîngă peretele trenului.

Cu precauţie, Cole se îndreptă spre fereastra trenului, aruncîndu-şi o privire afară. Era lună plină, aşa că văzu cu uşurinţă siluetele a patru călăreţi. Cel din faţă, călărea un cal mare, murg, silueta lui degajînd o nepăsare exagerată, ca şi cînd, nu-i păsa de nimic pe lume. Era un bărbat pe care cu greu l-ai fi confundat şi, odată ce l-ai întîlnit, cu greu îl mai uitai.

Sărind în picioare, Cole îşi lipi spinarea de perete şi

bolborosi cîteva înjurături colorate.

– N-am mai auzit aşa ceva pînă acum, spuse încet Dorie privindu-l atît de uimită pe Cole, încît acesta îndreptă pistolul spre ea, trăgîndu-i piedica, mai înainte de a realiza ce face.

Dorie se strecură din calea lui şi se ascunse sub pat. De acolo, îl privi în fugă, scoţîndu-şi doar faţa de sub cuvertura care atîrna pe podea. Auzind din nou sunetul metalic al piedicii pistolului lui Cole, ea dispăru din nou sub pat. Cînd se convinse că nu era în pericol de a fi împuşcată, Dorie îi aruncă din nou o privire rapidă.

– Cine e? şopti ea.

– Winotka Ford. Cole îşi dădu capul pe spate, lipindu-l de perete. Auzisem că a murit. Altfel, n-aş fi plecat niciodată cu trenul. Îl copleşise mînia. Cît de prost am fost! Se întoarse spre ea. Pe fratele lui mai mic l-am împuşcat în timpul spargerii de la bancă. Ar fi trebuit să ştiu că Ford o să mă caute, dar, aşa cum am spus, auzisem că a murit. Probabil că am auzit că jumătate din Texas spera să fie mort.

Gloanţele sfîşiau tăcerea nopţii.

– Ieşi afară Hunter, ţi-a sosit sorocul! Am venit după tine, că te văd cum mori.

– Ce ai de gînd să faci? întrebă Dorie, privind în sus la Cole, ca şi cînd el avea rezolvare pentru orice problemă.

Cole se gîndi: „Mă priveşte din nou ca pe un erou. Cel puţin am să mor, ştiind că cineva mă crede ceva mai mult decît un pistolar de doi bani".

– Nu vom face nimic, spuse el. Tu ai să rămîi unde eşti, iar eu am să ies afară şi am să mă bat cu Ford.

– Hunter! se auzi vocea tăioasă de afară.

– Acum, strigă Cole pe fereastră. Tu ai cămaşa pe tine. Trebuie să mă îmbrac şi eu. Un bărbat are dreptul

să moară cu ghetele în picioare. În timp ce se ridica, o privi pe Dorie. Ajută-mă să mă îmbrac.

Ea ieşi de sub pat, cu o mişcare rapidă şi agilă. Îi strînse hainele şi începu să-l ajute să-şi tragă pantalonii, peste izmenele lungi.

– N-aş vrea să te cicălesc, dar cum crezi că poţi folosi pistolul, din moment ce nu-şi poţi încheia nici cămaşa?

– Cu mîna stîngă.

– O, da. Ambidextru.

Cole nu-şi bătu capul ca să înţeleagă ce spunea ea.

– Dă-mi cămaşa.

Dorie se îndreptă spre el, apucă la repezeală peria de cap şi, întorcîndu-se brusc, i-a aruncă. Cole înhaţă peria cu mîna stîngă, dar o scăpă. Peria căzu cu zgomot pe podea.

– Eşti la fel de dibaci cu un pistol, după cum ai prins peria, cu mîna stîngă?

– Ţine-ţi gura şi ajută-mă să-mi pun ghetele, ordonă el. Apoi, după ce-l ajută să se încalţe, el începu să-i vorbească cu o voce calmă, liniştită. Habar n-am dacă el ştie ceva despre tine. Mă îndoiesc că-l interesează. El are ce are cu mine, nu cu tine.

Ea stătea în genunchi, în faţa lui, trăgîndu-i ghetele. Pe Cole, îl cuprinse brusc o mare tristeţe. Fusese la un pas de ceea ce nici un bărbat de teapa lui nu visase să aibă. Niciodată nu se gîndise că ar putea avea o soţie şi copii. Acum realiză că poate acesta fusese motivul pentru care el acceptase să se căsătorească cu o femeiuşcă atît de pură şi proaspătă. Era suficient de isteţ să-şi dea seama că şansa de a mai întîlni pe altcineva ca ea nu s-ar mai repeta niciodată. Niciodată, vreo altă femeie virgină nu s-ar mai apropia de el, oferindu-i o viaţă diferită de cea pe care o cunoscuse pînă atunci.

Acum această şansă dispăruse. Ştia sigur că-şi trăia ultimele minute. Winotka Ford, cu o mamă din indienii Cheyenne şi un tată american, era un bastard nebun. Nu-şi iubise niciodată fratele, cel pe care Cole îl omorîse. Asta nu-l împiedica, fără nici o scuză, să scoată afară pe cineva în miez de noapte şi să-l ucidă. Răzbunarea era o scuză la fel de bună, ca oricare alta. Ford nu urmărea o luptă cinstită. El n-ar fi stat în faţa unui bărbat, în mijlocul străzii, ca să vadă care din ei era cel mai rapid trăgător. El preferea să oprească dilgenţele şi să ucidă toţi călătorii, doar aşa, de amorul artei.

Singura speranţă a lui Cole era s-o apere pe Dorie. Se întoarse către ea, îi ridică bărbia şi o privi în ochi.

– În clipa cînd voi ieşi afară, tu să ieşi pe uşa cealaltă şi să te amesteci cu ceilalţi pasageri. M-ai înţeles? Nu te priveşte ce se petrece afară, tu rămîi în tren şi caută să nu-i dai prilejul lui Ford să priceapă că ai vreo legătură cu mine.

Cole simţi brusc în gol în stomac. Dacă Ford îl va ucide, ce l-ar mai putea reţine pe tîlhar să captureze întregul tren şi să-l jefuiască? Chiar dacă Ford nu aflase că Dorie avea vreo legătură cu Cole, putea să vadă că era tînără şi vulnerabilă. Şi drăguţă, se gîndi el, aşa cu părul împletit la spate într-o coadă groasă, cu cămaşa de noapte uşor încreţită la gît şi cu privirea candidă. Acum vedea Cole ce era gata să piardă.

Repede, o sărută cu pasiune. Cînd se depărtă de ea, era aproape ameţit.

– Ne vedem mai tîrziu, bine? spuse el, insinuînd că va reuşi să se mai întoarcă. Apoi adăugă: Spune-i surorii tale să aibă grijă de tine. Transmite-i din partea mea că meriţi mai mult decît un bărbat ca domnul Piper.

Ar fi vrut s-o facă să-i zîmbească, dar nu reuşi. Îl

privea cu ochii larg deschişi. Cole ştia că dacă mai rămîne un minut, va trage în Ford, iar după aceea sigur, ar fi fost ucis. În toţi aceşti ani rămăsese viu căci îi fusese indiferent dacă trăieşte, sau nu. Acum însă nu-i mai era indiferent. Îi păsa chiar foarte mult.

– Hunter, dacă nu ieşi în zece secunde, vin eu după tine.

– Ai grijă de tine Apollodoria, şopti Cole, apoi se ridică, îndreptîndu-se spre uşa din spate a vagonului.

– A durat cam mult, spuse Ford, cînd îl văzu apărînd pe platforma din spate a trenului.

Cole stătea în picioare liniştit, aşteptîndu-i pe celălalt să facă prima mişcare. Singura lui şansă de supravieţuire era să se arunce pe podeaua platformei, la primul gest al vreunuia din cei patru bărbaţi, şi să încerce să tragă. În felul acesta ar fi putut ochi trei din ei, înainte de a fi ucis. Măcar ar fi fost trei mai puţin, care s-o atace pe Dorie. L-ar fi înlăturat pe Ford primul şi atunci oamenii lui poate s-ar fi împrăştiat, ori poate i-ar fi sărit în ajutor toţi acei gură-cască, fricoşi, care acum îi urmăreau de la toate ferestrele trenului.

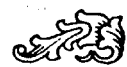

Capitolul 7

Într-o clipă, Cole îşi simţi inima în gît, ştiind că-şi trăieşte ultimele clipe. Se putea întîmpla orice. Dorie se repezi jos din tren. Trupul ei mic se pierdea în fluturarea *faldurilor cămăşii de noapte, prea mari. Părul lăsat liber,* i se împrăştiase în jurul capului. Părea atît de primăvăratecă! El crezuse pînă atunci că are părul drept. Acum înţelegea de şi-l purta strîns atît de sever la spate. Aşa adunat părul ei semăna cu al unui cal sălbatic. I se vălurea în jurul capului ca un nor de culoarea mierii. Arăta ca un înger, se gîndi el. Nu se simţise niciodată pînă atunci atît de ocrotitor faţă de o altă fiinţă umană, cum era acum, faţă de ea.

În clipa cînd o văzu, îşi dădu seama că se petrece ceva îngrozitor. Oare vreunul din oamenii lui Ford atacase deja trenul? Ea fusese agresată? Cole vru să se repeadă spre ea, să-i dea un ordin monosilabic, dar Dorie nu-l lăsă să scoată o vorbă, căci izbucni într-un ţipăt sfîşietor.

– Să nu-l omorîţi, înainte de a-mi da înapoi aurul pe care mi l-a furat, aurul meu şi al surorii mele. Numai el ştie unde l-a ascuns.

– Dorie! strigă tăios Cole, încercînd s-o ajungă, cu ochii aţintiţi însă, spre cei patru bărbaţi călare, care-l aşteptau.

Dorie se feri din calea lui Cole, cu o scîrbă exagerată, ca şi cînd atingerea lui îi putea provoca brusc o boală oribilă, aducătoare de moarte.

Contrariat Cole se enervă de atitudinea ei şi de oroarea ce o se citea pe faţă.

– Să nu te apropii de mine! Prefer să mor, decît să mă atingi. Privi în sus, către călăreţul calului murg. Oh, domnule Ford, nu vă puteţi imagina cît este de îngrozitor acest individ. Se foloseşte de mine!

Dorie era în centrul atenţiei: pe de o parte era Cole şi cei patru nelegiuiţi, iar pe de alta, protejaţi de peretele metalic al trenului, erau pasagerii înfricoşaţi, care urmăreau scena de la ferestre.

Cînd Dorie sări de pe platformă, Cole se aruncă să-i prindă poalele cămăşii de noapte, dar ea îl evită.

– Domnule Ford, pari un bărbat care ar veni în ajutorul unei doamne, spuse ea.

Winotka Ford avea pometii obrajilor atît de ascuţiţi că putea spinteca o halcă de vită cu ei. Pe unul din obraji, avea o cicatrice lungă de doisprezece, treisprezece centimetri. Părul îi atîrna pe umeri şi nu mai fusese spălat, de cînd traversase ultima oară un rîu. Avea ochii atît de reci, că ar putea înspăimînta şi un şarpe cu clopoţei. Nu părea că ar fi putut, sau că ar fi vrut, să ajute pe cineva.

– Acest individ, acest tip îngrozitor, ţi-a ucis fratele, aşa că era în stare să mă răpească. Ştia că sînt bogată, mai bogată decît şi-ar fi putut el imagina, vreodată. Ştia că tata îşi ascunsese milioanele în casă, sub formă de lingouri de aur. Ştia toate astea şi a folosit aceste informaţii, împotriva mea. Am crezut că-mi era prieten, am crezut, după ce m-a salvat atunci, în clădirea băncii, că este un om bun. M-am... m-am căsătorit cu el.

Ford îl privi pe Cole, care rămăsese în picioare nemişcat, pe platformă, gata să tragă. Dacă ar fi făcut un

gest s-o prindă pe Dorie şi-ar fi pierdut poziţia avantajoasă, iar cu mîna dreaptă rănită n-ar fi reuşit s-o dea la o parte din calea gloanţelor. Era ţintuit locului ca un prizonier.

– Zi, te-ai însurat cu o fată bogată, Hunter? întrebă Ford, cu o voce prefăcută, insinuantă. Îi plăcea să se joace cu oamenii, înainte de a-i ucide.

Dorie răspunse în locul lui Cole.

– S-a căsătorit cu mine, apoi a silit-o pe sora mea să-i dea cincizeci de mii de dolari, în aur, pe care i-a ascuns. Nu ştiu unde. Nu ştiu nimic în plus. Nu şi-a putut ţine prea mult mîinile departe de mine, pentru a mă lăsa să cuget.

– Dorie! spuse Cole. Spre groaza lui, vocea îi trăda jignirea. El n-o atinsese, se purtase faţă de ea cu respect. Cum ar fi putut intra în mormînt, cu aceste ultime cuvinte care îl blamau? Oare cele cîteva sărutări o dezgustaseră chiar atît de mult?

Dorie nu-l luă în seamă.

– Fă-l să-mi spună unde a ascuns aurul, apoi, poţi să-l omori. Sau poate că voi trage chiar eu. Mi-ar plăcea să-l văd mort, după felul cum m-a tratat.

Într-o clipă Cole îi pricepu intenţia. Îi era silă de el însuşi, că n-a înţeles mai devreme. Fusese atît de orbit de vorbele ei în legătură cu căsătoria, încît nici nu sesizase afirmaţia în legătură cu aurul.

Îl privi pe Ford.

– Nu există nici un fel de aur, spuse calm. Nu am nici un fel de aur ascuns.

– Mincinosule! ţipă la el Dorie, apoi scuipă cu emfază.

Cole o privi interzis. Acest gest îl şocase. Unde învăţase să facă un gest atît de vulgar?

Ford începu să rîdă. Scotea un sunet oribil, căci rîsul nu era ceva obişnuit la el. Hohotele lui sunau ca o

roată de vagon ruginită de vreme, care era acum pusă în mişcare, fără a fi unsă.

– Pe cine ar trebui să cred, pe tine, sau pe această cuconiţă?

– Nu-l crede! Minte întruna! ţipă Dorie. A minţit-o pe sora mea şi pe mine. Minte pe toată lumea. A fost rănit şi n-ar mai fi putut cîştiga bani, ucigînd oameni, aşa că mi-a cerut cu voce mieroasă să mă mărit cu el, apoi a silit-o pe sora mea să-i dea tot aurul pe care îl avea. Acum, tocmai mă ducea înapoi, în Latham, ca să ia restul de bani. Cred că plănuise să mă omoare şi să dea foc casei tatălui meu. Cred...

– Tacă-ţi gura, o repezi Cole, făcînd-o să-şi înghiţă brusc vorbele. Se întoarse spre Ford. Ea încearcă acum să-mi salveze viaţa. Nu există nici un fel de aur, ea n-a avut aur. Este la fel de săracă, precum un păstor. Tu ai ce ai, cu mine, nu cu ea. Dorie, du-te la celălalt capăt al trenului şi nu te mai amesteca.

– Ei aş! Mai bine mor, decît să fac ce-mi spui tu! Nu vă puteţi imagina ce lucruri oribile m-a pus să fac. Chestii dezgustătoare, cărora nici o doamnă nu le-ar fi putut supravieţui. Alergă spre Ford, îi prinse scara şeii cu amîndouă mîinile, cu o privire convingătoare.

– Nu sînt săracă. Dacă aş fi fost, n-aş călători cu un vagon particular, nu-i aşa? Şi nu încerc să-i salvez viaţa. Îl urăsc. Mi-a luat prea mult şi vreau înapoi, ce e al meu. Fă-l să spună unde a ascuns aurul. După aceea, poţi să-l omori. Nu-mi pasă de el. Deloc.

Cole observă că Ford devenise atent.

Aur. Era singurul cuvînt pe care-l recepţiona unul ca Ford. Poate mai auzise şi aluzia la acel ceva murdar şi sinistru, sugerat de Dorie, pe care Cole i l-ar fi făcut.

Cît despre Cole, acesta îşi stăpînea cu greu furia, auzind-o ce spune. Oare se înşelase, de la început? Era altfel, decît părea? Oare chiar cunoştea acele

„chestii dezgustătoare", pe care nici o doamnă n-ar putea să le suporte? Unde auzise de asemenea lucruri?

– Watkins! strigă Ford. Dă-i lui Hunter şi... cuconiţei, silabisi el dispreţuitor, calul tău. Ne întoarcem în tabără şi ne vom socoti acolo.

O clipă Cole îi trecu prin minte să împuşte cîţi putea din ei. Ştia însă că în final va fi ucis şi atunci, cine o va mai ocroti, pe Dorie? Tocmai la spusese minciuna gogonată, că era bogată şi îi determinase s-o considere femeie. Cu toţii ar fi vrut să ştie ce i-a făcut Cole, atît de înjositor; ar fi vrut detalii şi chiar să repete experienţa.

– Minte, spuse el, fără a fi luat însă în seamă. Oare ce cuvinte puteau concura cu „aur" şi „sex"?

– Vorbim mai tîrziu, spuse Ford. Pe cai, acum!

– Lăsaţi-o să se îmbrace, spuse Cole, încercînd să cîştige timp. Poate va cădea un trăsnet asupra lor. Poate vor sosi patrulele călare şi-i vor salva. Poate că acei pasageri, galbeni de frică, vor alerga să-i ajute. Şi poate că Winotka Ford avea de gînd să se căiască, în următoarele două secunde. Precis.

– Nu vreau să călăresc lîngă el, spuse Dorie, ghemuindu-se în spatele calului lui Ford, acoperindu-şi pieptul cu braţele, ca şi cum încerca să se apere de loviturile lui Cole.

– Poate să încalece lîngă mine, spuse unul din bărbaţi, rînjind spre ea.

– Nu, las-o pe mîna lui Hunter, doar îl iubeşte aşa de mult, spuse Ford, cu o privire uşor de citit, în lumina lunii. Aştepta să se distreze văzînd-o pe Dorie în apropierea bărbatului pe care îl ura. Suferinţa cuiva îi făcea mare plăcere. Dacă era el cauza suferinţei, plăcerea îi dubla puterea, iar Ford, era de două ori mai mulţumit.

– Coboară aici, pînă nu-l împuşc pe unul din voi, îi spuse Ford lui Cole. Şi lasă îmbrăcatul. Plecăm chiar acum.

Cole nu fusese niciodată pus într-o asemenea încurcătură. Dar nici nu avusese vreodată pînă atunci responsabiiitatea cuiva. Toată viaţa, şi-a purtat de grijă numai lui şi s-a supravegheat numai pe sine. Dacă ar fi fost ucis, moartea lui n-ar fi însemnat nimic, pentru nimeni; nimeni n-ar fi observat dispariţia lui. Ei, dar lucrurile se schimbară.

Dacă ar fi ucis în noaptea asta, unei alte fiinţe i se va întîmpla ceva îngrozitor, unei fiinţe de care el era acum răspunzător. Era conştient că nu erau căsătoriţi cu adevărat, dar jurase să rămînă alături de ea, s-o ocrotească, pînă cînd moartea îi va despărţi. Iar acum moartea nu era prea departe, căci în cîteva minute urma să dea ochii cu ea.

După un sfert de oră, Cole era cocoţat pe cal, iar Dorie era instalată în faţa lui. Cămaşa de noapte flutura peste picioarele lui şi peste papucii de casă subţiri ai femeii. Se lăsase pe spate, peste el. Cole ò ţinea între braţele sale, strunind calul de hamuri. Timp de zece minute, în goana calului, el îi spuse tot ce gîndea, în legătură cu nebunia pe care ea o făcuse.

– Ar fi trebuit să stai acolo unde erai. Dacă ai fi făcut cum ţi-am spus...

– Probabil că acum ai fi fost mort, zise ea, căscînd şi lăsîndu-se pe spate, peste el.

Împotriva voinţei lui – cum reuşea ea, să-i scoată la iveală ce era mai rău în el! – el îi spuse:

– Ai face mai bine să nu te apropii prea mult de mine. S-ar putea să-ţi fac ceva care să te dezguste.

– Ca de pildă? întrebă ea pe tonul unui cercetător, care intenţiona să ia notiţe despre comportamentul tipic al altor civilizaţii.

– Habar n-am! Tu ai fost cea care ai afirmat că nu mi-am putut ţine mîinile departe de tine. La naiba, Dorie! Ne-ai băgat pe amîndoi într-o adevărată

încurcătură. Amîndoi ştim că nu există nici un fel de aur. De ce nu m-ai lăsat să mă bat cu el?

– Pentru că nu voiam să mori, spuse ea simplu.

El se îmbîînzi pentru o clipă. Desigur, era bucuros, pe de o parte, că nu murise, dar dorea din toată inima ca ea să fie undeva, în siguranţă nu la cheremul unui proscris, lipsit de conştiinţă.

– De ce te-ai apucat să-i spui lui Ford şi celor din jur, care te auzeau, că eu... eu...

– Că nu-ţi puteai ţine mîinile la distanţă de mine?

Mîndria îl împiedica să-i ceară un astfel de răspuns, dar în clipa asta, toate simţămintele îi erau bruscate şi confuze.

– Da, şopti el.

– Tatăl meu, nu mă lăsa niciodată să fac ce-mi place. Rowena spunea că e un om foarte sucit. După părerea mea, era însă lipsit de imaginaţie. Dacă voiam să citesc o carte, el mă lua în trăsură, cu el. Dacă îi spuneam că e o zi minunată şi aş dori să mă plimb, poţi fi sigur că rămîneam în casă, probabil amîndoi în aceeaşi cameră. Atunci, m-am gîndit că tîlharul tău gîndea la fel ca tatăl meu. Dacă i-aş fi spus că vreau să stau cu tine, ar fi făcut tot posibilul să ne despartă, aşa că am procedat cum obişnuiam să fac cu tatăl meu; i-am spus că vreau să fac exact opusul, adică, să stau departe de tine. Dorie se ghemui uşor, la pieptul lui. Se pare că figura a mers.

Cole crezuse toată viaţa că femeile erau sexul slab. Că au nevoie de ocrotire. Dar această femeie îl făcea să-şi revizuiască tot ceea ce crezuse pînă atunci că-e adevărat. Într-un impuls de moment, el se aplecă sărutînd-o de mai multe ori, pe gît.

– Opreşte-te! ţipă ea. Ia-ţi mîinile jegoase de pe mine! Te urăsc! Să nu mă atingi!

În faţa lor, Winotka Ford chicotea. Rîsese probabil în

noaptea asta mai mult decît în ultimii zece ani, la un loc.

– Nu e cazul să exagerezi, îi spuse Cole, rănit în amorul propriu.

– Ba da, trebuie, căci astfel, el n-o să mai găsească nimic amuzant în toate astea.

Lui Cole nu-i făcea plăcere să creadă că ea cunoscuse pe cineva chiar mai rău decît Winotka Ford. Se datora poate instinctului de apărare, necunoscut de el, pînă atunci, instinct, pe care ea i-l trezise. Cole ar fi preferat să creadă că Dorie avusese un tată, care o răsfăţa cu rochiţe drăgălaşe şi acadele, în după-amiezele de duminică. Începuse să înţeleagă că îmbelşugata ei copilărie fusese tot atît de stingheră ca şi cea a unui copil sărac, cum fusese el.

Se surprinse spunîndu-şi în sinea lui că nu trebuie să fie atît de melodramatic. În momentul ăsta, preocuparea lui majoră era modul în care el şi Dorie puteau scăpa din beleaua în care ea îi băgase pe amîndoi. Dacă ar fi fost singur, ar fi încercat să iasă în felul lui, din această încurcătură, fără să ţină cont că mîna cu care trăgea, îi era legată. Dar acum, el trebuia să aibă grijă de Dorie.

Deşi nu-i făcea plăcere să-şi amintească, încercă să se gîndească la ceea ce Dorie îi spusese lui Ford. Se pare că el, Cole, era bănuit că ar avea cincizeci de miare, de care ştia numai el. Asta însemna că Ford îi putea face orice, mai puţin să-l ucidă, pentru a afla unde a ascuns aurul. Îşi aminti, de asemenea, că Dorie spusese că în casa ei din Latham exista şi mai mult aur.

– Ai ceva aur dosit în casa tatălui tău?

– Nici urmă, spuse ea adormită. De ce?

El îşi strînse braţul în jurul ei, cu un gest protector.

– A, da, spuse ea, amintindu-şi cele spuse acelui bărbat înfricoşător. Am vrut să găsesc un motiv să nu mă omoare, aşa că i-am spus că ştiu unde sînt ascunşi

banii, care nu există. Tata punea totul la păstrare la o bancă din Philadelphia. Mie mi se dă lunar cea mai mică sumă posibilă.

– Ascultă-mă, spuse Cole aplecîndu-se în față, așa încît gura îi era aproape lipită de urechea ei. Aș vrea să mă ajuți să ieșim din dandanaua asta. Am să continui să-i spun lui Ford că tu ai bani, iar eu am plecat în căutarea lor. Am să-i spun că este singurul motiv pentru care îți port de grijă.

– Oare? îl întrebă ea.

– Oare ce?

Ea știa că el a înțeles despre ce era vorba, așa că nu se obosi să-i răspundă. Era evident că el nu i-ar fi spus ceea ce voia ea să afle.

Cole se încăpățînase să nu spună nimic care s-o facă să se gîndească la dragoste. Femeile îndrăgostite fac lucruri stupide. E adevărat că sînt orbește devotate bărbatului, indiferent ce soi de om era, dar adesea în aceste acțiuni își primejdiau viața.

– Vreau cele cinci miare promise și gata. După ce le obțin nu-mi mai trebuie să calc niciodată în Texas.

Nu putea minți la fel de bine, spunîndu-i că nu-i pasă de ea, poate că, la momentul potrivit, ar fi fost mai ascultătoare.

– Ce trebuie să fac? îl întrebă posomorîtă.

Se stăpîni să nu reacționeze la tonul ei.

– Mă voi strădui să-l fac pe Ford să înțeleagă că nu poate obține nici un sfanț, fără mine și, la rîndul meu, eu nu pot face nimic, fără tine. Îi voi spune că ai mințit, cînd ai spus că nu-ți plac mîngîierile mele. Zicînd acestea, în vocea lui se simțea orgoliul. Am să-i spun că ți-am înșirat vorbe dulci ca să-ți capăt încrederea și să-mi spui cum ajung la bani. Doar soțul poate ridica banii, de aceea m-am căsătorit cu tine. Tu trebuie să semnezi niște acte.

Ea continuă să tacă, aşa că Hunter se aplecă spre ea, ca s-o vadă mai bine.

– Ai adormit?

– Nu. Deci, aici voiai să ajungi, cînd îmi făceai curte? Sărutări de mîini şi aşa mai departe. Aveai de gînd să mă duci de nas ca să semnez actele, nu-i aşa?

El nu se gîndise aşa de departe, dar probabil că ideea nu era rea.

– Da. Ai ceva împotrivă?

– De ce nu mi-ai pus pur şi simplu un pistol la tîmplă, ameninţîndu-mă că mă omori, dacă nu semnez?

Nu era uşor de păcălit această femeie.

– Probabil că tatăl tău s-a temut că erai o proastă în materie de bărbaţi, aşa încît a scris în testament o clauză conform căreia trebuie să semnezi actele de faţă cu martori.

– Puteai s-o sechestrezi pe sora mea şi să nu-i dai drumul pînă nu semnam actele.

El zîmbi pe întuneric. E clar că-i avea pe bărbaţi la degetul mic.

– Sora ta e în drum spre Anglia, ai uitat? Vezi, tu ai putea ameţi un bărbat. Cole trase aer în piept. Nu cred că Ford are mintea atît de isteaţă, ca a ta. O să-i spun doar, că eu, soţul tău, te voi convinge să semnezi, ca banii să-mi revină mie. Va trebui să fim acolo împreună, aşa încît oamenii lui Ford să nu mă poată lega de un stîlp şi să mă bată pînă-mi dau duhul. Îţi convine răspunsul?

– Le convine răspunsul, prietenilor tăi, tîlharii?

La acestea, Cole izbucni în rîs, cam tare. Imediat îşi ascunse faţa în ceafa ei.

– Ai impresia să poţi pretinde că mă iubeşti?

– Nu ţi-am demonstrat deja că sînt o mare actriţă? îi răspunse, făcîndu-l pe Cole să se îndepărteze de ea. Nu era sigur, dar se gîndi că-i spusese ceva teribil.

– Pune-ţi capul înapoi pe pieptul meu şi încearcă să dormi. Oferă-i puţină odihnă minţii tale încîlcite. Ne vom opri probabil cu cîteva ore înainte de răsăritul soarelui. Pînă atunci încearcă să dormi.

Ea se ghemui lîngă el, fără să adoarmă. Îi simţea la spate pieptul puternic. Cu un braţ îi înconjura trupul, iar cu celălalt o apăsa într-o parte, astfel încît palma îi atingea coastele. Îi simţea bărbia lîngă frunte şi respiraţia, în aerul rece al nopţii. Coapsele ei mici se frecau de coapsele lui mari, întărite, după anii petrecuţi în şa, musculoase, datorită faptului că zeci de cai fuseseră comandaţi de voinţa lui, pe nesfîrşite drumuri.

Dorie ştia că ar fi trebuit să fie îngrozită de ce urma să se întîmple. Ştia că ar fi trebuit să fie îngrijorată şi speriată, chiar să tremure. Adevărul era însă că puţin îi păsa de ce se va întîmpla a doua zi. Se putea gîndi doar la ce era acum. Ultimele zile fuseseră cele mai grozave. Toată viaţa se condusese după o logică. Îşi plănuia totul, pînă în cele mai mici amănunte. Îşi studiase tatăl ca pe un manual, din care trebuia să dea examen şi învăţase cum să procedeze cu el. Îi învăţase regulile şi filozofia de viaţă, „ia tot ce poţi lua". Folosindu-şi mintea, se adaptase toanelor lui.

Îl găsise pe Cole Hunter, printr-un exerciţiu de logică. Îl alesese, bazîndu-se pe ceea ce auzise şi citise, în special, pe nevoia ei de un bărbat care să îndeplinească o activitate specială.

Dorie mai avea însă de învăţat că nu toţi oamenii reacţionau la fel. În timp ce tatăl său proceda într-un mod previzibil, ceilalţi nu erau la fel. Cole Hunter nu făcuse nimic aşa cum crezuse ea că ar fi trebuit să facă. Cînd se prezentase la el, cu propunerea de căsătorie, el se enervase, dar Dorie se aşteptase la asta: întotdeauna îi enerva pe bărbaţi. Nu se aşteptase însă, din partea lui, la tandreţe tot mai puternică faţă de ea.

Şi chiar începuse să-i placă această blîndeţe. Îi plăcea felul în care o privea uneori. Şi ceea ce era mai ciudat se pare că îl încînta cel mai mult tot ce pe tatăl ei îl enerva: remarcile ei impertinente.

Tatăl ei nu putea să sufere cînd Dorie spunea sau făcea ceva deştept, la care el nu se gîndise. El avea nevoie să creadă că toate femeile erau nişte proaste, pentru a-şi justifica unele acte lamentabile, ciudate, pe care le făcea, chiar şi cu fiicele lui.

Închizînd ochii, îşi lăsă toată greutatea pe Cole. Iar el părea că se închide în jurul ei, protejînd-o, ţinînd-o în siguranţă, departe de toate necazurile.

Capitolul 8

– Dă-mi mie femeia, şefule.

Dorie se trezi cu greu, sesizînd că se oprise calul, iar Cole o împingea să stea dreaptă. În stînga ei, aşteptînd nerăbdător, cu braţele ridicate, era unul din acei tipi fioroşi care călăreau cu tîlharul ce urma să-i ucidă soţul. Nefiind complet trezită, Dorie nu avu răgazul să-şi amintească de povestea pe care le-o înşirase acelor indivizi; uitase pe moment că spusese că-l urăşte pe Cole Hunter. La vederea acelui tip monstruos, cu mîinile întinse spre ea, Dorie acţionă din instinct: se întoarse spre Cole, înconjurîndu-i strîns gîtul, cu braţele.

Winotka Ford nu scăpăra de inteligenţă, dar era suficient de isteţ să înţeleagă repede sensul unor acţiuni. Nu-i plăcea să fie luat de prost. Aplecîndu-se în şa, îl privi mînios pe Cole.

– Care-i treaba? întrebă el cu o voce joasă, ameninţătoare.

Cole încerca să se comporte ca şi cum nu se întîmplase nimic neobişnuit.

– Am avut timp să stau de vorbă cu ea. Ford continuă să-l privească furios. Cole ridică din umeri. Poate că tu ai necazuri cînd e vorba să cucereşti o femeie. Pentru mine, e suficient să stau trei ore între

patru ochi cu o femeie şi să pot să obţin orice de la ea. Spunînd astea, Cole descălecă, întinzînd mîna sănătoasă lui Dorie, pentru a o ajuta să coboare.

A trecut un minut întreg pînă cînd Ford şi oamenii lui au priceput ce-a vrut să spună Cole. Puteau să nu-i dea dreptate? Care din ei, avînd de gînd să cucerească o femeie, admitea că nu e capabil să obţină orice de la ea? Bărbaţii pretindeau şi înfricoşau, şantajau şi dădeau ordine, dar nici unul din ei nu încercase să folosească vorbe de mîngîiere. Nu foloseau niciodată acele cuvinte care puteau determina o femeie ca, de bunăvoie, să-i ia de gît şi să-şi lipească trupul de al lor.

Cole sperase că va putea s-o protejeze pe Dorie de aceşti bărbaţi lipsiţi de caracter, dar cu o mînă rănită, nu era posibil. Îi lipsea puterea pe care i-o dădea arma atîrnată de şold; îi lipsea tăria pe care aceasta i-o asigura, pentru a o proteja pe Dorie. Singurele arme pe care se putea bizui acum erau statura, reputaţia şi abilitatea de a se impune celor din jur, cu o privire ce-i îngheţa.

Mai rămăseseră cîteva ore pînă la răsăritul soarelui. Ford hotărîse că trebuie să-şi odihnească armăsarii. Aşa că îşi făcură culcuş pentru un scurt popas. Căutînd pe cît putea să se izoleze de ceilalţi, Cole îşi puse şaua cît de departe îi era permis. Nu voia să le dea impresia că e atît de neghiob încît să încerce să evadeze, în timp ce ei dormeau. Evident că ar fi încercat, dacă n-ar fi avut-o pe Dorie cu el. Aşa însă nu ar fi vrut să facă nici un gest, ce i-ar fi pus ei viaţa în primejdie.

Unul din ei a făcut un foc de tabără, a pus la fiert o cană cu cafea şi a fript nişte slănină. Cînd Dorie se întoarse, după ce-şi rezolvase o treabă personală, după nişte copaci, el îi întinse o ceaşcă aburindă, cu o cafea atît de greţoasă, încît ea se înecă, tuşi şi o scuipă cît colo.

– Bea-o. Să te încălzeşti, spuse el încet, făcînd din trupul său mare un paravan între ea şi ceilalţi, care stăteau pe vine, în jurul focului. Pînă atunci, Ford şi oamenii lui nu prea avuseseră timp să se gîndească la cele întîmplate. Acum însă, venise momentul. Ford plănuise să-l ucidă pe Cole Hunter, un pistolar renumit, ştiind că niciodată n-ar fi fost urmărit pentru această faptă. Ar fi fost de ajuns să spună că fusese o luptă dreaptă, ar fi adus cîţiva martori şi ar fi rămas în libertate. Trecutul lui Cole n-ar fi dat nimănui de bănuit că ar fi putut fi altceva decît o luptă cinstită. Dar acum, în locul asasinării unui bărbat, Ford avea de a face cu doi ostateci. Nu conta că Hunter fusese cel dintîi care o agresase; era soţul ei. Dacă i s-ar fi întîmplat ceva, Ford ar fi fost cel acuzat. Aşa că tot ce putea spune era că ea îi crea acum cele mai multe probleme.

– Bea cafeaua şi mănîncă asta, spuse Cole, întinzîndu-i o bucată tare de slănină.

Ascultătoare, Dorie încercă să mestece slănina şi să bea din cafea. Îi era foame, dar parcă ar fi mîncat o bucată de piele tare, de pantofi şi ar fi băut apă dintr-o cană ţărănească, de lut. Oricum era fierbinte, iar Cole îi ceruse să mănînce, iar ea se străduia să-i facă pe plac.

Cole o privea: mînjită pe obraz, stătea în picioare, în lumina lunii, în fosta cămaşă de noapte, acum murdară şi zdrenţuită şi începu să aibă mustrări de conştiinţă. Din cauza lui ajunsese în halul ăsta. Dacă nu l-ar fi cunoscut niciodată, acum ar fi fost în siguranţă, nu ameninţată de moarte, în fiecare clipă. Privind-o, îşi jură că trebuie s-o salveze, chiar dacă ar fi ca el să moară.

Ford lăsă pe unul din ei de pază, pe de o parte, să fie cu ochii pe Cole şi pe de alta, să vegheze să nu apară cumva vreunul din acei vînători de recompense,

puse pe capul tîlharilor. Ceilalţi se întinseră pe pături, adormind imediat.

Cole o îndemnă pe Dorie să se aşeze în cuicuşul pe care-l făcuse pentru ea, străduindu-se să-i fie cît mai confortabil, pentru acea situaţie. Ea refuză să se culce în patul improvizat din pături. Foarte aproape de ea, Cole încerca să adoarmă, culcat pe pămîntul goi.

– Nu vreau să mă lăfăi în singurul pat, îi şopti ea. Tipul care era de pază, îi urmărea flegmatic. Ceva în privirea lui care strălucea chiar în întuneric, făcea să-i zbîrlească pielea.

– Ai nevoie de puţin somn, mai spuse Cole, exasperat.

– Îngheţi, fără nici o pătură. Eşti departe de foc.

– Sînt obişnuit să dorm sub cerul liber, îi spuse el brusc.

– Aha, deci ăsta-i motivul pentru care preferi păturile şi şaua, în locul pernei. Eu sînt obişnuită în pat cu puf şi aşternuturi albe şi curate ca hîrtia. Ţi-ar trebui şi ţie un ioc mai bun, de dormit.

Începu să înţeleagă că ea se încăpăţîna să stea trează, comentînd toată noaptea, în timp ce el ar fi dormit, cît de mult era posibil. Dumnezeu ştia ce le mai rezervau următoarele ziie.

– Bine, atunci, spuse el, încercînd să rezolve situaţia. Hai să dormim împreună. Ştiind că-l refuzase, el se întinse pe pătură, apoi îşi ridică mîna sănătoasă, invitînd-o şi pe ea alături. Se gîndea că Dorie îi înşirase o listă lungă de motive, pentru care nu puteau dormi împreună, dar de data asta ea nu mai ezită prea mult. Se aşeză repede în braţele lui, ceea ce dovedea cît de mult dorise acest lucru, lipindu-şi cu pricepere trupul de al lui. Îşi puse capul pe braţul lui şi îşi strecură coapsa între ale lui.

– Oh, Dumnezeule! şopti Cole într-o rugăciune

tăcută. Nu i se păruse niciodată atît de plăcut un trup de femeie. Chiar dacă avusese femeia legal, sau ilicit. Dacă femeia cu care era în pat nu era o prostituată, atunci era cu siguranţă sora sau soţia cuiva, aparţinînd într-un fel sau altul unui alt bărbat. Dar aceasta era a lui. Poate nu pentru totdeauna şi din motive cinstite, dar acum, în această clipă, era a lui. Poate suna caraghios, pentru că era atît de vremelnic şi ireal, dar el se gîndi că are dreptul s-o îmbrăţişeze, făcîndu-o să-l simtă mai bine.

Crezuse că e firavă, dar nu era aşa. Era exact pe măsura lui, potrivindu-se între curbele trupului său, ca şi cînd ei doi erau făcuţi unul pentru altul. Ea i se cuibări la piept, făcînd ca inima lui Cole să bată cu nebuneşte.

Era inocentă ca un nou-născut sau era cea mai desfrînată tîrfă de pe pămînt, se gîndi el. Orice ar fi fost însă, dacă cineva în clipa aceea ar fi încercat să-l despartă de ea, Cole l-ar fi ucis, cu siguranţă.

Cît despre Dorie, nu se simţise niciodată în viaţa ei atît de bine, ca acum, alături de Cole. Nu numai pentru că era virgină, ci şi pentru că îi lipsiseră plăcerile senzuale. În copilărie nu avusese parte de îmbrăţişările părinteşti. Mama ei, trăise să-şi strîngă în braţe şi să-şi mîngîie fiica cea mare, dar murise la naşterea lui Dorie. Iar tatăl ei hotărîse că şi cel mai mic gest de afecţiune reprezenta un semn de „stricăciune", astfel încît interzisese pînă şi cea mai fugară manifestare de tandreţe faţă de copiii lui. Firea caldă a Rowenei invita pe oricine la mîngîieri interzise, dar micuţa Dorie, cu felul ei tăcut şi ochii reci care semănau ai tatălui ei, făcea pe oricine să se gîndească de două ori, mai înainte de a risca pedeapsa pentru că a atins-o. Ca urmare, Dorie trecuse prin viaţă, fără să aibă parte de afecţiune, aşa cum în mod normal primesc copiii. Lumea spunea că mica

domnişoară Dorie este plină de sine şi nu are nevoie de nimeni, în timp ce adevărul era exact la polul opus. Şi-ar fi dorit să urce pe genunchii cuiva, aşa cum făcea Rowena, dar instinctiv, nu ştia cum să scîncească, făcîndu-i pe adulţi s-o ia în braţe; niciodată nu ştiuse să ceară ceva.

Cole Hunter fusese, în afară de Rowena, singurul om care îndrăznise să rişte apropierea de fiinţa aceasta, aparent atît de rece. Cole înţelesese, ceea ce Rowena ştia de mult, că răceala lui Dorie era numai încercarea de a ascunde lumii ceea ce ea îşi dorea atît de mult.

Cînd Cole a îmbrăţişat-o, a dezlănţuit ceva adînc ascuns în fiinţa ei; nevoia de a simţi o altă inimă bătînd lîngă a ei, de a-şi simţi respiraţia contopindu-se cu cea a altei fiinţe umane, de a-şi simţi pielea atingînd o altă piele.

Cînd Cole o trăsese în braţele lui, ea înţelese ce era căldura şi ocrotirea, dar mai era ceva, legat de acest trup mare, lipit de al ei, ceva ce o făcea să se simtă atît de bine, atît de împăcată. Ar fi vrut să alunece în interiorul lui, pentru a se afla chiar şi mai aproape decît era de el, în acel moment.

Inima începuse să-i bată mai puternic, mai profund, în piept. Nu numai că-şi auzea inima, dar o şi simţea în gît. Ar fi vrut să fie mai aproape de el, dar o împiedica ţesătura cămăşii lui. În clipa aceea, materialul cămăşii era la fel de gros şi impermeabil ca şi pielea cizmelor.

Îşi dădu seama de emoţia din vocea lui, cînd îl auzi spunînd:

– Ce faci? Dar aceasta n-a împiedicat-o să-i descheie cămaşa şi să-şi lipească obrazul de pielea lui. Îi spuse că nasturii îi rănesc obrazul. Şi chiar aşa era. Acum, pînă şi cutele moi ale bumbacului îi răneau

pielea, inima.

În timp ce Dorie îi desfăcuse cămaşa, cuibărindu-şi faţa la pieptul lui dezgolit, Cole îşi ridică ochii spre cer, murmurînd cîteva înjurături.

Zîmbind mai fericită decît fusese vreodată, Dorie îşi mişcă obrazul pe pieptul lui şi cînd buzele îi atinseră pielea, fără să se mai gîndească îl sărută.

– Opreşte-te, îi spuse el apăsat. O apucă de umeri şi o îndepărtă de el. Vocea îi era dură, în timp ce îşi exprima furia, fără să ridice tonul.

Dorie îl privi năucă, neînţelegînd în prima clipă ce făcuse sau ce era atît de grav că sărutase pieptul gol al acestui bărbat.

– Îmi... cer scuze, domnule Hunter, spuse ea cînd se dumiri ce făcuse şi cu ce îl supărase.

Evident că nu-i plăcea să-l atingă, mai mult decît era necesar. Ea înţepeni în braţele lui, schimbîndu-se în mai puţin de o secundă, din moale şi flexibilă, într-un arc încordat.

– Nu ştiu ce m-a apucat. Domnule Hunter, eu...

– Lasă-i, o repezi el, căci Dorie începuse să-i strîngă cămaşa şi să-i încheie nasturii.

– Dar eu...

El îi împinse capul înapoi, mai înainte ca ea să mai adauge ceva.

Dar Dorie nu se linişti. Era probabil obosită, dar în acelaşi timp, nu se simţise niciodată atît de plină de energie. Pe de o parte creierul îi dicta că trebuie să fie o doamnă, dar pe de altă parte, se întreba ce rost mai au bunele maniere, cînd peste douăzeci şi patru de ore, va fi moartă. Cînd acest om îngrozitor, care era Ford, va descoperi că nu era nici urmă de aur la ea acasă, nu-şi făcea iluzii că el va rîde spunînd: „Ce glumă bună mi-ai făcut", şi îi va lăsa să piece. Probabil că-i va împuşca în cap pe amîndoi, fără să stea prea mult pe gînduri. După

ce va muri, pe piatra funerară va fi gravat: *„A fost o doamnă, pînă la sfîrşitul zilelor".*

– Nu-i aşa că e minunat? îl întrebă pe Cole.

– Ce e minunat? mîrîi el, încercînd să-i dea impresia că l-a sculat din somn.

Dacă Dorie n-ar fi stat cu urechea lipită de pieptul lui, auzind cum inima lui bătea mult prea tare pentru un om care dormea, poate că ar fi renunţat să mai vorbească. Dar ştia că era atît de adormit ca şi ea.

– E foarte plăcut, îl întrebă ea şoptit, să faci dragoste?

Şi pentru că nu primi nici un răspuns, continuă:

– Rowena nu mi-a spus nimic despre asta. Cred că ştiu cîte ceva despre... mecanism, dar nu ştiu exact ce simţi. Rowena spunea că un soţ ar trebui să-şi înveţe soţia tot ce trebuie să ştie, dar cred că eu nu voi avea niciodată unul. Adică, un soţ. După o scurtă ezitare, ea continuă: Ştiu că nu voi avea. Dar după cum se prezintă situaţia acum, nu-mi va fi îngăduit niciodată să mai am vreunul, aşa că m-am gîndit, să te întreb pe tine.

Pentru un moment, ea aşteptă. Lui Cole i-a trebuit atît de mult să-i răspundă, încît ea crezuse că n-o s-o mai facă.

– Da, e plăcut, spuse el în sfîrşit. Dar cred că ar putea fi şi mai bine.

Răspunsul lui o determină să-şi înalţe capul, ca să-l privească, dar se culcă înapoi, imediat. Nu părea dornic să-şi mişte nici un centimetru pătrat din el.

– N-ar trebui să mă întrebi pe mine despre cum se face amor. Mă pricep doar la adulter. Experienţa pe care o am se referă la ceva făcut rapid, pe fugă, fiind urmărit de careva înarmat cu un pistol, sau de altul, care-şi aşteaptă rîndul.

– Bine, dar...

– Poate că au fost şi cîteva clipe frumoase. M-am întrebat însă mereu cum ar fi, dacă aş face amor cu o femeie care să fie a mea şi numai a mea. Continuă pe un ton scăzut: Cu o femeie care n-a aparţinut niciodată altui bărbat. Cu o femeie care nu va fi niciodată a altuia, numai a mea.

– Eu n-am avut niciodată... un ait bărbat, spuse ea încet.

– Ştiu! De aceea meriţi mai mult, decît un pistolar bătrîn.

– Oh, spuse ea. Vrei să spui că eşti prea bătrîn, ca să...

Nu era sigură dacă spusese ceva greşit sau ceva adevărat. El o cuprinse de după ceafă, aplecîndu-i capul, ca s-o sărute. A fost un sărut ca-n visurile ei. În acele zile cînd stătea tăcută lîngă tatăl ei, Dorie îşi imagina cum ar fi dacă ar fi là fel de frumoasă ca Rowena şi ar veni la ea un bărbat frumos şi ar săruta-o tandru şi pasionat.

El îi întoase capul într-o parte şi o sărută mai apăsat. Cînd palma îi alunecă în jos, cuprinzîndu-i sînul, Dorie nici nu se gîndi să-l îndepărteze. Dacă ai fi văzut-o aşa cum fusese în urmă cu cîteva săptămîni, ai fi avut impresia că i se zbîrleşte părul, la orice încercare a unui bărbat de a o atinge. Cînd însă a mîngîiat-o Cole, trupul ei părea că i se deschide. Îşi mişcă în aşa fel şoldurile peste ale lui, îşi strecură piciorul între ale lui, iar cînd începu să-şi frece coapsele, îl simţi cum respiră greu.

Cînd se îndepărtă de ea, Dorie încercă să-l tragă înapoi, dar Cole îi împinse capul, îndepărtîndu-şi buzele de ale ei.

– Domnule Hunter, îmi dai voie să-ţi spun Cole?

– Nu, răspunse el tăios. E mai bine aşa. Ascultă-mă, Dorie, ascultă-mă bine. Eu nu sînt ce crezi tu. Nu sînt

eroul visurilor tale. Sînt doar un pistolar bătrîn, aşa cum ai spus chiar tu, cînd m-ai întîlnit prima oară. Nu ştiu cum s-a întîmplat să trăiesc atît de mult, cred că a fost o greşeală a sorţii. Aveai dreptate: cei mai mulţi dintre noi mor la vîrsta de treizeci de ani. Acum eu trăiesc o viaţă de împrumut. N-ar fi trebuit să mai fiu încă în viaţă şi sînt sigur că nu mi-a mai rămas mult de trăit.

– Dar...

– Gata, spuse el tăios. Ştiu şi simt, acest lucru. În timp ce vorbea, nu se putu stăpîni să nu-şi plimbe mîna peste rotunjimile trupului ei. Nu rezistă tentaţiei de a-i cuprinde fesele rotunde, apăsînd-o spre el. Îi scăpă un geamăt. Ar fi preferat să moară, decît să-i spună că o dorea mai mult decît orice, că-şi dorea o noapte cu ea, chiar dacă pe lume existau poate femei de două ori mai frumoase chiar decît sora ei.

– Trebuie să rămînem împreună, pînă te pot scoate din necazul ăsta. După aceea însă tu te întorci în lumea ta, iar eu într-a mea. Nu sîntem făcuţi din acelaşi aluat. Venim din două lumi diferite.

– Poate că totuşi sîntem asemănători, dar, pur şi simplu, ne-am născut în lumi diferite. Poate că ar fi fost altfel dacă ai fi fost fiul tatălui meu.

– Acum spînzurat, pentru crima de a-şi fi ucis bastardul, spuse Cole, ca pentru sine.

Dorie zîmbi. Ştia că îl ura pe tatăl ei pentru că acesta nu fusese blînd cu ea.

Zîmbind mulţumită ea, se ghemui lîngă el.

– Îmi placi, spuse ea. Îmi placi chiar foarte mult. Eşti un om bun.

Nu se gîndea că vorbele ei l-ar putea tulbura. Îi spuseseră multe femei că îl iubesc, dar nici una nu-i spusese că-l place, sau că e un om bun. Iată de ce, cînd Dorie rostise aceste cuvinte, el aproape că le şi crezu.

O îmbrăţişă mai strîns, simţindu-i căldura şi puritatea. Era ciudat, dar lîngă ea el chiar se simţea bun. Toate încăierările de pînă atunci păreau că se întîmplaseră altcuiva. Iar cînd Dorie îşi ridică privirea spre el, simţi că nimic nu-i poate sta în cale, pentru a o ocroti.

– Te voi salva, iubito, şopti el.

Ea nu-i mai răspunse, căci adormise. Avea atîta încredere în el, încît îi adormise în braţe. Cole înţelese că şi-ar fi dat şi viaţa pentru ca nimeni şi nimic să nu o tulbure.

Capitolul 9

– Nu merg, spuse Dorie stînd în picioare, lîngă calul pe care călărise, împreună cu Cole. Îşi ţinea mîinile încrucişate pe piept, privind drept în faţă. Nu vreau şi gata! Poţi să mă împuşti, nu mă mişc de aici!

Cole îşi spuse că orice părere bună, pe care o avusese despre Dorie şi despre femei, în general, era lucrul dracului. Dar necuratul îl făcuse să aibă păreri bune despre o creatură, atît de îndărătnică şi de proastă, ca aceasta.

Cînd Ford îşi reveni din şoc – doar vreo cîţiva bărbaţi, şi nici o femeie, nu întrăznise pînă atunci, să-i spună „nu" – îşi trase pistolul din toc. În clipa aceea, Cole sări de pe cal şi se interpuse între Dorie şi glonţul care putea veni spre era.

„Trebuie să fiu calm, îşi spuse el. Trebuie să o aduc la realitate, s-o conving. Femeilor le plac cuvintele gingaşe".

– Să te ia naiba! Au fost primele vorbe care i-au ieşit din gură, vorbe spuse printre dinţii încleştaţi. Nu-ţi dai seama de gravitatea situaţiei? Poţi fi ucisă. Poţi fi...

– Nu vreau să-i spun unde e aurul, chiar dacă mă omoară, zise Dorie, fără să-l privească pe Cole. Avea buzele atît de strînse, încît formau o dungă subţire, ca o pînză de fierăstrău.

– Dorie, începu el, apoi exclamă: Ce dracu! O prinse de mijloc şi încercă să o urce cu forţa, pe cal.

Era ea mică de statură, dar era aprigă, iar el nu putea folosi decît un braţ. Cînd încercă să o ridice, ea începu să se zbată, lovind cu mîinile şi cu picioarele. Apoi îşi încordă trupul, împingîndu-l din răsputeri.

Cîteva clipe, păreau că se află în luptă egală muşchii şi încăpăţînarea.

Rîsul gros, mîrlănesc al lui Ford îl făcu pe Cole să-i dea drumul jos, pentru a o apuca mai bine.

– Dă-i drumul! spuse Ford.

Imediat, Cole o lăsă jos, aşezîndu-se între ea şi Ford.

– Să n-o loveşti, spuse el cu ochii scăpătînd de mînie.

Ford pufni.

– Hunter, mi se pare că aţi minţit amîndoi că nu vă iubiţi.

Cole simţi un fior pe şira spinării. Dacă Ford îi prinsese cu minciuna asta, se putea gîndi că au mai spus şi alte minciuni. Şi ar fi ajuns repede la concluzia că nu avea nici un motiv, să-i mai lase în viaţă.

În clipa asta Cole se gîndi că ar putea s-o strîngă de gît pe Dorie, fără remuşcări. Dacă timp de cîteva zile crezuse că a întîlnit în sfîrşit o femeie cu ceva minte în cap, în dimineaţa asta, ea îi demostrase că era... ei bine, era cea mai femelă, dintre femeie. A fost cel mai urît lucru pe care l-a putut gîndi la adresa ei. N-avea creier în cap.

În dimineaţa asta, după numai două ore de somn, li se poruncise să-şi încalece caii. Călăriseră în galop, aproape trei ore, pînă ajunseră pe creasta unui munte, de unde se zărea priveliştea unui oraşel părăsit. Era locul potrivit pentru o crimă. Odată, demult, aici fuseseră nişte motive pentru existenţa oraşului, dar acestea

se pierduseră în timpuri de care nimeni nu-şi mai amintea şi nu mai interesa pe nimeni acea localitate. Dar, printre ruinele vieţii de altă dată, rămase de la cei ce-şi cîştigaseră din greu dreptul la viaţă, se cuibăriseră acum cartoforii şi criminalii. Devenise un loc unde, bărbaţi sau femei, îşi pierdeau banii sau viaţa. Era după cum aţi ghicit, locul de baştină al lui Winotka Ford, singurul unde se simţea în siguranţă.

Au zăbovit un timp la marginea oraşului părăsit, înconjurînd cîteva case dărîmate, pentru a fi siguri că nu erau oamenii şerifului prin apropiere, sau soldaţii, sau altcineva care să le dea bătaie de cap.

Erau încă acolo privind spre oraş, cînd Dorie, care călărea pe acelaşi cal, alături de Cole, spuse:

– Acolo mergem?

– Da, răspunse Cole, încercînd să găsească în gînd o modalitate de a ieşi din acel loc; nu avea bani cu care să poată mitui pe cineva; nu-şi putea croi drum cu arma. Odată intraţi în oraş, oare cum ar fi reuşit să mai iasă?

– Nu pot intra în oraş, îmbrăcată în cămaşă de noapte, spuse Dorie, părînd gata să izbucnească în plîns.

– Nu ne va observa nimeni, zise el, întrebîndu-se dacă există cineva, în oraş, care să-l cunoască. Şi dacă da, spera să nu-i fi ucis vreo rudă.

– Nu înţelegi, spuse Dorie. Nu pot merge aşa.

Oare de ce-l sîcîia cu lucruri care n-avea importanţă?

– Dorie, de două zile, călătoreşti prin Texas îmbrăcată în cămaşă de noapte. Ce mai contează încă vreo cîteva ore în plus? O să-ţi găsim ceva de îmbrăcat cînd vom intra în oraş. Habar n-avea de unde va face rost de bani să-i cumpere o rochie, dar asta nu i-o putea spune ei.

– Nu, ripostă ea, cu o voce din care răzbătea disperarea. Pînă acum nu m-a văzut nimeni. Dacă voi intra în oraş, acolo vor fi şi femei.

El o privi ca pe o nebună.

– Ai purtat cămaşă de noapte în faţa bărbaţilor. Asta nu e mult mai rău, decît să fii văzută de nişte femei?

Oare de ce erau bărbaţii atît de proşti? se întrebă ea. Oare cum reuşeau mamele lor să-i înveţe să-şi lege pantofii, din moment ce nu aveau creier? Ea îl privi foarte calmă.

– Bărbaţilor le place să vadă o femeie în cămaşă de noapte. Ştiu asta, în ciuda experienţei mele limitate. O spunea pe un ton care îl întreba cum de nu ştia acest lucru? Femeile însă îşi bat joc de cele care intră călare într-un oraş, îmbrăcate într-o cămaşă de noapte jegoasă.

Lui Cole îi căzu falca de uimire.

– Patru bărbaţi fioroşi sînt gata să te omoare, iar tu îţi faci griji de femeile care-şi bat joc de felul cum eşti îmbrăcată?

Ea îşi încrucişă braţele pe piept.

– E o chestiune de demnitate.

– Aici e vorba de viaţă şi de moarte. Îşi plimbă palma pe obraz. Oare ar putea vreun bărbat, să înţeleagă femeia? Priveşte la locul acela, spuse privind peste umărul ei, la oraşul de la picioarele lor. Rămăseseră întregi doar vreo opt clădiri. O parte din ele erau arse pînă la temelie, iar altele arătau de parcă acoperişul fusese smuls de explozie. Firmele atîrnau în poziţii ciudate, pereţii aveau porţiuni mari, lipsă. Chiar în timp ce priveau, trei bărbaţi au început să tragă unul asupra celuilalt şi, în cîteva clipe, unul a căzut, ucis. Ceilalţi oameni care se vînturau în jurul lor se opriseră o clipă din treburile lor, foarte puţin tulburaţi de atît de obişnuitul spectacol al vărsării de sînge. Un tip, care părea

a fi antreprenor de pompe funebre, trase cadavrul din mijlocul străzii.

– Aproape că am intrat în acest iad, iar pe tine te preocupă faptul că vei fi văzută în cămaşă de noapte? rînji el. Te temi că nu te vor lăsa în localul rezervat doamnelor din înalta societate dacă n-ai ţinută corespunzătoare?

Era evident că Hunter n-o înţelegea. Cu o mişcare sprintenă, ea alunecă jos de pe cal, spunîndu-i că nu intră în oraş în cămaşă de noapte. Orice ar fi zis el, n-o convingea să renunţe.

– Dorie, spuse cu un calm exagerat, cum eşti tu acum, arăţi mult mai îmbrăcată, decît oricare femeie din oraş. Nu eşti indecent dezgolită.

Dorie nu avea de gînd să-i răspundă, căci şi ei i se părea că a exagerat. Dar ştia sigur că nu poate călări în acest ciudat orăşel, purtînd pe ea cam cincisprezece metri de bumbac, fost alb.

– Dorie, tu... începu Cole.

– Du-te şi-i caută o rochie, spuse Ford, privind către unul din oamenii lui. Îi indică spre oraş, cu pistolul.

Cole schimbă o privire cu Ford, care era vulpoi bătrîn. Acesta părea să spună că nici un bărbat n-a înţeles şi nu va înţelege niciodată femeia, aşa că n-are rost să mai încerce.

Dorie, bucuroasă că a descăiecat, se îndreptă spre singurul loc umbros din zonă sub un pin, se aşeză jos, aranjîndu-şi volanele cămăşii de noapte într-un mod care se potrivea cu aerele ei de doamnă.

Cole îşi ridică spre cer braţul sănătos, într-un gest care cerea ajutorul divinităţii. Luă bidonul şi îi oferi nişte apă. Nu îndrăznea să scoată o vorbă, de teamă că şi-ar putea pierde răbdarea de tot.

Dacă era atît de încăpăţînată pentru ceva banal, oare va refuza să facă ceea ce trebuie, cînd vor încerca

să evadeze?

După puţin timp, se întinse pe iarbă, în spatele ei, îşi puse pălăria pe faţă şi adormi imediat. Se trezi doar cînd auzi tropotul unui cal, care se apropia de ei. Automat îşi căută pistolul, apoi tresări de durere cînd îşi lovi braţul rănit, fără să-şi găsească arma.

– Am luat, spuse unul din oamenii lui Ford, cu vocea nerăbdătoare, ca a unui băeitan. Fără îndoială, era prima şi probabil ultima dată cînd cumpăra o rochie pentru o doamnă. Tipul descălecase şi vorbea cu Ford. Faţa îi exprima atîta bucurie de parcă-şi completase primul cont la bancă.

– Greu de găsit ceva să i se potrivească. Am luat-o de la Ellie, fi'ncă e singura din oraş care e aşa mică ca asta. Ellie n-a vrut s-o scoată, da' i-am zis că e pentru tine, aşa că n-a avut încotro. A zis că totuşi n-ar vrea să i-o pătezi de sînge. Mîndru, îi întinse un şomoiog de catifea de un roşu aprins şi un săculeţ de pînză tare, cu lenjeria de corp.

– E adusă tocma' de la Paris, spuse el.

Cole izbucni într-un rîs batjocoritor.

– Poate Paris, Tennessee? întrebă el, privind rochia pe care bărbatul o adusese.

Era o rochie de prosituată: foarte decoltată la piept, strînsă pe şolduri, cu o trenă exagerată, care amplifica rotunjimile feminine.

– Ia-o de aici, spuse el. Ea nu îmbracă aşa ceva.

– O, ba da, spuse Dorie, repezindu-se să apuce rochia din mîinile individului.

– Ba n-ai s-o îmbraci, sări Cole indignat. Are pieptul decoltat pînă la jumătate. Vei fi... vei fi prea dezgolită.

– Eşti mai rău decît preotul din Willoughby.

Cole tresări uimit.

– Willoughby?

– Acolo locuiesc. Acolo am aurul, spuse ea cu subînţeles.

Cole era supărat din cauza rochiei, dar acum, era de-a dreptul furios pentru această declaraţie, pe care nu ştia cum să o ia. Această fată făcea numai după capul ei.

– N-ai să te îmbraci cu rochia asta, spuse el, smulgîndu-i-o din mînă.

– Ba da. Încercă s-o ia înapoi, dar el ţinea rochia la spate.

Ea vru s-o apuce, el n-o lăsă. Atunci Dorie se întoarse cu spatele şi îşi încrucişă braţele la piept.

– Dacă nu mă laşi să mă îmbrac cu ea, n-am să intru în oraş şi nimeni n-o să ia aurul.

Cole nu avusese niciodată de-a face cu o problemă ca asta. Fiind un tip bine, nu-i fusese greu să convingă femeile să spună „da". Pe de altă parte, nu fusese vreodată atît de fraier, încît să interzică vreunuia să facă ceea ce ţinea morţiş.

Se întoarse instinctiv spre ceilalţi bărbaţi. Se umplu de scîrbă, cînd îi văzu că se distrau, ca şi cînd el şi Dorie ar fi fost nişte actori într-un spectacol făcut pentru amuzamentul lor. Chiar şi Ford care-şi curăţa unghiile cu un cuţit cu care puteai jupui un bou, nu părea dornic să sfîrşească distracţia.

– Dorie, trebuie să asculţi de raţiune, spuse Cole, făcînd un pas spre ea.

Ea se întoarse către el.

– Cu ce greşesc dacă mă îmbrac cu rochia asta? Ai impresia că în acest oraş se face un concurs de rochii, cu care să te îmbraci pentru slujba de biserică? Şi de fapt, ce te priveşte pe tine?

Aceste cuvinte îl enervară şi mai mult pe Cole, care era deja furios.

– Nu vreau ca întreg oraşul să se uite după tine,

scrîşni el. Eşti soţia mea.

Spre dezamăgirea lui, faţa lui Dorie se lăţi într-un zîmbet. Se pare că vorbele lui îi plăcuseră foarte mult.

– Dă-mi rochia, spuse ea încet, întinzînd mîna.

Oare cum reuşea o fiinţă atît de plăpîndă să manevreze un bărbat ajuns în pragul nebuniei? Sau poate nu era nebunie, ci sentimentul de frustrare, care îi inundase mintea. Cole nu era nebun; ştia cînd era învins. El n-ar fi determinat-o niciodată să încalece pe cal, fiind îmbrăcată în cămaşă de noapte, dar nici n-ar fi fost capabil să-i cumpere o rochie serioasă.

Cu resemnarea întipărită pe faţă, îi întinse rochia. Dorie se duse în spatele unui bolovan să se schimbe.

Cînd scăpă de sub privirile lui, Dorie se înveseli simţind catifeaua. Ar fi trebuit să îmbrace ceva decent, dar această rochie era mult, mult mai bună decît sperase să găsească. Era rochia pe care orice femeie visa să o poarte, o rochie cu care n-ai fi trecut neobservată de bărbaţi. Era genul de rochie, care nu-i fusese permis s-o poarte în casa tatălui ei. El o controla întotdeauna, asigurîndu-se că avea părul bine strîns la spate, că fiecare centimetru de piele îi era acoperit. Se înfuria cînd nu purta mănuşi, care să-i ferească mîinile de privirile oricărui bărbat.

Îşi scoase verginala cămaşă de noapte şi începu un proces lung şi complicat de îmbrăcare, de la piele: cămaşă, pantalonaşi, pînă la genunchi cu bobocei de trandafiri, ciorapi negri cu dungă, jartiere de dantelă, un corset, pe care tatăl ei l-ar fi găsit indecent, din mătase neagră cu marginile din fundă roz, peste corset, două jupoane terminate în capse şi în sfîrşit, rochia. Ţinîndu-şi respiraţia, îşi trecu pe cap catifeaua.

Corsajul era din catifea roşu aprins. Pe verticală, din zece în zece centimetri, era inserate benzi de mătase

vişinie. După ce-şi trase rochia pe cap, Dorie se convinse că-i era pe măsură. Îi venea perfect. Era nevoită să-şi ţină respiraţia, ca s-o încapă peste talie, dar ce mai conta? Pieptul rochiei era atît de decoltat, încît aproape i se vedeau sînii. Iar roşul aprins, pe pielea ei albă, neatinsă vreodată de razele soarelui, realiza un contrast care o încîntă.

Spre deliciul ei, rochia se încheia în faţă, cu ceea ce păreau a fi cîteva sute de copci, moş şi babă. Se întreba, de se încheia în faţă, cînd de obicei rochiile se încheiau la spate, dar îi veni în minte că aşa rochia era mult mai uşor de pus şi de scos.

După ce-şi trase pantofiorii, ieşi de după stîncă şi privi figurile celor patru bărbaţi, rămaşi fără grai.

Inima îi tresăltă.

Oare de cîte mii de ori o văzuse pe Rowena intrînd într-o cameră, iar bărbaţii trasformîndu-se într-o stană de piatră? Toate vocile amuţeau, iar femeile, ca şi bărbaţii, o priveau uluiţi. Văzuse chiar, şi cete de copii, care se opreau din joacă, la vederea încîntătoarei ei surori.

Dar aşa ceva nu i se întîmplase niciodată lui Dorie. Putea să intre într-o cameră călare pe un elefant alb, însoţită de fanfară şi nimeni n-ar fi observat. Cel puţin aşa crezuse pînă atunci

– Îmi stă bine? întrebă cu tonul acela timid, pe care-l auzise mereu la Rowena. Ea, ca şi toţi ceilalţi, credeau că Rowena era modestă. Toţi spuneau: „Nu-i aşa, că e adorabilă? E atît de frumoasă, dar nici nu se gîndeşte la asta. Ca oricare altă femeie, întreabă dacă-i stă bine". În clipa aceea, înţelese Dorie cît era de drăguţă sora ei. Rowena n-avea nevoie să întrebe, cum arată; se oglindea în privirile celor din jur, care-i spuneau cît este de încîntătoare. Cînd Rowena îi întreba pe cei din jur dacă arată bine, ea încerca să-i atragă de partea ei,

dacă cumva nu ştia nimic despre faptul că e răpitor de frumoasă.

Iar acum Dorie, pentru prima dată în viaţa ei, juca acest foarte amuzant joc.

– Nu spuse nimeni, nimic? întrebă ea cu inocenţa unei fetiţe de patru ani, care purta prima ei rochie de petrecere. Diferenţa era că Dorie nu mai avea patru ani.

Cole încremenise, stătea în picioare, holbîndu-se la ea. Nu era frumoasă ca sora ei, dar era mult mai atrăgătoare. Părul lăsat liber, supus vîntului şi soarelui atîtea ore, plutea în jurul capului, ca un nor uşor, bogat şi ademenitor. Feţişoara ei, în formă de inimioară, era un amestec de inocenţă şi de inteligenţă profundă. Scînteierile din priviri nu se datorau soarelui, ci creierului neobosit, care lucra zi şi noapte. O gură drăgălaşă, mică dar cărnoasă, bărbia voluntară, iar mai jos...

Cole strînse pumnii. Nu era un bărbat posesiv. Nu avusese nimic al lui în viaţă şi nici nu dorea. Aşa că niciodată n-a privit o altă fiinţă umană, ca pe proprietatea lui. Dar acum, Dorie îl făcea să creadă că tot ceea ce le arăta ea acestor bărbaţi îi aparţinea lui, iar ea se expunea în public, mai înainte ca el să o vadă, în intimitate.

Cînd a întîlnit-o prima dată, credea că este neinteresantă. Sigur, avea sînii acceptabili. Ceea ce vedea acum, însă, nu se mai putea numi acceptabil. Avea un gît lung, graţios, făcut pentru a purta coliere cu diamante, umeri perfect croiţi. Totul curgea parcă spre sînii minunaţi, ridicaţi excitant, sub catifeaua strînsă pe talia subţire. Singurul cuvînt care i se potrivea, era „eleganţă". Purta o rochie care pe o altă femeie ar fi stat ca pe gard, dar Dorie arăta, de parcă urma să ia ceaiul cu regina. Cole nu-şi dădea seama cum reuşea; probabil

că toate acele cărţi citite se reflectau acum în ochii ei. Poate aşa era felul ei de a fi. Poate pentru că ştia că nu e o stricată nu permitea nici celor din jur să o trateze ca atare.

Pe de altă parte, poate că acea piele catifelată îl orbise, aşa încît nu mai putea gîndi limpede.

– Nu spune nimeni nimic? întrebă Dorie, dorind să-i lase aşa, cu gura căscată, un an sau doi. În orice caz, tînjea să audă cîteva vorbe, pe care nici un bărbat nu i le mai adresase, cum ar fi: „minunată, excitantă, divină". De fapt, „frumuşică", era destul de bun, pentru început.

Cole ştia prea bine ce-şi dorea ea şi nici de-al naibii nu voia să-i facă pe plac. Cel puţin, nu în faţa acestor slugi ordinare. Oare unde auzise, că sînt ţări, unde bărbaţii îşi obligă femeile să poarte văluri care le acoperă din cap, pînă la călcîie? Cu siguranţă că bărbaţii acelor ţări erau foarte deştepţi.

Într-o clipă, Cole smulse pătura de pe spinarea calului şi încercă să-i acopere umerii.

– Fii serios, domnule Hunter, e prea cald, pentru pelerină, spuse Dorie, unuduindu-se prin faţa lui, cu ochi inocenţi, în timp ce-l privea peste umăr.

Bărbaţii din jurul lor începuseră să chicotească. Hunter simţi, că dacă pînă atunci n-ar fi dorit să-i omoare, acum ar fi făcut-o.

– Cine mă poate ajuta să încalec? întrebă Dorie, cu cel mai dulce accent sudist, fluturîndu-şi genele. Cred că această catifea este prea grea. Nu spuse „este prea grea pentru micuţa de mine", dar asta se înţelegea.

Uluit, gîndindu-se că poate folosi doar un braţ, Cole se năpusti şi o ridică, trîntind-o atît de puternic în şa, încît îi clănţăniră dinţii. Dar Dorie nu-şi pierdu surîsul.

Îşi păstră zîmbetul şi în următoarele treizeci de minute, cît le-au trebuit să ajungă pînă la porţile oraşului, timp în care Cole o dojeni fără întrerupere. Tot ce-i spunea era „spre binele ei", în legătură cu modul în care se expunea, dîndu-se în spectacol. Îi spunea chiar că soarele avea să-i ruineze înfăţişarea. Îi atrăgea atenţia despre felul în care va începe să fie privită de bărbaţi.

Cînd o întrebă:

– Ce crezi că ar spune tatăl tău? Dorie începu să rîdă. Niciodată pînă atunci, nu stîrnise în cineva gelozia. Trebuia să recunoască faptul că se simţea destul de plăcut, făcîndu-l pe unul ca Hunter, să fie gelos pentru că alţi bărbaţi se uitau la ea.

– Oare ce vor crede bărbaţii din oraş, cînd mă vor vedea? întrebă ea încet, lăsîndu-se pe spate, spre el.

– Că eşti o femeie de stradă, îi răspunse el, repede.

– Dacă tu m-ai fi văzut, ce ai fi gîndit? întrebă ea, împiedicîndu-l s-o mai asasineze cu morala.

Cole ar fi vrut să-i răspundă că ar fi considerat-o de vînzare, dar nu izbuti. Indiferent ce ar fi îmbrăcat, Dorie continua să-şi păstreze acel aer de „priveşte, dar nu pune mîna", care o învăluia.

– Cred că te-aş găsi frumoasă. Mi s-ar părea că eşti un înger coborît pe pămînt, spuse el încet, în timp ce-i săruta umărul gol.

Era chiar mai mult decît şi-ar fi dorit.

– Te iubesc, îi şopti ea, punînd tot sufletul în aceste cuvinte.

Cole încetă să-i mai sărute umărul, fără să-i răspundă. Nu-şi putea permite să spună cu voce tare, ce simte. O femeie atît de pură şi de bună, ca Dorie, merita de la viaţă ceva mai mult decît un pistolar bătrîn. Merita

totul. Dar în clipa aceea, el spera că este bărbatul pe care-l merita.

Gîndurile lui Cole erau, toate, îndreptate spre Dorie, cînd Ford îi ajunse din urmă, spunîndu-le:

– Ascultă, Hunter, voi sînteţi doi circari daţi dracu'! Dacă vă prind că m-aţi luat drept prost, vă omor p'amîndoi. Nu-mi plac cărţile măsluite şi nici mincinoşii.

În timp ce se îndepărta de ei, Dorie şopti:

– Dar pariez că-i plac şopîrlele, căci sînt sigură că maică-sa fusese şopîrlă.

Cole nu-i răspunse.

Capitolul 10

– Dorie, zise Cole cu gura lipită de urechea ei, încercînd din răsputeri să ignore faptul că avea jumătatea de sus a trupului aproape goală. Vreau să mă asculţi cu atenţie. Mă înţelegi?

Ea încuviinţă, dînd din cap. Pricepuse că urma să-i spună ceva neplăcut.

– Am aflat ce au plănuit să facă cu noi. Dorie ştia că trebuie să fie ceva serios, din moment ce Cole aşteptase să se apropie de oraş, înainte de a-i spune.

– Nu vom rămîne în oraş. Înseamnă că există cineva care-l urăşte pe Ford. El se opri şi scoase o exclamaţie care voia să însemne: Există şi astfel de oameni, vreun duşman vechi, pe care Ford nu vrea să-l întîlnească. Cred că avem o şansă, dacă am fi înconjuraţi de alţi oameni, dar nu se va întîmpla aşa. Ford plănuieşte să ia provizii şi băutură şi să ne îndreptăm spre colibe. Cred că vrea să ne facă să-i spunem unde e aurul, altfel nu vom părăsi colibele, în viaţă.

Îşi strînse braţul în jurul mijlocului ei.

– Am de gînd să încerc să-l fac pe Ford să mă ia cu el la cîrciumă, iar acolo să creez o diversiune, ca să fac rost de armă. După ce am arma, voi ieşi în stradă, am să fur un cal şi voi goni spre sud. Vreau ca tu să rămîi pe cal şi, cînd auzi distracţia, o iei spre nord. Dacă nu

ies din cîrciumă, sau auzi împuşcături, vei goni spre nord cît de repede poţi, din toate puterile. Fără să te uiţi înapoi. Ai priceput?

– Unde ne întîlnim?

El luă o gură de aer.

– Nicăieri. Cole n-o lăsă să se întoarcă spre el. Dorie, noi doi ne-am încheiat socotelile. Am reuşit s-o fac pe sora ta să nu te mai oblige să te măriţi cu domnul Piper. Vezi bine că între noi nu poate fi aitceva. Eu am prea mulţi duşmani.

Dorie ştia că e îngrijorat pentru ea şi că alesese să renunţe la tot, pentru ca ea să fie în siguranţă. Oraşul era închis acum şi îi mai rămăseseră doar cîteva minute, pentru a lua cea mai importantă hotărîre din viaţa ei.

– Mă iubeşti? îl întrebă.

– Asta n-are nici o legătură cu...

– Mă iubeşti? îl întrebă iar, insistent.

– Da, îi răspunse, dar nu are nici o importanţă, ce simt eu. Şi cu atît mai puţin, dacă tu vei muri.

Ea se răsuci în şa, ca să-l poată privi.

– Dacă ai putea, ai vrea să locuieşti cu mine, în Latham? Să mă ajuţi să administrez oraşul?

Zîmbind, o sărută pe nas.

– N-aş vrea nimic aitceva, decît să am patul meu, casa mea şi... Îi privi părul, buzele, gîndindu-se că o vedea, poate, pentru ultima oară. Dacă nu va fi ucis în următoarea oră, va goni pe cal, departe, într-o direcţie, trimiţînd-o pe ea în sens opus. Ar fi greu şi nu şi-ar permite niciodată s-o viziteze în micul şi liniştitul ei oraş. Ea merita mai mult decît să fie legată toată viaţa, de un „pistolar bătrîn".

– Dorie, spuse, prinzînd-o de ceafă pentru a-i întoarce faţa, să o sărute. Un sărut de rămas bun.

Dar ea se răsuci, refuzîndu-l.

În ciuda bunelor lui intenţii, Cole simţi cum se înfurie. Poate nu voia să-l sărute, văzînd în el, pe cel care-i dusese în acest bucluc. Poate menţionase preţiosul ei oraş, înţelegînd, de fapt, cine era ea, şi cine, el.

Cînd intrară în oraş, Cole avea fălcile încleştate într-o linie dură. Ar trebui să facă tot ce era cu putinţă, pentru a o scoate din acest necaz. Asta va fi tot ce fusese între ei.

Dorie refuzase să-l sărute pe Cole, pentru că semăna a rămas bun. Iar ea nu avea de gînd să-şi ia rămas bun, după ce-şi cheltuise o viaţă, încercînd să găsească un bărbat ca el. Îl iubea şi voia să-l păstreze. Viu.

Nu avea habar cum să procedeze, pentru a-l feri de o eventuală împuşcătură, primită pentru a-i salva viaţa, dar spera să găsească ea ceva.

Primul lucru care-i strică lui Cole planul născocit în grabă a fost faptul că Ford i-a obligat pe amîndoi să intre cu el, în cîrciumă. Ea ştia că Hunter ar fi vrut ca unul din oamenii lui Ford să rămînă afară şi s-o păzească, dar Ford nu intenţiona să separe grupul. Fusese isteţ, dar Dorie se îndoia că putea fi vorba de inteligenţă, dacă se oprea, pentru o sticlă sau două de whisky, avîndu-l ca prizonier pe Cole Hunter.

Prin mintea ei, gonea ideea că Hunter plănuise să facă o diversiune. Oare ce însemna asta, pentru un om de factura lui? Poate să însceneze o încăierare şi, în învălmăşeală, Dorie trebuia să iasă în fugă pe uşă, să sară pe cal, trecînd destul timp pînă cînd tîlharii îi observau lipsa. Oare asta gîndea el despre ea? Îi spuse

că-l iubeşte. Oare el avea impresia că îl iubea doar cînd totul era bine, iar cînd ceva mergea prost, ea dădea bir cu fugiţii?

În prima clipă cînd a intrat în cîrciumă, Dorie era prea orbită de soare, ca să distingă ceva. Pe măsură ce ochii i se limpezeau însă, vedea şi mai puţin. Încăperea era plină de fum şi, judecînd după miros, se vărsase tot atîta bere, pe cît fusese băută. Era plin de bărbaţi, dar nu erau din cei care se duceau duminica la biserică. Erau preocupaţi de cărţi sau de băutură, privind din cînd în cînd în jurul camerei, ca şi cînd fiecare persoană le era duşman.

Erau şi cîteva femei stinghere în încăpere, cu privirea stinsă. Dorie auzise de acele femei „rele" şi crezuse întotdeauna, că erau primejdioase, cu aspect de femei fatale. Credea că astfel de femei cunosc o mulţime din secretele bărbaţilor. Dar acestea arătau murdare şi obosite. Dorie avea impresia că dorinţa lor cea mai mare era un hîrdău plin cu apă fierbinte, o bucată de săpun parfumat şi o noapte de somn zdravăn.

În orice caz cîrciuma a dezamăgit-o. Unde erau primejdiile şi intriga? Acest loc era plin de oameni obosiţi şi plictisiţi.

Era atît de absorbită de observaţiile ei, încît aproape nu reuşi să-l vadă pe Cole care simulase că s-a împiedicat, în timp ce căuta să apuce cu mîna pistolul unuia din jucătorii de cărţi, pistol care era scos neglijent din toc. Era suficient ca individul să-şi schimbe poziţia, iar Cole ar fi fost prins furînd. Şi se pare că tipul care privea încruntat pe deasupra cărţilor n-ar fi fost prea iertător cu Cole.

Dorie nu mai stătu pe gînduri. În urechi îi sunau cuvintele „să creeze o diversiune". Cole trebuia să fie sigur că atenţia celor din cîrciumă, incluzîndu-l şi pe

Ford cu oamenii săi, era îndreptată în altă parte, ca să poată fura arma. Era nevoie ca oamenii din cameră să fie mai puţin vigilenţi, ca de obicei.

Într-o clipă, Dorie trecu prin faţa celui mai gras dintre oamenii lui Ford, deschise gura şi începu să cînte. Pînă atunci cîntase doar în biserică şi nu ştia prea multe cîntece potrivite pentru o cîrciumă. Ştia însă o mică melodie despre o pasăre cîntătoare şi se gîndi că poate acestor bărbaţi le-ar plăcea. Avu o secundă de ezitare, apoi se gîndi că nimeni din încăpere nu era un cunoscător de muzică, nefiind prea pretenţios cu ceea ce urma să audă.

Cînd toţi cei din încăperea aglomerată s-au oprit, holbîndu-se la ea, cîteva sunete i s-au stins în gît. Spre deosebire de capelmaistrul din Latham, aici nu remarcă nimeni. Erau mai atenţi la decolteul rochiei, sau mai bine zis, la ceea ce lipsea de la partea de sus a rochiei.

Dorie îşi duse mîinile la gît, continuînd să cînte.

– Dorie, şuieră Cole. Făcu un pas spre ea, dar ea nici nu-l băgă în seamă, sperînd că nu-şi va pierde prea mult timp preţios, încercînd s-o facă să renunţe. Se săturase să facă numai ce i se cerea. Cînd o femeie face numai ceea ce îi cere bărbatul, îşi transformă viaţa în ceva foarte mohorît şi plictisitor. În afară de asta, Dorie mai învăţase ceva în ultimele săptămîni. Îşi ascultase supusă tatăl, iar el, ca s-o impresioneze, îi cerea să facă şi mai mult. Rowena nu-l asculta şi primea de la el dragoste şi libertate.

Iar acum, de cîte ori avea ocazia, făcea altfel decît îi cerea domnul Hunter şi, drept urmare, el o îndrăgise. Cînd va ieşi din această încurcătură, va cugeta asupra acestei filozofii ceva mai mult, chiar dacă i se părea un nonsens.

Deocamdată plănuise să fie atît de neascultătoare

cu domnul Hunter, încît el probabil va sfîrşi sărutîndu-i picioarele, sau oriunde ar fi vrut s-o sărute.

Cînd toţi ochii erau aţintiţi asupra ei, Dorie se îndepărtă de oamenii lui Ford, fără ca vreunul să încerce s-o tragă înapoi. După trei melodii, ea începu un cîntec, pe care-l auzise la nevasta băcanului.

În cîteva minute, îşi dădu seama că şi-a pierdut ascultătorii, dar din păcate Cole nu făcuse nimic. Stătea pe loc, holbîndu-se la ea. Uitase de armă, de cai, de tot. Iar indivizii din cîrciumă păreau din nou preocupaţi mai mult de cărţile de joc, decît de o femeie oarecare, îmbrăcată doar pe jumătate, care cînta. Cînd bărbaţii sînt obişnuiţi să se ucidă între ei, în tîlhării zilnice, e foarte greu să le captezi atenţia.

Din nou, Dorie acţionă fără să se gîndească prea mult la ceea ce făcea. Singurul ei gînd era să le atragă atenţia celor din jur asupra ei şi nu asupra lui Cole. Se aflase pînă atunci în fundul încăperii, cîntînd. În clipa următoare, se urcă pe un taburet, apoi pe tejgheaua barului, plimbîndu-se de-a lungul mesei acaju, spartă, scrijelită, pe care se serveau băuturile, cîntînd tot mai tare. Privind spre capetele auditorilor, remarcă faptul că Hunter îşi venise în fire, în sfîrşit, căutînd cu ochii, o armă.

Deocamdată, jocul începuse s-o amuze. Poate şi din cauză că prea fusese mult timp silită să stea într-un spaţiu restrîns, ca o prizonieră. Poate-şi spuneau cuvîntul acum anii de singurătate, cînd nu se uita nimeni la ea, în timp ce sora ei capta atenţia tuturor bărbaţilor. Sau poate pur şi simplu îi făcea plăcere să ştie privirile bărbaţilor aţintite asupra ei. Nu ştia sigur ce era, dar un lucru era sigur: începuse să o distreze.

La început, reluă cele cîteva cîntece, dar, de data asta, le cîntă ca şi cînd trilurile păsărelelor aveau o semnificaţie aparte, faţă de intenţia autorului. În clipa

aceea, îl observă pe Cole care luase cîteva monezi, din grămada aflată pe o masă de joc. Unul din jucători îl văzu. Pentru a-i distrage atenţia, Dorie îşi ridică fusta, dezgolindu-şi gleznele. Reacţia bărbatului a fost atît de entuziastă, încît ea îşi mai ridică puţin fusta. Cîtă agitaţie, se gîndi ea, pentru ceva atît de banal, ca o gleznă!

Cineva începu să cînte la pian, care în ciuda cîtorva clape dezacordate, avea un sunet festiv. Dorie deveni mai interesată în ceea ce începuse să semene a dans. Se mişcă spre capătul barului, dar nu în pas de plimbare; îşi legănă şoldurile, aşa cum văzuse de atîtea ori la Rowena. Ajunsă la capătul baruiui, Dorie privi peste umărul stîng, la bărbaţii din cîrciumă. Apoi, încet, lăsă să-i alunece breteaua de pe umăr.

Cînd Cole părăsi încăperea, temîndu-se că Ford îi va observa lipsa, Dorie începu să-şi descheie rochia, desfăcînd copcile, una cîte una, încet, foarte încet, încît bărbaţii, începură să bată cu cănile de bere, de nerăbdare, în mesele jegoase. Nu era prea îngrijorată, pînă în momentul cînd ajunse la ultima copcă, iar Cole nu era nicăieri. Oare o va lăsa la cheremul acestor barbari? Nu-i aşa, că nu era atît de scîrbit de ea, încît să nu dorească să o mai vadă din nou? Se va întoarce iar la ea, nu-i aşa?

Încet, rochia îi alunecă de pe şolduri, într-o băltoacă şi imediat, una din femei o înşfăcă; Dorie presupuse că era Ellie, proprietara rochiei. Aşa că Dorie rămase fără rochie, doar în desuuri.

Urmă juponul, iar Cole nu dădea nici un semn. Corsetul căzu, fiind luat în grabă de femeia care stătea la picioarele ei, ca şi cînd ar fi fost camerista originalei doamne.

– Îmi dai ceva de băut? murmură Dorie spre tipul din spatele baruiui, dar el nu acordă nici o atenţie vorbelor ei. Privirile lui, ca şi ale celorlalţi din cîrciumă,

aşteptau cu nerăbdare urmarea, oare ce mai aşteptau? Pancove?

Ea bîjbîia, chinuindu-se să desfacă închizătoarea din faţă a corsetului cînd apăru Cole pe un cal mare, cafeniu, urmat de trei bărbaţi. Trecu ca o furtună prin uşile cîrciumei. Niciodată Dorie nu s-a bucurat atît de mult, la vederea cuiva.

În cîteva secunde, se produse un haos general, cauzat de intrarea celor patru bărbaţi călare, în cîrciumă – după părerea lui Dorie, mirosul animalelor, chiar îmbunătăţea aerul din speluncă – şi de asemenea, cauzat de dezamăgirea celor din jur că se întrerupsese spectacolul dat de Dorie.

Dorie nu luă în seamă chipul întunecat a lui Cole. El sări pe bar, făcîndu-şi loc cu pumnii printre armele ridicate şi, fără s-o privească în faţă, o prinse de mijloc, aruncînd-o cu faţa în jos pe cal, apoi ieşi în goană din cîrciumă.

Capitolul 11

– Ar fi trebuit să te las acolo, spuse Cole. Erau în pat, sau mai bine zis, într-o cuşetă a trenului, care îi ducea spre Latham. De trei zile o tot cicălea. Dorie se întreba dacă nu cumva bătuse recordul. Totuşi el îşi întrerupsese mustrările destul de frecvent pentru a face dragoste cu ea, cu orice prilej ivit, de cînd scăpaseră de Winotka Ford şi de oamenii lui.

O singură dată încercase Dorie să-i spună că datorită ei s-au sfîrşit toate cu bine. Dar, după părerea lui Cole, nici nu putea fi vorba de aşa ceva. Dacă ea ar fi făcut cum îi spusese el, ar fi scăpat de tîlhari mult mai repede.

– Bine, iubitule, zise Dorie, ghemuindu-se lîngă el, pentru încă un sărut.

După ce luase un pistol şi nişte bani de la unul din cartoforii din cîrciumă, el alergase afară, îi găsise pe cei care voia să-i ucidă pe Ford şi se întorsese cu el, înapoi, în speluncă. Cole socotise că, împreună, ar putea să-i ţină piept.

Evident, spusese el, cea mai mare parte a necazului era spectacolul indecent, desfrînat, dat de ea. Cînd în timpul dansului, ea îşi aruncase hainele!

Nici măcar n-o lăsa să-şi ia apărarea. Abia atunci realiză ea cît era de gelos şi, din clipa aceea, nu mai

dori să se dezvinovăţească. De cele mai multe ori, ea generase furie, enervare, dar niciodată nu inspirase vreunui bărbat gelozie. Găsi că e chiar plăcut. Mai înţelese şi altceva: lui Cole îi fusese teamă crezînd că ei poate chiar îi plăcuse să-şi legene şoldurile şi să se dezbrace în faţa tuturor acelor bărbaţi. Ar fi vrut să se disculpe, spunîndu-i că tot ce făcuse era pentru el, că-i era scîrbă de felul în care o priveau acei bărbaţi, dar Cole nu-i dăduse nici un prilej. Iar mai tîrziu, cînd i-ar fi putut explica, Dorie se gîndi că poate n-ar strica puţin mister, în locul atîtor explicaţii.

Prima dată, reuşise să-l facă să înceteze cu mustrările cînd i-a arătat cum ar fi încheiat ea spectacolul, din cîrciumă. Chiar atunci, el îi cumpărase o rochie, de două ori mai mare decît îi era necesar şi care o acoperea din cap pînă la tălpi. De asemenea, îi luase o pălărie uriaşă, cu borurile rotunde care îi ascundea pînă şi chipul. Fără să-şi înceteze tirada, despre cît fusese ea de neascultătoare, primejduindu-şi viaţa, au ales un hotel, prezentîndu-se ca soţ şi soţie. Odată intraţi, Dorie îşi scoase hainele, una cîte una. Cole stătea într-un fotoliu şi încetă s-o mai certe, după ce primii trei nasturi ai rochiei rămăseseră nedesfăcuţi. Aşa că acum se aflau pe drumul spre Latham, îmbrăţişaţi, în cuşeta trenului.

– Dorie, ţi-a plăcut să te dai în spectacol, în faţa acelor tipi? o întrebă el.

Ea nu-i răspunse. În schimb, îl sărută. Îşi propusese să nu-i spună adevărul.

– Bine, zise el, dar se vedea că tăcerea ei îl supăra. N-ai decît să nu-mi spui. Mai bine, povesteşte-mi despre orăşelul tău. Seamănă cu locul acela al lui Ford?

Lui Dorie nu-i făcea plăcere tonul lui, superior, care lăsa să se înţeleagă că Latham se conducea singur, ceea ce nu era cazul.

– Nu e uşor să administrezi un oraş întreg, spuse ea. Cred că ţi-am mai povestit că domnul Wexler nu vrea să-şi plătească chiria.

– De ce? întrebă el căscînd.

– Pentru că toate femeile din oraş sînt îndrăgostite de el. Nu mă privi aşa. Domnul Wexler e un omuleţ nesuferit, dar prepară un tonic pe care îl adoră toate femeile. Personal, nu-mi place. Mă moleşeşte. Dar bărbaţii îl oferă soţiilor pentru că, spun ei, le face să zică „da", ceea ce am aflat eu, este dorinţa lor arzătoare. În orice caz, domnul Wexler nu vrea să-şi achite chiria şi, dacă voi încerca să-l evacuez, întreg oraşul va dori să mă lege de un par şi să-mi dea foc. Chiar nu ştiu ce să fac. Dar de ce rîzi?

Continuînd să rîdă, Cole îşi frecă nasul de gîtul ei.

– Vezi tu, am crezut că oamenii se împart în buni şi răi. Dar am aflat că diferă doar etichetele. O sărută de cîteva ori. Apollodoria, dragostea mea, cînd te-am întîlnit prima dată, am crezut că tu n-ai nevoie de nimeni. Am avut impresia că eşti foarte îngîmfată. Dar cu fiecare minut care trecea, am descoperit că viaţa ta are mare nevoie de mine.

– Ei! exclamă ea. Eu te-am salvat în acel orăşel mizerabil. Dacă n-aş fi fost eu...

– Da?

Ea renunţă să mai spună ceva.

SFÎRŞIT

Invitația

Odată Rafe Martinez o ținuse în brațe – goală, sub clar de lună, într-un miez de vară, și-i jurase iubire eternă, dar apoi o părăsise, fără s-o prevină măcar. Ceva în ființa lui Jeannie Crane murise, în timp ce altceva, fiul ei, fiul lor, continua să existe. Amintirea trădării lui Rafe încă îi pîrjolea sufletul, dar la fel de arzătoare îi era pasiunea pentru singurul bărbat pe-care-l iubise vreodată, singurul cu care făcuse dragoste...

Lei 6400